

GÜZEL & OYUNCU

ILSA
MADDEN-MILLS
AŞIK YABANCILAR #1

Wall Street Journal'ın çok satan yazarı Ilsa Madden-Mills'in bu ateşli ve tutkulu aşk romanında kader, küçük bir kasabada futbol koçluğu yapan eski bir NFL oyun kurucusuyla, Teksas güzellik kraliçesini birbirine bağlıyor.

Yetenekli, zeki ve muhteşem NFL oyun kurucusu Ronan Smith, dünyayı avcunun içine almıştır. Ancak bir araba kazasında kariyerini ve nişanlısını kaybettikten sonra yas ve kötü seçimlerle dolu bir çukura düşer. Partisine gizemli bir kız geldiğinde, ona doğru çekildiğini hisseder ve yaşadığı her şeyi unutmak için onunla bir gece geçirir.

Eski güzellik kraliçesi, Nova Morgan ise bir görevdedir. Çok çok uzak bir galaksiden gelen bir prensesin kostümüyle en iyi oyuncu kurucunun dikkatini çekmek için kalabalık bir partiye gizlice girer. Ama tek gecelik bir ilişkiden sonra bütün hayalleri suya düşer.

İki yıl ileri saralım mı?

Beş parasız ve çaresiz kalan Nova, yıllar sonra *Blue Belle*, Teksas'taki evine geri döner ve kaderin bir cilvesi olarak yeni komşusu, herkesin hayran olduğu yeni futbol koçu Ronan'ın ta kendisidir. Fakat Ronan'ın onun kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktur. Destek kulübü, Ronan'ın kasabada kalmasını istediği için onu sürekli kadınlarla tanıştırmaya çalışır.

Ronan'ın bunun için elbette bir çözümü vardır. Nova'ya sevgililermiş gibi rol yapmayı teklif eder. Ancak Ronan yıllar önce tek gecelik ilişkilerinden sonra gizlice tüyen kızını Nova olduğunu anladığında, cuma gecesinin ışıkları altında gerçekten kızıdır. Bu yorgun güzel, sonsuza dek birlikte olacağı futbolcusunu buldu mu yoksa adamın geçmişi onları ayıracak mı?

ILSA MADDEN-MILLS

***GÜZEL
&
OYUNCU***

Güzel ve Oyuncu

Orijinal İsmi: *Beauty and the Baller*

Yazar: Ilsa Madden-Mills

Çeviri: Mehir Kalmış

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin

Editör: Gülten Gültekin

Son Okuma: Derya Özkan

Kapak Çizimi: Gamze Tarımcıoğlu

Düzenleme

Ny.Ozlem

1. Baskı: Ekim 2024

ZM

ISBN: 978-625-97872-4-4

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Ilsa Madden-Mills, 2022 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Eserin Türkçe yayım hakkı, Kalem Edebiyat Ajansı ile işbirliği içinde Amazon Yayıncılık, www.apub.com ile yapılan lisans anlaşması kapsamında gerçekleştirilmiştir.

Baskı ve Cilt:

EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.

Menekşe Ap. Sitesi No:10B

Küçükçekmece/İstanbul

Sertifika No: 76985

ILSA MADDEN-MILLS

**GÜZEL
&
OYUNCU**

**Çeviri:
Mehir Kalmış**

1. BÖLÜM

RONAN

Tuck, sekiz kişilik bir masada, tek başıma otururken yanıma geldiğinde, “Hey, sen *Yıldız Savaşları* posterini almamış mıydın?” diye sordu. “Yirmi bin dolara falan?”

Akşam yemeğinden sonraydı ve takımdaki oyuncuların çoğu partnerleriyle dans etmeye gitmişti.

“Serideki iki filmin posterini aldım. *Gizli Tehlike* ve *Son Jedi*. Neden sordun?” dedim. Sonra da dördüncü ya da beşinci viski-mi kafama dikerek *bourbonun* yakıcı tadını kucakladım. Oda hâlâ dönmeye başlamamıştı, demek ki biraz daha içmem gerekiyordu. NFL* kariyerimin bittiğini, nişanlımın öldüğünü unutmak için çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

“Dostum, beni dinliyor musun?”

Tekrar Tuck’a odaklanarak normal davranmaya çalıştım. “Evet, dinliyorum.”

Sırıttı. “Güzel. Senin için yaratılmış kusursuz bir kadın az önce partimize giriş yaptı. Cennetten bir armağan gibi. Bir plan yapmamız lazım.”

“Hadi ya?” diyerek tek kaşımı kaldırdım.

“Kinaye yaptığının farkındayım ama yapma, en yakın arkadaşıma yalan söyler miyim hiç?”

“Bu da soru mu?”

Başka bir şeyler, muhtemelen esprili bir şeyler söyledi ama bir kadın balo salonunda hafif ve neşeli bir kahkaha atarken onun söylediklerini duyamadım. Gözlerimi yumup içime keskin bir nefes çektim. Bir an için kadının sesini Whitney’nin sesine benzetmiş-

* En önemli ve büyük profesyonel Amerikan futbolu ligidir. (National Football League) (ç.n.)

tim. Gördünüz mü? Bedenim uyuşmuş olsa bile ufak tefek şeyler hâlâ içime işleyip bana musallat oluyordu. Ya futbol? Artık oynayamamanın acısı keskin ve acımasız bir jilet gibi kesiyordu. Takımım bensiz sahaya çıktığında nefes alıp vermekte zorlanıyordum.

Garsona bir içki daha getirmesini işaret ettim.

Garson başıyla onaylayıp, içkiyi doldurduktan sonra hızlıca gelip bana uzattı. Koca bir yudum alırken Tuck'ın bakışları üzerimdeydi.

“Eskiden hiç içmezdin, Ronan. Sence bu kadarı yetmez mi?”

Hah! Bu, uyanıp bir önceki gecenin detaylarını hatırlayamadığım sabahlarla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

“Bahsettiğin şu kız, onu benim için kusursuz yapan şey ne?”

Başıyla kızın olduğu tarafı işaret ederek, “Kendin bak,” dedi. “Kızın üzerindeki kıyafetlere inanamayacaksın. Arkanda, sol tarafta. Dön, bir bak.”

Ağır ağır soluk verirken kravatımı gevşettim ve koltuğumda dönüp etraftaki oyunculara baktım. Yaklaşık yirmi metre uzağımdaki kıza odaklandığımda derin bir nefes aldım.

Vay be!

Fark edilmemesinin imkânı yoktu. Bu kıyafetle mümkün değildi.

Aklından ne geçiyordu ki?

“Kaybolmuş, öyle değil mi?” diye mırıldandı.

“Hmm,” dedim, gözlerimi kızın üzerinde gezdirirken.

Uzun boyluydu ve açık sarı saçları vardı. Prenses Leia'nın* Jabba the Hutt** tarafından yakalandığı, köle kız versiyonu gibi efsane bir kostüm giyiyordu. Üzerinde altın rengi bir bikini ve kalçasında kırmızı, parlak bir peştamal vardı. Düzgünce örülüp tepeden atkuyruğu yapılan saçları ve altın düğümlü kolyesi bile vardı. Kolunun üst kısmındaki yılan şeklindeki metal manşetten, yeşil bağcıklı botlarına kadar her şey bu kostümün bir Cadılar Bayramı mağazasından alınmış, ucuz taklitlerden biri olmadığını

* Prenses Leia Organa, Yıldız Savaşları serisinde geçen karakterlerden biridir. (ç.n.)

** Jabba the Hutt, Star Wars serisinde geçen kurgusal karakterlerden biridir. Sümüklüböceğe benzeyen bir görünüme sahip, obez bir yaratık görüntüsündedir. (ç.n.)

gösteriyordu. Tam anlamıyla kusursuzdu ve bu kostümü, Carrie Fisher'ın *Jedi'in Dönüşü*'nde taşıdığından çok daha iyi taşıyordu.

Tuck alçak sesle bir ıslık çaldı. "Şehrin en gösterişli oteline elini kolunu sallayarak girdi ve Pythons partisine daldı," dedi. "Tüm bu smokinle elbiselerin ortasına. Herkes ona bakıyor. Bir dakika... Görünüşe göre birileri mutlu değil."

Tepeden tırnağa siyah giyinmiş bir güvenlik görevlisi, elinde pano, kulağında kulaklıkla kıza yaklaşıırken Tuck'ın sesi kesildi. Güvenlik görevlisi kaşlarını çatarak ona bir şeyler söylüyordu. Etkinliklerimizde çok sıkı bir güvenlik oluyordu. Taraftarlar, özellikle de kaçık olanlar, tuttukları takımın oyuncularını bir an olsun görebilmek için her şeyi yapabiliirdi.

Bu kız tuhaf bir taraftara benzemiyordu. Onlar genellikle siyah-altın renkte Python formaları giyer ve futbolcuların isimlerini haykırırdı.

Bu kız *kesinlikle* kaybolmuştu.

Tuck sesini alçalttı. "Ya dışarı atılacak ya da tutuklanacak. Bunu daha önce de yaptılar. Onu kurtaracak bir Han Solo'ya ihtiyacı var."

Tekrar ona dönüp, "Kurnazca," dedim.

Omuz silkti. "Kız tam senin tipin," dedi. "*Yıldız Savaşları*'na meraklı, sarışın ve başı deritte olan bir genç kız."

"İlgimi çekmedi."

"Yalancı," dedi. "Bahse girerim onun numarasını alamazsın."

Sandalyeye yaslanıp başımı iki yana salladım. Whitney'yle ciddi bir ilişkim olmadan önce, barlarda hangimiz daha çok telefon numarası alacak diye yarışırdık. Tanrı'm! Üzerinden milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyordu.

"Bu oyunu oynamak istiyorsun, ha?" diye sordum. "Hayatıma devam etmem için beni motive etmeye mi çalışıyorsun?"

"Neredeyse bir yıl oldu."

"Kazadan beri," diye tamamladım. Sesim kalınlaşmıştı. "Ölüm yıldönümü dört gün sonra."

"Üzgünüm." İç çekerek bakışlarını kaçırdı, daha sonra bana

dönüp kollarını masaya yasladığında, yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bak. Seni özledim, tamam mı? Lanet olsun. Aptal liseli kızlar gibi konuşuyorum. Sadece... *Benden* kaçıyorsun. En iyi arkadaşından. İçiyorsun. Hem de çok.” Bir elini dağınık kumral saçlarında gezdirerek iç geçirdi. “Özür dilerim, dostum. Bu benimle ilgili değil ve neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yok. Whitney’nin başına gelenler çok kötü...”

Kelimeleri kafamın içinde pinpon topu gibi gidip gelirken gözlerimi masaya diktim. Haksız sayılmazdı. Karanlıktaydım, cehennemin dibindeydim ve sürünerek çıkmak için yanıp tutuşuyordum. Bazı günler sanki içimde hiçbir şey kalmamış gibi hissediyordum. Kıvılcım kalmamıştı. Umut kalmamıştı. Neşe kalmamıştı.

Sezonu sakatlık listesinde geçirmiştim ve bu büyük ölçüde, takımla olan geçmişime duyulan saygıdan kaynaklanıyordu. Herkes bir daha asla oynayamayacağımı biliyordu. Yıl sonu kutlamasına bile gelmek istememiş ama yine de kendimi zorla buraya getirmiştım. Göğsümdeki bu acıyı dindirecek bir şeye, *herhangi bir şeye* ihtiyacım vardı.

“Takımımız sensiz eskisi gibi olmayacak,” dedi. “Belki bir sezon daha rehabilitasyon görürsen farklı bir fizik tedavi dene.”

“Her şeyi yaptım, Tuck.”

Dünyanın en iyi doktorlarıyla iki ameliyat ve rehabilitasyon süreci geçirmiştim ve bu sadece dizim içindi. Yüzüm için bambaşka bir süreç daha yaşamıştım.

Gürültüyle nefesini verdi. “Ama çenemi kapatamadığımı biliyorsun, değil mi?” dedi.

Bardağımı ona doğru kaldırdım. “Birlikte dokuz yıl geçirdik ve sen bir kez bile çeneni kapatamadın,” dedim.

Yüzünde hevesli bir ifade belirirken aceleyle, “Hadi, oynayalım,” dedi. “Tamam mı? Eski zamanlardaki gibi. Sen onu güvenlikten kurtarıp sohbet et ve numarasını al, ben de Porsche’ni yıkayayım. Fotoğrafımı çekip bununla böbürlenebilir ya da ne bileyim, Insta’da falan paylaşabilirsin. Başka bir şey olursa...” Yüzüne

bir sırtışı yerleşti. “Yani belki onu öpersin falan. Bu da mükâfatı olur, anladın mı? Bir kadına nasıl kur yapılacağını öğretmeme gerek yok, değil mi?”

Gözlerimi kısıtım. “Yok.” On dört yaşından beri çok başarılı bir oyun kurucuydum. Kadınlar daima bana doğru çekilirdi.

Ya da eskiden çekilirlerdi.

Arkasındaki aynadan kendi yansımam gözüme takıldığında yüzümün sol tarafındaki yara izlerini gördüm. Pürüzlü ve pembe yaraların en uzununu şakağımdan başlıyor, kulağımın yanından çene çizgime kadar uzanıyor ve boynumun ortasında bitiyordu. On altı santim uzunluğundaki bu kesik, atardamardan altı milimetre uzaktaydı. Örümcek ağlarına benzeyen diğer yara izleri de yanağımın aynı tarafını keserek siyah saçlarımın arasında kayboluyordu. Geçen yıl saçlarım kulaklarımın hizasında kazınıp tepede klasik bir kabarıklık oluşturacak şekilde bırakılmıştı ama artık uzuyor ve çenemi okşuyordu. Yine de yaralarım görünüyordu. Geçen hafta, antrenörlerden biri sahada bıraktığım şahsi ekipmanlarımdan birkaçını getirmişti. Kapıyı açtığımda yüzümü görmüş ve irkilmişti. Buna alışsam iyi olacaktı. Kaybolacakları yoktu. Uzun olan yara izini ovaladım, başparmağımı üzerinde gezdirdim.

“Sana tehlikeli bir hava katıyorlar,” dedi Tuck.

“Frankenstein. Aynen, çok iyi bir görüntü.” İçkimi kafama dikip masanın üzerine bıraktım.

“Pekâlâ, dostum. Hadi, seni harekete geçirelim,” dedi beni ayağa kaldırırken.

Ayağa kalkarken sendeledim. Vay canına! Sonra doğrulup kaşlarımı çattım.

“Ne bu acele?”

Elini sallayarak beni geçiştirdi. “Beni dinle. Git, o kızla konuş. Şu koca dünyadaki en iyi arkadaşın için. *Lütfen*.” Gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

“Aptalın tekisin,” dedim dönüp ona bakarken.

Biz konuşurken güvenlik görevlisi, başka bir güvenlik görevlisini çağırdı. Kızı girişe yakın bir köşeye götürdüler. Sorguya tutu-

lan kız çenesini kaldırmış, yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle onlara bakıyordu. Üstündeki peştamalı savurarak, adamların yanından geçip odaya baktı ve gözleri bana takıldığında donup kaldı. Yüz ifadesi değişti, dudaklarında ısıltılı bir gülümseme belirdi.

Tuck şaşırması gibi bir ses çıkardı. “Hah, şuna bakar mısın? Seni tanıyor! Mükemmel! Bu iş sende!” Sırtıma bir tane patlattı.

“Gidip al onu, kaplan. Git, hadi git!”

“Hayır,” diye mırıldandım.

Güvenlik görevlisi iri elini kızın koluna koyup, onu resmen sürükleyerek kapıya götürdü.

Koruma içgüdüğü beni ele geçirirken, “Lanet olsun!” diye söylendim. Nefesimi vererek Tuck’ın elinden kurtuldum ve sol tarafımdaki acıyı dindirmek için hafifçe sağ tarafıma doğru eğilerek kalabalığın arasından sıyrıldım.

“İşte, ben de bundan bahsediyorum!” diye seslendi Tuck. “Prensesi kurtar!”

Boş versene! Omzumun üzerinden ona el hareketi çektim.

Kızın derdini anlayacaktım, hepsi bu.

Belki onu utandırmadan buradan çıkarabilirdim. İki küçük kız kardeşle büyümüştüm ve onları kurtardığım maceralardan oluşan uzun bir liste vardı. Kahretsin, onları ben büyütmiş sayılırdım. Prensesi yardım etmekten ne zarar gelirdi ki? *Hem* iyi bir hikâyeye çıkardı *hem de* Tuck yakamdan düşmüş olurdu.

Ben oraya doğru yaklaşırken kız kolunu tutan adamla konuşuyordu. Adamın elinden -yine- kurtulmaya çalıştı. Bana doğru hamle yaparken eteğinin yırtmaçları uzun, biçimli bacaklarını ortaya serdi. Güvenlik hemen arkasından gelse de o asla arkasına bakmadı; duruşu dik, adımları kendinden emindi ve yüzündeki *seni tanıyorum* gülümsemesi doğrudan bana yönelmiş durumdaydı.

Balo salonunun ortasında, dansçıların arasındaki avizelerden birinin altında buluştuğumuzda, arkasındaki iki adama başımı salladım.

“Sakin olun, çocuklar. O benimle birlikte.”

Omuz silkerek gittiler. Eminim bir NFL partisinde bundan daha çılgınca şeyler oluyordu.

Onu incelerken nefesim kesildi. Biraz önce masadan onu tam görememiştim ama bu kadar yakınımdayken sanki biri bir kadında aradığım her şeyi onda yaratmış gibi görünüyordu. Uzun boylu, sarışın, yüzü kalp şeklinde, gözleri safir, göğüsleri dolgundu. Kostümü de ekleyince...

Ergenlik fantezimin ete kemiğe bürünmüş haliydi.

İki elimi de avuçlarının arasına aldı ve bu temas tenimde bir uğultunun dolaşmasına neden oldu. Bunu beklemiyordum.

“Ronan,” diye mırıldandı.

Pekâlâ, adımı biliyordu. Hiç şaşırmamıştım.

“Hey, ııı...”

Burada ne işin var?

“Bana yardım et,” diye yalvardı abartılı bir tavırla. “Sen benim tek, şey, kurtuluşumsun vesaire vesaire. Evreni kurtarmak için.”

Boğuk bir kahkaha attım.

“Eh, bu Leia’nın *Yıldız Savaşları*’ndaki ilk repliği sayılır.”

Eğildi ve parmakları ceketimin yakasında gezinerek siyah kumaşı okşadı. “Bu takım elbiseye bayıldım,” dedi. “Sen benim kıyafetimi beğendin mi?”

Bakışlarım vücudunun yumuşak kıvrımlarına takıldı ve bikini-li göğüslerinde oyalandı. Yavaş yavaş boğazının pürüzsüz çizgisine, saçlarıyla kontrast oluşturan ve yüzünü çerçeveleyen koyu renkli, biçimli kaşlarına doğru ilerledim. Üzerindeki muhteşem kostüm olmasa bile sokakta gördüğünüzde dönüp bir daha bakacağınız türden bir kızdı. Kum saati biçimli vücudu, zarif yüz hatları ve mükemmel dolgun alt dudağı.

“Evet,” diye mırıldandım.

“Bu eteğe alışabilirim.” Kalçalarını oynatarak kumaşı savurdu.

“Peştamal.”

“Hadi ya? Bunu not edeyim.” Hınzır ama sevimli bir gülümsemeyle hafifçe döndü, daha sonra önümde durup elini kalbinin üzerine koydu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Şimdi anlıyorum. Gerçekten bana yardım etmeye gelmişsin.”

Dudaklarım seğirdi. “Evreni kurtarmaya, vesaire vesaire.” Odaya göz gezdirdim. “Sana gideceğin yere kadar eşlik edebilir miyim?”

Kızın yüzünde bir hayal kırıklığı belirdi ama hemen sakladı. “Hayır. Ben iyiyim. Gerçekten. Yanıma gelmen çok hoş bir davranıştı. Ben gideyim. Sadece bir uğrayıp bakmak istedim.” Söyleyeceklerini düşünür gibi durdu. Sonra da acı acı gülümsedi. “Boş ver! Teşekkür ederim. Hoşça kal, Ronan.”

Arkasını döndüğünde elini tutup, “Bekle,” dedim.

Onu neden durdurduğumu bilmiyordum ama...

Gözlerim onun gözlerine takıldı, ellerimiz birbirine kenetlenirken birkaç saniye boyunca nefes bile almadık. İçgüdülerimle hareket ederek başparmağımla avucunu okşadım.

Dudakları aralandı, gözbebeklerinde bir sıcaklık belirdi.

Derin bir nefes verdim. *Bunu* özlemiştim. Bir kadının gözlerinde acıma değil de arzuyu görmeyi.

Sertçe yutkundum. Whitney'den beri hayatımda kimse olmamıştı. Elime birkaç fırsat geçmişti. Genellikle Tuck beni yemeklere ve buluşmalara sürüklüyor, kızlar da teklif ediyordu ama bedenim ve kalbim buna hazır değildi.

Bir kızla flört etmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama...

Gözlerimi kısarak göğüslerimiz birbirine değene kadar onu kendime doğru çektim. “Kimsin sen, güzelim?” diye sordum.

Yoğun ve hoş bir sessizlik aramızda uzayıp gitti. “Seninim,” dedi.

Fısıldayarak söylediği kelimeyle beslenen bir şehvet dalgası üzerime çarptı. Beynimin hovarda kısmı yani dövüşmeye ve sevişmeye içgüdüsel olarak tepki veren ilkel tarafı ayaklandı. İşte bu, diyordu. *Al onu.*

İşaretparmağım kızın yanağını okşarken bile *o doğru kız değil,* diye bağıırıyordu zihnimin diğer tarafı. Başını elime doğru yaslayıp usulca iç çektiğinde, verdiği içgüdüsel tepki göğsümü sıkıştırdı.

O kederi bastırarak bir şey istiyordun.

“Dans et benimle,” diye mırıldandı ve cevabımı beklemeden alnını omzuma yasladı. Vücudu DJ’in çaldığı yavaş şarkıyla sallanmaya başladı.

Başımı öne eğerek onunla birlikte ağır ağır sallanmaya başladım. Ellerim neredeyse çekingen bir tavırla beline doğru kaydı. Saniyeler geçti, sanki bundan sonra ne olacağını görmek istiyormuş gibi beklentiyle ağırlaştı. Başparmağım belini kavrayarak yumuşak teninde daireler çizmeye başladı. Burası bir kadının en sevdiğim yeri ve karşı koyamıyordum. Parmakları omuzlarımda izini bırakırken nefesim kesildi. Ardından daha sert bastırarak tırnaklarını aşağı yukarı sırtımda gezdirdi. İniltimi bastırdım. Temas. Özlediğim şeylerden biri de birinin ellerinin tenimde usulca kayması, bağlanma hissiydi.

Bir şarkıdan diğerine geçtik. DJ yavaş parçalar çalarken şarkılar birbirini takip ediyordu. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, vücudum vücudunun etrafında gevşedi. Dizim bile daha iyiymiş gibi hissediyordum. Son birkaç saatin gerginliği kaybolurken göğsümden uzun bir iç çekiş serbest kaldı. İçeri girmekte çok zorlanmıştım. Çiftlerin olduğu bir masaya oturup onların keder dolu bakışlarının üzerimde olduğunu hissetmek ve bir kez daha yalnız olduğumu görmek.

Gerçek şu ki beni en çok tüketen, geceler oluyordu. Gecelerimi yalnız geçirmekten bıkmıştım.

Hoparlörlerde belli belirsiz, sanki çok uzaktan James Arthur’ın *Say You Won’t Let Go* şarkısının çaldığını duydum. İki insanın birbirine bağlanmasıyla ilgili bir şarkıydı bu. Belki de bir mesajdı.

Dudakları tereddütle boynuma sürtündü. Sonra geri çekilip cesurca boğazımı öptü. Vücudumu bir uğultu sararken, peştemalinin üst kısmıyla oynayıp kumaşı okşadım. Elim altından geçirip parmaklarımla kıcının kıvrımlarını okşadım. O da bacağına benimkinin arasına sokup, pantolonumdaki şişkinliğe sürtünerek karşılık verdiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Güçlü ve açgözlü bir arzu içime hücum etti.

Dansımızı durdurup, ellerimi kollarından boynuna doğru kaydırarak yüzünü yukarı kaldırdım. Yüz hatları arzuyla dolmuş, gözleri büyümüş, yanakları kızarmıştı.

Tuck'ın parti kızlarından biri değildi, sırf kibarlık olsun diye benimle flört etmiyordu.

Ve verdiği sinyalleri yanlış yorumlamıyordum.

Bunun olacağını tahmin edememiştim ama...

Çakıllı bir sesle, "Buradan çıkmak ister misin?" diye sordum. "Belki biraz rol yaparız, ha?"

Ne demek istediğimi anlamıştı. O. Ben. Bir gece.

Pembe dilini dışarı çıkarıp dolgun alt dudağında gezdirdi. "Pekâlâ."

Başparmağım dudaklarını okşarken, "Güzel," diye mırıldandım.

Kolunu koluma dolayıp ellerimizi birbirine kenetledim. Dansçıların arasından geçerek balo salonundan çıktık. Dışarıda antre tıklım tıklım doluydu ve başımızı eğerek yanlarından geçip gittik. Ben bunu tanınmamak için yapıyordum sanırım o da bunu anlıyordu.

Attığım her adımda hava azalıyor, göğsüm sıkışıyor. Bunun nedeni muhtemelen yarın pişman olacağım fevri bir karar vermiş olmam mı yoksa o kız mı emin olamıyordum. Asansöre bindik ve en üst katın düğmesine basıp onu duvara yasladım. Burnumu boğazında gezdirirken kelimelere gerek kalmadı. Elma gibi taze, mayhoş bir kokusu vardı ve ben çok aceleci davranıyordum. Bu kızı tanımıyordum hatta adını bile bilmiyordum ama umurumda değildi. Hiçbir şey, alkol bile karanlığı engelleyemiyordu ama ben kendimi güzel bir kadının içine bırakıp kendimden geçecektim.

Başını kaldırıp bana baktı. "Ben... Ben normalde, şey..."

Parmağımı dudaklarına götürerek onu durdurdum. "Seni öpeceğim. Olur mu?"

Başını salladı.

Dudaklarımı dudaklarına doğru yaklaştırdım ve dudaklarını araladığımda nefesimiz birbirine karıştı. Kendini bana bıraktı.

Uzun zamandır birikmiş ve aç olan şehvet, onu altımda ezmek için serbest kalmaya çalışırken içimde bir ürperti dolaştı. Şimdi-lik kendimi tutuyor ve ağzını, şeklini, çukur ve çıkıntılarını keş-fediyordum. Alt dudağını dişlerimle çekiştirdikten sonra usulca öptüğümde nefesi kesildi. Yanağından kulağına doğru ilerledim, dişlerimi kulak memesine geçirdim.

“Normalde ben de yapmam,” dedim soluk soluğa.

Ardından kartı benden alıp kapımı açtı. Süite girip antrede durduğumuzda o, tuttuğum çatı katını inceliyordu. Dekorasyon çoğunlukla beyazdan oluşuyordu ve oturma odasında basit, siyah bir gazlı şömine yanıyordu. Pencereleden muhteşem Manhattan manzarası görünüyordu. O da bu manzaraya dalıp gitmişti ama benim bakışlarım mutfığa ve viski şişesine kaydı.

Ona bir içki teklif ettim, reddetti. Kendime bir bardak dol-durduktan sonra komodinin üzerinde boş bir şişenin durduğu ana yatak odasına geçtik. Tuck eskiden içki içmediğim konusun-da haklıydı. Yıllarca kendime yüksek hedefler koymuş, takımım için nasıl iyi bir lider ve oyun kurucu olabileceğimi araştırmış, antrenmanlarla vücudumun sınırlarını zorlamış, doğru beslenmiş, nadiren alkol tüketmişim. Benim için uğruna yaşadığım tek şey oyundu.

Üst üste üç Super Bowl kazanmıştım.

Bir de şimdiki halime bakın.

Bir an için zihnim, bu kızı buraya getirmenin iyi bir fikir olup olmadığını sorguladı. Yarın Whitney'nin ailesiyle görüşmem ge-rekiyordu.

Bu düşünceyi kafamdan attım.

Kalbimi durduran bir gülümsemeyle pencerenin önünde tek ayak üzerinde döndü, peştamali etrafında uçtu. Repliğini bu kez doğru bir şekilde tekrarladı, daha sonra gülerek daha fazlasını bil-mediğini itiraf etti. Ona favori repliklerimin hepsini öğreteceğimi söyledim. İçkimi bitirdim, daha sonra bir tane daha. Kız odanın içinde gezinirken zaman hızlı ama yavaş akıyordu. Konuşuyor, bana bir şeyler anlatıyor, belki adını söylüyordu ve ben onu, zarif

yürüyüşünü, gülümsediğinde aşırı yumuşak dudaklarının kıvrılışını seyre dalıyordum.

Dengede durmak için duvara yaslanıp telefonumdan müzik açtım. Yavaş bir pop şarkı.

Bana doğru süzülürken kulağına, "Sen inanılmazsın," diye mırıldandı.

Nasıl oldu da buraya seninle geldim? Sen beni nasıl buldun?

Kollarımızı birbirimize dolayıp, Savage Garden'ın *I Knew I Loved You* şarkısına eşlik ederek sallanıyorduk. Sesi tok, her notası kusursuz ve netti. Güzel şarkı söylüyordu. Ya da belki sadece kafam güzeldi ve her şey kulağa hoş geliyordu.

Şarkı bittiğinde, birbirimize bakarken bir sessizlik oldu.

Hava ağırlaştı.

Onu buraya ben getirmiştım ama o kapıdan çıkıp gidebilirdi.

Bu düşünceyle parmaklarımızı birbirine doladım ve yüzümü boynuna gömüp, derin derin içime çekerek bu noktanın bir kadında en sevdiğim ikinci yer olduğuna karar verdim. Ellerimi sahiplenircesine köprücük kemiğinin üzerine koydum, başparmağım teninde gezinerek tüylerini diken diken etti.

"Oyun zamanı. Kalıyor musun, prenses?"

"Evet." Bakışları kararlı ve kendinden emindi.

Kostümünü çıkarmaya çalışırken ihtiyacım olan tek şey buydu ancak parmaklarım tüm kopçaların ve düğmelerin yerini bilmediğinden, o bunu benim için çabucak yapıp önce üstünü, daha sonra da bikini altım yere atarak beyaz dantelli bir tangayı ortaya çıkardı. Yatağa oturup yeşil botlarını gevşetti, bağcıklarını çekti. Saçlarını çözdüğünde örgüden kurtulan bukleler omuzlarına döküldü. Karşımda hiç çekinmeden durduğunda ağzım kurumuştı. Hiç utangaçlık yoktu. Yapmacıklık yoktu. Şehvet uyandırıyor; memeleri dolgun, meme uçları pembemsi kırmızıydı. Belinin kıvrımı, dolgun kalçasına ve uzun bacaklarına doğru uzanıyordu. Ayak parmakları ılık ılık bir altın rengine boyanmıştı.

Yorgan ve battaniyeleri yere atıp çarşaf ve yastıkları yatağın üzerinde bırakırken düşüncelerim bir anda durdu.

Adrenalinim tavan yaptı. Bunu yapacaktık. Bunu *yapacaktım*.

"Gel bana," dedim usulca.

Yanıma gelip ceketimi çıkardı ve bir sandalyenin üzerine fırlattı. Ben gömleğimin düğmelerini açarken o da kravatımı çözdü. İkisi de odanın içinde uçtu. Sırada pantolonum vardı, nefeslerimiz birbirine karışırken ikimiz de fermuarla boğuşuyorduk. İç çamaşırlarımı indirdiğimde, penisimi ellerinin arasına aldı. Bedenlerimiz yatağa devrilirken göğsümden uzun bir hırıltı yükseldi.

Dizimdeki acıyı bastırıp onu altıma hapsettim. O bu kadar kırılgan ve savunmasız görünürken kanım kaynıyor, içimdeki alfa onu korumak için şaha kalkıyordu. Safir gözlerini yakaladığımda ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şeyle karşılaştım: Acının gölgeleri.

Burnumu usulca burnuna dayayıp, ona şefkatli öpücükler verirken kokularımız birbirine dolanıyor, viski kokum onun tatlı kokusuna karışıyordu. Ona mükemmel olduğunu, benimle güvende olduğunu, bana ait olduğunu söyledim. "Ve seni yalayıp yutacağım," diye mırıldandım.

"Ronan..." Ellerini saçlarımda gezdirerek uçlarından çekiştirdi ve beni aşağı çekerek delice ıslak dillerimizin birbirine dolandığı bir öpücük verdi. Elimle bir memesini kavrarken diğer meme ucunu ağzıma aldım. İkisi arasında gidip gelirken kirli sakallarım yumuşak tenini okşuyordu. Tadı sanki... Bilemiyorum. Neşe gibiydi.

Aşağı doğru inerken vücuduna öpücükler kondurdum, ellerim de peşinden geliyordu. Belinin kıvrımlarına, uyluğunun iç kısmına dokunduktan sonra merkezine ulaştım. Nirvanasını yalayıp yutuyor, ellerimi uyluklarının üstünde kenetleyip ziyafet çekiyordum.

İnleyerek saçlarımı çektiğinde doğruldum.

Boynumdaki zincir, Whitney'nin nişan yüzüğünün takılı olduğu zincir, aramızda ıslıl ıslıl sallanırken, beklenmedik bir kopma hissi gelip neredeyse arzumu bastırıyordu. Suçluluk duygusu üzerine çökerken yüzüğü sırtıma doğru ittim.

Kafamın içinde karanlık bir yol canlandı. Sileceklerin kulak

tırmalayan sesi, dolu yağışı ve arabayı döven rüzgâr. Fırtınaya karşı daha dikkatli olup yavaşlamam, başka bir yoldan gitmem, emniyet kemerini takması için ısrar etmem gerekirdi. Siktir! Bunu nasıl atlamıştım? Kemer takmaktan nefret ederdi, bu uymayı reddettiği tek kuraldı ve ben de buna aldırış etmemiştim. Sonra köprüye bir şimşek çaktı. Nefesim kesildi. Hayır.

Bunu düşünmek istemiyordum.

Burada değil. Şimdi değil.

Bu anıların acısını bastırmaya çalıştım. Prezervatif takarken bile hâlâ deniyordum. Onun içine, dibine kadar girdiğimde göğsümün derinliklerinden ilkel bir kükreme yükseldi. Yatağında uzanan güzelliğe baktım ve sonunda zihnimde canlandırdığım tek şey o oldu.

Cinsel arzularımız bizi bir kasırgaya dönüştürürken birbirimize sokulmak için can atıyorduk. Vahşiydik. Birbirimizi kavrayarak yeni pozisyonlar, dokunacak yeni yerler buluyorduk. Ben doymak bilmiyordum, o ise açgözlüydü. Her darbede hırlıyor, yatak başlığı duvara çarparken gözlerimle onu yiyordum.

“Ronan...” Baş yastığın üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

“Geliyorum, prenses.”

Parmaklarımla yumrusunda daireler çizdiğimde ıslıl ıslıl, görkemli bir şekilde boşaldı ve vücudu dalgalar halinde kıvrıldı.

Onun arkasından boşalmak için sabırsızlanan aletim dimdik oldu, orgazm bir nefes uzağımdaydı.

“Whitney!” diye haykırdım boşalırken.

Vücudum tir tir titrerken onun üstünde dinlendim, daha sonra yuvarlanıp sırtüstü devrildim. Nemli saçlarımı yüzümden çekerken nefes nefese kalmıştım. Bu inanılmazdı. Elimi aramızdaki boşluğa uzatıp, uzun sarı saçlarıyla oynayarak parmaklarımı aralarından geçirdim. O ise çoktan diğer tarafa dönmüş, çarşafı omuzlarına sarmıştı.

Kan tekrar beynime hücum etti.

Bir dakika...

İçime bir sıkıntı çöktü.

Ben... Ben ona... *Whitney* mi demiştim?

Olamaz. Bu imkânsız.

Aydınlanma yaşarken kalbimin sıkıştığını hissettim.

Yüce İsa, kesinlikle öyle demiştim ama... Öyle bir şey değildi.

Değildi işte.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Elbette beni duymuştu. Yüzümü buruşturarak başının arkasına baktım ve *Whitney*'nin ölümünü, kollarımda nasıl öldüğünü, bunun benim hatam olduğunu nasıl açıklayacağımı düşündüm ama bu anılar dikenlerle doluydu.

Kelimeleri bulmaya çalıştım ama dilim tutuldu, beynim uyuşturdu. Viskinin yarattığı pusla mücadele ediyordum. Özür dilemem, adının ne olduğunu sormam, onun bir yıldır başıma gelen en iyi şey olduğunu söylemem gerekiyordu.

Yorgunluk galip geldi ve beni altına çekti.

Uyandığımda kafam allak bullak olmuştu. Güneş ışığı panjurlardan içeri süzülürken gözlerimi ovuşturdum. Gerinerek döndüm ve yanımdaki yastığa baktım. Kimse yoktu. En ufak bir çukur dahi yoktu. Dışarıdaki trafikten gelen korna sesleri dışında oda çok sessizdi. Göğsüme ağır bir his çökerken gittiği için rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım, karar veremiyordum. Ellerimi saçlarımin arasında gezdirirken, kaşlarımı çatarak önceki geceyi hatırlamaya çalıştım. Bu biraz zaman alacak gibiydi.

Saatin öğlen iki olduğunu ve *Whitney*'nin Connecticut'ta oturan ailesiyle öğle yemeğini kaçırdığımı görünce öfkeyle homurdandım. İçimden küfrederek pantolonumu yerden aldım, telefonumu çıkarıp bir özür mesajı gönderdim.

Yatağa geri yığıldım. Bir şey çok netti. *Seks yapmıştım.*

Suçluluk duygusu keskin dişleriyle beni kemiriyor, daha sonra da tiksintiyle tükürüyordu. *Whitney*'nin ölümünün birinci yıldönümünün geçmesini bekleyemez miydim? O bunu hak etmez miydi? Onu tüm kalbimle, her şeyimle sevmiştim ama sanki ona ihanet etmiş gibi hissediyordum.

Güçlükle yutkunarak, kalkıp giysilerimi aldım. O sırada g m-
leğimden altın renkli bir kol kelepçesi düştü. Parmaklarımı kalın
metalin üzerinde gezdirirken aklım d n geceye kaydı. Dans ettiği-
mizi, seviştiğimizi hatırlıyordum ama... Kaşlarını çatıp gözlerimi
kıstım. Sarışındı, evet. Gözleri maviydi, evet ama gerisi belirsiz ve
bulanıktı.

Tabii ki zilzurna sarhoştum ama nasıl oluyor da tanıştığımızda
gözlerinde beliren hayranlığı, şen şakraklığını, boynundaki koku-
yu hatırlarken yüz hatlarını *hatırlayamıyordum*?

Belki de hatırlamak istemiyordum? Belki de Whitney yüzün-
den suçluluk duyuyordum? Derin bir nefes verdim. Bilmiyordum.

 irkin ve acımasız bir anı daha zihnimde canlanırken dudak-
larımdan bir küfür kaçtı. Ona Whitney demiştim.   ime bir piş-
manlık dalgası daha   eklendi. Yüce Tanrı'm. Kızın tek kelime
etmeden gitmesine şaşmamalı.

Sanki bunun suçlusunu oymuş gibi komodinin üzerindeki viski
şişesine bakarken midem kasıldı.

Odanın içinde ilerlerken göğsümden derin nefesler yükseliyor,
başım dönüyordu. şişeyi alıp çöpe attım. Artık bırakmak zorun-
daydım. Bunu kendime, vücuduma yapmaya devam edemezdim.
Gerçek şu ki kendimi uyuşturuyor, debeleniyor, gittikçe yıkıma
yaklaşıyordum. Bu ben değildim. Ben ayyaş değildim. Ben eski bir
yıldız oyuncuydum. Ben Ronan Smith'tim ve... Aklımdaki düşün-
celer netleşirken duraksadım. Hayatımı geri istiyordum, ne olursa
olsun.

Gözlerimi kapadım ve boynumdaki yüzüğe dokundum.

Bugün her şeyin değiştiği gündü.

2. BÖLÜM

NOVA

İki Buçuk Yıl Sonra

Beyaz bir Jeep gürültüyle bahçeme girip posta kutumu kıl payı sıyırdı ve bir an durakladıktan sonra çiçek tarhımı ezip geçti. Açelyalar, çim zambakları, pampas otları, hepsi ezilmişti ama annemin ilk doğum günümde diktiği sarı gül ağacımı yerinden söktüğünde onu öldürmeye hazırdım.

Ayaklarımı yere vura vura yürürken Righteous Brothers'ın *Unchained Melody* şarkısının ortasında kulaklıklarımı çıkardım.

Sparky tıslayarak sırtını kamburlaştırdı.

Al işte. Öfkelenmekte haklıydım. O sadece kötü şeylere tıslardı.

Sokak lambasının ışığında, kaldırımında dururken Sparky'yi kaldırıp başını okşadım. Kedimin mavi gözleri hâlâ -bizi hiç fark etmeden- bahçemden geri geri çıkan, daha sonra da kaldırımından yola inen arabaya dikilmişti. Araç sokağımızın sonundaki dur işareti hızla geçtikten sonra sağa, otoyola doğru korkutucu bir dönüş yaptı.

"Çok şükür, kızın yoluna çıkmadık," diye mırıldandım. Bahsettiğim kız, yandaki evden fırlayıp, "Bitti! Bu sefer ciddiyim!" diye bağırarak az kalsın bizi öldürecek olan Jeep'in içine atlayan kızdı.

Locke'ın eski evinde yeni biri yaşamaya başlamıştı.

Ve eğer bu Jeep onların nasıl bir komşu olduğunu gösteriyorsa sorun yaşayacağız anlamına geliyordu.

Normalde onlarla tanışmaya gider, annemin dediği gibi *hoş davranırdım* ama onun cenazesinden beri hayatım çok yoğundu. Buraya geldikten sonraki birkaç hafta içinde banka ve avukatlarla uğraşmış, kız kardeşimi liseye yazdırmış ve eşyalarımın Teksas'a

taşınması için gerekli ayarlamaları yapmıştım. Kıyafetlerim hâlâ gelmemişti. Yanımda sadece annemin anevrizmadan öldüğünü duyduğumda New York'taki dairemde çantama tıktırdıklarım vardı.

Sparky'nin mor pullu tasmaını parmaklarımin arasında döndürürken içimi korkunç bir keder sardı. Elli beş yaşında ölmüştü. Çok gençti. *Benim annem*. Gözyaşlarımla boğuşarak yandaki iki katlı görkemli beyaz eve baktım. Dor tarzı sütunları ve tuğlaların üzerindeki yeni boyanmış beyaz boyasıyla heybetli görünen evin odak noktası, süslü hasır salıncaklarla çevrili büyük bir ön verandaydı. Particiler ben gittiğimden beri eve çok emek vermişti.

Çocukluğumun geçtiği ev ise iki katlı, küçük bir bungalovdu ve bir sürü tadilattan geçmesi gerekiyordu. En kötüsü de ödemeleri yapacak paramın olmamasıydı. Eylül ayının taksitlerini ödemiştım ve yıl sonuna kadar yetecek param vardı ama bundan sonrasını kestiremiyordum. Annemin birikmiş parası vardı ama büyük kısmı kız kardeşimin üniversitesi için ayrılmıştı. Ufak bir hayat sigortası poliçesi vardı ama o da pek bir şey sayılmazdı ve bu paranın gelmesi birkaç ay sürebilirdi. Yüzüncü kez aynı şeyi düşündüm. *Ben ne yapacağım?* Umutsuzluk hissi midemde kıvrıldı. Para, mutluluğu satın almayabilirdi ama şu anda biraz para stresimi hafifletmek için çok işe yarardı.

Jeep'e olan öfkem içimi yakarken dikkatimi tekrar parti evine çevirdim. Arabalar uzun yola ikişer ikişer park edilmişti. Daha da kötüsü içlerinden biri, beyaz bir Mustang, annemin -artık benim- eski model pembe Cadillac'ının önünü kapatarak kısmen park yerimin arkasına park edilmişti.

Yan evin ön kapısı açıldı ve birkaç kadın ellerinde içkilerle *Cotton-Eyed Joe* şarkısı eşliğinde dans ederek bahçeye döküldü. Kızlar genç görünüyordu. Bir dakika. Bu bir üniversite partisi miydi? Blue Belle küçük bir kasaba olsa da kasabanın batı yakasında bir devlet üniversitesi vardı.

Sinirim tepeme çıktı. Yeni komşularımla bazı kurallar belirlemem gerekiyordu. Bir, muhitte parti verdiğinde tüm komşuları

davet edersin. Buna Güneyli misafirperverliği denir. İki, park yerini kontrol edersin. Üç, doğru düzgün müzikler çalarsın. Dört, partinin cumartesi gecesi saat onu geçmesine izin vermezsin.

Eve doğru yürümeye başladım.

“Nova! Bir dakika, bekle,” diye seslendi sokağın karşısından biri. Durup ona doğru döndüm. Verandasının ışığı üzerine düşen Bayan Meadows, merdivenlerinde duruyordu. Yere kadar uzanan mavi sabahlığı, tüylü ev terlikleri ve Stetson şapkasıyla oldukça asil görünüyordu. Altmışlı yaşlarında, ufak tefek, yaklaşık 1.50 boyunda, omuz hizasında gri-sarı saçları olan bir kadındı. Ancak kısa boyuna aldanmayın. Gücü kuvveti yerindeydi.

Oturduğu yerden kalkıp koşar adım yanıma geldi ve gözlerini kısarak kucağımdaki Sparky’ye baktı. “Bu şey fareye benziyor,” dedi. “Aman Tanrı’m! Derisi neden buruş buruş? Şeytani bir şeye benziyor, canım. Calico kedileri, şu kabarık kuyruklu olanları severim ama köpekleri tercih ederim. Küçük bir Pomeranian’ım var. Adı Bill. Rahmetli kocamın adı. Sosisli sandviçe bayılıyor. Ona sandviç vermemeliyim ama yalvarınca dayanamıyorum.”

Konuşmayı ne kadar sevdiğini unutmuştum.

“Ah. Harika. Sparky sadece tüysüz ama zararsız olduğunu söyleyemem,” dedim çiçek tarhını işaret ederek. “Komşumun partilerinden biri benim ve kız kardeşim için özel olan gül ağacını yerinden söktü. Buna göz yumamam. Sen mahallemizin yönetim kurulunda değil misin? Arabalar sokağın her yerini doldurmuş. Bu kurallara aykırı olmalı.”

“Evet, mahallenin yönetim kurulundayım, okul yönetim kurulundayım, çevre düzenlemesi komitesindeyim ve destek ekibindeyim,” dedi gururla. Sonra çiçek tarhıma bakarak iç geçirdi. “Bunun sadece bir kaza olduğuna eminim. Darla için üzgünüm, canım. Çok ani oldu. Ziyaretine ve cenazesine geldim. Çok iyi bir kadındı.” Yüzünü buruşturdu. “Ve tabii ki reçeli inanılmazdı.”

Gülümsememi bastırdım. Bayan Meadows ve annem arkadaşları ama sözkonusu yemek olduğunda birbirlerine rakip oluyorlardı. Annem son beş yıldır bölge panayırında reçeliyle mavi kurdele

kazanıyordu. Bayan Meadows'un elma reçeline karşı onun çilek reçeli.

"Getirdiğin güveçler için teşekkür ederim," dedim. Bu da bana yapılacaklar listeme, *iş bul* notunun hemen yanına teşekkür notları eklemem gerektiğini hatırlatmıştı. Burada çok az iş fırsatı olduğu için kendimi arabamın üstündeki Pizza Hut zimbirtisiyle kasabada dolaşırken hayal edebiliyordum. Daha da kötüsü, kendimi lisede birlikte okuduğum insanların evlerine teslimat yaparken hayal edebiliyordum. Nova Morgan, mezuniyet balosu kraliçesi, kapınıza kadar pizza getiriyordu.

"Kasabada kalmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

"Sabine'in evi burası ve artık onun vasisi benim," dedim. Ben. On beş yaşında bir çocuğun sorumluluğunu taşıyordum.

Stetson şapkasını yukarı kaldırdı. "Eh, hiç değilse aileni buraya getirmek zorunda kalmadın," dedi. "Tanrı'm, hiç evlenmedin, değil mi? Elbette herkes Andrew'la evleneceğini düşünüyordu ama..."

Eski sevgilimin adını duyunca irkildim. Alt metindeki Güneyli imayı duymuştum. Bir erkeği ağıma düşürememiştim; bu yüzden başarısız kabul ediliyordum.

"Hayır. Yirmi dokuz yaşında, evde kalmış bir kızım. Şimdi... İzin verirsen komşumla konuşmam gerekiyor."

Sparky'nin yanında temkinli davranarak kolumu nazikçe tuttu. "Canım. Koç parti yapsın. Bırak. Dün gece Wilson Lisesi'ni yendik ve bugün onun doğum günü. Destek ekibi onun için küçük bir parti veriyor. Futbolun Blue Belle için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Bedenim geri savruldu. Yan evimde bir Teksas lisesinin futbol koçu oturuyordu!

Bayan Meadows yaşadığım korkudan bihaberdi. "Geçen sene onun sayesinde eyalet finallerine çıktık," dedi. "Eskiden profesyonel futbol oyuncusuydu."

Ezilen çalılıklara ters ters baktım. "Kim olduğu umurumda değil."

“Sinirlenmeni anlıyorum ama çiçek tarhlarını bir an için kenara bırak.” Bana güven verici bir şekilde gülümsedi, bu gülümsemeyi yönetilmesi gereken pek çok Blue Belle vatandaşına gösterdiğinden emindim. Beni parti evinden uzaklaştırdı. “Nasılsın? Gerçekten. New England Cougars’ın oyun kurucusunun bir süper model uğruna senin kalbini kırdığını duydum. Rezalet. Çocuğun adı neydi?”

Adını, istatistiklerini ve maaşını bildiğine yüz dolarına bahse girebilirdim.

Göğsüm sıkıştı. “Zane, ayrıca kız hostesti,” dedim.

Altı ay çıkmıştık. Sonra işler sarpa sarmaya başladı. O futbol sezonunun ortasındaydı ve ben iki işte birden çalışıyordum. Aramızda bir durgunluk olduğunu hissetsem de bu kadar meşgul olmadığımızda ilişkimizin yeniden alevleneceğini düşünmüştüm.

Kendine daha iyi olanaklar aradığını bilmiyordum.

Seçeneklerimizi değerlendirmeli ama yine de görüşmeye devam etmeliyiz, Nova.

Delta uçuşunda tanıştığım genç ve seksi kızla sevişirken seni cepte tutacağım. Bu da diğer bir deyişti.

Derin derin iç geçirdim.

Liseden beri sporcular benim için tehdit oluşturunuyordu ama Zane bardağı taşıran son damla olmuştu.

Pes etmiştim. Artık sporcu yoktu. Artık seksi kaslar ve ukala tavırlar yoktu. Tanrı’ya, İsa’ya ve Kutsal Ruh’a yemin olsun.

“Ah,” diye mırıldandı. “Anlıyorum. Yani bir erkek arıyorsun. Koç var. Belki de *tanışmalısın*. Yine de oraya sinirli gitme. Bakalım, onu yarın kahvaltı için Waffle House’a götürebilecek miyim? Sen de yanımıza uğrarsın, olur mu?”

Durdum. “Bir erkeğe ihtiyacım yok, Bayan Meadows. Benim bir hayatım var. Bir kariyerim var.” Bu bir yalandı. Hiçbir şeyim yoktu. Çalıştığım Manhattan anaokulu çoktan başkasını işe almıştı. The Baller’da benim pozisyonumu isteyen bir sürü eleman vardı.

“Bana Lois de. Seni arka bahçedeki ödüllü ağacımdan elma

çalarken yakaladığım zamanı hatırlıyor musun? Hani şu reçel yapmak için kullandığım yeşil olanlardan?”

“Evet.” Daha önce defalarca onlardan çalabilmişim ama o gün ağaçtan düşüp dizlerimi kanatmışım. Yarım saat boyunca arka bahçede volta atıp, ellerini sallayarak beni azarlamış ve suç dolu bir hayatın tehlikeleri konusunda beni uyarmıştı. Daha on yaşındaydım.

“Tanrı’m, çocukken ele avuca sığmazdın. Bunların hiçbirini annene anlatmadım.”

“Teşekkürler.”

Düşünceli bir tavırla başını salladı. “Demek istediğim, barışı ne zaman korumam gerektiğini bilirim. Annene elmalarımı çaldığını söylemek yerine seninle güzelce konuştum ve olay kapandı.”

“Anlıyorum. Benden barışı korumamı istiyorsun. Koçla?”

“Evet. Ben senin adına onunla konuşurum.” Eğildi. “Bak, şu anda işler karışık. Koçun kasabadan gitmesinden korkuyorum, o yüzden ona birlikte yuva kurabileceği güzel bir kız bulmak için özel bir komite oluşturduk.” Ben arkamı dönüp, adamın evine doğru yürürken arkamdan ciyakladı. “Bekle!”

Komşumun evine doğru yürüdüm. “Anladım, Bayan Meadows. Ortalığı karıştırmamı istemiyorsunuz ama ben...” Gökyüzünde kelimeleri ararken derin bir nefes aldım. “Takım ya da sizin için bir şeyleri berbat etmeyeceğim. Sadece onunla konuşmak istiyorum.” Ayrıca onu görmek de istiyordum çünkü bu kadın bana o adamın kim olduğunu merak ettirmişti. İnsanın düşmanlarını tanıması gerekiyordu ve evet, şu anda parti veren kötü adam oydu ve ben de bunu değerlendirmeliydim. “Ayrıca arabamın arkasına park etmiş bir araç var ve ben dondurma yemek istiyorum.” Buna tam şu an karar vermiştim.

“Benim arabamla git.”

Durup şaşkın şaşkın ona baktım. “Sen ciddisin, değil mi? Sırf o burada baş tacı ediliyor diye onu mazur görmeyeceğim.”

Cebindeki astım spreyine uzanıp bir nefes çekti. “Başıma bela olacağını biliyordum.”

“*Bela* benim kızımda yazıyor,” diye cevap verdim.

Adamın evine kadar kaldırımda beni takip etti, pofuduk ev terlikleri benim Converse’lerime ayak uydurmaya çalışıyordu. “Torunum Milo, top tutucu’ olarak oynuyor. O gerçekten çok iyi Nova ve gelecek yıl Teksas Üniversitesi’nden futbol bursu almasını umut ediyoruz. Bunun olabilmesi için koçun kasabada kalması gerekiyor.”

“Milo’nun böyle yetenekli olmasına çok sevindim,” dedim nazikçe. Bir zamanlar kız kardeşimle oyun oynayan sarı saçlı, delidolu küçük çocuğu hatırladım. “Onun için en iyisini istemeni anlayabiliyorum. Sen iyi bir büyükannesin.”

“Evet. Hadi, birlikte benim evime gidelim. Difüzöre koyduğum lavanta esanslı yağı var. Seni sakinleştirir. Onu çalıştırayım, daha sonra biraz çay içip kurabiye yeriz. Elma reçelimden sana bir kavanoz verebilirim.”

“Kulağa harika geliyor. Başka sefere.” Evin yeni tadilat edilmiş merdivenlerini tırmanıp verandaya çıktım, tavana monte edilmiş hoparlörlerden bangır bangır müzik çalıyordu. Ne hoş.

Dans eden kadınların arasından geçtim. O sırada Bayan Meadows da nefes nefese peşimden koşuyordu.

Bayan Meadows’u kararlılığı için kutlasam da güllerim bunun bedelini ödetmek istiyordu. Onların ezildiğini görmek, tüm hayatımın metaforu gibiydi ve artık o adamın eski bir futbolcu olduğunu bildiğim için bu durumu daha da alçakça buluyordum.

Cam kapıdan baktığımda açık bir alana açılan mutfakı gördüm. Burası birkaç kadının büyük ekranda futbol maçı izlediği büyük bir oturma odasıydı. Bazıları mutfak taburelerine uzanmış, içkilerini yudumlayıp, tezgâhtaki atıştırmalıklardan yerken sohbet ediyordu.

Görünürde tek bir erkek yoktu.

Ne olduğunu anlayınca, kaşlarımı çatarak durdum. “Özel bir komiteden bahsetmiştin. Bu kadınları onlar mı davet etti?”

“Evet, ben organize ettim. Blue Belle Destek Ekibi’nin başka-

* Amerikan futbolunda “wide receiver” pozisyonu. (ç.n.)

nıyım. Aslında seni de davet etmem gerekirdi. Benim hatam. Bir sonraki futbol etkinliğinde mutlaka seni de çağıracağım.”

“Hiç zahmet etme. Onu evlendirmeye mi çalışıyorsunuz?”

Nefesini sertçe verdi. “Daha kaç kere söylemem lazım? Burada kalmasını istiyoruz, Nova. Onu şehirdeki en güzel kızlardan birkaçıyla tanıştırdık. Melinda Tyler burada. Teksas güzeli seçilmişti. Çok iyi bir aileden geliyor. Aradığımız kişi o olabilir.”

Ah, bir güzellik kraliçesi. Tam koçlara layık.

Buruk bir kahkaha attım. Bu entrikalar beni hiç şaşırtmıyordu. Ben lisedeyken Blue Belle Destek Ekibi, koçumuz eyalet şampiyonu olduktan sonra ona yeni bir Escalade almıştı. Bir keresinde en büyük rakibimiz Huddersfield’ta, üzerinde sadece 34-10 yazan aylık 2000 dolara bir reklam panosu kiralamışlar ve tüm yıl boyunca bunu sergilemişlerdi. Herkes bunun ne olduğunu biliyordu. Onları bozguna uğrattığımız maçın skoru. Taraftarlar ve onların özel komiteleri takımı mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapardı. Milyon dolarlık bir *jumbotron** mu lazım? Oldu bil. Üniversite büyüklüğünde bir stadyum mu istiyorsun? O da tamam. Küçük bir kasabada kendine bir eş mi istiyorsun? Biz buluruz.

“İnanılmaz,” diye mırıldandım.

Omuz silkti.

“Bir sevgilisi vardı ama New York’ta yaşıyor ve şehirli kızların nasıl olduğunu bilirsin.”

“Ben de şehirli kızlardanım.”

Memnuniyetsizce homurdandı. “Kalbin öyle söylemiyor, canım. Her neyse, kadın manken gibi bir şey ve buraya asla taşınmazdı. Geçen yıl birkaç maça geldi ve çok kibirliydi, kendini beğenmişin tekiydi. Senin çalılarını söken de oydu, canım. Onu buradan çıkarırken gördüm ve eğer izin verirsen çalıları onarması için bir peyzaj tasarımı şirketi çağırabilirim hatta parasını da ben öderim.”

Kızlardan biri, verandanın diğer tarafındaki hasır koltukta sallanırken, “Lois teyze! Parti harika!” diye seslendi. El sallıyordu. Yüzü yuvarlak, saçları kahverengiydi. Çok güzeldi. Sakız çiğniyordu.

* Spor müsabakalarında kullanılan devasa boyuttaki televizyon. (ç.n.)

“Yeğenin kaç yaşında?”

Tüyleri diken diken oldu.

“Yirmi.”

“Bu adam kaç yaşında?”

“Bugün otuz iki oldu. Genç kızlardan hoşlanıyor.”

Dişlerimi birbirine bastırdım.

“Pekâlâ. Bu hoş, pek hoş adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Sparky’nin kulağına tatlı sözler mırıldanarak onu verandaya bıraktım. Kedimi çok seviyordum, o beni hiç hayal kırıklığına uğratmayan tek erkekti ama insanlardan pek hoşlanmadığı için tasmaşını sıkı sıkı tutuyordum. Omuzlarımı kaldırarak kapıyı açtım. Mutfağa girip odaya göz gezdirdim.

En sonunda kadınlar teker teker beni fark etti ve dönüp baktı.

Hepsi benden daha genç ve muhteşem görünüyordu: Şirin şortlar ve etekler, dekolteli dar bluzlar, uzun ve şekillendirilmiş saçlar. Kimseyi tanıımıyordum. Lise arkadaşlarımdan çoğu daha büyük şehirlerle taşınmıştı ya da ben onlarla bağlantımı koparmıştım. Bu, modayı takip eden ekibe bakarken bir parçam burkuldu fakat sonra bu hissi içimden söküp attım. Buraya kimseyi etkilemeye gelmemiştim.

İçlerinden kuşaklı, parlak yeşil bir pantolon giymiş uzun bacaklı, kızıl saçlı bir kız martinisini yudumlarken özenle şekillendirilmiş kaşlarını bana doğru kaldırdı. Kafasında küçük, elmas bir saç bandı vardı. Merhaba, Teksas Güzeli.

Oturma odasındaki koltuğundan kuğu gibi zarif bir şekilde kalktı ve duruş dersi almış güzel kadınların yaptığı gibi süzülerek bize doğru yürüdü. Ben de aynı dersleri almıştım.

Bayan Meadows’a kusursuz bir şekilde gülümsedikten sonra beni tepeden tırnağa süzdü. “Merhaba. Sen kimsin?” Sanki beş yaşında bir çocukmuşum ve yolumu kaybetmişim gibi konuşmuştu.

Üzerimde bir bacağı delik, gri bir jogger ve buruşuk bir Johnny Cash tişörtü vardı, saçlarımı da dağınık topuz yapmıştım. Acilen röfle yaptırmam lazımdı. Yüzümde zerre makyaj yoktu.

Şimdi inanmayabilirsiniz belki ama uzun zaman önce güzellik kraliçesiydim. O günlerin hatırası kalbimi sızlatırken, onları bastırıp kıza çok ama çok tatlı bir gülümsemeyle baktım. Kadınlara göz gezdirirken, sesime biraz daha Teksas tınısı ekleyip, “Selam, millet,” diye seslendim.

Birkaçı beni ölçüp biçerken, “Selam,” diye cevap verdi.

Evet, burada davetsiz bir misafir vardı. Modaya uymayan ve yaşlı sayılabilecek biri.

“Hadi gel, Sparky.” O önümde hopleya zıplaya ilerlerken, ada tezgâha doğru yürüyüp küçük, şirin bir teneke fıçıda duran soğuk sodalardan aldım. Bunu bir kadın yapmıştı. Kapağını çevirip büyük bir yudum aldıktan sonra Bobcats renkleri bordo, altın ve lacivertten oluşan sayısız yiyecek, flama ve balona baktım. Oturma odasındaki şöminenin üzerine tavandan sarkıtılmış büyük bir pankartta Doğum Günü Kutlu Olsun Koç yazıyordu. Bu adam her kimse, ona büyük bir sevgi gösterisinde bulunuyorlardı ve eğer maçları kazanıyorsa yeni gözdeleleri olmuş demektir.

Paslanmaz çelik aletler ve büyük beyaz mermer ada tezgâh gözüme takıldı. Yeni dolaplar. Dişbudak rengi parke zemin, rustik ahşap ve metal sarkıt lambalar. Tam bir modern çiftlik eviydi. Bu yenilikler, annemin evini, kendi evimi tadilattan geçirmek için can atmama neden olmuştu. Göğsümdeki sorumluluk düğümü tekrar gerildi. *Adım adım, Nova.*

“Peki, sen?” dedi kızıl saçlı. Ses tonu merak doluydu. Peşimden gelmişti.

“Nova Morgan.” Bir cips alıp ev yapımı gibi görünen *guacamole* sosuna bandırdım ve çiğnemeye başladım. “Harika parti. *Cotton-Eyed Joe* şarkısını tekrar tekrar çalmanız harika ama kapatırsanız çok sevinirim. Yan evde uyumaya çalışan bir kız kardeşim var.” Bu bir yalandı. Daha yatma saatine çok vardı.

Odaya biri girdiğinde müziğin sesi iyice kısıldı. Bahse varım, Bayan Meadows gelmişti. Başımı iki yana salladım. Gecelikleriyle beni partiye kadar takip etmesi gerçekten müthişti doğrusu.

Teksas Güzeli, yeşil gözlerinde bir ışık belirirken, “Ah. Seni duymuştum,” dedi. “Ablamla aynı okuldaydın.”

Gözlerimi kısarak parlak kızıl saçlarına baktım. Tyler ailesinin

dört kızı vardı, hepsi de ismi M harfiyle başlayan kızıl saçlı kızlardı. Birden kafama dank etti. “Sen Marla’nın küçük kız kardeşi misin?” diye sordum.

Teksas Güzeli burnunu çekti.

“Evet. Artık o Dallas’ta yaşıyor. Brad’le evlendi.”

Yüzümü buruşturdum. Onuncu sınıfta Marla’nın uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşı Brad’i öpmüş ve Marla’nın bunu öğrenmesini sağlamış olabilirdim.

“Onlar adına sevindim. Koç nerede?” diye sordum odaya doğru.

“O ben oluyorum,” dedi tok bir ses arkamdan. Sesinde bıkkınlıkla karışık bir kibir hissedince dudaklarım gerildi. Yaşıma göre davranmaya çalışarak mırıldandım. *Hadi bakalım, sporcu bozuntusu.*

Kendimi toparlayıp ona doğru döndüğümde oturma odasının Fransız kapılarının açık olduğunu gördüm, muhtemelen oradan geliyordu. Arkadaki giriş sualtı ışıklarıyla aydınlatılmış, mavi, böbrek şeklinde pırıl pırıl bir havuza açılıyordu. Bir şelalesi bile vardı. Modern, gösterişli şezlonglar etrafı çevrelemişti. Ortalıkta bikinili kızlar dolaşıyordu. Birkaç tane de erkek. Nihayet.

Bakışlarım adama odaklandığında nefesim kesildi. Sonra gözlerimi kapatıp kaybolmasını diledim.

Ama açtığımda hâlâ oradaydı.

Hayır, bu doğru olamaz.

Kader seni fena tokatladı, diyordu zihnimin mantıklı tarafı.

İniltimi bastırdım.

Lanet olsun.

Ronan Smith.

Gelmiş geçmiş en kötü, en korkunç, utanmadan aklımdan bile geçiremediğim tek gecelik ilişki.

3. BÖLÜM

NOVA

Birdenbire başka bir boyuta geçmişim gibi başım döndü. Elim ada tezgâhın kenarını bulup tutundu.

Üzerinden iki yıldan daha fazla zaman geçmesine rağmen aynı ama bir o kadar da farklı görünüyordu. Düz, lacivert bir mayo giymişti. Vücudu mükemmeldi. Geniş omuzları kaslı bir göğse, baklava dilimi gibi karın kaslarına, daha sonra da keskin bir V hatına doğru iniyordu. Şaşırtıcı derecede bronz ve sağlıklı görünüyordu; daha önceki solgun, cılız yüzlü adamın tam zıttıydı.

Boyü ortalama 1.95'ti ve bacakları savaşıçı pozisyonu alarak hafifçe ayrılmıştı. Kaslı kollarından birini kaldırıp boynundaki havluyla yüzünü sildi.

Dudaklarına baktım. O gece, bazı anlarda dudakları ince ve gergindi ama şimdi alt dudağı daha dolgun ve şişkindi. Bu öpülesi dudaklar yüzünün sol tarafındaki yara izlerini *hemen hemen* yumuşatıyordu.

Bir yanım yaralardan hoşlansa da onu nasıl değıştirdiklerini, bir derinlik yaratıp yaratmadıklarını merak etse de yara izlerine ya da yüzündeki sivri çizgiye takılıp kalmadım. Onun resmini, tüm o yara izleri ve her şeüyle birlikte çizmek için yanıp tutuşuyordum ama beni büyüleyen hep gözleri olmuştu. Bu gece gözleri mavi-gri renkte, buz gibi bir kış fırtınasına benziyordu. Onunla tanıştığım gece, gözleri sıcak bir metal rengindeydi, için için yanıyordu.

Koyu, düzgün kaşları keskin yüz hatlarını çerçevesliyordu ve ıslak saçları geriye doğru taranmıştı. Kuruyunca rengi vizon rengi, çene hizasında ve dalgalı oluyordu.

Tanrı'ya şükür ki yirmili yaşlarında güzel bir kız aramıza girip

tatlı tatlı bir şeyler söyledikten sonra eline bir bardak buzlu çay tutuşturdu ve o da alçak sesle, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. Kız onunla sohbet ederken ben de bu zamanı kendimi toparlamak için kullandım. Yine de bakışlarını üzerimden hiç ayırmıyordu. Gözlerinin etrafındaki çizgiler beni fark ettiğini, hatırladığını gösterircesine gerilmişti.

Tenimde bir elektrik akımı gezinirken nefesim hızlanmaya başladı.

O nasıl burada olabilirdi ki?

Buraya hiç *uymuyordu*. Zihnimde hep New York’ta, belki de Mercer Otelі’nin çatı katındaki odasında, yüzüstü uzanmış, dudakları aralanmış, içkiyi fazla kaçırmış gibi uyurken canlanırdı. Örtü bacaklarından birine dolanmış, çıplak kıcı gergin ve sıkıydı. Bir kolu yataktan sarkmış, diğeri yastığın altına kıvrılmıştı. Sabahın erken saatlerinde kıyafetlerimi toplayıp, kapıdan sıvışırken kılını bile kıpırdatmamıştı. Otelden koşarak çıkmış ve taksiye binene kadar gözyaşlarımın akmasına izin vermemiştim. Özel olduğunu düşündüğüm şey aslında öyle değildi.

Eskiden işe giderken Times Meydanı’ndaki reklam panosuna bakardım. Profesyonel futbolcuları kolonya, iç çamaşırı ya da spor ayakkabı reklamlarında görebilirdiniz ama hayır, onun olayı okur-yazarlıktı. **Okuyarak Kendinizi Geliştirin.** New York Kütüphanesi’nin merdivenlerinde elinde bir kitap ve Henry Cavill’a benzeyen yüzünde geniş bir gülümsemeyle oturuyordu. Bu görüntü kalbimi yerinden çıkaracak gibi olurdu.

Keskin bir zekâya sahip olduğunu gösteren bakışlarını üzerimde gezdirdi. Bakışları soluk tişörtüme takıldı, spor ayakkabılarımı ve siyah Converse’lerimi inceledikten sonra yavaşça yüzüme doğru ilerledi. İçkisinden ağır ağır bir yudum aldı.

“İyi misiniz?”

Lanet olsun ki hayır.

Ben vasat bir eski futbolcu beklemiştim ama bu *oydu*.

Teksas Güzeli, Ronan’ın ilgisini çekmek için kapışan diğer kızı kurnazca yoldan çekip benimle Ronan’ın arasına girdi, elindeki

cips ve sos tabağını ona uzattı. Ayaklarımın dibinde, iyi insanları çok kolay ayırt edebilen Sparky tıslayarak tasmaından kurtuldu ve Teksas Güzeli'ne doğru hamle yaptı.

Kız ılık atarak, tabağı düşürünce tabak paramparça oldu. Sparky ciyaklayarak, kızın bacaklarının arasına dalıp bir an durakladıktan sonra pantolonunun dökümlü paasına saldırdı. Penesi kumaşa takılınca kurtulmaya çalıştı ve kurtulduğunda zaferle kükredi.

Sırtını kamburlaştırarak koşmaya başladı ve yol boyunca tıslayarak arka kapıdan ıktı.

İçimden deli gibi gülmek geçse de Fransız kapılardan açık havuz alanına doğru koşarken bunu bastırdım, kafamın içinde karmakarışık düşünceler dolaşıyordu. Aman Tanrı'm, bunun o olduğunu bilseydim asla gelmezdim. Bayan Meadows'u dinlemem gerekirdi! Tiksintiyle alnımı ovuşturdum. Bayan Meadows onun adını hiç söylememişti ve ben de kasabadaki dedikoduları takip etmediğim için buraya hiçbir şeyden haberim olmadan gelmiştim. Annemin deyiimiyle, *silahlı çatışmaya bıçak getirmiştim*. Tabii ki bana yeni kotan hiç bahsetmemişti. Kasabamızın takımı ve onun hatırlattığı anılar konusunda temkinli olduğumu biliyordu.

Ağır, derin bir iç çektim. Lanet olsun! Bir yıldır buradaydı! Tabii ki ara sıra annemle Sabine'i görmek için eve geliyordum ama genelde işler telaşlıydı ve o da hemen yan evdeydi. Noel'de birinin evi tadilata soktuğunu fark etmiştim ve anneme bunu sorduğumda şehir dışından gelen Bay Smith, diye cevap vermişti. Ne kadar yaygın bir soyadı!

Ben buralardayken birilerinin koçun kim olduğundan bahsetmiş olabileceğini düşünebilirsiniz, belki de bahsetmişlerdir ama benim zihnim puslu bir bulut gibiydi. Dün Piggly Wiggly'de bir yeşil fasulye konservesine on dakika boyunca bakakalmıştım.

Sparky'nin tasmaının ucunu gördüğüm bir çardağın altındaki bir grup şezlonga doğru ilerledim. Eğilip onu kucağıma aldım ve tısladığı için azarlar gibi burnuna vurdum. Gözleri *Teksas Güzeli*

* Amerika'nın Güney ve Ortabatı bölgelerinde faaliyet gösteren bir Amerikan süpermarket zinciridir. (.n.)

bir sürük, der gibi bakıyordu. Ben de ona kadınları bu şekilde yaltalayamayacağımızı ve bunu daha sonra konuşacağımızı söyledim.

“Selam, Nova!” diye seslendi bir adam. Omzumun üzerinden baktım. Bu yakışıklı kare suratı ve dalgalı kumral saçları nerede görsem tanırdım. Üzerinde kot pantolon ve bordo Bobcats polo tişörtü olan Bruce Hamilton ya da sahada sivrisinek gibi hareket ettiği için namı diğer Skeeter. İçimin rahatladığını hissettim.

“Kasabada olduğunu duydum,” dedi usulca.

“Aynen.” Arkama bir göz attım. Ronan dışarı çıkmamıştı. Belki de mutfakta cips ve *guacamole* sosunu temizliyordu. Ya da belki Bayan Meadows işe el atmıştı. Çardağın tepesinden sarkan mor salkım sarmaşıklarının oluşturduğu gölgenin bir köşesine çekildim.

Skeeter da beni takip etti. “Nasılsın?”

“Harika!” dedim neşeyle. *Korkunç! Buradan defolup gitmek istiyorum!*

“Döndüğünü duydum. Burada kalacağına inanamıyorum.”

Başımı salladım. Buraya geldiğimden beri aynı konuşmayı yapıp duruyordum. Herkes Sabine’i alıp New York’a götürmemi bekliyordu.

“Sen nasılsın?” diye sordum.

“Hâlâ bekârim ve annemle yaşıyorum. Bir domuz kadar mutluyum. Gerçekten.” Sırıtarak geniş omuzlarını silkti. “Her sabah bana kahvaltı hazırlıyor, yanıma öğle yemeği gönderiyor ve iç çamaşırlarımı yerde bıraktığımda şikâyet etmiyor.”

“Kısacası, tam bir Club Med,” dedim gülümseyerek. Onu görmek çok iyi gelmişti. Okul yıllarımızdan beri hiç değişmemişti.

“Bir gün koç olacağını biliyordum,” dedim bana Bobcats koçlarından biri olduğunu anlatırken. Bana dün geceki maçı dakikası dakikasına anlatırken birinin yaklaştığını hissettim.

Ronan arkamdan tok, gür ve boğuk bir sesle, “Nova’ydı, değil mi?” dedi. “Annenizle tanışmıştım,” dedi. “Başınız sağ olsun.”

Yavaşça döndüm. “Hmm. Evet. Ben yeni komşunuzum. Teşekkür ederim. Annem koç olduğunuzdan hiç bahsetmemişti.” Zihnimden cennetteki anneme doğru yumruğumu salladım.

* Merkezi Paris’te bulunan bir Fransız seyahat ve turizm operatörü. (ç.n.)

Beyaz bir tişört giymişti ve tişört nemli göğsüne yapışmıştı. Havlu hâlâ bacağına yanında sallanan elindeydi. Güçlü elleri ve uzun, marifetli parmaklarıyla havluyu tutuyordu. Onu hâlâ televizyonda görebiliyordum; topu yakaladı, topu atmak için geri koştı ve sonra mükemmel bir pas attı. Michigan State'i ulusal şampiyonluğa taşımış, Heisman ödülü kazanmış, seçmelerde ilk sıradan seçilmiş ve ardından Pythons'a üç Super Bowl kupası getirmişti. Peyton Manning ve Tom Brady'nin izinden gidiyordu.

Anaokulunda çalıştıktan sonra geceleri The Baller'da barmenlik yapıyordum. Bar, müşterilerinin çoğu profesyonel sporculardan oluşan özel bir kulüptü ama o asla müşterilerimizden biri olmamıştı. Bir gün içeri gireceğine dair umudumu hiç kaybetmemiştim. Benim hayranlığım onun futbol şortunun içinde ne kadar seksi görüldüğüyle ilgili değildi, -ki çok seksi görünüyordu- daha ziyade oyunu oynayıştaki ustalıkla ilgiliydi. Üniversitede ilk aşkım Andrew kalbimi kırdıktan sonra bu spordan yaka silkeceğimi düşünebilirsiniz ama Teksas'ın küçük bir kasabasında büyüyünce futbol ruhunuza işliyordu.

"Ah, anlıyorum," dedi mesafeli bir ses tonuyla. Bir yandan da partiye göz gezdiriyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bir dakika...

Cidden mi?

Biz zaten tanışmıştık.

Kaşlarımı çatığımı fark etti. Gözlerimiz birbirine kenetlenirken yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Aman Tanrı'm! En ufak bir tanıma belirtisi yoktu. Hem de hiç.

Mutfakta onu yanlış mı anlamıştım?

Gölgelerin arasından çıktığımda yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Hiçbir *seni tanıyorum* ifadesi belirmedi.

Benim de *tanıştığımıza memnun oldum*, demem gerekiyordu. Gül konusunu açmadan önce Güneylilere yakışan hareket bu olurdu ama...

Beni tanımamıştı. *Gerçekten*. Tamam, birkaç kilo -on kadar- almış olabilirdim, gözlerimin etrafında birkaç çizgi olabilirdi ve

çok ama çok uzak bir galaksiden gelen aptal bir prenses gibi giyinmemiş olabilirdim ama belli ki o, yanlış isimle hitap ettiği kızı bile hatırlayamayacağı kadar çok kadınla yatmış bir adamdı.

İçimdeki o buruk his güçlendi. Kafamda o Tek Gecelik Korkunç İlişki'yi milyonlarca kez canlandırmış, otel odasına gittiğim ve aramızda bir bağ olduğuna inandığım için kendimi suçlamıştım.

Alkollüydü, tamam. Kabul ediyorum ama alkol cinsel performansını engellememişti ve konuşurken de kelimeleri ağzında gevelemiyordu.

Mükemmelsin. Benim yanımda güvendesin. Sen benimsin.

Çabasız ve doğal, âdeta içgüdülerimize göre hareket ediyorduk. Birbirine aşına, çatlakları olan ama tamamen kırılmamış ruhlarımızı hisseden iki insan gibiydik. Asansörde beni öptüğünde dudaklarımdan uzun bir iç çekiş koptu. *Onun* olmak istemiştim.

Ellerimi birbirine kenetleyerek duygularımla boğuştum. Beni gerçekten hatırlamıyordu.

Derken Skeeter sırtına vurdu. “Ronan, bu kadın Blue Belle Lisesi’nde okuyan en güzel kızdı. Birlikte deli saçması şeyler yaptık. Huddersfield oyun kurucusunun kamyonetine patlamış mısır koyduğumuz zamanı hatırlıyor musun Nova?” Ronan’a bir bakış attı. “Büyük maçımızdan önceki geceydi ve yüz paket patlamış mısır alıp arabasına tıktırmıştık.”

Gülümsedim.

“Hem de yemekhanedeki kadınlar mısırları patlatmak için mutfaklarına girmemize izin vermişti. Beş mikrodalga. Turnayı gözünden vurmuştuk.”

“Bahse varım, o pislik oyun kurucu arabasında hâlâ mısır tanelerinden buluyordur.” Kıkır kıkır gülerek Ronan’a döndü. “Ben, Nova ve Andrew. Başımız beladan kurtulmazdı.”

Gülümseyerek başımı salladım. “Çok güzel zamanlardı.” Ama her zaman değildi, özellikle de Andrew’la birlikteyken. Havuzun etrafına hızlıca göz gezdirdikten sonra rahat bir nefes aldım. Burada değildi.

Ronan yüzünün yaralı olmayan tarafını bana çevirirken sesi rahatsız olmuş gibi çıkmıştı, görünüşe bakılırsa hatıralarımız ilgisini çekmiyordu.

“Ah, harika. Bakın, Lois bana çiçek tarhınızdan bahsetti. Üzgünüm. Jenny’nin işi. Buraya gelip olay çıkardı...”

“Kız arkadaşınız,” diye belirttim, çenemi kaldırarak. “Genç. Sarışın. Artık bittiğini söyledi ve bu kez çok ciddiymiş. Galiba sakız çiğniyordu.”

Kaşlarını çatarak tüm dikkatini bana yöneltti. “Kız arkadaşım değil,” dedi. “Buraya çat kapı geldi.”

“Kurnazca,” diye cevapladım. “Neyiniz o zaman?”

Kaşlarını daha da çatı. “Sizi ilgilendirmez,” dedi.

Omuz silktim.

“Her neyse. İkinizin arasında bir iletişim sorunu var gibi görünüyor. Ben olsam ben de bu kadınlar matinesini görünce sinirlenirdim.”

Uzun süre sessiz kaldı. “Bana öfkeleniyorsunuz,” dedi.

“Aferin size.”

Merhaba. Burnu havada bir koç olman ya da ilişki durumun umurumda değil.

Ayrıca...

Hadi ama.

Beni hatırlamıyor musun?

Skeeter kahkahalarla gülerken, bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. “Destek ekibine hakkını vermek lazım,” dedi. “Eğer parti bana kalsaydı çakıl ocaklarında çingiraklı yılan avlıyor olurduk. Çamurda dört tekerlekli araç sürüyor da olabilirdik.”

“Bana kalırsa gerçekten iyi vakit geçirebilirmişiz, Skeeter,” dedi Ronan yumuşak bir ses tonuyla ama gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı.

Kulağına tatlı sözler fısıldayarak, Sparky’yi yere bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Kedim ayağımın ucunda oturup, ona bakarken Ronan tek kaşını kaldırdı.

“Bakın. Sevgili Jenny’niz, Jeep’iyle güllerimi söktü, hepsini ezip geçti. Annemin kız kardeşimle ilk doğum günümüzde diktiği gülleri. Sarı gülleri. Onları Austin’daki dükkândan seçmiş, çukurlarını kendisi kazmış, bir taşın üzerine isimlerimizi yazmış, bize tatlı bir not bırakmış, hepsini küçük metal bir kutuya koymuş, daha sonra da çalıların yanına yerleştirmiş. Her doğum günümüzde güllerin yanında fotoğraf çekilirdik. Onları sehpanın üzerindeki albümümüzde saklıyoruz.” Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamasını istiyordum. Eve her geldiğimde o gür, yumuşacık çiçeklere bakar ve dünyanın neresinde gezersem gezeyim ya da yaşarsam yaşayayım evimin *burası* olduğunu bilirdim. Hayatım burada başlamıştı. Köklerim o güllerin içindeydi. “Bunun için ne yapacaksınız?”

Havluyu bir şezlongun üzerine fırlatıp ellerini kalçasına götürdü ve parmaklarıyla V çizgisini kavradı.

“Lois çiçeklerin çaresine bakacağını söyledi. Ayrıca bu parti benim için sürpriz oldu. Normalde misafir ağırlamam. Size rahatsızlık verdiğim için özür dilerim, tamam mı? Anlaştık mı?”

Gergince gülümsedim. “Kesinlikle,” dedim. “Evet, anlıyorum. Destek kulübündekilerden birini gönder. Bırak, Blue Belle’daki herkes senin sorunlarını halletsin, sen de misafirlerini ağırlayıp futbol maçlarını kazanmaya devam et. Annemin senden neden hiç bahsetmediğini anlayabiliyorum. Kendini beğenmiş, şerefsizin tekisin.”

Sesimi alçak tutmama rağmen etrafımızdaki konuşmalarda bir sessizlik olduğunda insanların başlarını çevirip bize baktığını hissettim. Bayan Meadows her zamanki gibi ciyakladı. Beni gözünün önünden ayırmadığı çok açıktı.

Skeeter boğazını temizledi. “Vay be! Hoş bir gece. Yıldızlar da çok parlak. Bu havuz inanılmaz. Şu şelaleler, dostum. Gerçekten bayıldım...” Sözleri yavaşça kesildi.

Ronan’ın göğsü kabardı. “Ben mi kendini beğenmiş, şerefsizin tekiyim?” dedi.

“Ah, sen bundan çok daha fazlasısın ama burada çocuklar olduğu için dilime hâkim olacağım,” dedim.

Skeeter etrafa bakınırken alnını kırıstırdı. “Bu partinin yetişkinlere özel olduğunu sanıyordum,” dedi.

Ronan çenesini sıkarak, “Kadınlardan bahsediyor,” dedi.

Skeeter ellerini cebine sokarak, “Ah, evet. Şey... Epey fazlalar,” diye cevap verdi. “Sanırım ben gidip çıtır tavuklardan alacağım. Hemen dönerim. Seni gördüğüme sevindim, Nova.”

Geri gelmeyecekti.

Ronan yükünü bir ayağından diğer ayağına verdi ve daha sonra bana doğru bir adım yaklaştı. Yaz, güneş ve erkek gibi kokuyordu. Kalbim göğsümde takla atıyordu ama bunun nedeni öfkelenmiş olmamdı. Birkaç saniye boyunca öylece birbirimize baktık.

“Belki de yalnız konuşmalıyız, Bayan Morgan,” dedi ters ters.

Onunla yalnız kalmaya dayanabileceğimden emin değildim. Zırhım olmadan asla! Zırhtan kastım müthiş bir elbise ve *stiletto* ayakkabılarımdı. Bu onun dikkatini çekebilirdi.

Ben yerimden kıpırdayamadan, dirseğimi tutarak beni şaşırttı. Beni ve Sparky’yi bikinili kızların yanından geçirmesine, Fransız kapılardan geçip oturma odasına ve koridordan geçerek bir kapıya götürmesine izin verdim. Kapıyı açıp beni içeri soktu. Ben içeri girerken, o yanımdan geçip büyük bir meşe masaya doğru yürüdü, kollarını kavuşturdu ve yüzünde düz bir ifadeyle masaya yaslandı. “Artık ikimiz de bu gece daha fazla kaosa neden olmadan sohbet edebiliriz.” Sparky’ye baktı.

Onu görmezlikten gelerek etrafa bakındım.

Burası bir kupa odasıydı. Bir çalışma odasıydı ama çok büyüktü, belki otuz yedi metrekare olabilirdi. İncelenecek çok şey vardı. Arkasındaki duvarda, bir rafa parlak, altın futbol heykelleri yerleştirilmişti ve kutsal futbol efsaneleri arasında Heisman kupası da vardı.

Duvarların sağ tarafında onun ve takımının Super Bowl kupasını kaldırırken çekilen fotoğrafları asılıydı. Tuck’ı görünce irkil-dim. Ah. Bunun anısı vardı.

Odanın sol tarafı hatıralarla doluydu. Işıklandırılmış camların altında imzalı film senaryoları, *Yıldız Savaşları* oyuncularının

imzalı posterleri, Funko Pop figürleri, bir yıldız gemisi maketi. Galaksi kusuğuına bulanmış gibiydi.

Arka kısmı özenle oyulmuş bir bilardo masası, bir beyaz perde ve birkaç sinema koltuğuyla donatılmıştı. Köşede yan yana duran gerçek boyutlardaki Chewbacca* ve Darth Vader'ın** birbirlerine baktığını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kahkahalarla güldüm.

“Komik bir şey mi var, Bayan Morgan?”

Ona aldırış etmeden, Sparky'nin yanından ayrılıp, odanın içinde gezinerek ödüllere doğru ilerledim ve parmaklarımı Heisman kupasının üzerinde gezdirdim. Yaklaşık on dört santim uzunluğunda, düşündüğümde daha küçüktü.

“Alsana. Kaldır hadi,” dedi.

Alt dudağımı ısırarak kupayı kaldırdım ve ağırlığı yüzünden nefesim kesilince dikkatle rafa geri koydum.

“Yirmi kilo. Dökme bronz,” dedi alçak sesle. “Kupayı bana verdiklerinde az kalsın düşürüyordum.” Sesinde duygulanmış gibi bir ton vardı ve yirmi bir yaşında bu kupayı kaldırdığı zamanı hatırlıyordum. Kusursuz bir çene hattı, gözlerinde şeytani bir parıltı, varoşlarda doğup zirveye tırmanmış, dünyayı karşısına almaya ve kazanmaya hazır bir adam.

Her şeyi kaybetmek nasıl bir duyguydu acaba?

Ona doğru bir bakış attım. “Yüzlerce futbolcu arasından sadece bir kişiye verilir ve yetenek, dürüstlük, çalışkanlık ve azmi temsil eder,” dedim. “Hâlâ bu özellikleri taşıyor musun?”

Kuru kuru, “Ne yazık ki yeteneğimi kaybettim,” diye cevap verdi. “Dürüstlüğümün sorgulandığını bilmiyordum. Asıl sorun bu parti ve senin bundan rahatsız olman. Lütfen söyleyeceğini söyle ve bu iş bitsin.” Elleriyle *hadi bakalım*, der gibi bir hareket yaptı.

“Daha önce de söyledim. Şerefsizin tekisin.” Elimle köşedeki kılı canavarı işaret ettim. “O şeyin boyu kaç?”

* Yıldız Savaşları serisinde boyu 2,3 metre ve Wookiee ırkından olan bir karakterdir. (ç.n.)

** Yıldız Savaşları hikâyesinin ana karakterlerinden biridir. (ç.n.)

“O şey, Chewie. İki metre yirmi altı santim. O bir Wookiee,* tamirci, kaçakçı ve Han Solo’nun yardımcı pilotu. Siyah giysiler giyen adam da Darth Vader, kötü adam. Onun boyu da iki metre üç santim. Prenses Leia’mı da görmek ister misin?”

Sarsıldım, daha sonra arkama döndüm. “Nerede?” diye sordum.

“Dolabın içinde.”

İşte bu, kalbimi kırmıştı.

Arka tarafa yakın bir kapıya yöneldiğinde ben de arkasından gittim.

Kapıyı açtığında gözlerimi kırptırdım ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Benim kostümüm o kadar da iyi görünmüyordu.

“Onunla sevişmiyorsun, değil mi? Hani şu şişme bebekler gibi? Yapay partner falan?”

“Hayır,” dedi derin bir nefes vererek. “Gerçek kadınlardan hoşlanıyorum.”

Başımı eğerek balmumu Carrie Fisher kopyasını inceledim.

“Sutyen bakırdan yapılmış, alt kısmında da ön ve arkada metal bir plaka var.” Parmaklarıyla boynundaki halkaları gösterdi. “Zincir ve tasma onu Jabba the Hutt’a” bağlıyor.”

“Kime?”

Bana ters ters baktı.

“Leia’yı esir alan büyük, çirkin, uzaylı suç kralı. Leia bu zincir ve tasmayı kullanarak onu öldürdü. Başka sorun var mı?”

“Onların kim olduğunu biliyorum,” dedim savunmacı bir tavırla. “Ama filmleri hiç izlemedim. Ben tek boynuzlu atım. *Unicorn*.” Gülümsedim. Çünkü neden olmasın.

“Çok ilginç.”

“Sen gerçek bir *geek*’sin.” Huysuz bir geek tanrısı. Bunu hep biliyordum. Eskiden biraz hoşuma da gidiyordu. Ama artık değil.

“Hem de hiç utanmadan. Şimdi...” Ben yanından uzaklaşırken sözleri yarım kaldı. Duvara monte edilmiş cam bir kutunun

* Wookiee ırkı, *Star Wars* bilimkurgu serisinde geçen, ağaçlarla kaplı olan Kashyyyk gezegeninde yaşayan hayali bir canlı türüdür. (ç.n.)

** Yıldız Savaşları evreninde sümüklüböceğe benzeyen bir görünüşe sahip, obez bir yaratık. (ç.n.)

yanından geçerken ofladığını duydum. Bu neydi, lan? Geri çekildim. Kutunun içinde, beyazlara sarılmış Prenses Leia'nın posterinin yanında küçücük kalan altın bir yılan manşeti vardı.

Bu kol manşeti *benimdi*. Ona dokunmak için elimi uzattım.

"Bayan Morgan, lütfen hiçbir şeye dokunmayın."

Parmağımı manşetin üstüne koyup lekeledikten sonra arkamı döndüm.

"Tüh ya!"

"Beni kışkırtmaya çalışıyorsun."

"Gerçekten süper, harika bir beynin var."

"Kaba olmak için neden bu kadar çaba sarf ediyorsunuz, Bayan Morgan? Benimle ilgili hoşunuza gitmeyen bir şey mi var?" Bana bakarken gözleri parlıyordu.

Ah, damarına basmayı seviyordum. Hem de çok. Biraz sinir bozucuydu ama içten içe tüylerimi diken diken eden bir yanı vardı. Vahşi bir adamdı. Yırtıcıydı. Bir canavardı. *Ben* hatırlıyordum.

Ona bilmiş bilmiş gülümsedim.

Gözlerini kırıştırdı, daha sonra kaşlarını çatı. "Daha önce tanıştık mı?" diye sordu.

Biri kapıyı çalıp ardına kadar açtı. Teksas Güzeli kafasını içeri uzattı. Kapı eşiğinde poz vererek bakışlarını Ronan'a çevirdi. "Mumları yakıp doğum günü şarkını söylemek üzereyiz. Hazır mısın?" Bana soğuk bir bakış attıktan sonra bileğindeki zarif Rolex'i kontrol etti. "Saat geç oluyor ve misafirlerden bazıları artık başlamak istiyor."

Sparky'yi kucağıma alıp, kapıya doğru yürüdükten sonra aradan sıyrılıp geçtim. Doğruyu söyleyeyim mi? Kendime gelmek için ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. İyi görünmeye çalışsam da içimde öfke ve keskin bir hayal kırıklığı kaynıyordu.

Öfke yalnızca üzüntünün dışavurumudur, derdi annem.

Tanrı'm! Onu çok özlüyordum.

"Bayan Morgan. Bir dakika..." diye seslendi arkamdan ama ben çoktan çıkmıştım.

Ev tam bir labirentti, ben mutfağa dönüş yolunu bulana kadar

Teksas Güzeli beni geçmişti ve elinde pastanelerde satılan türden süslü bir pasta tutuyordu. Küçük futbolcular ve stadyumdaki insanlarla özenle detaylandırılmış bir futbol sahası şeklinde hazırlanmıştı. Üzerinde Seni seviyoruz, Koç Smith yazıyordu. Başka bir kız mumları yaktı.

“Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?” diye tatlı tatlı sordu Teksas Güzeli.

Çabucak etrafı gözden geçirdiğimde Ronan’ın tekrar bahçeye çıktığını, etrafının kadınlarla çevrildiğini ve sanırım pastanın gelmesini beklediğini gördüm. Benimle göz göze geldiğinde kaşlarını çatı, keskin yüzünde derinleşen bir ifade belirdi. Hayır, bakışma yarışına girmeyecektim.

Arkama dönüp, Teksas Güzeli’nin yanından geçerken ona sırıttım. “Marla’ya ve Brad’e selamımı söyle,” dedim.

Bayan Meadows beni antreye kadar takip ederken yüzünde şaşırtıcı bir sempatiyle bakıyordu. Ben de usulca gevşeyerek omuzlarımı düşürdüm.

“Olay mı çıkardım?”

“*O kadar da* kötü değildi. Onun dikkatini çektin, orası kesin ki bunun, çoğu kadının yaptığından daha fazlası olduğunu söyleyebilirim.” Yüzüme dikkatle baktı. “Sanki aranızda uzun duraklamalar ve bir gerilim var gibiydi. İkiniz de aynı süre zarfında, New York’ta yaşadınız. Acaba yollarınız hiç kesişti mi?”

Ronan’la geçirdiğim geceyi öğrenmesini isteyeceğim son insan oydu. “Asla,” dedim.

“Ah, anlıyorum. Hmm. Her neyse, yarın sabah kahvaltı? Sen ve o? Ben ayarlarım. Sadece çitleri onarma konusu için. Belki gelirken biraz canlanır, kendine gelersin. Biraz makyaj yaparsın.”

“Ronan’ın üzerine fırlattığınız kadınlardan olmaya hiç niyetim yok.” Bunu daha önce yaşamış, onunla sevişmişim. Harika sayılmazdı.

“Ronan, ha?”

Yorgunluğum iyice artarken, dışarı çıkmak için ön kapıya doğru ilerleyip, “Sonra görüşürüz,” dedim.

Kaşlarını çattı. “İyi misin canım?” diye sordu.

Aslında pek iyi *değildim*.

Mesele sadece Ronan da değildi. Annemin ölümü, Sabine, ev, atlatamadığım acı verici anılarla dolu kasabama geri dönmek, hayatımın tümüyle altüst olması. Arkamda iki iyi işle güzel bir daireyi bırakmıştım ve şimdi sıfırdan başlıyordum. Elbette bunu daha önce de yapmıştım ama o zamanlar daha genç ve iyimserdim. Blue Belle’in kalıcı olması gerekiyordu.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirip, “İyiyim,” dedim.

Onu beni izlerken orada bıraktım. Bir kadın korosunun *iyi ki doğdun* şarkısı eşliğinde antreden geçip ön verandaya çıktım.

Kaldırıma çıkıp, Sparky’yi kucağımdan indirirken, “Umarım bu güzel bir doğum günü olur,” diye mırıldandım. Karşımda dikilirken kuyruğu titriyordu.

“Eğlendin mi? Hı?” diye sordum.

Bana ters bir bakış attı. Eğer kaşları olsaydı birini havaya kaldırmış olurdu.

Pantolonlu takımının içinde sıkışıp kaldığını hatırlayınca dudaklarımda bir sırıtiş belirdi.

“Sen benim en güvenilir arkadaşımsın, Sparky. Her zaman ve sonsuza dek.”

Evimize geldiğimde Sabine’in merdivenlerde beklediğini gördüm. Üzerinde kısa bir şort ve bol bir Bobcats tişörtü vardı. Yüzü annemin yüzünün aynısıydı; çıkık elmacikkemikleri, sivri çenesi ve alacalı ela gözleri vardı. Uzun, gür ve hafif dalgalı kestane rengi saçları, kendimi aptal gibi hissettiren IQ’su ile şaşırtıcı derecede güzeldi. Babamız öldükten bir ay sonra doğmuş, üç yaşına kadar konuşmamış, konuştuğunda da tam cümleler kuramamıştı. Dört yaşında kendi kendine okumayı öğrenmişti.

Başını eğerek, “Uzun bir yürüyüşe çıktın,” dedi. “Neden?”

“Komşularımızdan birkaçıyla tanıştım,” dedim. Hepsi birbirinden beter.

“Antarktika’da yılın yüz yetmiş dokuz günü karanlık. Büyük çoğunluğu yaklaşık iki kilometre kalınlığında buzulla kaplı.”

Coğrafyaya olan düşkünlüğü göğsümü kabartıyordu. Odasında her biri farklı ülkeler ve yöreler hakkında yığınla kitap vardı.

“Oraya taşınmak ister misin?”

Elindeki boya kutularını yere bıraktı ama fazla uzağa gitmelerine izin vermedi. Benim gibi o da bir ressamdı ve annemin ölümünden sonra yatak odasını farklı renklere boyamak, onun için terapi haline gelmişti. Ace Hırdavat’a gidip iki günde bir yeni renkler seçiyorduk.

“Hayır. Ben burada doğdum ve burada yaşamak istiyorum.”

“Dalga geçiyordum.”

“Biliyordum,” diyerek omuz silkti.

“Soğuktan nefret ederim zaten.” Eylül havasını içime çektim, etraftaki manolya ağaçlarının kokusunu aldım. Cırcırböceklerinin ve kurbağaların tanıdık sesleri etrafımızı sararken göğsümdeki gerginliğin bir kısmı hafifledi. “Beni mi arıyordun? Konuşmak ister misin?” Merdivenlerde yanına oturdum.

Defalarca konuşmuştuk.

Annem öldü. Ben buradayım. Seni bırakmayacağım. Asla.

Parmağındaki mücevheri, annemizin ona verdiği altın şeritli beyaz kuvars yüzüğü okşadı. Beş yaşındayken yüksek işlevli otizm teşhisi konulan kız kardeşim, yüzüğü stres atmak için kullanıyordu.

“Çiçek tarhına ne oldu?”

“Ah, biri yanlışlıkla onları ezip geçti.” Jeep’i ve koçun partisini kısaca açıklayıp Ronan’la karşı karşıya geldiğim kısmı es geçtim. Bana o sırada üst kattaki odasında kulaklık takmış, resim yaptığını söyledi.

“Annem sinirden kudururdu.” *Kudurmak* lafını benden öğrenmişti. Daha iyi bir örnek olmalıydım. “Koç Smith senin bildiğin koçlardan değil,” diye devam etti.

“Öyle mi? Onunla hiç konuştun mu?”

“O benim Dünya Tarihi öğretmenim.”

Ders listesinde Bay Smith de *vardı*. Avucumu yüzüme kapadım. Okul başlayalı daha iki hafta olmuştu ve henüz bir açık hava etkinliği yapmamıştık ama...

“Ben bunu nasıl kaçırdım? Onun futbol koçu olduğunu bana söylemek aklına gelmedi mi?”

“Neden söyleyeyim ki? Bunu herkes biliyor.”

Doğru ya. O bildiğine göre benim de bilmem gerektiğini varsayıyordu.

“Geçen sene eyalet şampiyonluğunu kazanmamıza çok az kalmıştı. Kazanabilirdik ama Huddersfield şampiyon oldu. Blue Bel’deki en heyecan verici şey futbol.”

“Yine de koçun o adam olduğu kısmını kaçırmışım.”

“Sürekli boşluğu izliyorsun,” dedi.

“Bunun üzerinde çalışıyorum.”

“Sekizinci sınıfta ABD Tarihi dersini alırken Koç Mitchell masasına oturur ve bize bölümü okuyup sonundaki soruları yanıtlamamızı söylerdi. Çok sıkıcı ve anlamsızdı. Bence sınıf arkadaşlarım ülkemiz hakkında hiçbir şey öğrenmedi. Koç Smith bizimle konuşuyor, açıklıyor.” Duraksadı. “Bugün iş buldun mu?”

Kasabadaki anaokulu tam kadro çalışıyordu. Piggly Wiggly’nin kasiyere ihtiyacı yoktu. Randy’s Roadhouse’da yeterince garson vardı ve Mini Mart fazla kalifiye olduğumu söylemişti. O korku yine omurgamdan aşağı süzülürken, dağınık topuzumu sıkıp, kendime güveniyormuş gibi yaparak yutkundum. Sabine’in duyuşal sorunları vardı, kıyafetlerinin lastikli olması kesinlikle kabul edilemezdi ve sosyal etkileşimler onu şaşırtabilirdi ama okuduğum tüm kitapların öne sürdüğünden daha sezgiseldi. Belki de kız kardeşim olduğu için böyle düşünüyordum. Ya da belki konulan teşhis ona özel bir psişik süper güç veriyordu. Her ne olursa olsun ve ne kadar cesur bir yüz ifadesi takınırsam takınayım endişelendiğimi hissediyordu. “Daha iyi olabilirdi ama her şey yoluna girecek,” dedim.

Cadillac’ın anahtarlarını eşofmanımın cebinden çıkardım. “Canım dondurma istiyor. Dairy Queen’e gitmeye ne dersin?” Şeker kullanımını sınırlı tutuyorduk ama Dairy Queen’in menüsünde çok fazla seçenek vardı. “Bir araba arkamıza park etmiş ama Güçlü Morgan Kızları olarak bizi hiçbir şey Blizzard yemekten alıkoyamaz.”

“Dairy Queen’den Domuz’a kadar gidebilir miyiz?”

Ah, Blue Belle’daki eski seyir rotası.

“Dışarıda kimler var, kimler yok diye bakmak mı istiyorsun?”

Parmaklarıyla işaret yaptı. “Ben ergenim,” dedi. “Sosyal ilgi alanlarım var. Cumartesi gecesindeyiz. Toby’nin arabası var. Onu görebilirim.”

“Toby mi?”

“Futbol oyuncusu. Oyun kurucu,” dedi sırtıtarak. “Benden hoşlanıp hoşlanmadığını sordum, hoşlandığını söyledi. Sonra saçıma dokunup parmağına doladı.”

Olamaz. Tanrı’m. O çocuğu öldürecektim.

“Tabii ki sporcu olacaktı,” diye mırıldandım sessizce.

“Çalışma salonunda birlikte oturuyoruz. Çok seksi. Harika bir kıcı var.”

Derin derin iç çekip, “Ah, Sabine,” dedim. “Bana... Beni hatırlatıyorsun.”

“Birileriyle çıkabilecek yaşa geldim mi?”

“Ben... Ben... Bilmiyorum.” On beş yaşındayken benim birileriyle çıkmama izin veriliyordu ama şimdiki kurallar neydi? Onu korumak istiyordum ama bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

“On dört yaşına girdiğimde annem bana bir anatomi kitabı verdi ama kitapta cinsel ilişki hakkında ayrıntılı bilgi yoktu. Bütün kitabı okudum. Resimlerle birlikte dört yüz altmış sayfaydı. Müstehcen türden resimler değil, sadece şemalar. Orgazm hakkında çok az şey vardı. Kadınların orgazm olması daha zor ve benim sorularım var.”

“Ben de seve seve bu soruları cevaplarım ama bu konuyu daha sonra konuşabilir miyiz?”

“Ne kadar sonra?”

“Biraz düşünmeme izin ver, olur mu?”

“Ne zamana kadar düşüneceksin?” dedi çok kesin bir tonla.

“Bana bir hafta ver.”

Başıyla onayladı. “Bir hafta, şu andan itibaren,” dedi.

Ayağa kalkıp annemin arabasına bindik. Kendi kemerini bağladıktan sonra bana da benimkini bağlamamı hatırlattı.

Aynalar ve onun yardımı sayesinde önümüzü kesen arabaya çarpmadan gidebildiğim kadar geri gittikten sonra öne doğru ilerleyip direksiyonu bahçeye kırdım. Gaza yavaşça basarak verandaya doğru ilerledik ve büyük bir çobanpüskülü çalısının etrafından dolaştık.

“Thelma ve Louise!” diye bağırdım. Bahçeden geçip kaldırıma çıktıktan sonra yola indim.

“Onlar kim?”

“Kadınların yolculuk filmi. Mükemmel. Ne yazık ki yanımızda Brad Pitt yok. Ah, endişelenme. Arabayı uçurumdan aşağı da sürmeyeceğiz.”

“Şaka. Komik.” Camını indirip yıldızlara baktı. “Bu sabah uyandım ve annemin öldüğünü unutmuştum. Her şeyin aynı olduğunu sandım, daha sonra öyle olmadığını hatırladım. Sabah ben kahvaltı yaparken annemin söylediği gibi Dolly şarkısını söyleyebilir miyiz? Onun şarkı söyleyişi...” Sesi kesildiğinde uzanıp elini tuttum.

Sertçe yutkunup, “Hayhay,” dedim.

Derin bir nefes alıp, “Burada olduğun için mutluyum,” dedi.

“Sen sadece büyükbabamız vasin olmadığı için mutlusun.”

“Nane ve çokça osuruk gibi kokuyor.”

“Ayrıca Phoenix’te yaşıyor,” diye ekledim.

Başını sallayıp, “Her şey yoluna girecek,” dedi. “Biz aynı bahçedeki farklı çiçekler gibiyiz ama birlikte mükemmeliz. Annem hep böyle söylerdi.”

Annem bunu Sabine’e konulan teşhis yüzünden değil, kişilik olarak birbirimize zıt olduğumuz ve aramızda on dört yaş fark olduğu için söylerdi. Beni yirmi altı yaşında doğurmuş ve yıllarca başka bir bebek sahibi olmayı denemiş, vazgeçmiş ve sonra kırk yaşında hamile kalmıştı. Sonra da babam çimleri biçerken ciddi bir kalp krizi geçirmişti.

On beş yıldır sadece ben, annem ve Sabine, yani Güçlü Mor-

gan Kızları vardı ve ben de bu düşünceye tutunmaya, annem gibi güçlü olmaya çalışıyordum.

Onun gibi yaşamak çok zor olacaktı.

Biz aynı bahçedeki farklı çiçekler gibiyiz ama birlikte mükemmeliz.

Sabine'in sözlerinde duyduğum güven karşısında kederden, yeterli olamama korkusundan boğazım düğümlendi.

İyi olacaktık.

Belki bunu sürekli söylersem gerçek olabilirdi.

4. BÖLÜM

RONAN

Saçma sapan ve karanlık rüyalarım beni uykumdan uyandırırken ellerimi çarşafa sıkı sıkı doladım. Görüntüler kafamda uçuşuyordu: Fırtınalı bir gece, yola düşen şimşek, Tahoe'mun köprüye çarptıktan sonra rampadan aşağı yuvarlanması, Whitney'nin kulaqlarımı delen çığlığı ve sonra da kollarımdaki görüntüsü. Yardım edip onu yaşatmam için bana yalvarmıştı ve gözlerindeki ışık sönerken hiçbir şey yapamamıştım. Hatıralar zihnime hücum ederken, doğrulup titreyen ellerimle yüzümü ovaladım.

Son zamanlarda burada hiç fırtına çıkmamış olsa da bu rüyayı görmeme neden olan bir şey vardı.

İrlanda kurdu olduğunu tahmin ettiğim köpeğim başını omzuma koyarak düşüncelerimi dağıttı. Taşındığım gün arka kapıda belirivermişti. Uyuz, sıska ve çirkindi. Tasma yoktu. Sanırım biri onu güzel bir mahalleye bırakıp terk etmişti. Ya da belki de o beni bulmuştu. Onu sevmiştim. "Günaydın, Köpek." Elimi yaladı, daha sonra yuvarlanıp başını yanımdaki yastığa koydu.

Duştan çıktığımda telefonum çaldı. Lois, Waffle House'da kahvaltılık etmek isteyip istemediğimi sordu ve gelecek hafta Wayne Hazırlık Okulu'na karşı oynayacağım hücum maçına odaklanmamı tavsiye etti. Mırıldanarak kahvaltılığı reddettim ve telefonu kapadım.

Daha sonra antrenman kıyafetlerimi giyip, bir fincan kahve içerken, Destek kulübünden başka biri arayıp beni First Baptist'e davet etti. "Kasabadaki en büyük kilise," dedi. "Ah, bu arada, kızım çok tatlı biridir ve seninle tanışmayı çok istiyor."

* Chevrolet Tahoe, bir araba modeli. (ç.n.)

** Amerika'daki İlk Baptist Kilisesi olarak da bilinen First Baptist, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en eski Baptist kilise cemaatidir. (ç.n.)

Çenemi sıktım. Eminim istiyordur. Kadınlar her yerden çıkıp beni sıkıştırıyorlardı.

İnsanlar beni seviyordu ama iş bana bir kız arkadaş bulmaya gelince çalım atan koca kışkı bir defans oyuncusundan daha acımasızlardı.

Köpek havlayarak, Fransız kapılarına doğru koşarken bana çarptığında az kalsın beni yere seriyordu. Onu susturup bakışlarını havuza doğru takip ettiğimde şezlongun üzerinde duran çıplak bir kedi gördüm. O şey bir ölüm perisi gibi çılgılık atıyordu. Köpek hırlarken, onu geri itip dışarı çıktım. Kedi yanıma gelip bacaklarımın arasına sürtündü. Sonra camdan Köpek'e bakmak için Fransız kapılarına doğru fırladı. Cesur küçük serseri. Onu o acayip, buruşuk pembe derisinden tutup kaldırdım ve süslü tasmasını okudum.

“Merhaba, Sparky,” dedim sert bir ses tonuyla.

Onu koluma yaslayıp, plastik bir kap almak için havuz kenarına giderken kaçmak için kıvranıyordu. Nova'yı arayabilirdim, cep telefonu tasmanın üzerinde yazıyordu ama Nova gelene kadar kaçabilirdi.

Kediyi nazıkçe kutuya yerleştirip üstünü açık bıraktım. Sakince içeri girmeyi kabul etmedi. Kolumu tırmaladığında kolumdan uzun bir çizgi halinde kan süzölmeye başladı. “Sen küçük bir pisliksin,” dedim ona. Blue Belle'a geldiğimden beri bana yüz vermeyen *tek* kişiyi hatırlarken kaşlarımı çattım. *Kendini beğenmiş, şerefsizsin tekisin.* Aynen öyle. Genç ve küstah olduğum zamanlarda bile kimse bana kibirli demeye cesaret edemezdi.

Kutuyu kaldırıp mahalleye açılan kapıya doğru ilerlemeye başladım. Onunki mahallemizdeki en küçük evdi. Biraz köhne olsa da büyüleyiciydi. Soluk krem rengi tuğlaları, açık mavi panjurları ve geniş bir taş verandası vardı. Otoparkında soluk pembe bir Cadillac duruyordu. Eskiden o arabanın içinde Bayan Morgan'ı görürdüm. Uzun boylu, siyah saçlı bir kadındı. Taşındığım hafta bana çilek reçeli getirmişti ve iletişimimiz bu kadarla sınırlı kalmıştı.

Ön verandasına geldikten sonra çiçek tarhında duraksayıp çenemi sıktım. Jenny. Lanet olsun. Tuck'ın bir tanıdığıydı. Onunla geçen yıl Teksas'a taşınmadan birkaç ay önce tanışmıştım.

Eğilip, doğum gününden kalan iki uzun çalıya bakarken uzun uzun iç çektim. Jeep'in yükünü onlar çekmiş, sapları eğilmiş, parlak yaprakları malçların üzerine dökülmüştü.

Dün gece herkes gittikten sonra Nova'nın sözlerini birkaç kez tekrarladım. Gözüme uyku girmemişti. Uykusuzluk benim için alışılmadık bir durum olmasa da bu farklıydı. Sabah iki sularında Köpek'i yürüyüşe çıkarmıştım ama hava çok karanlık olduğundan kaldırımdan çiçek tarhlarını görememiştim. Yarım saat boyunca orada durup komşumla karşılaşmanın beni neden huzursuz ettiğini anlamaya çalıştım. Güller yüzünden suçluluk duyduğuma karar verdim. Eve geldim, Google'da *sarı gül ağaçları* araştırması yaparak bir saat boyunca kaosu içine daldım.

Bunları kafamdan çıkararak sertçe kapıya vurdum. Kapı yavaşça açılırken evden Dolly Parton'ın *Jolene* şarkısı duyuluyordu. Gözlerimi kısarak onu tepeden tırnağa inceledim. Bir tarafı düleştirilmiş dağınık, uzun sarı saçları vardı. Gök mavisi gözleri uykuluydu. Yanağında salya izi vardı.

Uzun boylu, belki 1.70 boylarındaydı. Üzerinde erkek *boxer*-na benzeyen bir şey ve beyaz bir crop vardı. Bronz ve sıkı karnının bir kısmı açıktı. Boynunda pembe tüylü bir otriş vardı. Dudaklarım seğirdi. Sonra kumaşın arasından dik ve sert meme uçlarını gördüğümde donup kaldım. Yüzüne doğru bakmak için kendimi zorladım. Elindeki kahveden yavaşça bir yudum aldı, yüzünde sıkılmış bir ifade vardı ama burnunun kızarması ya da yavaş, sabit bir şekilde verdiği nefes gözümünden kaçmamıştı.

Sakin bir tavırla kapı pervazına yaslandı ve sesinde geçen geceye kıyasla yoğunlaşmış, ağır bir Teksas aksanı vardı.

"Tanrı'm. Ronan Smith evimde. Görüşmeyeli uzun zaman oldu, gerçekten. Tahmin bile edemezsin. Ev kedisi yakalamak, futbol koçu olarak iş tanımının bir parçası mı?"

Ağzı çok iyi laf yapıyordu.

“İrlanda kurdu köpeğimin bu çirkin şeyi yemesinden korktum.”

“Hah!” Zarafet ve *umurumda değil*, der gibi bir tavırla hareket ederek uzun bacaklarıyla verandaya çıktı, kahvesini dışarıdaki sehpanın üzerine koydu ve sonra elimdeki kutuyu aldı.

Yüzünü şeffaf plastik kutuya dayayıp bebek sesiyle, “Zavallı, küçük Sparky,” dedi. “Büyük, kötü futbol koçu onu yakalamış.”

Kedi patisini havaya kaldırıp *bana yardım et*, der gibi miyavladı.

“O çirkin değil. Rus kökenli, sevimli bir Donskoy,” dedi. Aksanı gitmiş, sesi düz bir tona bürünmüştü. “Sevecen, akıllı ve korumacı olurlar. Kedi dünyasının köpekleridir.”

“Beni tırmaladı,” dedim ona kolumdaki kurumuş kanı göstererek.

“İlk yardım için destek kulübünü arayalım mı?”

Demek böyle olacaktı, ha? Pekâlâ. Tamam. Dün gece *gerçekten* pislik gibi davranmıştım. İyi bir sebebim vardı. Doğum günümü Skeeter ve bazı koçlarla Randy’s Roadhouse’da futbol izleyerek geçireceğimi sanıyordum. Bir saat kadar öyle yapmıştık, daha sonra bunu kısa tutup bizi bir ev dolusu insanın yanına getirmişlerdi. Sonra sürpriz bir şekilde Jenny geldi, havuzda yanımdaki kızları gördü ve sinir krizi geçirdi. Yirmi iki yaşında bir mankendi ve New York’taki yalnızlığa çok az kadının dayanabildiği gibi dayanıyordu. Buraya taşındığımda ona uzak mesafenin bana göre olmadığını söylememe rağmen bana âşık olduğunu iddia etti ve Blue Belle’a gelip gitmeye başladı.

Havuzdan çıkıp Jenny’yi çalışma odama götürdüm ve bana Wall Street’ten bir adamla çıkmak için beni terk ettiğini söyledi. Ona iyi şanslar diledim. Sonra yukarı çıktı, bıraktığı elbiseyi bulup bir hışımla gitti.

Daha bu olayın etkisinden yeni kurtulmuştum ki Nova mutfağında belirdi. Onun da geleceğin Bayan Smith’i adaylarından biri olduğunu sanmıştım.

“İlgilendiğin için teşekkürler. Yaşayacağım.” Ellerimi Nike

şortumun ceplerine soktum, daha sonra fikrimi değiştirip tişörtümün yakasını çekiştirdim. Tedirgin bir tavırla şapkamı başımdan aşağıya doğru indirip, gözlerimi ondan kaçırarak yüzümün yarasız kısmını ona doğru döndüm. Bu bir alışkanlık haline gelmişti. Kibirli olduğumdan değil, izlerin çirkin olduğunu bildiğim için.

“O, köpeğe benzeyen kedin benim arka bahçemdeydi,” dedim sertçe. “Sparky’ye daha iyi göz kulak olmalısın.”

“Evin arkasında eskiden kalma bir köpek kapısı var. Ben uyurken kaçmış olmalı.” Kutuyu yere koyduğunda Sparky dışarı atladı, açık kapıdan girdikten sonra pencerelerin önündeki berjerlerden birinin arkasına atladı. Kendini beğenmiş bir ifadeyle bize bakıyordu.

“Bu tüysüz haliyle oldukça etkileyici bir kedi,” diye mırıldandı. “O küçük pisliği seviyorum. Acaba sizin eve kaka yapmaya mı gitti? Bu senin için iyi olurdu.”

Kaşlarımı çatıp, “Sanırım dün gece yanlış bir başlangıç yaptık,” dedim.

“Hmm, ondan daha da önceydi.”

Homurdanıp, “Pythons taraftarı değilsin, ha?” dedim.

Yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi.

Doğru ya. Lois bana onun Pythons’ın rakip takımının şu anki oyun kurucusu Zane Williams’la çıktığından bahsetmişti. Ona karşı maça çıkıp onu yenmiştim. O benim kalibremde değildi. Ya da eskiden olduğum kalibrede.

“Sen ünlüsün,” dedi. “Buraya nasıl geldiğini anlayamıyorum. Destek kulübünün özel bir uçağı ve tonlarca parası olduğunu biliyorum ve bazı harika koçlarımız oldu ama sen?”

“Bir arkadaşım şu anki müdürle aynı üniversitede okumuş. O teklif etti. Ben de Teksas futbolunu seviyorum.” Taraftarlar takımlarına çok sadıktı, çocuklardan memnundum ve başka bir teklif almamıştım.

Ayrıca... Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı. Yeni bir odak noktasına. Sıçıp batırdığım her şeyden uzakta.

Dengemi bir ayağımdan diğerine verirken gözlerimi tekrar ka-

dının üzerinde gezdirdim. Alttaki dolgun, üstteki derin bir V şeklinde olan pembe dudaklarına takıldım. Bir erkeğin parçalamak isteyeceği türden bir ağızdı.

Kaşlarımı çattım. Bir şey...

Gözümün ucuyla Melinda'nın Mustang'inin mahallemize dönen anacaddeye çıktığını gördüm. Sessizce küfrederek Nova'nın verandasını çevreleyen taşın arkasına saklandım.

Başını iki yana sallayıp, "Sorunlarınla yüzleşmen gerekiyor," dedi. "Onlardan kaçmamalısın. Bu da kadınlarla yaşadığın iletişim sorunlarından biri mi?"

"Benim sorunum falan yok," diye homurdandım. Sadece Melinda'yı görmek istemiyordum. Dün gece sülük gibi yapışmıştı hatta kalıp partinin dağınıklığını toplamakta ısrar etmiş ve gece yarısına kadar gitmemişti. Kapımın önünde bana sarıldığında rahatsız edici bir an oldu, daha sonra öpüşmek için başını kaldırdı. *Jenny için çok üzgünüm, Ronan. Bana ihtiyacın olursa buradayım.*

Nova kahvesinden yavaşça bir yudum aldı.

"Noel'e kadar bir nişan, daha sonra da bir bahar düğünü olacağını tahmin ediyorum. Porselenleriniz klasik beyaz, tencere ve tavalarınız paslanmaz çelik olacak."

Çömeldiğim yerden bacağıma bir sancı saplanırken, "Kimse evlenmiyor. O nerede?" diye sordum.

"Bizim sokağa döndü. Arabasının üstü açık, saçına bir fular bağlamış ve kocaman bir güneş gözlüğü takmış. Dün geceki pantolon ceket takımını gördün mü? Harikuladeydi."

Bıkkın bir ses çıkardım. "Fark etmedim." Ama... Johnny Cash tişörtüyle Nova'yı fark etmiştim. Jogger pantolonunun altındaki kıvrımları, yüzündeki ince çizgileri, hareketlerindeki durgunluğu görmüştüm. Mutfakta arkasını döndüğü anda kaskatı kesilmiştim.

"Britney Spears'ı dinlediğini duyabiliyorum. Evet." Tüylü otuşunu savurduktan sonra *Oops! I Did It Again* şarkısının birkaç dizesini söyledi. Durdu ve bana merakla baktı. "Onunla yatıyor musun?"

"Ne? Hayır!" dedim uzun ve mağdur bir şekilde iç çekerek.

Blue Belle'dan kimseyle ilişkiye giremezdim. Kimseyi gelecek vadiyle kandırmak istemiyordum. "Lois bana birilerini ayarlamaya çalışıyor. Yaptıkları planları biliyorum."

"Hmm." Sokağa doğru bakarken, ilerleyip en üst basamağa oturdu, yüzünün yan tarafı bana dönüktü ve bu da gözlerimin kesintisiz olarak yüzünde gezinmesine olanak sağlıyordu. Açık sarı saçları, güneşin bal rengi röflelerini yakalamasıyla omuzlarından düz bir şekilde dökülüyordu. Uzun koyu kirpikler, kavisli kaşlar, düz bir burun...

"Senin evinin önüne gidiyor. Ona burada olduğunu haber vereyim mi?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sadece..." dedim. "Bana onun ne yaptığını söyle."

"Cidden mi? Eskiden radyoculuk yapardım. Aslında ben her işi yaparım. Kafama koyduğum hemen her şeyi yapabilirim. Sesim de gayet iyidir."

Kaşlarımı çatıp, "Peki?" dedim sorar gibi.

Evime bakıp boğazını temizledi. "Çarpıcı bir kızıl, evin ön kapısına doğru yürüdü ve kapıyı çaldı, bekledi, daha sonra tekrar çaldı. Elinde Dunkin' Donuts'a benzeyen bir kutu tutuyordu. Saatine bakarak topuklarını yere vurdu. Koçun gereksiz lüks evine girişinin reddedilmesini beklemediği her halinden belliydi."

"Ben olsam *gereksiz lüks* demezdim."

"Teksas'ın güzellik kraliçesi pes etmedi ve kapı ziline doğru hamle yaptı."

"Dakikası dakikasına anlatacak mısın? Gerçekten mi?" Ona ters ters baktım.

"Annem hep *eğer ilk denemende başaramazsan daha fazla ses çıkarmaya çalış*, derdi ve bekle. Kapı ziline tekrar bastı. Ve tekrar." Cık cıkladı. "Bu doğru. Teksas'ın nezaket kurallarını çiğnedi ve kapıyı üç kez çaldı. Züppe koçla konuşmayı planladığı şey her neyse çok önemliydi ve bekleyemezdi. Onun çöreklerini yemesini istiyor, millet."

"Sen delirmişsin. Ne tür bir radyo..."

Gözlerini bana çevirdi. “Çok bilmek istiyorsan futbolu seven kadınlar hakkında bir *talk show*. Maç özetleri anlatıyordum. Çok para kazandırmıyordu ama eğlenceliydi.” Tekrar eve baktı. “Bekle, bu da ne? 3M Şirketi’nin ürettiği sarı, yapışkan not kâğıtlarından çıkardı.”

“Kafandan uyduruyorsun.”

Nova eliyle *sessiz ol* işareti yapıp anlatmaya devam etti. “Her yerde bulamayacağınız sınırlı sayıdaki üretimlerden biri olan muhteşem Louis Vuitton’ından bir kalem çıkardı ve bir mesaj yazdı. Muhtemelen mesajla da söylenebilecek bir şey ama bu güzel erkek müknatisi kişisel dokunuşun en iyisi olduğunu düşünüyor gibi görünmekteydi. Notunu yazdı ve şimdi yapıştırıyor. Bir dakika... Hayır, geri çekiyor. Gururu baskın geldi. Aferin kızıma. Koç Smith’in kasabanın evlatlık gözde oğlu olduğu gayet ortada olsa bile peşinden koşma, tatlım. Çok yakında ona bir Escalade alacaklar.”

Daha iyi bir yer bulup duvarla çevrili verandaya yaslandım.

“Ve işte bu kadar millet. Evden uzaklaşıyor. Duruyor, dönüyor! Geri dönecek mi? Hayır. Güzellik başarısız oldu ve evi terk ediyor. Suratını asarak arabasına doğru yürüdü. Tüh! Sevgilisi nefis bir zevki kaçırdı.”

“Sevgilisi falan değilim,” diye homurdandım.

“Fularını tekrar başına taktı. Arabaya binmek için dönüyor. Bekle. Arkasına dönüyor ve... Kahretsin! Bana el sallıyor.” Nova oturduğu yerden kalkıp, yüzüne bir gülümseme yerleştirerek ona el salladı. “Lanet olsun. Arabasına bindi. Varış yeri: Benim evim.”

İnledim.

“Ona burada olduğumu söyleme. Lütfen.”

Saçlarını savurup, yüzündeki salyaları ovalayarak sildi. “Nasıl görünüyorum?” diye sordu.

Gözlerimi onun üzerinde gezdirip atletinin içindeki göğüslerinin kıvrımlarına baktım. “Sanırım biliyorsun.” Seksi.

“Darmadağınık mı?” Omuz silkti. “Bu bana Jimmy Lockhart’ı dolabımda sakladığım zamanı hatırlattı. Pencereden içeri gizlice girmişti, sessiz olmaya çalışmıştık ama yanlışlıkla komodinin üze-

rindeki lambayı devirmişti. Üzerine kıyafetler ve peluş oyuncakların yığılmıştı. Annem beni kontrol etmek için odama girdiğinde az kalsın altına işeyecektim. Tabii Jimmy'den *hoşlanıyordum*. Harika bir karaktere sahipti. Senin öyle bir karakterin yok." Ayağa kalkıp atletini düzeltti. "Geldi. Sıkı dur, züppe."

Ve çıplak ayaklarıyla verandadan aşağı doğru yürüyerek görüş alanımdan çıktı.

Söylediklerini duyamayınca, neler olup bittiğini anlayabilmek için kenara doğru yaklaştım. Ayağım bir şeye çarptı. Lanet olsun! İleri geri sallanan bir saksı gördüm, tel bitki standının üstünde duran turuncu bir saksı. Tutmak için uzandım ama saksı verandanın üzerinden devrildi ve aşağıdaki çimlerin üzerine güm diye düştü.

"O da neydi öyle?" diye sordu Melinda sesini yükselterek. "Çiçeğin düştü."

"Sparky düşürmüştür. Bitkilerimi itmeye bayılır."

"Pencerenin önünde duran o değil mi?" diye sordu Melinda.

Kahretsin. Pencereye bakınca sandalyenin arkasındaki kediyi gördüm. Gözlerini gözlerime kilitlemiş, *yakalandın*, der gibi bakıyordu.

Nova boğazımı temizledi.

"Evet, şey, bilirsin, benim bir sürü kedim var."

"Hepsi bunun kadar vahşi mi?" diye sordu Melinda.

Nova, Sparky'nin kedi dünyasının köpeği olduğu hakkındaki konuşmasına devam ederken boğuk bir kahkaha attım.

"Verandanda biri mi var?" diye sordu Melinda.

Nova öksürdü. Sonra bir daha. Ve bir kez daha.

"Hayır. Benim yüzümden oldu. Şey, sanırım grip oldum. Çok yaklaşmamalısın."

"Grip mevsimi değil."

Nova yine öksürdü.

"Bilemezsin. Kusura bakma. Gitsen iyi olacak."

Bir süre daha aralarındaki mırıldanmaları dinledikten sonra Mustang'in motorunun çalıştığını duydum. Radyodan Britney'nin sesi geliyordu. Sonra uzaklaşırken sesi azaldı.

Nova verandasına tırmanıp, yanıma otururken, “Beni hastalıklılı, çılgın bir kedi annesi sanıyor,” diye homurdandı. Bacak bacak üstüne atıp dirseklerini bacaklarına dayadı, ellerini çenesinin altında birleştirip bana baktı. Yara izlerime bakmıyordu, hayır. Gözleri gözlerime kilitlenmişti ve başka yere kaymasına izin vermiyordu.

“Bana bir petunya borçlusun,” dedi. “Diğer taraftan, Melinda dün gece arabamın arkasına park ettiği için özür diledi ve bir daha yapmayacağına söz verdi. Dedğine göre buraya sık sık gelecekmış ve garaj yolunu kullanacakmış. Ayrıca babası sana bayılıyormuş. O da destek kulübündendi, değil mi? Hatırladığım kadarıyla eskiden futbolcuydu.”

Başımı salladım.

“Bana bir kedi de alman gerekiyor. İnsanlara yalan söylemekten nefret ederim.”

Onun duruşunu taklit ederek yüzümü ona döndüm. Bir kuşun civıltısını, bir ağaçkakanın takırtısını, bir arabanın sesini duydum ama hepsi solup gidiyordu.

Etrafımızda garip bir gerginlik vardı, hava yoğunlaşmıştı.

Gözlerini kaçırarak bunu bozdu. “Sparky’nin bir arkadaşına ihtiyacı var,” dedi. “Seni uyarıyorum, kediler çok pahalı. Ben bir kedi seçerim, anlaştık mı?”

“Elbette. Yardımın için teşekkürler.”

“Seni kıvranırken görmek hoşuma gidiyor,” diye mırıldandı.

“Neden?”

“Ödeşmiş oluyoruz.”

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken boynundan yüzüne doğru yavaşça kızarmaya başladı.

“O ne demek?”

Boğazını temizleyip, “Sadece...” dedi. “Hayatın komik bir mizah anlayışı var.”

Detaylandırmasını isteyemeden telefonum Steve Miller Band’in *Take the Money and Run* şarkısının nakaratıyla çalmaya başladı.

“Bana bir dakika izin ver.” Ayağa kalktıktan sonra verandanın

diğer ucuna doğru yürüdüm. Sesimi alçaltarak sırtımı Nova'ya döndüm. "Reggie. Selâm, dostum. Uzun zaman oldu. Benim için neyin var?"

Sert bir kahkaha attığında onu Manhattan'daki yüksek binasında, U şeklindeki devasa masasına oturmuş, arkasındaki duvarda kolunu atletlere doladığı resimlerle hayal ettim. Spor dünyasının en büyük menajerlerinden biri olan bu adam hiç durmadan çalışıyordu.

"Podunk, Texas'ta işler nasıl gidiyor? Kendine kovboy çizimleri aldın mı? Aslında görmeyi çok isterim."

"Burası Blue Belle ve hayır, almadım."

"Yazık olmuş. Lise işi nasıl gidiyor? İlk maçınızı kazandığınızı duydum. Oyun kurucun iyi oynuyor gibi. Kaç yaşında?"

Haberleri takip edip keşif yapmak Reggie'nin işiydi.

"İsmi Toby. On yedi yaşında. Sende ne var ne yok?" diye sordum.

"Olası bir üniversite işi için bir haber aldım. Stanford hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kaliforniya. Güneşi severim. Nasıl bir iş?"

"Oyun kurucu koçluğu. Dunbar orada yarım milyon kazanıyor ama söylentiye göre personelden biri onu kokain çekerken yakalamış. Geçen yıl uyuşturucu suçundan tutuklanmış ve takım bunu görmezlikten gelmiş ama bu ikinci kez olmuş. Rehabilitasyona girip belki de istifa eder diye düşünüyorum. William Hite baş antrenör, onu tanıyorsun ve inanılmaz biri. Senin ismini bir telefon görüşmesinde ortaya attım ve belirsiz bir ilgi vardı ama bunu gizli tutmamız gerekiyor."

"Hmm."

"Köklü bir futbol geleneği olan, prestijli bir okul. Beyaz ve kırmızılarının içinde harika görünürsün."

Yüzümü buruşturdum. Mesele para değildi. Pythons'da oynarken yılda yirmi beş milyon kazanmıştım. Mali durumum ömür boyu iyi olacaktı. Hite da harika bir koçtu. Ben de öyle olmak istiyordum. Bir takımın başında olmak, onu kontrol etmek, şe-

killendirmek ve bana ait hale getirmek istiyordum. *Onun* işini istiyordum. Uzun bir soluk verdim. Tekliflerin yağmasını beklemiyordum, üniversite düzeyinde kendimi kanıtlamamışken bekleyemezdim ama adımın bir itibarı vardı ve her zaman umudumu koruyabilirdim.

Aceleyle devam edip, "Aradığın şeyin bu olmadığını biliyorum," dedi. "İşin başında olmak istiyorsun ve birileri zaten seni kapacak ama bunu adım adım yapmalıyız. Hite beni ararsa Stanford hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunu düşünmem gerek. Takımımı sezon ortasında bırakmam." Ayaklarımı verandaya sürttüm. "Ağızlarını aramaya devam et. Başka bir şey duyarsan bana haber ver."

Telefonu kapatıp arkamı döndüm. Nova bir adım ötemde duruyordu.

"Demek Bayan Meadows haklıymış," diye cevap verdi. "Söylentiler doğruymuş. Buradan gitmeyi düşünüyorsun. O kadın gerçekten de her şeyi biliyor."

"Birilerini gizlice dinlemeyi sever misin?"

"Tüm Güneyli kadınların erkenden öğrendiği bir derstir bu." Zarifçe omzunu silkti. "Yakalanırsak da umurumuzda olmaz."

Çenem kasıldı, sinirlenmeye başlamıştım. Merdivenleri tırmanmak istiyordum. Bir hedef belirledim mi tüm dikkatimi ona verirdim. Geçen yıl neredeyse eyalet şampiyonu oluyordum ve bu yıl hedefim o kupayı almak, daha sonra da üniversite ya da profesyonel olarak daha yüksek bir seviyeye çıkmaktı. Kariyerimin geri kalanında lise koçluğu yapmayı hiç planlamamıştım.

Ama bunu onunla tartışmayacaktım.

Oflayıp kollarımı havaya kaldırdım.

"Peki. Çiçeklerini kontrol edeceğim. Belki de yenilerini alırım. Buraya bunun için gelmiştim, kedini vermek dışında! Sonra seni rahat bırakacağım."

Neredeyse ayak parmaklarımız birbirine değene kadar bir adım daha yaklaştı. Bir parmağını göğsüme bastırırken etrafa yeşil elma kokusu yayıldı. "Hayır, çiçeklerime dokunmayacaksın, züp-

pe. Ben hallederim. Onlarla ne yapman gerektiğini bilemezsin.” Omuzlarını düşürüp yüzünü buruşturdu. “Ayrıca onların yerini dolduramazsın. En azından güllerin. Onların benim için bir anlamı var.” Bir adım geri çekilirken gözleri hüznle parlıyordu.

Kahretsin! Şapkamı çıkarıp, ellerimle saçlarımı karıştırdıktan sonra şapkamı sıkı sıkı tutarken sinirimi yatıştırdım. Yas tutmayı, ölümle boğuşurken herhangi bir anıya tutunmak istediğinizde hissettiğiniz o duyguyu bilirdim. Whitney’nin yüzüğünü bir yıl boyunca boynumda taşımıştım.

Doğru kelimeleri aradım.

“Seni kırdım. Yanlış bir şey söyledim. Elbette onların yerini dolduramam ve sen de onları korumak istiyorsun. Özür dilerim.”

Bana şaşkın şaşkın baktıp alt dudaklarını ısırды. “Doğru,” dedi. “Anlıyorsun.”

“Evet. Ben de birini kaybettim.”

Enkazım haftalarca haberlere konu olmuştu. Ayrıca Zane’le çıktığına göre bunu bildiğini varsayıyordum.

Sokağın karşısında bir şey dikkatini çektiğinde bir inilti çıkardı ve gözleri parladı. “Eyyvah!” dedi. “Bayan Meadows bizi gözüne kestirdi.”

Lois mavi çiçekli elbisesi, topuklu ayakkabıları ve Stetson şapkasıyla arabasına doğru ilerlerken elinde çantasıyla verandada durmuştu.

“Hey, millet! İkinizin iyi geçinmesine sevindim!” diye bağırdı. “Siz bana hiç bakmayın! Konuşmaya devam edin! Birbirinizi tanıyın! Eğer gelmek isterseniz ben kiliseye gidiyorum!”

Nova neşeyle, “Belki bir dahaki sefere, Bayan Meadows!” diye cevap verdi.

Lois gümüş rengi Mercedes’ine binip geri geri gitti. Yüzünde memnun bir gülümsemeyle yavaşça uzaklaştı.

“Harika. Şimdi seni zorla bana ayarlamaya çalışacak,” diye mırıldandım.

“Neyse ki ilgimi çekmiyor,” diye tersledi.

“Aynen,” dedim şapkamı sertçe geri takarken.

Evin içinden bir kadın sesi Nova'ya seslendi. Sonra Sabine üzerinde şort ve bol bir tişörtle kapıya geldi. Elinde bir spatula ve boynunda mor bir otriş vardı. Bana hiç şaşırmamış gibi baktı.

“Merhaba, Koç Smith. Krep için mi geldiniz? Birkaç tane daha yapabilirim. Glutensiz.”

“Merhaba, Sabine,” diyerek gülümsedim.

Nova çenesini yukarı kaldırıp, gözlerini bana dikerek, “Koç kalmayacak,” dedi. “Sparky’yi getirdi.”

Derin bir nefes verdim. “Doğru. Sonra görüşürüz.” Merdivenlere doğru ilerlerken elim Nova’nın eline değdi ve tenimden bir ürperti geçti, bedenim kaskatı kesildi.

Tuhaftı. Dün gece ona ofisime kadar eşlik ettiğimde de aynı şey olmuştu. Ondan sonra mesafemi korumaya özen göstermiştim ama...

Merakım beni yiyip bitirmeden önce kaldırıma kadar geldim ve durup onun arkasını dönmesini, kalp şeklindeki kışının evin içine doğru yürürken sallanışını izledim.

O. Çok. Güzeldi.

Ve kahretsin!

Mutfakta arkasını döndüğü andan beri yüzü ulaşamayacak bir anı gibi beni cezbediyordu.

Yıllardır bir sürü kadınla birlikte olmuşum ve bu cinsel birlik-teliklerin çoğu zihnimin arka planında kaybolmaya meyilliydi. Bir de kafanızda gerçekten bir yer kaplayan, asla unutamayacağınız bir şekilde tepki verdiğiniz bazı kadınlar vardır.

Yüzlerini hatırlayamasanız bile...

O karıncalanmalar...

Sonra...

Görüşmeyeli uzun zaman oldu, gerçekten. Tahmin bile edemezsin.

Sonra ödeşmekten ve hayatın ne kadar komik bir mizah anlayışı olduğundan bahsetmesi...

Ve o dolgun dudaklar...

Leia’nın kol manşetine olan hayranlığı...

Ellerimi yumruk yaptım, olduğum yerde donup kalmıştım.

Mümkün değil. İmkânsız.

Bunun olasılığı ne kadardı ki? Düşüncesi bile imkânsızdı!

Kaldırımında yürürken telefonumu çıkardım ve partiden haberi olan kişiyi aradım. Tuck üçüncü çalışta cevap verdi, sesi halsiz geliyordu. “Ronan?” Kumaş hışırtılarının sesini duydum. “Dostum. Daha yeni uyandım.” Duraksadı. “Siktir, doğum günün kutlu olsun. Kaçırdım. Ben malım!” diye bağırdı ve tekrar tekrar küfretti. “Bugün sana kocaman bir meyve sepeti gönderiyorum. Tanrı’m! Bu ilaçlarla beynim lapaya döndü!”

Kıkırdadım. “Bileğin nasıl?” Geçen hafta antrenmanda bileğini çatlatmıştı.

“Acıyor,” diye inledi. “Bir süre yokum. Can sıkıntısından yavaş yavaş ölüyorum. Tekila ve striptizci gönder, hemen! Daha da iyisi, biraz ara ver ve beni görmeye gel. O çirkin yüzünü özledim.”

Güldüm.

“Sen koca bir bebeksin. Toparla kendini. Biraz konuşabilir miyiz?”

“Pekâlâ,” diye homurdandı. “Kalkmama ve kahvemi hazırlamama izin ver. Topallamam lazım, o yüzden seni biraz bekleteceğim.” Beni beklemeye aldığı anda, Manhattan’da yıllardır paylaştığımız geniş daireinde topallayarak yürüdüğünü hayal ettim. İlk günden beri çok yakındık. Ben ciddi olandım, o parti çocuğuydu. Uyandığımda ve hayatıma dair yeni bir plan yaptığımda yanımdaydı.

Kahvesini yapıp sakatlığıyla ilgili sızlandı. Genç ve taze bir oyuncu olan River Tate hakkında söylenip durdu. Daha sonra bana aşk hayatından bahsetti, sesi giderek yükseliyordu. Son kız arkadaşının onu bir kemancı için terk ettiğini anlattı. Bu konuda hayıflanıp uzun uzun iç çekti.

“Ee, sende ne var ne yok?” diye sordu.

Evime vardığımda yüzüm mahalleye dönüktü, bakışlarım yandaki evdeydi. Hasır salıncağa oturup elimi pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdirdim.

“Pythons partisinin olduğu geceyi hatırlıyor musun? Son gittiğim partiyi?”

“Burbonu su gibi içiyordun, evet. Hatırlıyorum.”

“Prenses Leia’yı hatırlıyor musun?”

Bir süre sessizlik oldu. “Bunun hakkında hiç konuşmadık,” dedi. “Sen inat ettin. Olanların beni ilgilendirmediğini söylemiştin.”

Seks hayatımı anlatacak biri değildim ama bu olay özellikle çok zordu. Derin bir nefes verdim.

“Doğru. İşler değişti. O, partiye geldi çünkü orada olacağımı biliyordu. Beni arıyordu. Bunu hatırlıyor musun?”

“Hmm, doğru. Belki de. Kim bilir? Sadece yanlış balo salonuna girdiğini sanmıştım. İnsanların sürekli giyindiğı şu *cosplay* partileri var ya. Sen hiç gittin mi? Luke Skywalker gibi giyinip kılıç sallar mısın?”

“O bir ışın kılıcı ve hayır, öyle şeyler benim olayım değil. Ben sadece koleksiyoncuyum.” Salıncaktan kalkıp verandada gezindim. “Onu bana sen gösterdin.”

“Onu herkes gördü ama sana ben göstermiş olabilirim, hatırlıyorum.”

“Benimle iddiaya girmek için ısrar ettin.”

“İddianın karşılığını hiçbir zaman alamadım çünkü sen sustun ve bana hiçbir ayrıntı vermedin.”

Sesinde temkinli bir hava vardı, bu da demek oluyordu ki...

Verandanın basamaklarına oturup olaylar arasında bağlantı kurmaya çalıştım. “Ona orada olacağımı sen söylemişsin,” dedim. “Kabul et.” Bir yanımdan hep şüphelenmişti ama bununla yüzleşmemek için görmezlikten gelmiştim.

Bir nefes verdi ve oturduğu sandalyenin arkaya doğru sürüklendiğini duydum. Bir elini kumral saçlarında gezdirdiğini, belki de uçlarından çekiştirdiğini hayal edebiliyordum.

“Bunu sorman çok uzun sürdü. Tabii ki onu ben gönderdim. Hayatına devam etmen gerekiyordu.”

“Kahretsin. Biliyordum.”

“Ve sakın bana kızma çünkü ben senin bu dünyadaki en iyi arkadaşını ve seni kolluyor, aklını başına getirmeye çalışıyordum.”

“Nutuk atmayı kes. Kızgın değilim.”

Tuck birkaç dakikalık sessizliğin ardından iç çekerek, “Ondan sonra değiştin,” dedi. “İçmeyi bıraktın. Daha sağlıklı biri oldun.”

“Onunla çıktın mı?” diye sordum. Tuck, kadınları liseli bir çocuğun bira içişi gibi yalayıp yutardı. Âşık olurdu, kadınlar onu terk ederdi, genellikle ona bağlanmaktan vazgeçerlerdi ve sonra Tuck bir sonrakine geçerdi.

“Hayır.”

“Peki. Daha fazla detay ver. Bu siktiğimin şeyi nasıl oldu?”

“Kızmışsın!” diye inledi. “Birinin benimle sorunu olduğunda buna katlanamadığımı biliyorsun. Her şeyi berbat ettim. Bir anne gibi her şeye burnumu soktum ve şimdi de sen...”

“Sadece bana kim olduğunu söyle.”

Dilini şaklatıp, “Bir bakalım,” dedi. “Adı... Kahretsin! The Bal-ler’da çalışıyordu, eskiden takıldığımız barda. Hatırladın mı? İçeri girmek için üye olman gerekiyordu hani?”

“Hayır.” Son birkaç yıldır barlarda takılmıyordum.

“O zamanlar Whitney’yle görüşüyordun.”

“Doğru. Bu kızla orada mı tanıştın?”

“Evet, barmenlik yapıyordu. Çok güzeldi. Şöyle bir baktım ve *Ronan bekâr olsaydı bu kıza bayılırdı*, diye düşündüm.”

“Hmm. Ona kesinlikle asılmışsın.”

“Beni reddetti. Garip, değil mi? Yani ben harikayım ama koldan uzaklaşıyorum. Her neyse. Bir gece bardaki televizyonda bizim maçlarımızdan biri, son Super Bowl galibiyeti çıktı ve maç gerçekten ilgisini çekiyordu. Konuşmaya başladık ve belki sarhoştum ama aklıma, gelmiş geçmiş en iyi fikir geldi.”

“Onu Leia gibi giydir ve partimizi basmasını sağla.” Başımı iki yana salladım. “Ona bir replik ezberlettin.”

Homurdandı.

“Sen böyle söyleyince saçma gelebilir ama ben bir dâhiyim. O kostüm bana iki bin dolara mal oldu. Los Angeles’tan birinin yaptığı bir replikaydı.”

“Vay be! Her şeyi yapmışsın. Ona bunun için para mı ödedin?”

“Ronan, bu öyle bir şey değildi. Onun istediği şey...”

“Ödemişsin.”

“Hayır. Ödemedim, göt herif! Tamam, pekâlâ. Başta ona ödeme yapacağımı söyledim, gerçekten söyledim ama o istemediği konusunda ısrar etti ve fikrini değiştirirse diye ona numaramı verdim ama partiden sonra beni hiç aramadı. Hadi ama kızma. Ondan hoşlandın.”

Hoşlanmıştım ama... Tanrı'm! Hissettiğim suçluluk duygusuydu. Onu bir örtü gibi üzerimde taşıdım. Bir tarafı Whitney'ye bağlıydı, diğer tarafı ise tanımadığım birini incittiğim için kendimi suçladığım içindi. Aylarca, ne zaman bir partiye ya da restorana girsem -hatta sokakta bile- bakışlarım hep mavi gözlü sarışını arıyordu.

Nova, Sparky'yi yürüyüşe çıkarmak için dışarı çıktığında bakışlarım tekrar yandaki eve kaydı. Evimin tersine doğru döndüğünde onun gözden kayboluşunu izledim.

“Bana bir isim ver,” dedim içimdeki korku artarken.

Kahvesini höpürdettiğini duydum. “Farklı bir isimdi,” dedi. “Star mıydı? Hayır. Hmm. Bekle, bekle! Nova! Nova'ydı!” İçini çekti. “Kızgın mısın?”

Göğsüm kabardı, çenem kaskatı kesildi. Beni manipüle etmiş, aracılık etmiş ve tuzaga düşürmüştü. Nova da bunu yapmıştı. O partiye girdiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu. Evet, tepem atmıştı. Hayal kırıklığı beni hiç beklemediğim bir anda vurmuştu. Bir yanım o güzelle geçirdiğim gecenin tesadüfi olduğuna, kaderden gelen bir mesaj olduğuna inanmak istiyordu. Oysa aslında her şey planlanmıştı.

Telefonu kapatırken başım dönüyordu. Beni geri aramaya çalıştı ama telefonu açmadım.

Evet. Göğsüme uzun bir nefes çektim.

Şimdi anlıyordum. Onu mutfağında gördüğümde göğsümde oluşan o sıkışma hissini şimdi anlıyordum.

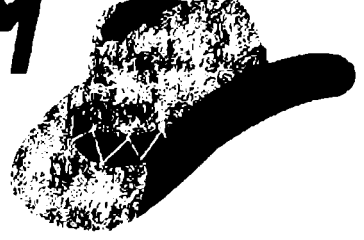
Bu o kızdı.

Asıl soru, şimdi ne yapacaktım?

5. BÖLÜM

RONAN

Spor salonundaki ofisimde duran masanın üzerindeki iki sabit hat aynı anda çaldı. Cep telefonum da onlarla birlikte çalmaya başladı. Onlara aldırış etmeden gömme dolaba ilerledim, derste giydiğim gömleğin düğmelerini açtım ve antrenmanda giyeceğim polo yaka tişörtü çıkardım. Tam tişörtümü giyip kumaş pantolonumun içine sokmuştum ki ofisimin kapısının gıcirtıyla açıldığını duydum.

Dolabın içinden çıktığımda Lois'ın kot eteği ve üzerinde Milo'nun numarası olan Bobcats formasıyla karşımda durduğunu gördüm. "Selam!" Şapkasını kaldırdı. "Bir dakikan var mı? Telefonlara bakmamı ister misin?"

Başıma bir şapka geçirip ellerimi kalçama koydum. "Senden bana bir asistan bulmanı istemiştin," dedim.

Koltuklarımdan birine kuruldu.

"Bulmaya çalışıyorum. Koç, gergin görünüyorsun. Rahatlama-na yardımcı olabilecek egzersizleri anlatan bir kitabım var. Okumalısın."

Takım soyunma odasına doluşurken dalgın dalgın başımı salladım ve onları dikkatli, hevesli gözlerle izledim. İyi bir sporcu ekibimiz vardı. Artık NFL'de oynamıyor olsam da rekabet duygumu kaybetmemiştim. Teksas'ta bu bir zorunluluktur.

En iyi üç oyuncum Toby, Milo ve Bruno kapımda durdu. Hepsi de üçüncü sınıf öğrencisiydi. Bir yıldır onlarla çalışıyor, onları birer şampiyon haline getiriyordum.

Oyun kurucum Toby başını eğerek selam verdi. "Koç, bizim için ne planladın?" diye sordu.

Dosyaları işaret edip, "Taktik tahtalarını alın," dedim. "Çalışın. Sonra da sahaya çıkarız. Biraz hızlı bir oyun görmek istiyorum. Anlaşıldı mı? Kolun nasıl? Toparlandın mı?"

Uzun boylu ve siyah saçlı çocuk sırtarak omzunu döndürdü.

"Ben hazırım. Hem de çok, efendim."

"Bu hafta sonu kitapçada yeteri kadar çalıştın mı?" Aile gelirine destek olmak için çalışıyordu.

Başını sallayıp, "Cumartesi ve pazar," dedi. "Kitapçıya gitmeden beş kilometre koştum."

"Güzel. Adanmışlığı severim."

Koşucum Bruno uzanıp Toby'nin saçını karıştırdı. "Bütün gün Wayne Hazırlık Okulu'nu nasıl mahvedeceğimizi anlatıp durdu," dedi. "Bütün kızlara, özellikle de Sabine'e böbürlendi."

Toby onu itince boğuşmaya başladılar.

"Dalgayı kesin, çocuklar," dedim. "Wayne Hazırlık Okulu geçen yıl yediye üç yaptı. Savunmaları maçı kazandırıyor. Rakibinizi asla küçümsemeyin."

Bruno yumruğunu göğsüne vurarak, "Kalpleri kazanırsan her şeyi kazanırsın!" diye bağırdı.

Koridordaki çocuklardan sloganımızı tekrarlayan birkaç haykırış yükseldi.

"Pekâlâ," dedim. "Bu ruhu sevdim, Bruno. Şimdi şu klasörleri al."

Klasörleri masadan alıp Milo'yla birlikte çıktı. Toby ise yüzünde kararsız bir ifadeyle oyalanıyordu.

"Koç. Şey... Annemin kırkıncı yaş günü yaklaşıyor. Pek fazla kişi tanımıyor ve ben... Ben sizin arkadaş olduğunuzu biliyorum." Dudaklarını yaladı. "Son zamanlarda pek iyi günler geçirmiyor da. Ben de düşündüm ki..."

Toby'yle birebir çok vakit geçirmiştik. Evini ziyarete giderdim. Annesiyle muhabbet ederdim.

Lois ayağa kalkıp, Toby'nin sırtını sıvazlarken, "Onun için seve seve bir şeyler hazırlarız," dedi. "Parti organizatörü benim. Hangi gün, canım?"

“Tatil haftamızdaki cuma günü. Büyük bir şey yapmak istediğini sanmıyorum. Sadece... Bir süredir evden çıkmaktan, belki yemek yemeye gitmekten bahsediyordu.” Yüzü kızardı. “Babam bir süredir aramıyor.”

Annesinin elden ayaktan düşüren bir kalp rahatsızlığı vardı. Çok çabuk yoruluyor ve nefesi kesiliyordu. Babası petrol yatağında çalışıyordu. Eve döndüğünde de barlarda takılırdı. Toby aylardır onu görmemişti.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan başımı salladım. “Lois bir şeyler planlar,” dedim. “Ben de orada olacağım.”

Toby bana kocaman gülümsedi ve soyunma odasından çıkarken yüzünde rahatlamış bir ifade vardı.

“O iyi bir çocuk,” diye mırıldandı Lois.

“Evet.”

Onun durumu ve yeteneği bana kendi çocukluğumu hatırlatıyordu.

Skeeter kapıdan kafasını uzattı. “Amigo kızlar bitlenmiş. Şok geçirdim. Hafta sonuna kadar her yere bulaşmış olacak.” Şapkasını çıkarıp kafasını kaşıdı.

“Ve?”

Bana ters ters bakıp, “Koç, daha önce hiç bitlendin mi?” dedi.

“Hatırladığım kadarıyla hayır.”

“Bu korkunç bir şey! Annem bitleri öldürmek için kafama mayonez sürerdi. Sonra da sivri uçlu bir tarakla saçımı tarardı. Beşinci sınıfta pes edip saçımı kazıdı. Çekildiğim en berbat okul fotoğrafıydı.” Derin bir nefes aldı. “Kaskları, üniformaları dezenfekte etmemiz lazım. Kahretsin! Tüm spor salonunu Lysol’la temizlemek zorunda kalabiliriz. Evde basınçlı yıkayıcım var. Birkaç kimyasal maddeyle karıştırıp her yeri yıkayabiliriz.” Duvarlara püskürtür gibi yaptı.

“Basınçlı yıkama makinesi ya da insan yapımı kimyasallar olmasın lütfen,” dedim burnumu sıkarak. “Birini bul.”

“Kimi? Antrenmanımız var. Hizmetlimiz bizi bıraktı.”

Hüsrana uğramıştım. Her konuda yardımcımız ve kişisel asis-

tanım olan Hayden, ayak işlerimizi yapan ve zamanımızın olma-
dağı her işe koşturan bir üniversite öğrencisiydi. Geçen sene evlen-
di ve birkaç hafta önce karısı doğum yaptı. Başka bir işe girmek
için buradan istifa etti ve başka birini işe almak kimsenin aklına
gelmedi.

Kollarımı ona doğru kaldırıp, “Kadromuzda beş asistan koç
var,” dedim. “Bir yolunu bul. Eğer bu kadar endişeliysen kendin
yap.”

Mırıldana mırıldana yavaşça odadan çıktı.

İki sabit hat tekrar çalmaya başlayınca, inleyerek birini açtım.
İki ay sonraki Huddersfield maçından önce röportaj yapmak iste-
yen bir haber kanalıydı. “Peki,” diye homurdandım ve takvimime
bir tarih attım. Diğer telefonu açtım. Randy’s Roadhouse Hud-
dersfield’ı yendikten sonra bir kutlama partisi vermeyi teklif edi-
yordu. “Kazanamayabiliriz,” diye mırıldandıktan sonra telefonu
kapadım.

Lois tırnaklarını törpülerken, “Kaba biri olarak adın çıkacak,”
diye mırıldandı. “Stresin için biraz nane yağı denemelisin. Sadece
biraz ovalayıp şakaklarına süreceksin ve geçecek. Güzel de koku-
yor.” Törpüsünü bana doğrulttu. “Ben sana biraz getiririm.”

“Kaba değilim. Tüm bunlara vaktim yok.” Ellerimle ofisi işa-
ret ettim. “Tüm bu ekstra şeylere.” Profesyonel olarak oynarken
telefonlara cevap vermek, bağış toplamak, röportaj ayarlamak gibi
şeylerle hiç uğraşmazdım. Menajerim hallederdi. Ben sadece vü-
cudumu en iyi şekilde formda tutar, antrenörlerimi dinler ve per-
formansımı sergilerdim.

Bruno kafasını içeri uzattı. “Koç, amigo kızlar Huddersfield
maçından önce büyük bir moral toplantısı yapıp yapmayacağı-
mızı öğrenmek istiyorlar,” dedi. “Sponsorları *Another One Bites
the Dust* şarkısı eşliğinde bir dans gösterisi yapmak istiyor ve ben
de... Bilirsin. Bizim de biraz hareketlenmemiz gerektiğini düşü-
nüyordum. Genellikle formalarımızla salonun içinde yürüyüp el
sallıyoruz. Bayan Tyler iyi biri ama katı fikirleri var.”

Geçen yıl moral toplantılarını Melinda planlamıştı ama ben

sene başında Müdür Lancaster'dan onun yerine başka birini bulmasını istedim. Daha çok benim yanımda zaman geçirmesine neden oluyordu.

Onu işaret edip, "Bruno," dedim. "Nerede bu oyunlar? Kışının üstüne otur ve çalış. Wayne Hazırlık Okulu için endişelen, evlat. Amigo kızlar ve moral toplantıları bekleyebilir."

"Kız arkadaşım..."

"Bitlendi. Umurumda değil. Soyunma odası. Hemen." Oda-
dan çıktığında nefesimi vererek oturdum ve Lois'a uzun uzun bak-
tım. "Doğum günü partim çok abartılıydı."

"Küçük bir şeydi." Törpüsünü büyük çantasına attı. "Ama an-
lıyorum. Her zaman mükemmel bir parti planlayamam. Kusura
bakma. Tekrar olmaz. Ayrıca Bonnie ve Toby'ye haftada birkaç kez
yemek göndermeye özen gösteriyorum. Evlerini satın alıp sonra
da ona verdiğini duydum."

Gözlerimi kıstım. Bonnie'nin engelli maaşı faturalarını karşı-
lamaya yetmiyordu. Bu yaz yardım etmek için devreye ben gir-
miştim. Toby'nin yiyecek ve barınma ihtiyacının karşılandığını
bilmesi gerekiyordu. Bir çocuk temel ihtiyaçları konusunda endi-
şelenirse performansını sergileyemezdi.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Bankadan biri."

"Bu gizli bir bilgi."

Yarım ağız gülümseyip, "Blue Belle'da hiçbir şey sır olarak kal-
maz," dedi.

İyi. Şaşırmamıştım. El sallayarak geçiştirdim.

"Lois. Evime davet ettiğin kadınlar..."

"Çok tatlıydı! Teksas kızlarının yemek yapabiliyor olması ho-
şuna gitmedi mi? O hindistancevizli karidesler o kadar lezzetliydi
ki! Jenny'nin gelmesi büyük talihsizlik oldu. Yani bana anlattığın
kadarıyla New York'ta bu işi bitirmiştiniz ama o bunu asla anlaya-
mıyor. Seni Melinda'yla görmesi iyi oldu. Jenny gerçekten senin
tipin değil. Senin..."

"Bundan sonra çöpçatanlık yok."

“O koca evde yalnız hissetmiyor musun? O çirkin köpekle birlikte?”

“Blue Belle’a gelme nedenim futbol. Beni işe almanızın sebebi de bu. Kasabadaki tüm kadınların benim için yarışmasını istemiyorum.”

“Dikkate alınacak ama sorun şu ki Melinda *gerçekten* senden çok etkilenmiş. Burada öğretmenlik yapıyor ve onunla başa çıkmak çok riskli. Babası en büyük destekçilerimizden. Ayrıca onunla iyi bir iş ilişkisi kurmak istersin.”

“İlişki yok.”

İç geçirdi.

“Gitmeni istemiyoruz.”

“Hâlâ buradayım, Lois,” dedim bezgin bir tonla.

“Ama ben sonsuza kadar burada kalmanı istiyorum. Milo için,” dedi ve astım ilacını çıkarıp onunla oynamaya başladı.

“Ben burada olmasam bile gelecek yıl iyi olacak. Lanet olsun! Gidip gitmeyeceğimi bilmiyoruz bile ama sen bana tuzak kurmaya çalışıyorsun. Ve sadece sen de değil. Herkes. Piggly Wiggly’deki kasiyer kadın çantama üç farklı telefon numarası koymuş. Ace Hırdavat’taki bir kadın geçen hafta beni arabama kadar takip etti. Birileri bana kızıyla, yeğeniyle ya da kuzeniyle tanışmamı teklif etmeden hiçbir yere adım atamıyorum.” Derin bir nefes verdim. “Yönetim kuruluna karşı en başından beri net oldum. Bir yıllık sözleşme yapmamın bir nedeni var.”

“Escalade’a ne dersin? Siyah? Ya da sana ikramiye verebiliriz?”

“Hayır.”

Dudağını ısırıp, “İyi ama hareket eden bir treni durduramam, Ronan,” dedi.

“Bu ne demek?”

“Melinda sana âşık olduğunu söylüyor.”

Tanrı’m! Hayır! Bu doğru değildi. O sadece koçu kapmanın rekabetçi doğasına kendini kaptırmıştı.

Sabit hat çaldığında küfrederek açtım ve sonra kapadım.

Lois bana gülümseyerek baktı. “Nova hakkında ne düşünüyorsunuz?” dedi. “Bilirsin, komşun olarak?”

Duraksayarak asansördeki o ilk öpüşmeyi hatırladım, bir yıldır hiçbir kadına dokunmadığımı...

Son birkaç gündür o geceyi düşünüp duruyordum. Bir komp-lonun parçası olmasına kızmakla -lanet olsun- o gecenin sonunu telafi etmek istemek arasında gidip geliyordum. Biliyorsam ne olayım! Yapılacak en iyi şey birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranmaktı.

“Çok güzel bir kadın,” diye konuşmaya devam etti Lois ama ben kadınlarla geçirdiğim son birkaç yılı düşünürken, dalıp gittim. Bağlılıklardan kaçmış, kendimi korumak için bir parçamı izole etmişim. Ciddi bir ilişkiye girmemek, acı çekmemek ve başkasının güvenliği için sorumluluk almamak anlamına geliyordu bu aslında. Ben yalnızca pusuya yatmış, futbol koçluğu yaparken, dünyanın geçip gidişini izleyen biriydim. Hayatımın sonuna kadar böyle devam edebilirdim.

“Onunla ilgilenmiyorum,” diyerek ayağa kalktım. Panomu aldım ve düdüğü boynuma geçirdim.

Kapıdan çıkarken beni takip etti. “Komik,” dedi. “Sana ilgilenip ilgilenmediğini sormamıştım.”

Onu duymazlıktan gelerek koridor boyunca yürüdüm. Soyunma odasını geçip sahaya çıktım. Gözlerim mükemmel kesilmiş çimleri, parlak beyaz çizgileri, ortadaki Bobcats maskotunu inceledi. Sakin bir havaya büründüm.

Şikago’nun dışında yoksul bir mahallede, hem garsonluk yapan hem de kâğıt fabrikasında çalışan bir anne tarafından büyütülmüştüm. Babam ben altı yaşındayken bizi terk etmişti. Yüzünü bile hatırlayamıyordum. Galiba uzun boyluydu.

Babam yağmurlu bir mart akşamı evimizin önünden çıkıp gitmişti. Annem iki kucağında birer bebekle, ben de ayaklarının dibinde ağlıyordum. Yıllar sonra annem bana *kaldıramadı*, demişti ki bu benim onu tarif edeceğim şekilden çok daha kibardı. O zayıf bir adamdı. Zavallının tekiydi. Çenem kasıldı. Bir çocuk terk edildiğini asla unutmazdı. Hatta bu beni daha kararlı, daha zeki ve verdiğim sözler konusunda çok ama çok dikkatli biri haline getirmişti.

Ortaokuldaki beden eğitimi öğretmenim yazın on beş santim uzadığımı görünce beni antrenörlerin yanına götürdü. Basket atmayı denedim ama üç sayı çizgisinin gerisinden bir şey yapamadım. Ancak futbol koçu, amerikan futbolu topunu elime tutuşturduğu anda tüm vücudum uğuldamaya başladı. Sahanın diğer ucuna mükemmel bir falsolu pas attım ve o anda hayat amacımı buldum.

Bir daha da arkama bakmadım.

Whitney, kalıcı bir şeyler arzuladığım, sürekli değişen kız arkadaşlarımdan sıkıldığım bir zamanda karşıma çıkmıştı. Onu gönülden sevmiş ve onunla bir hayat kurmayı hayal etmiştim.

Lois, attığım her adımı takip ederken, “Onunla daha önce tanıştınız mı?” diye sordu. “New York’ta?”

“Kimle?”

“Bilmiyormuş gibi...”

Durdum.

“Lois. O kıçını sahamdan çıkar.”

Astım cihazından bir nefes çekip, “Anlaşıldı,” dedi.

Randy’s Roadhouse’daki garson kadın yüzümdeki uzun yara izine gözlerini dikmiş bakarken, şapkamı indirip menüyü inceledim. Yara izimin cam tarafında kalacağı şekilde karşımdaki koltuğa oturmak istemiştım ama Skeeter benden önce davrandı.

“Ben yanında buharda pişmiş brokoliyle birlikte göğüs eti, sade salata ve içecek olarak da su istiyorum.”

Garson Skeeter’a döndüğünde, o da büyük boy çizburger, patates kızartması ve fıçı bira sipariş etti. Hafta içi çoğu akşam antrenmandan sonra birlikte yemek yiyorduk. Ben buraya geldiğimde o zaten hücum oynuyordu ve ben de kalmasını istedim. Saha dışında ılımlı ve neşeli olan Skeeter, koçluk yaparken doğaüstü bir güce dönüşüyordu.

Yemeğimiz geldikten sonra fen bilgisi öğretmeni Sonia Blackwell kapıdan içeri girdi. Bizi görünce biraz duraksadıktan sonra yanımıza geldi. Minyon tipli, siyah saçları omuz hizasında olan

gözlüklü kadının üzerinde avokado desenli parlak, yeşil bir gömlek ve pantolon vardı. Selamlaştık.

Gözlüğünü düzelterek, "Skeeter, bit olayını duydum," dedi.

"Ne? Başka bir takım da mı bitlenmiş?" Birasını masaya çarptı. "Biliyordum. Herkese bulaşacak."

Omuz silkti. "Hayır, şey, acaba onlardan birine denk gelersen benim için saklayabilir misin? Bir fincan ya da başka bir şey içinde bilim laboratuvarına getirebilirsin." Gülümsediğinde yanağındaki küçük gamze ortaya çıktı. "Üreme üzerine çalışıyoruz ve dişi birin yavrulaması için yumurtanın döllemesine gerek yok. O lanet şeyler gerçekten büyüleyici."

Göğüs etimi bıraktım. Gösteriyi izlemeye hazırdım.

Skeeter başını iki yana sallarken ağzında büyük bir hamburger lokması vardı. Öfkeyle çiğnedikten sonra yüzünü sildi. "Hayatta olmaz, Sonia. Ben de bizim çocuklar da o şeylere tırnağının ucuyla bile dokunmayacak. Onlar birer tehdit. Beşinci sınıfı hatırlıyor musun?" Kadına ters ters baktı. "Ben hatırlıyorum. Ayrıca bugün elli iki kaskı Lysol'la yıkadım. Eğer bir bit görürsem üzerine basıp sifonu çekerim."

Kadının yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ah, evet," dedi. "Şey... Ben mikroskopla incelemek güzel olur diye düşündüm." Gözlerini kaçırdı.

İşte bunu biliyordum. Birbirlerini okul yıllarından beri tanıyorlardı. Sonia ondan hoşlanıyordu. Skeeter'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Sonia korkusuz bir öğretmen olsa da konu Skeeter'a gelince, balık gibi çırpınıp duruyordu. Anladığım kadarıyla okul yıllarında Skeeter popüler, Sonia ise utangaç bir inekmiş.

"Eğer bit görürsem sana mesaj atarım, Sonia." Tek başına geldiğini fark edince, "Bize katılmak ister misin?" diye sordum.

Skeeter'a baktığında masanın altından onu tekmeledim. Homurdanarak bana bir bakış attı. Başımla Sonia'yı işaret ettiğimde yüzünde kafası karışmış gibi bir ifade belirdi ama daha sonra ne demek istediğimi anladı.

"Hı, eyet. Bizimle birlikte yemek ister misin?"

“Yemeğiniz çoktan gelmiş.” Omuz silkti. “Ben başka bir yerde otursam daha iyi olur sanırım.”

Skeeter tekrar hamburgerine dönerken, “Bizim için sorun değil,” dedim.

Bir süredir oyalanan garson Sonia’ya masasına geçip geçmeyeceğini sorduğunda Sonia sarsakça başını salladı. Masasına giden yolun yarısında durup sesini yükseltti.

“Nova!”

Başımı çevirip, az önce çift kapılardan girerek bar alanına yönelen kıza baktım. Üzerinde kot şort, mavi tişört ve kırmızı kovboy çizmeleri vardı. Saçları ışığın altında parlıyor, bronzlaşmış omuzlarından aşağı bir ok gibi süzülüyordu. Sonia’yı görünce ona sarılmak için koştu.

Skeeter bakışlarımı takip etti. “Nova partide ağzının payını verdi.” Kıs kıs güldü. “Genelde tatlı biridir ama sen de gidip onun güllerini ezmek zorundaydın.”

Kaşlarımı çatıp, “Jenny ezdi,” dedim.

Patates kızartmasını çiğnerken sırtıttı. “Üniversitedeyken beni dövme yaptırmaya ikna etti. Yanında gidecek kimseyi bulamamış ve ben gönüllü olmuştum.” Tişörtünü kaldırıp 57 numaralı dövmesini gösterdi. “Bu, eyalet kupasını kazandığımız zamanki okul numaram. O da kışının üstüne *Bela* yazdırdı. Etrafına da sarı güller çizdirdi. Sarı güller onun olayı, yani o gülleri ezdiğinde cidden sıçıp batırdın.”

“Ben ezmedim,” diye homurdandım.

“Acayip eğlenceliydi. Cesurdu.” Yüzünde çatık bir ifade oluştu. “Sonra her şey boka sardı.”

“Ve?”

Duraksaması çok uzun sürünce ona bir bakış attım.

Garson kız konuşmamızı bölüp, içecek isteyip istemediğimizi sordu ve o yanımızdan uzaklaşırken Skeeter tuvalete gitmek için ayağa kalktı. Tüylerim diken diken oldu. Nova’nın başına ne gelmişti?

Nova, Sonia’yla sohbetini bitirdikten sonra bara dönüp, bir tabureye otururken göz ucuyla baktım.

Durup düşünmeden, tekrar doldurulmasını istemediğim su bardağımyı alıp bara yöneldim. Tuck'ın sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Kimdi bu kız? Gerçekten. Para için değilse neden partiye gelmeyi kabul etmişti? Bir futbolcuyu görmek için her şeyi yapabilecek diğer çatlak taraftarlardan biri miydi? Kollarında hissettiğim duygu sahte miydi?

Göğsüm sızladı. Onu incitmiş miydim? Ya da o gecenin onun için bir anlamı yok muydu?

Barın üzerine eğilmiş, yüzünü dirseklerine dayamış, erkek barmenle sohbet ederken yanına yaklaştım. Barmene bir işaret yaptım.

“Su, lütfen.”

Nova durdu, daha sonra dönüp o soğuk mavi gözleriyle bana baktı.

“Merhaba.”

“Yine karşılaştık. Güzel çizmeler.”

“Karşılaşmamız kaçınılmaz. Burası küçük bir kasaba.” Uzun bacaklarından birini uzattı. “Bu ayakkabılar liseden kalma. Anne-me bunları alması için yalvarmıştım ve almamıştı. Ben de restoranda çalışırken, bahşışlerimi biriktirip almıştım.”

“Ben de eskiden bir restoranda çalışırdım. Bulaşık yıkıyordum.”

Omuz silkti.

“Ortak bir özelliğimiz var. Sen de çizme aldın mı?”

“Hayır.”

Barmen suyumu uzattı ve ben gitmeyince aramıza gergin bir sessizlik çöktü.

Barın arkasından bir garson çıkınca, Nova elini kaldırıp, “Merhaba,” dedi. “Sipariş almaya geldim. Morgan adına. Yaklaşık yarım saat önce aramıştım.”

Suyumdan bir yudum alıp, “Ee, nasılsın?” dedim.

Kaşlarını çattı. Muhtemelen neden onunla konuşmaya çalıştığımı merak ediyordu.

“İyiyim. Sen nasılsın?”

“Okulda bit var.”

Ah! Aptal herif.

“Bu gece Sabine’i kontrol ederim.”

“Beklerken kola ya da başka bir şey ister misin Nova?” diye sordu barmen. Yirmili yaşlarının başında, bebek yüzlüydü ve modaya uygun kısa bir saç kesimi vardı. Gözleri Nova’nın göğüslerinde geziniyordu. “Müesseseden, güzelim. Ne zaman gelersen beni sor, sana bir şeyler ısmarlarım.” İsimliğine dokundu. “Riley.”

“Ah, reşekkürler, Riley. Ne kadar tatlısın. Kola iyi olur,” dedi. Çocuk kolayı uzatırken gözlerini kırptırdı. Kolayı bana doğru kaldırırken yüzünde ufak bir sırıtış belirdi. “Bedava içecek. Oley!” Başka birine yardımcı olmak için uzaklaşan barmene baktı. “Hmm. Tatlı bir çocuk. Sence ona göre fazla mı yaşlıyım?”

“Evet.”

“Ama sen yirmi yaşında kızlarla takılabiliyorsun?”

“Ne? Hayır.”

Whitney benimle aynı yaşıydı. Jenny daha gençti ama genç olduğu için fazla bir şey beklemeyeceğini sanmıştım. Yanılmıştım.

Garson kız yanıma geldiğinde yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı.

“Koç, içeceğini ben getirirdim.”

“Ben hallettim,” dedim. “Dert etme.”

Omuz silkip beline bağladığı yeşil önlüğün içinden bir kâğıt parçası çıkardı. “Bunu sana vermem söylendi. Şu hanımefendinin telefon numarası,” diyerek barın karşısında bana ıslıl ıslıl gülümseyen, genç, çekici esmer kadını işaret etti. “Sana bunları vermeyi bırakmamı söylediğini biliyorum ama eskiden bana bakıcılık yapardı ve çok iyi biridir. Kötü bir boşanma süreci geçirdi ve anlaşmalı olarak büyük bir çiftlik aldı. Bence çok tatlı bir çift olurdunuz.” Bana doğru eğildi. “Ayrıca bana yirmi dolar verdi.”

Kadına gülümser gibi yüzümü buruşturduktan sonra numarasını cebime tıktırdım.

Nova büyük bir kahkaha atıp, “Vay be!” dedi. “Kadınlar senin onları araman umuduyla para ödüyorlar. Onu arayacak mısın?”

“Kadının bir çiftliği var ve ben atları severim.”

Kıkır kıkır güldü.

Bardağının kenarından onu inceledim. Güzelliği bir erkeğin göğsüne indirilmiş bir darbe gibiydi. Bu boy ve yüzle manken olabilirdi. Nedense bunu arzuladığını hiç sanmıyordum. Gözlerindeki o ciddi ışıltıyla olamazdı. Belanın ta kendisi olabilirdi ama görüldüğünden çok daha derin bir tarafı vardı.

"Morgan adına verilen sipariş," diye seslendi garson ve tezgâha beyaz bir poşet koydu.

Nova poşeti alıp tabureden atladı.

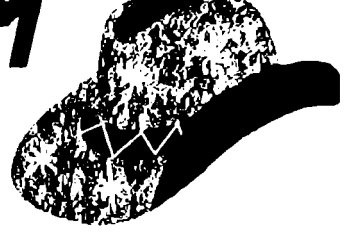
"Sonra görüşürüz, züppe."

Ve ben onu burada tutacak başka bir şey bulamadan, mükemmel kucunu belirginleştiren çizmeleriyle salına salına ön kapıdan çıktı.

6. BÖLÜM

NOVA

Pencereler açıldı. Sabine ve ben bir kitapçıya yanaşırken Miley Cyrus'ın *The Climb* şarkısını söylüyorduk. Ben parmaklarımı direksiyona vururken o da omuzlarını ritme göre hareket ettiriyor, benim gibi yürekten şarkı söylüyordu. Yokuş yukarı bir savaşla, hayatınızdaki mücadelelerle ve zorluklara rağmen durmamakla, tırmanmaya devam etmekle ilgili bir şarkıydı.

Caddy'yi park edip, yeni kitapçıya bakarken Teksas'ın son yaz havasını ciğerlerime çektim. Anacadde üzerinde ve evimizden sadece birkaç sokak ötede, eski bir ahırın içindeydi.

Kitapçıya girdiğimizde içerisi serindi. Tamamen yenilenmiş olan iç kısmı, beyaz duvarları ve mekânın üzerinde sarkan büyük boy ofis ışıklarıyla aydınlık ve tertemiz görünüyordu. Sağ tarafta çoğu dolu olan kırmızı-siyah masalar ve kabinler vardı. Sol tarafta uzun bir fırın tezgâhıyla bir sipariş kasası yer alıyordu. Ahırın arka tarafı uzun, rustik görünümlü raflarla kaplıydı.

Sabine'in yüzü âdeta ışıldıyordu. "Koç Smith'in dersinde Fransız Devrimi'ni işliyoruz. Fransa hakkında birkaç kitap almak istiyorum," dedi. Bakışları rafları taramaya başlamıştı bile.

"Fransa mı? Hep Alpler'e gitmek istemişimdir. Kayak takımı almam gerekiyor mu?" diye sordum gülümseyerek.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Teksas'ta kayak malzemesi bulmakta zorlanabilirsin," dedi.

"Doğru ama Fransa'ya yapılacak bir geziye katılabilirim. Eyfel Kulesi, müzeler, şarap, peynir..."

Etrafına bakmak için boynunu büktü. "Doğru, bunu yapabiliriz ama yeni başlayanlar Fransa'daki Mont Blanc'ta kayak yapamaz,"

dedi. “Dağcılık deneyimin olması lazım ve fiziksel olarak çok iyi bir kondisyona sahip olmalısın. Bu yolculuk için hazır değilsin. Yoğun bir kardiyovasküler egzersiz programına, belki de kaslarını esnetmek için biraz pilatese ihtiyacın olacak. ABD’de bir yerdeki tavşan yamaçlarından başlamanı öneririm. Belki Colorado. Aspen, Vail, Breckenridge var. Gerçekten saymaya devam edebilirim.”

Başparmağımla onayladım. “Anladım. Spor yapmam lazım yoksa kayak yaparken öleceğim.” Aceleyle uzaklaşırken, “Ayrıca bütçemiz kısıtlı. Kitaplarını seçerken ikinci el bölümüne bak,” diye seslendim.

Kitapçı üniforması, beyaz pantolon ve polo tişört giymiş uzun boylu, genç bir adam paspas yapmaya ara verip, Sabine’in kalçalarının sallanışını izlerken sopaya yaslandı.

Bakışlarını hâlâ ondan ayırmadığında, “Bir noktayı atlamışsın,” dedim sertçe.

“Ah, evet,” dedi. İşine geri dönerken yüzü kıpkırmızı olmuştu. Gördünüz mü? Koruyucu olabiliyordum.

Kırmızı önlüklü genç bir kızın arkasında, önünde Köpek’in Kitap Ahırını yazan karatahta bir menünün olduğu ön tezgâha doğru yürüdüm. Normal bir kahve ve çikolatalı kruvasan sipariş ettim. Şekere ihtiyacım vardı. İki haftadır işsizdim ve kaygı, nem yüklü bir bulut gibi üzerimde asılı duruyordu.

İçeceğimi ve paketlenmiş kruvasanı uzatırken eğildim. “Eleman arıyor musunuz?” diye sordum.

Bana gülümsediğinde diş telleri parladı, çok tatlıydı. “Buranın sahibi çoğunlukla lise ve üniversite öğrencilerini işe alıyor.” Bekleyen bir müşteriye kahve verdikten sonra tekrar bana döndü. “Bize bir amaç verdiğini söylüyor. O, çok iyi biri. Maaşı Dairy Queen’den daha iyi. Ayrıca kitaplar da güzel. Fiyatlarımız internetteki her yerle rekabet edebilecek düzeyde.”

Kızın yaka kartına baktım. “Bu harika bir davranış, Allie. Eskiden barmenlik yapardım. Sanırım beni işe almaktan mutlu olacaktır. Ayrıca kahveden anlarım.” Çekirdek halinde gelir ve sen de öğütürsün. Kesinlikle bir barista olabilirdim. “Müdür burada mı?”

Beyaz bardakları kaldırıp, "Ben hafta sonu müdürüyüm," dedi.

İçeri birinin girdiğini haber veren zil çaldığında dikkati gırı-
şe yöneldi. Gelen kişiye ısılt ısılt gülümsedikten sonra tekrar bana
odaklandı. "Bir dakika bekleyin. Size bir başvuru formu getire-
yim." Ofise girdi, daha sonra geri geldi.

"Harika," dedim elime formu tutuştururken.

"Doldurduktan sonra sizinle konuşmaktan mutluluk duyarım.
Lütfen, siyah kalem kullanın, hanımefendi."

Hanımefendi. Lütfen. Şımarık bir ergenle mülakat. Hayatım ne
hale gelmişti?

Tam dönüp başvuruyu içkim ve yemeğimle birlikte tamamlama-
maya gidecekken sert bir cisimle çarpıştım. Kahve boydan boya
üzerime dökülürken kruvasan elimden kayıp düştü ve bir parça
çikolata dışarı sızdı.

Bol miktarda kahveyle kaplı, biçimli, geniş göğse baktım.

İçimden bir inilti yükseldi. Bu karın kaslarını nerede görsem
tanırdım.

Lanet olsun! Ronan.

Ve üzerimde *hâlâ* bir elbise ve stiletto ayakkabılar yoktu.

Verandada yaşananlardan sonra onu birkaç kez daha görmüş-
tüm. Geçen pazartesi akşamı Sparky'yi getirdiğinde evime bırak-
tığı kutuyu almak için uğramıştı. Bir adam neden kutuları için
bu kadar endişelenirdi ki? Sadece bir kutuydu. Annemin yüzlerce
kutusunu vardı. Altımda pijamam ve üzerimde atletim vardı, saç-
larım duştan dolayı dağınık ve nemliydi. Benimle vedalaştıktan
sonra birkaç saniye öylece kapımda durmuş ve aniden gitmişti.
Sonra Randy's Roadhouse'da garip bir karşılaşma yaşamıştık. Yine
iş hakkında bilgi almak istemiştım ama o geldi, ben de vazgeçip
yemeğimi aldım ve çıktım.

Sonra bu hafta, çarşamba gecesini beni uyku tutmayınca gece
yarısı yürüyüşüne çıktım. Onu az ileride gördüm ve resmen bir
ağacın arkasına saklandım.

Telaşla yerdeki pisliği toplarken, "Çok özür dilerim. Yandın
mı?" diye sordum.

İkimiz de tezgâhtan peçete alıp üstümüzü sildik.

"Hayır, bir şeyim yok. Sen iyi misin?" Yüzündeki vurdumduymaz, neredeyse anlaşılmaz ifadeyi şapkasının altında gizlemişti. Bir yanımda -aptal, salak yanımda- yüzünün tamamını görmeyi arzuluyordu.

"Evet. Daha çok senin üzerine dökülmüş."

Tişörtünü silerken, "Seni tekrar görmek güzel, Nova," dedi.

İrkildim. "*Nova* aslında ani enerji patlaması yapan yıldız anlamına geliyor. Annem bana uygun bir isim verdiğini söylemişti. Latince *novus* yani *yeni* kelimesinden türetilmiş. Ben hep *yeni bir yıldız* olarak algıladım." Göğsündeki bir noktaya baktım.

Neden bu kadar muhteşem olmak zorundaydı? Neden böyle saçmalıyordum?

Onunla ne kadar az vakit geçirirsem o kadar iyiydi.

"*Ronan* da İrlanda kökenli bir isim ve *küçük fok* anlamına geliyor. Ne İrlandalıyız ne de foklar hakkında bir şey biliyoruz. Annem sadece kulağa hoş geldiği için beğenmiş," dedi. Şapkasını çıkarıp bir eliyle dalgali saçlarını karıştırdı ve sonra tekrar başına geçirdi. Bu kısa an bana yüzünü, keskin çene çizgisi ve düz, Yunan burnuyla yan yana duran yara izlerinin acımasızlığını gösterdi.

Heceleri uzatarak adını telaffuz ettim.

"Kulağa oldukça güçlü geliyor. Yenilmez gibi."

Bana bakıp elimde tuttuğum ıslak mendili ve peçeteyi alarak çöpe attı. Ellerini kalçalarına koyup o sert bakışlarını üzerime dikti.

"Peki, neden benden kaçırıyorsun?"

"Ağacın arkasına saklandığımı gördün mü? Tüh. Gizlendiğimi sanıyordum. Sanırım düşündüğüm gibi bir ninja değilmişim."

"Hımm."

Dudağımı ısırdım. "Şimdi dönüp, bakınca *belki* biraz düşüncesizce davranmış olabilirim." Kolumdaki çizdiği gösterdim. "Ağacın dalı beni yaraladı. Tatmin oldun mu?"

"Hayır." Omzumdaki bir parça kruvasanı fırlatıp tekrar bana odaklandı. "Benden hoşlanmıyorsun. Belki de bunu tartışmalıyız."

Allie ona kocaman gülümserken sarsak sarsak fırın tezgâhının etrafından dolaştı. Ona bir kahve ve çikolatalı kruvasan uzattı. “Koç, her zamankinden,” dedi.

Ağzımın suyu akararak baktım. *Benimki nerede?*

“Wayne Hazırlık Okulu ve Payton Lisesi’ne karşı aldığınız galibiyetleri tebrik ederim. Gerçekten kıçlarını tekmeledik. Yani şey, canlarına okuduk.” Gözlerini kırıştırdı. “Bugün geleceğini düşünmemiştim.”

“Görmek istediğim biri vardı,” diyerek bana baktı.

“Ben mi?” diye ciyakladım.

“Hı hı. Kasabadan geçiyordum ve arabayı gördüm.”

Allie araya girdi. “Yarın için kurabiyeleri hazırladım ve yeni mango çayı geldi. Menüye koymak için sabırsızlanıyorum. Tüh, yeni bir müşteri. Koç, daha sonra görüşürüz.” Tam dönecekken durdu. “Ah, bu yaşlı bayan iş arıyor.”

O giderken, ne söylediğini fark edip yüzümü buruşturdum. Kahretsin! Tüm dünya neden bana karşı? “Buranın sahibi sen miydin? Vay be! Hem futbol koçu hem de bir girişimci.” Başımı iki yana salladım. Tabii ki Sabine bana söylemeyi akıl edememişti. Bildiğimi varsaymıştı. “Madem gideceksin, neden bir dükkân açtın?”

Sorumu duymazlıktan gelerek bana yan döndü. “Lois iş aradığından bahsetmişti,” dedi.

“Kasabanın çıkışında her zaman bir striptiz kulübü vardır.”

Dudakları seğirdi.

“Güllerini eski haline getirmişsin bakıyorum da.”

Başımı sallayıp, “Annemin kulübesinde aletleri vardı,” dedim. “Biraz budadım ve minik bir dua okudum. Biraz kutsal su çalmak istedim ama vazgeçtim. Bayan Meadows bu hafta bir ekip gönderdi ve geri kalanları yeni bitkilerle ve kuru otlarla değiştirdiler. Eskisinden daha iyi görünüyor.”

“Onları ben aradım. Ben gönderdim. Parasını ben ödedim. Ben futbol maçlarını kazanırken destek kulübünün benim sorunlarımla ilgilenmek için el pençe divan durmasına izin vermedim.”

Sonunda bana baktı. Partideki sözlerimi tekrarlarlarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Ronan Smith'in bana hoş davranmasının etkisiyle kalbim yerinden çıkacak gibi olurken gözlerimi hızla kırpıttım.

"Bitti, gitti o zaman. Artık bu konuda konuşmamıza gerek yok."

"Hâlâ bitmemiş bir işimiz var, Nova," dedi sesini alçaltarak. "Düşünüyordum da..."

Arkasından ahırın girişi açıldığında iki kadın içeri daldı: Melinda Tyler ve Paisley Lennox Carlisle. Ellerimi yumruk yaptım. Paisley, Blue Belle'da hiç görmek istemediğim iki kişiden biriydi. Hâlâ her zamanki gibi zarifti. Koyu renk, dar kot pantolonu, kırmızı ipek bluzu ve bantlı topuklu ayakkabılarıyla harika görünüyordu. Omzunda özel tasarım bir çanta asılıydı. Kusursuz bir makyaj yapmış, kahverengi saçlarını topuz yaparak oval yüzünü altın rengi röflelerle çerçevelemişti. Yüzüne tükürmek istedim.

Gözlerimi takip eden Ronan kaskatı kesilerek inledi. "Tanrı'm! Melinda'dan kaçamıyorum. İşyerimde. Maçlarda." Nefesinin altında mırıldandıktan sonra, "Dün gece evime geldi," dedi.

Fırın tezgâhının ucuna doğru yürürken onu takip etmemi işaret etti. Bizi görmemişlerdi ama hâlâ kısmen görünür durumdaydık ve sipariş vermek için geleceklerdi. Alnımdan terler akıyordu. Paisley'yi görmek *istemiyordum*. Üzerimde eskimiş bir şort ve liseden kalma, kahve lekeli, eski bir Aerosmith tişörtü varken olmazdı! Bu çok fenaydı!

Bana acı çekiyormuş gibi bakıp, "Ne yaptığına inanamayacaksın," dedi.

Dikkatim dağılmış bir şekilde kadınlara bakarken, "Kimin?" diye sordum.

"Melinda'nın. Beni dinlemiyor musun? Keşke birileri dinlese. Kimse onun beni delirttiğini anlamıyor. Bu kasaba beni delirtiyor."

Ona biraz daha yaklaştım. Çok büyüktü. Arkasına saklanabilirdim. "Tabii ki dinliyorum," dedim. "Ben görünmemek için uğraşırken sen sapığın hakkında saçmalıyorsun."

Ronan hâlâ mırıldanıyordu ama ben bir kısmını kaçırmıştım.
“Kapıma geldi ve üzerinde parlak, siyah bir trençkot vardı.”

“Bu sıcakta mı? Neden?”

“Altında dantelli iç çamaşırları vardı. Ceketini antrede bıraktı ve üzerime atladı.”

Gözlerim parlarken, tüm dikkatimi ona verip, “Bu cesurca,” dedim. “Güzel miydi? İç çamaşırları?”

Omuzlarını kaldırıp, “Kimin umurunda?” diye cevap verdi.

Kaşlarımı çattım. “Bekle. Şunu doğru anlamama izin ver. Evine seks yapmak için geldi ve sen de ona *hayır*, dedin. Sadece açıklığa kavuşturmak istiyorum.” Melinda çok güzeldi ve o da bir erkekti.

Bakışları üzerimde gezinirken birkaç saniyelik bir sessizlik oluştu. “Melinda’yla seks yapmak istemiyorum,” dedi. “O benim tipim değil.”

“Senin tipin?”

“Sarışın.”

“Sadece sarışın mı? Acınası.”

“Hayır, çokbilmiş. Birisiyle bir bağ kurmaya ihtiyacım var. Bir kıvılcım. Öyle herkesle sevişmem.”

“İlginç. Tekrar soruyorum. Jenny kaç yaşındaydı?”

Ofladı.

“Yeterince büyüktü!”

“Hı hı. Boş versene! Ben kendim için endişeleniyorum. Melinda’nın yanındaki o kadını tanıyorum ve üstüm başım pislik içinde. Lanet olsun! Tyler ailesinin, Lennox ailesiyle akraba olduğunu unutmuşum. Bu neden birlikte olduklarımı açıklıyor. Iyy.”

Şapkasını aşağı çekerek onlara baktı.

“Saklanalım o zaman. Görünüşe göre insanlardan kaçmak için en iyi yöntemin bu.”

“Benim mi? Benim verandamda Melinda’dan saklanan sen değil miydin?”

“O farklıydı. O kız tam bir deli.”

Gülümsedim.

“Saklanma fikriyle tekrar gözüme girmiş olabilirsin, biliyor

musun? Gece yürüyüşlerini düşünmek için yapıyorum, o yüzden senden saklandım diye bana kızma. Sen etrafımdayken düşünemiyorum. Şimdi bizi buradan çıkar.”

Durakladı, dudakları titredi. “Düşünemiyor musun? Gerçekten mi?” diye sordu.

Onu elimi sallayarak geçiştirdim.

“Ronan. Nereye saklanabiliriz? Burası senin dükkânın. Ayrıca Köpek de kim?”

“Köpeğim. Adı Köpek.”

“Aptal. Dev bir İrlanda kurdun var ve ona ne bileyim, Goliath, Herkül ya da Maximus gibi havalı bir isim vermedin de...”

“Çok konuşuyorsun. Gel hadi. Beni takip et.” Ahırın arka tarafına doğru ilerleyerek bizi iki rafın oluşturduğu gölgenin içine götürdü. Neyse ki etrafımızda kimse yoktu. Arkamda olacak şekilde durdu ve ben daha küçük olduğum için gözcü olmamı söyledi.

“Sipariş veriyorlar,” dedim omzumun üzerinden.

“Bizi gördüler mi?”

Ronan Smith’in bana bağlı oluşunun tadını çıkarmak için durakladım, kulağa çok tatlı geliyordu. Medya için canlandığı kontrollü, aşırı ciddi oyun kurucuyla tam bir tezat oluşturuyordu. “Gördüklerini sanmıyorum.” Köşeden bakıp kıskanç gözlerle Paisley’nin kıyafetini inceledim. Tarzına lanet olsun! O kırmızı stiletto muhteşemdi.

“Sen kimden kaçırıyorsun?” diye sordu. “Tanıdık birisine benziyor.”

Yanaklarımı ısıtıp sonra derin bir nefes verdim.

“Paisley Lennox Carlisle. Erkek arkadaşım Andrew’u çalana kadar lisedeki en iyi arkadaşım olarak da tanınır. Ayrıca ben kaçmıyorum, sadece toplumsal bir felaketi önliyorum.”

Uzun bir duraklama oldu.

“Andrew Carlisle senin eski sevgilin mi? Basketbol koçumuz olan?”

“Evet.”

Yüzümü ona döndüm ve ne kadar yakın olduğumuzu fark

ettiğimde irkildim. Üzerinde mavi bir antrenman tişörtü, parlak gümüş rengi bir spor şortu ve spor ayakkabıları vardı. Etrafına fırın gibi bir sıcaklık yayıyordu. Biraz kahveyle birlikte erkek ve ter karışımı bir kokusu vardı. İyice belirginleşmiş kol kasları kılmıldadıkça seğiriyordu.

İçeceğini rafa koyarken gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. Beni anında azdıran üç şey vardı: Şık takım elbiseli bir adam, kaslı kollar ve antrenmandan yeni çıkmış bir erkek. Şu anda ikisine de uyuyordu ve onu takım elbise içinde de görmüştüm. Şahaneydi.

Derin bir nefes al. Sporcularla işim bitti. Özellikle de bununla. “Ne oldu?” diye sordu Ronan.

Onunla birlikte rafa yaslandım. Geçmişimi Ronan’a anlatmamalıydım, Andrew’la birlikte çalışıyordu ama zaten hiçbir zaman yapmam gerekeni yapan biri olmamıştım.

Ayrıca tüm arkadaşlarımı New York’ta bırakmıştım ve içimi dökmek için can atıyordum.

“Özete, herkes Andrew’la evleneceğimizi düşünüyordu. Ben de öyle sanmıştım.”

“Ah. Bana daha fazlasını anlat.”

Durup enseme ovuşturdum. “Lisede, birinci sınıftan son sınıfa kadar büyük bir olaydık. O oyun kurucuydu, ben de amigo kızdım. Gerçek bir aşktı, her neyse. Dört kişi her şeyi birlikte yaptık: Ben, Andrew, Skeeter ve Paisley. Mezun olduk ve birlikte Teksas Üniversitesi’ne gittik. Paisley ve ben kız öğrenci topluluklarından birine katıldık ve futbol bursları vardı. Oraya Andrew için gittim, yani onun peşinden gittim. Hep New York’ta bir okula gitmek istemiştım.” Zorlukla yutkunurken sözlerim yarım kaldı.

“Canını yakmışlar,” dedi yüzüme bakarken. “Şerefsizler.”

Bir kahkaha atarak, “Evet, şerefsizler,” dedim.

Kruvasanından bir ısırık alıp, “İşte böyle,” dedi.

“Bana elindeki yarısını ver, sana bilmek istediğin her şeyi anlatayım. Hatta istersen bir şeyler uydurabilirim.”

Bir parça koparıp bana uzattı.

Ağızma atıp çiğnedim.

“Önce geriye dönüp sana geçmişı anlatmam gerekiyor. Bu arada anlatacaklarım gerçek.”

“Tamam,” diye mırıldandı. “Nasıl olsa burada sıkışıp kaldık.”

“Annem Mary Kay, makyaj malzemeleri satan bir ev hanımıydı ama bu seni yanıltmasın. Para içinde büyümüş. Ailesinin Dallas’ta birkaç bankası varmış. Çok katı, eski kafalı, muhafazakâr insanlarmış. Özel okula gitmiş, görgü kuralları dersi almış ve hatta bir sosyeteye takdim balosu bile düzenlemiş. Babamla evlendiğinde onu aileden dışlamışlar. Kendi çevrelerinden biriyle evlenmesini istemişler ama o babama âşık olmuş. Babam annemden on yaş büyüktü ve büyük bir rodeo yıldızıydı,” dedim hüzünlenererek. “Rodeodaki tipik kovboylardan biriydi ama annemle tanıştıktan sonra orada uzun vadeli bir gelecek göremedi. Rodeoyu bıraktı ve bir inşaat şirketini yönetmeye başladı. Çok mutluydular.” Birden durdum, göğsümde bir sızı hissettim.

“Onları özlüyorsun.”

“Hem de çok.” Acı acı gülümsedim. “Bu konuyu geçiyorum. Andrew da zengindi. Petrol ve büyükbaş hayvan işi yapıyorlardı. Büyük, geniş bir malikâneleri vardı. Süslü arabaları. Paisley de. Babası Andrew’un babasıyla iş yapıyordu. Hepsi iyi arkadaşlardı ve annemin ailesine çok benziyorlardı. Çocukları için belirli beklentileri vardı.”

Başını salladı.

Annem onların evlerini temizlerdi. Çocukken Andrew ve Paisley’yle bu şekilde tanışmıştım ve onların küçük çemberinin içine çekildim. Annem beni Paisley’yle birlikte güzellik yarışmalarına sokmakta ısrar etti. Belki de büyürken sahip olduğu şeylere benim de sahip olmamı istiyordu, bilmiyorum ama elbiselerimi satın almak ya da kendisi dikmek için para biriktirirdi. Bazen Paisley’nin eski elbiselerini giyerdim.”

“İki arkadaş, Teksas’taki bir güzellik yarışmasında birbirlerine rakip oldu.”

Sırıttım. “Evet. Son senemizde, yarışmadaki herkese karşı o ve bendik. Daha sonra iş sadece bana ve ona kaldığında ve tacı ben

kazandığımda... O tamamen değişti.” Burnumu kırıştırdım. “Ama ne olduğunu daha sonra anlayabildim.”

“Senin tacını istedi,” dedi ve kruvasanın son parçasını koparıp yarısını bana verdi.

“Teşekkür ederim. Sahip olduğum her şeyi istedi, ne olursa olsun. Andrew’u aldı.”

“O zaman Andrew bir aptalmış,” dedi. “*As Blue Belle Turns*’ün’ bu bölümünü böldüğüm için özür dilerim. Lütfen, devam et.”

Göğüslerimiz birbirine sürtünürken, Bobcats şapkasını çıkarıp başıma geçirdim. “Hikâyenin geri kalanı için ödememi bu şekilde alacağım,” dedim. “Bugün saçlarım çok kötü.”

Ofladı.

“Partime daldın, kedin bir konuğa saldırdı, daha sonra da herkesin önünde beni azarladın. Kruvasanımı yedin ve en sevdiğim şapkamı aldın. Yine de lisedeki düşmanın yüzüne bakmaya korkuyor musun?”

“Melinda’yı görmek ister misin?”

“Güzel hamle.”

“Tabii ki öyle. Hikâyemize geri dönelim. Teksas Üniversitesi’ndeki ikinci yılımıza gelmiştik ve ben Andrew’dan bir teklif bekliyordum ama o gittikçe benden uzaklaşıyordu. Ona mesaj attığımda saatler sonra cevap veriyordu.” Göğsüme saplanan duygu kabarmasına, asla geçmeyen acılarıma kaşlarımı çattım.

Ronan gerildi.

“Hey. Bunları anlatmak canını sıkıyorsa anlatmak zorunda değilsin. Sadece sana...”

“Hayır, ben anlatmaya başladım. Belki de konuşmak iyi gelir. Onu sevdim. Hem de deli gibi. Dört yıl boyunca tek odak noktam oydu.” Nefes aldım. “Çoğu hafta sonu Sabine konusunda anneme yardım etmek için eve geliyordum ve onun birçok maçını kaçırmıştım ama o meşhur pazar erken dönmüştüm. Evinin anahtarı bendeydi ve ona sürpriz yapmak için yanına gittim. Mutfığa girdiğimde, masanın üzerinde mumlar ve akşam yemeğinden kalan-

* *Amerika’nın köklü dizilerinden As the World Turns’e ithafta bulunulmuştur. (ç.n.)*

lar vardı. Mozzarella ve ıspanakla doldurulmuş tavuk göğsüydü ve bunu pişirmeyi seven tek bir kız var, o da Paisley. Uzun bir süre mutfakta durdum, yemeği inceledim, olanları anlamaya çalıştım. Sonra onları duydum. Kapısını hafifçe araladım. Sevişiyorlardı.” Kesinlikle çok şey anlatmıştım ama anlatmadan duramıyordum. Belki de kafamdaki görüntüler yüzündendi. Yatakta birbirine dolanan ayaklarını, hafif fısıltılarını... “Onları... Onları durdurmadım. Sadece yatak odasının dışında oturdum ve dinledim. Her şeyi duymam, içime sindirmem gerekiyordu.” Duraksadım. “Hiç böyle ihanete uğradın mı?”

Başını iki yana salladı.

“Şanslısın. Bu olay yüzünden hâlâ tavuk yiyemiyorum ki bu çok aptalca. Dünyada ne kadar çok tavuk yemeği var, biliyor musun? Parmesanlı tavuk, limon biberli tavuk, kızarmış tavuk.” Parmaklarımla saymaya başladım. “Paisley ağlayarak çıktı. Andrew sadece bir kez olduğunu, bunun aptalca bir hata olduğunu, sadece benimle yattığını ve boş bir anına denk geldiğini, başka biriyle nasıl olacağını merak ettiğini ve Paisley’nin onu peşinde koştuğunu söyledi. Onu affetmem için bir ay boyunca bana yalvardı. Kız yurdunda, pencereimin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Beni sınıfa kadar takip etti. Beni defalarca aradı. Yardım etmesi için annemi aradı.” Dudaklarımı kıvırdım. “Sonra Paisley bana geldi ve hamile olduğunu söyledi.” Göğsümden uzun bir nefes verdim. “Andrew’un ailesi işin içine karıştı ve onların paralarını istiyorsa Paisley’yle evlenmek zorunda olduğunu söyledi. Ben de oradan ayrılıp New York Üniversitesi’ne gittim.”

Bir süre sessiz sessiz bana baktı. “Şimdi onlarla aynı kasabada yaşıyorsun,” dedi.

Ellerimi havaya kaldırıp, “Sorunumu anlıyorsun,” dedim. “Burada yaşamayacağıma yemin etmiştim ama...”

“Pekâlâ,” dedi dikkati dağılmış bir şekilde. Bakışları etrafta dolanırken gözlerinde hesap yapıyormuş gibi bir parıltı belirdi. “Melinda burada Paisley’yle birlikte ve ikimizin de bir açıklama yap-

ması gerekiyor. Artık saklanmak yok. Bir fikrim var. Biraz riskli ve bana biraz güvenmeni gerektirebilir ama içimde iyi bir his var.”

Dirseğimi tutup, beni yığınların arasından çekip çıkardı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdım.

“Ödeşmek istiyorsun, değil mi? Paisley’nin yaptığı şey için?”

“Annem *asla bir domuzla güreşme, sen kirlenirsin ama bu, domuzun hoşuna gider*, derdi. Bunu nereden duyduğunu bilmiyorum.”

“Bernard Shaw. Ünlü bir oyun yazarı.”

“Aman, ne kadar zekisin.”

“Okumayı severim.”

Dükkâna göz gezdirip, “Fark ettim,” dedim.

Bir elini dağınık ve güzel saçlarının arasından geçirdi. İç çekek elimi uzattım ve saçına dokundum.

“Ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey. Saçını düzeltiyorum.”

“Neden?”

“Üniversiteden sonra bir iş bulamayınca, güzellik uzmanı olarak çalışmayı düşünmüştüm.”

Bana dik dik baktı.

Omuz silktim. “Saçları severim. Fransız örgüsü, balıksırtı, üçlü balıksırtı, halat örgü yapabilirim.” Duraksadım. “Hah. Sabine’in bunu nereden kaptığını anladım.”

Dudakları seğirdi.

“Konumuza odaklanalım. Şu Melinda meselesini halletmek istiyorum. Onun entrikalarıyla uğraşacak vaktim yok. Bu bir savaş.”

“Savaş kulağa oldukça kötü geliyor,” dedim endişeyle. “Peki ya domuz meselesi? Kendimizi onların seviyesine indirmek istiyor muyuz?”

“Kazanmak için ne gerekiyorsa yaparım,” diyerek, bizi dükkânın ortasına çekip onunla ilgilendiği için ışıldayan Allie’ye el salladı.

“Bütün kasaba sana âşık,” diye mırıldandım.

“Sen değilsin,” diye yanıtladı. “Bu da işi daha da kolaylaştırıyor. Benden hoşlanmıyorsun bile.”

Ah. Onunla görüşmeyi ve o korkunç tek gecelik ilişkiyi hazmetmek için vaktim olmuştu. Evet, o gece kendime olan saygım ve kalbim bir darbe almıştı ama belki de yumuşamıştım. O zamanlar hâlâ yas tutuyordum. Hâlâ da öyle olduğundan şüpheleniyordum. Bu tür bir acı hafifleyebilirdi ama asla tam olarak geçmezdi.

Beni Melinda ve Paisley'nin masasına yakın bir masaya götürdü. Sonra elime ön tarafa giderken vitrinden aldığı bir kitabı tutuşturdu. "Kitaplardan bahsetmişken işte en sevdiklerimden biri, Çinli savaş stratejisti Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı*. Al bunu. Beşinci yüzyılda yazılmış ve her biri savaş taktikleriyle ilgili becerilere ayrılmış, on üç bölümden oluşuyor. Şimdi insanlar bunu iş, yaşam tarzı disiplini, yasal strateji, her neyse o tarz şeyler için kullanıyor. Ben futbol için kullanıyorum. Hayat için aslında. Bu bilgelik karşında şok olacaksın."

"Kim? Ne? Bir de benim çok konuştuğumu mu düşünüyorsun? Muhtemelen okumayacağım ama teşekkürler." Yüzüne o içten gülümsemeyi yerleştirdiğinde derin bir nefes aldım. Birkaç saniye geçtikten sonra, "Ne?" diye sordum.

"Şaşırtıcısın," diye mırıldandı.

"İyi anlamda mı?"

"Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyorsun."

"Çok belirsiz bir cümle," diye homurdandım. "Ben kalın kafalı değilim. Kitabı duydum elbette. New York Üniversitesi'nde sanat tarihi okudum." Hâlâ bu diplomanın borcunu ödüyordum.

"Bütün sır, düşmanın kafasını karıştırmakta yatar, böylece gerçek niyetimizi anlayamazlar.' Bugün bunu kullanacağız. Hazır mısın?"

"Anladım. *Düşmanın* kafasını karıştır. Kulağa vahşice geliyor."

Bizi masalarına yaklaştırıp tavandan sarkan büyük ışıklardan birinin altında durdurdu.

Derken...

Sevgi dolu bir bakışla... *Vay be!* İki elimi de avuçlarının içine aldı.

Planı kafamda bir anda canlandı.

“Ronan, hayır. Bu iyi bir fikir değil.”

Beni duymazlıktan gelerek parmaklarını parmaklarıma dokunarak
“Bebeğim, benimle kahve içmeye geldiğin için teşekkürler.” dedi.
Samimi ve tok sesi dükkânda yankılandı.

Uzun bir sessizlik oldu ve en sonunda birinin nefesini tuttuğunu
duydum. Melinda. Başımı çevirdiğimde Paisley bana bakıyordu
ve elindeki çatalı bırakırken yüzü sararmıştı. Adımı fısıltıyla
söyledi.

*Evet, doğru tatlım. Nova kasabaya geri döndü. Tişörtü gormazsan
ten gel. Kıyafetlerim de gelecek.*

Başımı kaldırıp Ronan’a baktım. Kısık bir sesle, “Teknik olarak
kahvemı alamadım bile,” dedim. “Koca vücudun gelip bana
çarptı.”

“Sen bana çarptın, bebeğim.”

Elleri kollarımdan boğazıma doğru ilerlerken gülümsedi. El
kışkırtıcı, sahiplenici bir hareketti. Ellerinden birini boğazıma
bıraktı, gözlerimiz birbirine kenetlenirken beni tuttu. Boyunum-
daki nabzın zonkladığını hissettim. Nasıl görüldüğünü hayal et-
tim. Ben onun şapkasını takıyordum ve mağazanın ortasında
Göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu ve parmakları eskimiş
tişörtümün yakasıyla oynuyordu.

Çok samimiydi.

“Sanırım bu kadar yeter,” diye mırıldandım gözlerimi kapşı-
tırırken. “Muhtemelen bundan sonra evime gizlice girip beni öldü-
rcek.”

“Ona izin vermeyeceğim. Ayrıca Paisley’nin seksi futbol kı-
çuyla yattığını düşünmesini istemiyor musun?”

“Senin seksi olduğunu kim söyledi?”

Parlak gözleriyle bana baktı. “Sen, Nova Morgan,” dedi. “Ben-
den hoşlanmıyor olabilirsin ama seksi olduğumu düşünüyorsun.
Bunu biliyorum.”

“Sen egoist götün tekisin.”

“Hmm. Bence sen de bundan hoşlanıyorsun. Bir teoriyi test
edelim.”

“Ne teorisi?”

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken, “İlkel bir teori,” diye mırıldandı.

Kıpırdayamayacak kadar şaşırılmış durumdaydım. Sanki Mercer Otel’ne geri dönmüştüm de onun tüm dikkati bendeymiş gibiydi.

Nefesim hızlandı. Battı balık yan giderdi.

“Pekâlâ. Oyalanmayı bırak ve başladığın şeyi bitir.”

“Bizi gördüklerinden emin olmalıyım. Sabırlı ol.”

Parmakları çenemden saçlarıma doğru ilerledi ve saç tellerimi okşadı.

“Ah, insanların baktığını hissedebiliyorum.”

Bedenim her şeyin aşırı farkındaydı, özellikle de onun. Bakışlarımı ondan ayırmadım ama Allie’nin baktığını biliyordum. Belki paspasçı çocuğun da.

Boynuma doğru eğilip kulak mememi ısırdı. “Elma gibi kokuyorsun,” dedi.

Nefesim kesildi.

“Parfüm... Bana evi hatırlatıyor. Bayan Meadows’un ağaçlarıyla ilgili uzun bir hikâye.”

“Hmm,” diye mırıldanıp çenemi yukarı kaldırdı. Gözleri o sıcak, fırtınalı renkteydi. Ah!

Dudağıma küçük öpücükler kondurdu. Bir, iki, üç kez. Test edercesine ve şefkatle. Kollarını belime doladı ve ağzını farklı bir şekilde eğip öpücüğünü sertleştirdi. Duraksadım, onu itmek istiyordum ama bunun yerine dudaklarımı aralayarak dilimi onunkine değdirdim. Vücudumun içinde kıvılcımlar çaktı. Beni öperken, parmakları kayıp kafa derimi kavradı. Ağzımın her köşesini tadarak keşfetti. Isı tenime hücum etti ve ne yapacağımı bilmeyerek, ellerimi geniş göğsüne doğru uzatıp saçlarına doladım.

Geri adım attı, göğsü hızla inip yükseliyordu.

Beş saniye boyunca nefes alıp verdik.

“Sahte bir öpücük için hiç de fena değil,” dedim.

“Akşam görüşürüz,” dedi ben hâlâ onun kollarındayken. “Benim evimde.”

Melinda ve Paisley'ye döndüm. İkisi de ağızları açık bize bakıyordu. Melinda'nın yüzü kızarmış, gözleri dolmuştu. Paisley ise şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak bana bakıyordu.

"Elbette." Sonra dönüp, uzaklaşmadan önce, "Hayır," diye fısıldadım.

Girişte durup, bana gülümseyerek seksi bir şekilde baktığımda hâlâ nabzımı toparlamaya çalışıyordum. Ona bir Oscar verin! Bana bir başparmak işareti yapıp kapıdan çıktı. İş bitmişti. Uzunca bir iç çektim.

Yemek alanından ayrılıp Sabine'i bulmak için yığınlara doğru ilerledim. Onunla birlikte ön tarafa döndüğümde Melinda ve Paisley gitmişti.

Dudaklarıma dokundum.

O öpücüğü nasıl unutacaktım ki?

Muhtemelen o çoktan unutmuştu.

Güldüm.

"Orgazm hakkında bir kitap buldum," dedi Sabine ve ben de şaşırarak, kitabı elinden alıp rafa koydum. Sonunda *orgazm konuşması* yapmıştık. Gerçekleri anlatmaya odaklanmıştım çünkü bu onunla en iyi ilişki kurma yoluydu. Annemin seks kitabından bir fotoğraf bulmuştum ve bir kadının anatomisinde orgazma yol açabilecek kısımları kalemle göstermiştim. Detaylı ve bilimsel davranmıştım. Ona karşı dürüst ve pratik olmak, onu seks yapmaya teşvik etmezdi. Bilgi ona güç verir ve vücudu hakkında utanç duymasını engellerdi.

"Ne? *Hayatını değiştirebilecek şaşırtıcı yeni bilim hakkında*. Bak, ön kapağında öyle yazıyor. Sen bekârsın. Belki okuyabilirsin."

"Benim bir seks hayatım yok. Ve sana bildiğim her şeyi zaten anlattım. O kitap bir aldatmaca."

"Benim de bir seks hayatım yok ama bir gün olacak."

"Yarın ya da önümüzdeki on yıl içinde olmayacak," dedim.

"Sen on beş yaşında bakire miydin?"

"Evet."

Andrew benim ilkimdi. On altı yaşındayken. Çok erkendi.

Kitaplarını tezgâhın üzerine koydu. Kasadaki adam paspasçı çocuktur. Sonra isim etiketini gördüm.

“Merhaba, Toby,” diye mırıldandım. Demek öyle, ha? Demek Sabine bugün bu yüzden gelmek istemişti.

Çekici bir çocuktur. Uzun boylu, kısa siyah saçlı, yumuşak kah-verengi gözlü ve geniş omuzluydu. Sabine zevkli biriydi.

Toby bana tereddütlü bir bakış atıp, “Merhaba, Bayan Morgan,” dedi. “Tanıştığımıza memnun oldum. Selam, Sabine. İstedğin her şeyi buldun mu?”

Gözlerimi kıstım. Kitaplıkların arasında onunla birlikte miydi?

“Oldukça harika görünüyorsun,” dedi çocuğa ve onun açık-sözlülüğü karşısında iç çektim. “Güzel üniforma,” diye de ekledi.

“Sadece beyaz pantolon ve polo yaka tişört,” diye mırıldandım nefesimin altından.

“Ah, şey, sadece çalışıyorum.” Kitaplarını incelerken kızardı. Gözlerini Sabine’den hiç ayırmıyordu. “Sana sonra mesaj atabilir miyim?”

“Evet,” diye cevap verdi Sabine.

Aman Tanrı’m! Mesajlaşıyorlar mıydı?

“Bu kitabı iki kez okutmuşsun,” diyerek bir kitabı elime aldım. “Gerçek hayata dön, Toby.” Ona tatlı ama ölümcül bir gülümsemeyle gülümsedim. *Ve pençelerini kız kardeşimden uzak tut.*

Sonunda işimizi bitirip dükkândan çıktık ve rahat bir nefes aldık.

“Şu seks kitabına dönelim,” dedim. “Beynin hâlâ gelişiyor, yani vücudun bu tür kararlar almaya hazır değil. Yetişkin bir insanın beyni yirmi beş yaşında tam olarak şekillenir. Bunu bana sen söyledin.” Ona zafer kazanmış gibi baktım ama o, arabaya binip, Fransa kitaplarını kucağına koyarken bunu duymazlıktan geldi.

“Bazen bana güvenmen gerekiyor, Nova. Hiçbir şey için acele etmeyeceğim. Belki de senin sevişmeye ihtiyacın vardır.” Parmaklarıyla saymaya başladı. “Bağışıklık sistemini güçlendirir, kalp hastalıklarını önler, mesane çalışmasını iyileştirir, stresi azaltır ve devam edebilirim. Bu konu hakkında konuşmak istemem, rastgele biriyle sevişeceğim anlamına gelmiyor.”

“Peki. Bunun için minnettarım.”

“Ben Celia Keller değilim.”

Caddy’yi geri vitesle takarken, “Kimmiş o?” diye sordum.

“Lacey’nin ablası.”

“Ah.”

Lacey ilkokuldan beri onun en yakın arkadaşıydı.

“Roadhouse’daki bir kovboyu tavladı, onu tuvalette becerdi, daha sonra da ikizlere hamile kaldı. Ben onlara gittiğimde sürekli ağlıyorlar. İki oğlan. Kaka yapıyorlar ve bu iğrenç.”

“Becermek derken?” diye sorup ona yan yan baktım.

Omuz silkti.

“Küfretmek aslında bir zekâ göstergesidir. NPR* bir araştırma yapmış.”

“Güney’de ya da bir kadının ağzında değil.”

Sabine başını eğip, “O zaman doğruymuş,” dedi.

“Doğru olan ne?”

“Büyüdükçe annene dönüşüyormuşsun. Tıpkı onun gibi konuşuyorsun.”

Harika.

“Lanet olsun!”

Camını indirip, “Aynen öyle,” dedi. “Farklı çiçekler, aynı bahçe...”

* *National Public Radio, ABD’nin bağımsız haber radyosudur. (ç.n.)*

7. BÖLÜM

NOVA

Hayat gerçekten de garipti.

Günlerden cumaydı ve çalışmayı düşündüğüm en son yerde, bir lisede iş görüşmesindeydim.

Dün gece Downton Abbey izlerken, Sabine'in özenle manikür yapıp lacivert oje sürdüğü ellerime gergin gergin baktım. New York'taki oda arkadaşım Piper, nihayet kıyafetlerimi göndermişti ve üzerime profesyonel kıyafetler giymiştim. Bordo ipek bluz, şık bir lacivert blazer ceket, altın rengi kalem etek. Bobcats renkleri. En iyisi de parmak uçlarında kristaller olan altın rengi Gucci stiletolarımı giymiştim. Çok hafif gösterişliydi çünkü aşırıya kaçmak, Blue Belle halkını korkutabilirdi. Saçlarım düzgün, tepeden bir atkuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Abartısız makyajım âdeta dile gelmişti. *Beni işe alın. Ben işine önem veren, profesyonel biriyim*, diyordu.

Müdür Lancaster özgeçmişimi incelerken nefesimi tuttum. Bunu dün gece dizüstü bilgisayarında yazıp normal kâğıda çıktısını almıştım. Bayan Meadows pazartesi günü muhabbet etmek için uğradığında bana buradaki açık pozisyonundan bahsetmişti.

Canım, liseye çalışan alıyorlar. Ne için olduğunu bilmiyorum ama bence gitmelisin.

Ona Lois demeye başlasam iyi olacaktı. Bana çok yardımcı oluyordu. Gerçi onu annemin özel tarif defterini karıştırırken yakalamıştım. Elinden zorla almam gerekmişti. Tamam, pek sayılmaz ama kimse annemin jöle tarifini alamazdı.

Karşımdaki büyük meşe masanın başında oturan adama bakarken düz sırtlı sandalyede kıpırdandım. Henüz yeni tanıştığım bu

adam ellili yaşlarının sonlarında, kısa gri saçları ve siyah gözlükle-riyle heybetli bir görünüme sahipti.

Blue Belle'in koridorlarında dolaştığım zamanlardan bu yana idarecilerin ofisleri yenilenmişti. Duvarlar yumuşak bej rengine boyanmış ve Müdür Lancaster'ın kasabanın sakinleriyle çekilmiş fotoğrafları asılmıştı. Lois'in iki fotoğrafı vardı: Biri birkaç yıl önce yeni futbol stadyumunun açılışında sarı kurdeleyi keserkendi. Diğeri de geçen yıl eyalet finallerinde takımla birlikte çekilmişti. Ronan ön tarafta, ortada kollarını oyunculara dolamış, yüzünde neşeli bir sırıtışla poz veriyordu. Bir iç geçirdim. O sırıtışı hatırlı-yordum. Bana Heisman kupasını kaldırırken attığı sırıtışı hatırla-tıyordu. *Dünya benim olacak!*

Adam başını kaldırıp, beni hayallerimden kopararak, "Anaokulunda öğretmenlik mi yaptınız?" diye sordu.

Ellerimi kucağımda kavuşturdum. Resim öğretmeni olmak bek-lenmedik bir kariyer seçimiydi. Bir galeride ya da grafik tasarım alanında çalışmak istiyordum ama bu işler rekabet gerektiriyordu ve mezun olduktan sonra iş bulmak zordu. Radyoculuk, büro me-murluğu, barmenlik gibi tuhaf işler yapmış ama sonra çok sevdiğim ufak bir galeri işi bulmuştum. İki yıl orada çalıştım, daha sonra da galeri beklenmedik bir şekilde kapatıldı. Ev arkadaşım bir anaoku-lunda çalışıyordu, ben de orada bir pozisyonda işe girdim.

Boğazımı temizledim. "Evet, Manhattan'daki Blair Anaokulu. Orada beş yıl boyunca resim departmanından sorumluydum." Üç ve dört yaşındaki küçük çocuklara parmak boyası yapmayı öğreti-yor, işin içine biraz da Van Gogh katıyordum. Aileler çocuklarını oraya göndermek için yılda elli bin dolar ödüyorlardı ve ben de bu işten keyif alıyordum ama maaşım ancak faturalarımı ödemeye yetiyordu.

"Eğitim sektöründe biraz tecrübeniz var. Güzel."

"Evet."

Ellerini ovuşturarak bana dostça bir bakış attı.

"Pekâlâ, Bayan Morgan. Size Blue Belle Lisesi'nde bir pozisyon teklif etmek istiyoruz."

Duyduğuma inanamadım.

Güçlü ve zayıf yönlerim hakkında soru sormayacak mıydı? Referanslarıma telefon açmayacak mıydı?

Koltuğun kenarına biraz daha yaklaşıp, “Öğretmenlik diploması yok,” dedim.

Başını salladı. “Bu yıl kayıtlarımız beklentilerimizin üzerindeydi. Esasen aşırı kalabalığız ve sınıf mevcudumuzu düşürmek ve yeni öğretmenler almak için uğraşıyoruz. Bu pozisyon iki haftadır açık ve öğretmenlik diploması olan hiç kimse başvurmadı. Neyse ki devlet bunun için özel imkânlar sağlıyor ve şey, Bayan Meadows size kefil oldu. Okulun yönetim kurulu üyelerinden biri.” Gülümsedi. “Geçtiğimiz hafta sonu evimdeki barbekü partisine geldi ve onun elma ağacına tırmanma hikâyenizi anlattı.”

Kararsız bir şekilde kıkırdadım.

“Her neyse. Sizi Bobcats olarak aramızda görmekten mutluluk duyarız. Ayrıca eğer gelecek dönem burada öğretmen olarak devam etmek isterseniz formasyon almak için ders bulmanızı rica ediyoruz. Pek çok yer artık çevrimiçi dersler veriyor. Hatta bu yıl kazanacağınız öğretmenlik deneyiminizi staj krediniz olarak saydırabilirsiniz. Öğrenci kayıtlarımızın artacağına eminim, özellikle de futbol programımızla birlikte. Herkes kazanan bir okulda olmak ister, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Elbette işler yolunda giderse gelecek yıl sizi tekrar aramızda görmek isteriz.”

Sonra bana New York’ta kazandığımdan çok daha fazla olan maaşı söyledi.

“Ne öğreteceğim? Resim mi?” diye sordum umutla. Ne olursa olsun kabul ama lütfen cebir ya da edebiyat ya da tarih ya da Tanrı’m, herhangi bir bilim dalı olmasın.

Gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koydu. “Yarı zamanlı bir edebiyat öğretmenliği pozisyonunuz olacak,” dedi. “Üçüncü sınıflara. Jül Sezar hakkında ne düşünüyorsunuz? Sanırım müfredatta var.”

Sezar hakkında bildiğim tek şey, en yakın arkadaşı tarafından sırtından bıçaklanmasıydı. Onu kendime yakın görüyordum.

Yüzümdeki hayal kırıklığını görmüş olmalıydı.

“Bayan Burns yıllardır resim öğretmenliği yapıyor,” dedi beni inceleyerek. “Belki bir gün o pozisyon boşalır, Bayan Morgan. Ancak bugün değil.”

“Anlıyorum.”

“Cebir pozisyonunu zaten doldurduk ve edebiyat pozisyonu da tek.”

“Edebiyatı severim,” dedim coşkuyla. “Bayılırım. En sevdiğim derstir. Yarı zamanlı mı demiştiniz?”

Başıyla onayladı. “Resmi olarak Blue Belle öğretmeni olacaksınız ve bu görevler için bana rapor vereceksiniz ancak Koç Smith için kişisel asistana da ihtiyacımız var. Bu da bunu tam zamanlı bir iş haline getiriyor. Maaşınızın bu kısmını destek kulübü karşılayacak. Bu sizin için uygun mu?” Gülümsedi. “Lois tam bir futbol taraftarı olduğunuzdan bahsetmişti.”

Keskin bir nefes aldım. Bu biraz sağ gösterip sol vurmak gibi gelmişti. Kızı Amerika’nın gençlerine eğitim verme konusunda heveslendir, daha sonra da çöpçatanlık yap.

“Doğru.”

Masasından bir kâğıt çıkarıp bana doğru uzattı. “Buna hazır olup olmadığınızdan emin olmak isterseniz derslerin müfredatı burada,” dedi.

Göz gezdirirken kelimeler birbirine karışıyordu. Evet. Jül Sezar vardı, şiir vardı, dönem ödevi vardı. Aman Tanrı’m! Bunun için çalışmam gerekebilirdi.

“Koç Smith’e yardım etme konusunda, burada bazı görevlerin bir listesi var ama ikiniz bu konuyu aranızda halledebilirsiniz.” Başka bir kâğıt daha verdi. “Amacımız ona zaman kazandırmak. Çok çalışkan ve manyak yetenekli. Affedersiniz. Onun burada kalmasını istiyoruz. Kendisi yarı zamanlı bir asistan talebinde bulundu ve biz de doğru kişiyi bekliyorduk.”

Bir şeyler daha söylerken başımı salladım. Zihnim Ronan’ı dü-

şünmekle meşguldü. Evet, kitapçıda ona çok fazla şey söylediğim bir sohbetimiz olmuştu ve sahte bir öpüşme yaşamıştık ama ondan ne bir ses duymuştum ne de geceleri yürürken görmüştüm. Ki bu iyi bir şeydi. Onu görmek istemiyordum.

Ayrıca eğer birlikte çalışırsak o öpücük işleri zorlaştıracaktı.

Dürüst olayım mı?

Onun asistanı olmaktansa yüzüme tükürük topu fırlatan bir grup azgın ergene ders vermeyi tercih ederdim.

O adam bedenimde bir şeyleri uyandırıyor ve dolayısıyla tehlikeliydi.

Görevlerime bir göz attım.

Koç Smith'in ofisindeki telefonlara cevap ver. (Yapılabilir.)

Takvimini kontrol et. / Seyahatlerinin rezervasyonunu yap. (Güzel. Herkes hatta Sparky bile bunu yapabilir.)

Sosyal medya. (Fotoğraf çek ve paylaş.)

Taraftar e-postalarını kontrol et. (İnsanlar böyle şeyler yapıyor mu? Evet, Teksas'ta yapıyorlar.)

Şahsi görüşmeleri yönet. (Ronan'ın Waffle House için yardıma mı ihtiyacı vardı?)

Moral toplantılarını planla. (Cidden mi?)

Tekrar liseye dönmüştüm. Sadece bu sefer süper seksi, kendini beğenmiş futbol koçuyla takılmam gerekecekti.

Sırtımdan aşağı ter boşaldı. Ayrıca eski sevgilimin etrafında olacaktım.

"Pekâlâ. Ne düşünüyorsunuz, Bayan Morgan? Bunları halledebilir misiniz?"

Bu, para ve düzen kurmak anlamına geliyordu. Ayrıca gelecek yıl bir işim olabilirdi. Göğsümde çırpınan küçük bir umut doğdu, bir gün resim öğretmenliği yapacağımı hayal ettim.

Adama gülümserken parmaklarım kâğıdın etrafında kenetlendi. "Kabul ediyorum," dedim.

Kapı açıldı ve Ronan içeri girip uzun boyuyla ofisi doldurdu. Kıçını saran kumaş pantolonu, pahalı mavi gömleği ve saçlarının kenarlarından kıvrıldığı lacivert beyzbol şapkasıyla sıradan bir koç gibi görünmesi gerekirken hiç de öyle görünmüyordu.

Beni görünce duraksadı.

“Üzgünüm, Denny. İçeride biri olduğunu fark etmemiştim,” dedi müdüre ama o buz mavisi gözler atkuyruğumun tepesinden stiletolarımın uçlarına kadar her yerimde geziniyordu. Daha iyi görebilmesi için stiletolarımdan birini hafifçe indirdim. Aynen öyle. Baksana. Harika bacaklarım var. Ve seksi ayakkabılarım. Her zaman eşofman altı ve boxer giymiyorum.

Bakışları yüzümden yukarı doğru kayd ve atkuyruğumda son buldu. Ellerini kalçalarına koyarken dudakları seğirdi.

“Nova.”

İyimser olduğunu umduğum bir ifadeyle, “Benim,” dedim.

“Koç, dersten çıkıp geldiğin için teşekkürler.” Müdür ayağa kalkıp başıyla beni işaret etti. “Av bitti. Yarı zamanlı kişisel asistanın olarak kasabanın genç hanımlarından Bayan Morgan’ı işe aldık. Referansları harika.”

Dudağımı ısırdım. Bu pek doğru değildi.

Müdür, “O tam da aradığımız kişi. Tek kelimeyle mükemmel,” diye ekledi.

Sesinde büyük bir memnuniyet duyuluyordu. Bakışlarım Lois’la birlikte çekilmiş fotoğrafına takıldı. Bir, Lois bana işten bahsetmişti. İki, bana kefil olmuştu. Üç, müdürün evine gitmişti ve dört, Koç’u evlendirecek komitenin başındaydı. Bir aptal bile bunu anlayabilirdi. Ben oyuna yeni katılan kızdım. Sadece bir geçmişimiz olduğunu bilmiyorlardı.

Lois her şeye burnunu sokan bir cadalozdu ama bu Pizza Hut’tan kat kat daha iyi bir işti.

“Öyle mi?” dedi Ronan kollarını kavuşturarak. “Genelde üniversite öğrencisi stajyerleri aldığınızı sanıyordum.”

Müdür Lancaster başını sallayarak bu dönem hiç stajyer bulunmadığını, artan kayıtlar ve öğretmen ihtiyacı nedeniyle bir taşla iki kuş vurmaya karar verdiğini, böylece bana tam zamanlı bir pozisyon teklif ettiğini mırıldandı.

Ronan o konuşurken başını sallıyor, bakışlarını üzerimden hiç ayırmıyordu.

O beni bu iş için istemediğini söyleyemeden ayağa kalktım ve annemin bana verdiği tüm dersleri kullanarak, ona doğru süzülüp elimi uzattım. Tatlı bir gülümsemeyle ona bakarken sesimi heyecanla doldurdum.

“Birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum, Koç.”

Kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dışarıdan sakın görünsem de içim belirsizlikten tir tir titriyordu. Hem lise seviyesinde edebiyat öğrenmek zorundaydım hem de Ronan’a yardımcı olacaktım ve Ronan’ın bunu kabul edip etmeyeceğinden emin değildim.

Üçümüz de müdürün odasından çıkıp kulağında telefonla başını eğmiş bir sekreterin oturduğu danışmaya doğru yürüdük. Aceleyle telefonu kapatıp yanımıza koştu.

Müdür Lancaster gelecek hafta işe başlayacağımı söyledikten sonra sekreter benim için bir dizüstü bilgisayar ve evrakları almak üzere yanımızdan ayrıldı. Müdür Lancaster elimi sıkıp, ofisine dönerken Ronan çıkışa doğru ilerledi. Ben de arkasından gittim. Artık benden kaçamayacaktı. Bu konuyu konuşmamız gerekiyordu.

Melinda kızıl saçlarını savurarak içeri girdi. Üzerinde dar, yeşil bir elbise vardı. Derin bir nefes aldım. Lanet olsun. Çok güzeldi. Ama biraz şeytani bir tarafı vardı.

Tatlı tatlı, “Koç Smith, biraz vaktin var mı?” diye seslendi. Bize doğru yaklaşırken beni görmezlikten geldi.

“Hı hı,” dedi Ronan.

“Senin için turta yaptım. Cevizli. Üzerine adını yazıp öğretmenler odasına bıraktım. Hatırladığım kadarıyla favorinin cevizli olduğunu söylemiştin.”

Ona ısıltı gülümseyerek koluna dokundu. Ronan elini çekti.

“Ah. Teşekkür ederim,” dedi kısaca. Sonra sanki bana *gördün mü bak*, der gibi bir bakış attı.

Omuzlarımı havaya kaldırdım. Bununla ilgili ne yapmamı bekliyordu ki? Eğer öpüşmemiz işe yaramadıysa yapabileceğim bir şey yoktu. O kızı gördüğüm her yerde Ronan’ı öpecek halim yoktu.

En sonunda bana dönüp, “Sen neden buradasın?” diye sordu. Gözleri benden Ronan’a doğru kayarken kirpikleri üzerlerine düşüyordu.

“Edebiyat dersi vereceğim.”

Burun delikleri genişledi. “Ah. Başka birini bulamayınca seni almışlar,” dedi. Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. “Ben edebiyat öğretmeniyim. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. İngiliz Edebiyatı’nda yüksek lisans yaptım.”

“Tabii ki,” dedim. “Teklifin için teşekkür ederim. Çok naziksin.”

“Rica ederim,” dedi tatlı bir ses tonuyla. Sonra da yanımızdan geçip gitti.

“Hayatta ondan yardım istemem,” diye mırıldandım.

Ronan’ın dudakları kıvrıldı. “Ama o çok nazikti,” dedi. “Tabii sen de öyle.”

“Güneyli kızlar doğuştan nazik olurlar ama her zaman içten olmazlar. Mesela *Tanrı yardımcın olsun*, deseydi kavga çıkabilirdi. Herkes bunun ne anlama geldiğini bilir. Bir tutam küçümseme barındıran bir acıma ifadesi.”

“Her gün yeni bir şey öğreniyorum,” diye mırıldandı.

İş konusuna geçmeden önce normal bir şeylerden bahsetmek için, “Roadhouse’daki çiftçi kadınla işler nasıl gitti?” diye sordum.

“Harika. Birkaç ineğe kement attık. Biraz aygırlara bindik.”

“Onu hiç aramadın, ha?”

“Aramadım.”

Sınıf değişikliğini haber veren zil çaldı ve ofisteki diğer öğretim üyeleriyle diğer ofisleri birbirine bağlayan yanımızdaki koridorda bir telaş başladı.

Andrew içeri girdiğinde nefesim kesildi. Baş eğik, elinde kâğıtlarla bize doğru yürüdü. Gözlerimi ondan alamadım. Kısa kumral saçları, kare çenesi, köşeli yüz hatlarını yumuşatan gamzesi. Üzerinde pantolon ve çizgili bir gömlek vardı. Omuzları genişti. Zayıf ve kaslı bir vücudu vardı.

Dudakları, keyiflendiğinde yaptığı gibi tanıdık bir şekilde kıvr-

rıldı ve göğsümde çoğunu tanımlayamadığım bir duygu patlaması hissettim. Elimi uzatıp Ronan'ın kolunu tuttum. Eliyle elimi sarıp beni sıkıca kavradı.

“Seni terlettiğini görmesine izin verme,” diye fısıldadı.

“Bu da başka bir Çin askeri stratejisi mi?” diyerek sertçe yutkundum. Kılımı bile kıpırdatmadım. Henüz olmazdı. Neredeyse dokuz yıldır onu görmemiştim. Beşinci ve onuncu yıl toplantılarımızı ekmiştim ve Sabine’i bu yılki derslerine kaydettirmek için geldiğimizde erken gelip hemen çıkmıştık. Muhtemelen bir okul etkinliğinde onunla karşılaşacağımı biliyordum ama bu konuyu hep aklımın bir köşesine itiyordum. Odaklanmam gereken başka şeyler vardı.

Biri ona seslendiğinde Andrew başını kaldırıp beni gördü ve olduğu yerde dondu. Ağzı açık kaldı. “Nova?” dedi. Sesine şaşkınlık karıştı. Gözlerini Ronan’a çevirdiğinde kaşlarını çattı, daha sonra tekrar bana döndü. “Burada ne işin var?”

Tabii ki ben kendine güvenen bir kızdım. Şehirde hayatımı idame ettirmiş, arkadaşlar edinmiş, kıcımı yırtarak çalışmış ve çok mutlu bir hayat sürmüştüm. Birkaç kez birilerinden hoşlanmıştım. Çoğunlukla sporculardan. Bu, basit ilişkilerle yaşanan yüzeysel bir duyguydu.

Fakat...

O, kendimden küçük bir parçayı her erkekten saklamamın sebebiydi. Kalbimde güven duygusuna yer yoktu ve bir parçam riskli ilişkileri bilerek seçiyordu. Beklediğim şekilde sonlanacağını biliyordum ve sonunda ne olacağını bildiğim sürece perişan olmayacaktım. Zane’in gözünün dışarıda olmasına ve bir hostes bulmasına hiç şaşırmamıştım. Onun kalıcı olmadığını hep biliyordum çünkü ben kalıcı değildim. Andrew dışında kimseye âşık olmamıştım.

Yüzünde büyüyen bir şaşkınlıkla yaklaşırken ben de Ronan’a doğru sokuldum.

Andrew’la en son konuştuğumda, New York Üniversitesi’ndeki yurt odama gelmişti. Alkol kokuyordu ve yüzü bitkin bir hal-

deydi. Düğününden bir hafta önceydi ve bir uçağa atlayıp New York'a gelmişti. İçeri girip ona geri dönmem için yalvarmıştı.

Sensiz kayboldum. Seni çok özledim. Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Bir hata yaptım. Beni affedemez misin? Birlikte olmam gereken kişi sensin. Sen benim gün ışığımsın. Bizi ayırmalarına izin veremeyiz.

O, savunmasını yaparken yatağında oturuyorduk. Birlikte büyümüştük. İlk öpüştüğümüz andan beri bana âşıktı. Okulun önündeki meşe ağacına isimlerimizi kazımişti. Mirasını reddedecekti. Sonsuza dek birlikte olacaktık.

Gözlerimin içine baktı. Ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü ve ona bir şans verip Teksas Üniversitesi'ne geri dönmemi istedi. Bebek ve Paisley konusunu çözmenin bir yolunu bulacağımızı söyledi.

Kabul ettim.

Ertesi gün uyandığımda gitmişti. İhanete uğramıştım. İkinci kez.

Hâlâ konuşacak gücü bulamadığım için Ronan ters bir ses tonuyla sözü devralıp, "Yeni edebiyat öğretmenimiz ve benim asistanım," dedi.

Sonra beni ofisten çıkarıp kalabalık bir koridora sürükledi.

Onun sert gövdesine yaslanarak duygularımla boğuştum. Sonra doğruldum ama o beni geri çekip, "Daha değil," dedi. "Dışarı çıkabilir. Umurunda olmadığını ona göster, bariz bir şekilde umurunda olsa da."

Göğsümden derin bir nefes aldım. Andrew buradayken bu işi nasıl yapacaktım ben?

Ronan beni kendinden uzaklaştırmadan bizi gençlerin oluşturduğu kalabalığın arasından geçirdi. Tüm gözler üzerimizdeydi. Öğrenciler ona takdir ve hayranlık dolu bakışlar atarak, "Koç Smith! Merhaba! Günaydın! Harika maçtı!" diye bağıırıyordu.

Kalabalığın arasından geçip boş bir yere geldiğimizde, dikkatimi tam karşımda duran şeye odakladım.

Boğazımı temizledikten sonra, "Bu işi almam seni mutsuz mu

etti?” diye sordum. “Başka birini istiyorsan müdürün ofisinde bunu söyleyebilirdin.”

Cevap vermedi.

Koridorda köşeyi döndüğümüzde bir kapının önünde durdu, hızlıca açıp beni içeri çekti.

İçeriye baktım. Bir malzeme odasıydı. Karanlık ve küçük, yaklaşık on metrekare bir yerdi. Rafları kâğıt havlularla, el dezenfektanıyla, kurşunkalemlerle, tükenmezkalemlerle ve kâğıtlarla doluydu.

“Güzel ofis. Masamı nereye koyacağım, Koç?”

“Baş başayken bana Ronan de,” dedi ters ters.

“Aramızdaki ilişki yürüyecek mi yoksa yürümeyecek mi?”

“Nova. Sen iyi misin?”

Bakışları dikkatle yüzümü incelerken ellerini omuzlarıma koydu. Başparmakları gergin kaslarımı okşuyordu ama bunun farkında olduğunu sanmıyordum. Tenimde kıvılcımlar çakıyor, dokunduğu yerde tüylerim diken diken olurken hepsinin yok olmasını diliyordum. Bu cinsel bir şey değildi. Benim için gerçekten endişeleniyordu.

Özenle sakladığım duygular baş kaldırırken, Andrew’u gördüğümünden beri saklanan gözyaşlarımı kırptıştırarak yutkundum.

“Ben... Ben bunun olacağını biliyordum. Sadece...”

Biraz sarsılmıştım.

“Bunun için üzgünüm.”

“Beni oradan çıkardığın için teşekkür ederim. Bir sonraki sefere daha kolay olacak.”

“Tabii ki.” Gönülsüzce ellerini indirdi, daha sonra şapkasını düzelterek bana profilini gösterdi. O anda fark ettim. Şapkasını ve yakasını çekiştirmek, kararsız kaldığında yaptığı bir tikti. Bunu partide, verandamda ve kitapçada yaptığını görmüştüm. Ve o yaralar...

“Keşke yüzüme baksaydın.”

Açıksözlülüğüm karşısında şaşırdı ve dönüp yüzüme baktı.

“Pekâlâ.”

“Bu işe ihtiyacım var,” dedim usulca. “Senin üzerine yıkılmış

öldüm ve belki de bu haksızlık ama Sabine var. Ev ve okul kredim var.” Dudağımı ısırđım. “Özür dilerim. İkimiz de bu işi bana Lo-is’in ayarladığını biliyoruz.”

O kapıya yaslanınca ben de aynısını yaptım. Gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Aramızdaki sessizlik büyüdüğüce koridordaki öğrencilerin sesi azaldı ama bu rahatsız edici değildi. Kendi küçük baloncuğumuzu yaratmış gibiydik.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı yüzümü incelerken. “Ekonomik sıkıntılar.”

Başımı salladım.

“Anneme, ona bir şey olursa kız kardeşim için elimden gelenin en iyisini yapacağıma dair söz verdim. Ve ben bir söz verdiysem tutarım. Şeref ve sadakat benim için önemli. Yakınımızda ailemizden başka kimse yok ve onu alıp New York’a götüremem. Burası onun evi.” Birkaç dakika sonra, “Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Göğsünden derin bir nefes döküldü. “Pek çok şey düşünüyorum,” dedi. “Hepsini yavaş yavaş halletmemiz gerekecek. Her şeyden önce o öpücük.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Ne olmuş ona?” diye sordum.

Sesi boğuklaştı. “Geceleri uykumu kaçırıyor,” dedi.

Tenim gerilimden uğulduyordu.

“Ah.”

Başını eğerek bakışlarımızı birbirinden ayırdı.

“Bu bir yana... Bir planım var ya da bir teklif. Her neyse işte.”

“Neymiş o?”

Başımı kaldırdı. Bana uzun uzun baktı ve parıltılı ayakkabılarımı görünce duraksadı. Göğsünden bir hırıltı yükselirken yüz ifadesi yumuşadı.

“Bu kıyafetlerin içinde çok iyi görünüyorsun. Maskot renklerini beğendim.”

“Modayı severim. Beni hiç süslenmiş halde görmedin.”

Dudakları seğırdi. Ah, bu onun keyiflendiğinde yaptığı bir tiki-ti.

“Görmedim mi?”

Gözlerimi kısarak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Hiçbir şey.” Bana doğru bir adım yaklaştı, odun ve deri karışımı parfümünün kokusunu alabileceğim bir mesafede durdu. “İşte sana bir alıntı: ‘Kaosun ortasında, aynı zamanda fırsat da vardır.’ Sun Tzu. Bunu aklında tut.”

“Pekâlâ.”

Omuzlarım kasıldı. İşte, güçlü ve zayıf yönler mülakatı başlıyordu.

“İlk olarak gerçeklerle başlayalım. Az önce Andrew’u gördün ve verdiğin tepkiye bakılırsa bu senin için zor olacak, değil mi? Fakülte toplantılarında, koridorda, öğle yemeğinde onu görmek zorunda kalacaksın.” İrkildim. Başını salladı. “Madem birlikte vakit geçireceğiz, birbirimize yardımcı olalım. Ben Melinda’nın beni rahat bırakmasını istiyorum, sen de Andrew’a onu özlemediğini göstermek istiyorsun.”

“Özlemiyorum,” diye mırıldandım.

“Her hâlükârda o burada,” dedi nazikçe. “Onunla pek iyi anlaştığımız söylenemez. Birbirimize karşı kibarız ama futbol takımının başına o geçecekti, daha sonra ben geldim ve işi aldım. Ona asistanlık teklif edildi ama reddedip basketbola geri döndü.”

“Ah.”

“Teklifim şu ki...” Üst dişleriyle alt dudağını ısırp yavaşça çekti ve bu hareket bir şekilde savunmasız ama seksiydi. “Birlikteymişiz gibi yapacağız.”

Derin bir nefes aldım.

“Ah.”

“Hayır diyebilirsin. Kabul etmek zorundaymış gibi hissetmeni istemiyorum. Her iki şekilde de iş senin. Emin olabilirsin.”

“Pekâlâ.”

Derin bir nefes verdi.

“Destek kulübü bana kadın ayarlayıp duruyor. Doğum günü partimi gördün. Bütün kasaba işin içinde. Melinda benimle birlikte çalışıyor. Kahretsin, evime iç çamaşırlarıyla geldi. Arada tam-

pon olarak biriyle birlikte olmam lazım. Ayrıca bizi zaten öpüşürken gördü, yani bu büyük bir sürpriz olmaz.”

“Anlıyorum,” dedim ama aklım allak bullak olmuştu. Kim biriyle çıkıyormuş gibi yapardı ki? Bu çok aptalca ve saçmaydı.

“Seni seçmelerinin bir nedeni var ve birlikte olduğumuzu düşündüklerinde herkes geri adım atacak, özellikle de Melinda. Ayrıca zaten benimle o şekilde ilgilenmiyorsun.”

Sanki cevap vermemi bekliyormuş gibi kaşlarını çatı.

“Hmm, doğru,” dedim.

“İK öğretmenlerin birbiriyle görüşmesine izin veriyor ve eğer kabul edersen onlara haber verip bunu resmileştirebilir ve ilişkiyi başlatabilirim. Bunu öğrendiklerinde haber hızla yayılır ve yapmamız gereken fazla bir şey kalmaz.”

Gözlerimi kıstım. “İK’nın ilişkiler için koyduğu kuralları biliyor musun?” dedim.

“Araştırdım.”

“İlginç. Daha önce hiç buradan biriyle çıkmayı düşündün mü?”

Kaşlarını çatıp, “Tabii ki hayır,” dedi. “Burada uzun süre kalmayı planlamıyorum. Benim ilişkim olmaz.”

Peki, neden birlikte çalıştığı biriyle çıkma konusunu araştırıyordu?

“Buradan giderken arkanda kırık kalpler bırakacaksın.” Koridordaki o yüzleri, hayranlık ve umut dolu bakışları görmüştüm. “Kalmanı istiyorlar.”

Kaşlarını çatınca alını kırıştı.

“Ben kötü biri değilim, Nova. Yönetim kurulu planlarımı biliyor.”

Doğru ancak gelecek yıl kayıtların artması benim ve muhtemelen daha fazla kişi için iş anlamına geliyordu. Sabine bana buradaki son koçun bizi beş yıldır eyalet şampiyonasına götüremediğini ve artık Ronan Smith’in bir şampiyon olduğunu söylemişti. Spor bursları bu çocuklar için her şeye bedeldi. Bu topluluk için de öyle.

Bir zil çalarak dersin başladığını haber verdi.

Şapkasını çıkarıp elini saçında gezdirdi. “Ee, ne düşünüyorsun?” dedi.

“Bu sahte sevgililiğe neler dahil?”

“Bir davete birlikte katılmak. Maçtan sonra bir öpücük. Sen ne istersen. Senin istemediğin bir şeyi asla yapmam.” Gözlerinde ateş parlıyordu. “Aramızda bir çekim var, Nova.”

İçerideki hava yoğunlaştı. “Hayır, yok,” dedim.

En az beş saniye boyunca gözlerini üzerimden ayırmadan bana baktı ve geçen her saniye bedenim onunkini daha çok hissetmeye başladı. Meme uçlarım sutyenimin altında sertleşti.

Sanki bunu biliyormuş gibi alçak sesle bir kahkaha attı. “Tabii,” dedi. “Yarın bana uğrayıp kararını söylersin. Görüşürüz, prenses.” Kapıyı açıp çıktı.

Ben okuldan çıkarken koridorlar sessizdi. Sahte sevgililik kafamın içinde dönüp duruyordu. Bu onun için işleri kolaylaştıracak ve bana da Andrew’u her gördüğümde, “Hey, bak kiminleyim?” deme fırsatı verecekti. Ayrıca başka biriyle çıkmak gibi bir niyetim de yoktu. Şu anda düşünmem gereken bir kariyerim vardı ve onun gözdesi olmak tüm şehirdeki itibarımı artırırdı.

Mesele şu ki...

Ya onunla vakit geçirmek hoşuma giderse?

Ya o buradan gittiğinde onu özlersem?

Ayrıca unutmayacağımız bir şey vardı ki o da sporculara karşı bir zaafım olduğuydu.

Hayır. Hiç iyi bir fikir değildi.

Caddy’yi çalıştırana kadar farkına bile varmamıştım.

Bana *prenses* demişti.

Kafamı direksiyona vurdum.

8. BÖLÜM

RONAN

Birinci sınıf tarih dersimin bittiğini haber veren zil çaldığında öğrenciler kitaplarını toplamaya başladı. Ben de eşyalarımı toplarken aklım hâlâ Nova'daydı.

“Koç!” Bruno, Milo ve Toby masama doğru koşarken bağırışlarıyla odayı doldurdular. Üçü de moral günü için formalarını giymişti. Suratları ter içindeydi. Bugün günlerden cumaydı, tatil haftamızdı.

Tek kaşımı kaldırıp, “Öğle yemeğine gidiyorum,” dedim.

Toby'nin yüzü kıpkırmızıydı, her zamanki nazik bakışları sertleşmişti.

“Biri gizlice kampüse girip stadyumda bize bir mesaj bırakmış. Hizmetli bizi koridorda görünce söyledi. Hemen gidip kontrol ettik, daha sonra da buraya geldik.”

Kaşlarımı çatarak masanın etrafından dolaştım. Bu sabah içeri girmeden önce stadyuma uğramıştım. Daha önce de rakip takımların yaptığı şakaları duymuştum: Tuvalet kâğıdı, içeri sokulan inekler, sahayı darmadağın eden kamyonlar...

“Ne yapmışlar?”

“Resmin tamamını görmek için kendi gözlerinle görmen gerekiyor. Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Yani bu kabul edilemez,” diye seslendi Bruno yumruğunu avucuna vururken. “Resmen aklımızla alay ediyorlar! Resmen!”

“Anladım.” Panomu alıp ıslık çaldım. “Pekâlâ, gösterin bana.”

Skeeter koridorda bize katıldı ve öğle yemeği kalabalığının arasından geçip, binadan çıktıktan sonra stadyuma doğru ilerlerken ona durumu anlattım. Stadyuma girip çimlere adım attık.

Güneş gökyüzünde yükselirken, gözlerimi kısarak sahaya baktım. Lanet olsun! “Bunlar peluş hayvanlar mı?” Sahanın bir ucundan diğer ucuna kadar yüzlerce peluş oyuncak vardı. Tüy parçaları ve parçalanmış bedenler kürkle kaplıydı, üzerlerinden kırmızı lekeler damlıyordu.

“Evet,” dedi Skeeter. “Hepsi parçalanmış.”

Ellerimi kalçama koyup maskotumuzun resminin olduğu orta sahaya doğru ilerledim. Üstünde kafası kesilmiş ve kırmızı boyayla kaplanmış, gerçek boyutlarda oyuncak bir vaşak yatıyordu. Çenesi açıktı ve içine bir not sıkıştırılmıştı. Çıkarıp notu açtım.

Vaşakların sonu ölümdür. Tıpkı bu hayvanlara yaptığımız gibi sizi de sahada lime lime edeceğiz. Geçen yıl sizi yendik ve yine yeneceğiz. Eyalet şampiyonu olacak kadar iyi değilsiniz. Koç Smith de tam bir zavallı. Daha iyi bir iş bulana kadar orada kalıyor. Siktirip gidin, sik kafalılar.

“Pekâlâ. Bu çok yersiz olmuş,” diye mırıldandım.

Diğer üçü de peşimden gelip omzumun üzerinden notu okumaya çalıştı ama ben cebime attım. Ateşi körüklemeye gerek yoktu.

“Bu bir sincap kafası!” diye homurdandı Bruno. Sahadan bir tanesini alıp havada salladı. “Bu da bir kaplan. Aptal sik- yani pislikler. Doğru hayvanı bile kullanmamışlar!”

Milo sayı çizgisinden, “Ben oyuncak bir ayı buldum!” diye seslendi.

Toby’nin dudakları gerildi. “Bu kadar çok peluş hayvan bulabilmek için eyaletteki tüm Walmartlara gitmiş olmaları lazım.” Oyuncaklardan birini tekmelediğinde hayvan havada süzüldü.

Dişlerimi sıktım. Geçen yıl takımımızın tırmanması gereken bir tepe vardı ve güçsüzdük ama iyi bir sezon geçirmiştik. Şimdi eyaletin en iyi takımlarından biri olarak gösteriliyorduk.

“Bunu kim yaptı?”

Toby bana sert bir bakış attı. “Bahse girerim Huddersfield,” dedi.

“O maça daha haftalar var,” dedim.

Başını iki yana sallayıp, “Fark etmez,” dedi. “Onlar çok acımasız.”

Şapkamı çıkarıp bacağıma vurdum.

“Bu milyon dolarlık saha bize havadan gelmedi. Kameraları kontrol edelim.”

Üst kattaki kontrol odasına doğru yürüdük ama daha oraya varamadan Toby bizi durdurdu. Ses tonu sertti. Elinde telefonu vardı. “Huddersfield çoktan olayı üstlendi. Instagram’da paylaşmışlar.” Telefonu bana doğru uzattığında sahamızın kırmızıya boyanmış hayvanlarla dolu fotoğrafını gördüm. Bu fotoğrafı çekmek için tribüne çıkmış olmaları gerekiyordu. Sikik herifler.

“Bunu paylaşan kim?” diye sordum.

Toby telefonu geri aldı. “Görünüşe göre sahte bir hesap, yani yaptıkları yanlarına kâr kalacak,” dedi.

Bruno telefonu aldı. “Dostum! Beş yüzden fazla beğeni ve türlü türlü yorum var.” Sahayı işaret ederken omuzları havaya kalktı. “Bunun intikamının alınması gerek.”

Bruno asabi biri olabiliyordu. Toby uzlaştıracıydı. Milo ise sadece uyum sağlıyordu. Toby başıyla onayladı. Skeeter da onayladığında kaşlarımı çattım. *Hayır, Skeeter!*

Kameraları kontrol ettiğimizde beyaz bir Jeep’in yanaştığını, içinden hepsi siyah giyinmiş ve ellerinde çöp torbaları olan üç maskeli kişinin indiğini gördük. Erkeğe benziyorlardı ama kamera kayıtlarından anlamak zordu. Plaka kâğıtla kapatılmıştı. Çok iyi planlanmış bir işti.

“Antrenman programımızı biliyorlar,” diye mırıldandı Toby.

Bruno omzunun üzerinden bakarken, “Bizi izliyorlar,” dedi. “Şu an bile izliyor olabilirler. Belki de gizli kameralar vardır.”

Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. “Büyük ihtimalle şansları yaver gitti ve ellerini çabuk tuttular. Şu oyuncakları on dakikadan kısa bir sürede etrafa dağıtmışlar.” Derin bir nefes verdim. “Muhtemelen sporcular.”

“Oyuncular,” dedi Toby sertçe.

“Evet, geçen sene eyalet şampiyonasını kazandılar ve şimdi de

bizden korkuyorlar,” diye çıkıştı Bruno. “Bizi sik- yani bizimle uğraşıyorlar.”

“Benim zamanımda, onlardan intikam alıp herkese duyururduk,” diye mırıldandı Skeeter.

“İşte, ben de bunu söylüyorum! Bunun peşini bırakamayız,” dedi Toby.

“Oyuncak koçu nereden bulacağız? Çok saçma bir maskotları var. Demek istediğim, stadyumlarında canlı bir keçi tutuyorlar ve o bir koçmuş gibi davranıyorlar. Aptallar,” diye homurdandı Bruno.

“Zavallı keçi, oraya öylece bağlanmış. Ailesi ya da arkadaşları yok,” diye ekledi Skeeter. “O hayvan vahşi doğada yaşamayı hak ediyor.”

“Keçiye çalalım! Bu daha önce de yapıldı!” diye haykırdı Bruno. “İşte bu, Skeeter!”

Toby ve Milo da yumruk tokuştururken, “Evet!” diye bağırdı.

Skeeter tam konuşacaktı ki bana çılgınca bir bakış atıp, “Koç, hayır,” dedi. “Onlara bunu yapmalarını önermiyordum.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup, “Kimse bir şey çalmayacak,” dedim. “Bu işin peşini bırakacağız.”

Çocukların ağzı açık kaldı. “Koç, eğer bunu yapmazsak bize korkak derler,” diye karşı çıktı Bruno. “Vaşakların gururu önemli.”

Toby ve Milo ona hak verircesine başını salladı.

Başımı iki yana sallayıp, “Bu takımın olayı dürüstlük,” dedim. “Formalarımızı giyip maçlara çıkarız, diğerlerinin önünde kibar konuşuruz, derslerde elimizden gelenin en iyisini yaparız, vücutlarımızı geliştiririz, antrenman yaparız ve kalplerimizi besleriz. Kalpleri kazanırsak her şeyi kazanırız. Huddersfield’a bunun bedelini ödetmenin peşine düşerseniz kalpleri kazanamazsınız. Onların da istediği şey bu. Bu bir hile.” Ellerimi kalçama koydum. “Ayrıca sahada olduğu gibi yakalanan hep ikinci kişi olur. Sizi bekliyor olacaklar. Onların seviyesine düşmeyin. Daha iyisi olun.”

Uzun bir sessizlik oldu, çocuklar gözlerime bakmıyordu. Skeeter ayaklarını sürüyerek, “Evet, aynen söylediği gibi,” diye mırıldandı.

Dönüp Skeeter'a baktım. "Hemen buranın bakımını yaptır," dedim. "Antrenmandan önce temizlenmesi gerek. Ofisi ara ve Huddersfield'daki müdürü arayıp, bugün devamsızlık yapan öğrenci olup olmadığını öğrenmesini söyle. İşe yarayacağını sanmıyorum ama bir bakalım. Ayrıca şu Insta hesabını da kapatmaya çalışın." Karşımdaki asık suratlara baktım. "Siz üçünüz benimle birlikte okula dönüyorsunuz. Bunun bizimle takım arasında kalmasını istiyorum. Paldır küldür okula gidip herkese yaymanızın lüzumu yok. Bu işleri daha da kötüleştirir ve taraftarları kızdırır. Anladınız mı?"

"Ama o zavallı peluş hayvanlar..." diye başladı Bruno.

"Aması yok," dedim.

Nefesi kesildi.

"Anlaşıldı, efendim. Dudaklarım mühürlü. Kız arkadaşşıma anlatabilir miyim? Biz onunla her şeyi paylaşırız. O amigo kızlardan ve aşırı seksi."

Derin bir nefes aldım. "Hepimiz kız arkadaşının kim olduğunu biliyoruz, Bruno," dedim. "Bunu sadece takımdakiler bilecek. Bunu lehimize kullanabiliriz. Eğer dışarıda bir yerde Huddersfield olan birini görürseniz iyi davranın, hiçbir şey olmamış gibi ve radarınıza takılmamış gibi yapın. Asıl intikam budur."

Bana şüpheyile baktılar.

Bruno'nun omuzları düştü. "Bize o meşhur Savaş Sanatı alıntılarında birini mi okuyacaksın?" dedi.

"Hayır, Toby okuyacak. Kaptanınız o. Toby?"

Bakışlarımı ona çevirip içinde olduğunu bildiğim liderliği göstermesini bekledim. Sahada ve antrenmanlarda mantralarımızı tekrar ettiğini duymuştum. O benim en iyi, kendini en çok adan, burs kazanamazsa kaybedecek çok şeyi olan oyuncumdur. Bu düşünce duraksamama neden oldu. Gelecek sezon onu arkada bırakacaktım ama sonra bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Ben burada olsam da olmasam da Toby'nin hak ettiği eğitimi almasını sağlayacaktım.

Toby omuzlarını dikleştirerek alıntılardan birini kendi cümle-

leriyle tekrarladı. “Hamle yapmadan önce iyice düşünün. Düşmanınızı ve onun sizi nerede bekleyeceğini düşünün. Eğer size tuzak kurduklarını düşünüyorsanız kuruyorlardır.”

Başımı sallayıp, “Onlara ne yapmamız gerektiğini söyle,” dedim.

“Görmezlikten geleceğiz. Bunu bizi sinirlendirmek için yaptılar. Ani bir tepki vermemizi, belki de yakalanıp, birkaç maç ceza yiyip galibiyet serimizi kaybetmemizi beklediler.”

İçimi büyük bir gurur kaplarken Toby’nin sırtına vurdum.

“Pekâlâ. Şimdi, bunlar samimi düşüncelerin mi?”

“Evet, efendim.”

“Her birinizin bu meselenin peşini bırakacağına dair bana söz vermesini istiyorum,” dedim.

“Söz veriyoruz,” dediler.

Sahadan çıkıp, okul binasına dönerken oyun stratejileri ve antrenman rutinleri hakkında konuşmaya başladık. Kriz önlenmişti. Benim gözetimimde hiçbir keçi çalınmayacaktı.

Küçük evlerine girdiğimiz sırada, Toby’nin annesi Bonnie, “Roadhouse’daki doğum günü kutlamam için teşekkür ederim. Pasta çok güzeldi. Favorim çikolatalı pastalar,” dedi. Kasabanın güney tarafında, daha köhne bir bölgedeydi. Evler ellili yıllarda inşa edilmişti, bahçeleri küçüktü. Toby kapıyı açık tutarken oturma odasına geçtik.

Toby hediyelerini ve balonlarını tezgâha bıraktı. Lois ona üzerinde Toby’nin on beş numarasının yazılı olduğu göz kamaştırıcı bir forma ve kasabadaki bir kadın mağazasından hediye kartı almıştı.

Bonnie’yle birlikte oturma odasına girdiğimizde, Toby’nin üç gol pası attığı bir önceki maçı izleyebilmesi için televizyonu açtım. Hasta olduğu için maça gidememişti.

Su almak için mutfığa girdiğimde Toby’ye, “Sorun ne?” diye sordum. Masada, kaşlarını çatarak defterine bakıyordu.

İnleyerek saçlarını geriye attı. “Cebir iki,” dedi. “Resmen duvara tosladım. İkinci dereceden denklemleri çözemem.”

Yanına oturup, "Bir bakayım," dedim.

Ders kitabının başına geçip problemlerin üzerinden adım adım ilerledik. Bonnie gelip pastayı ve hediyeleri kaldırırken, bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sordu ama biz olmadığını söyleyip çalışmaya devam ettik.

Lisedeyken sportif yeteneklerimin yeterli olmamasından ya da elimden alınmasından o kadar korkardım ki kendimi derslere verirdim. Okul, iş ve kız kardeşlerimle ilgilenmek dışında başka hiçbir şeye vaktim olmuyordu.

Toby birkaç dakika sonra, "Sanırım anladım," dedi. "Siz gidebilirsiniz."

"Emin misin? Acelem yok. İnan bana. Hiçbir planım yok." Dudağını çiğnedi. "Ne var?"

"Bir şey yok. Sanırım annem yatmak üzere ve onunla pek konuşamadık," dedi. Aceleyle ayağa kalkıp bardağını lavaboya bıraktı.

Kaşlarımı çattım. "Bugün sahada olanlarla mı alakalı?" diye sordum.

"Hayır, efendim. Bir şey yok. Yemin ederim."

Birkaç saniye onu inceledim. Onu anlıyordum. Annesiyle yalnız kalmak istiyordu. Ya da belki de bir şeyler gerçekten içini kemiriyordu ve bu konuda konuşmaya hazır değildi.

Sırtına hafifçe vurdum. "Bana ihtiyacın olursa numaram sende var, tamam mı?" diyerek kitapları işaret ettim. "Takıldığın bir şey olursa beni çaldır. FaceTime'dan hallederiz, anlaştık mı?"

"Evet. Anlaştık."

"Pazartesi görüşürüz," dedim ve eve gitmek üzere çıktım.

Eşofmanlarımı ve eski bir antrenman tişörtümü giydikten sonra çalışma odama geçtim. Gitarımı alıp, deri koltuklardan birine oturduğumda Köpek arkamdan koşarak geldi. Gitar çalmayı Tuck'tan öğrenmiştim. Onun kadar iyi olmasam da tek başıma geçirdiğim zaman arttıkça daha çok şey öğreniyordum.

Köpek ayaklarımın ucuna yerleşirken, ben ısınmak için birkaç

nota basıp Johnny Cash'in Nine Inch Nails'tan coverladığı *Hurt* şarkısının girişini çalmaya başladım.

Ben sözleri mırıldanırken kapı açıldı ve Nova ofisime girdi. Köpek başını kaldırdı, esnedi ve sonra tekrar yere çöktü. Ona *davetsiz misafiri fark ettiğin için teşekkürler* bakışı attım.

Köpek dışarı çıkarken Fransız kapılarımı aralık bırakmış olmalıydı.

Üzerinde bir şort, yeşil bir kolsuz bluz ve şu çizmelerden vardı. Saçlarını bana Leia kostümü giydiği zamanı hatırlatan yüksek bir atkuyruğu yapmıştı. Aletimin kasılmasına neden olmuştu. Elinde bir ışın kılıcı vardı ve onu sağa sola salladı, daha sonra da sanki bir kral asasıymış gibi masamın üzerine koydu.

Çalmaya devam ettim. O yanıma yaklaşırken şarkıyı söylemeye başladım.

Başını sallayıp, parmaklarıyla bacağına vurarak ritim tuttu ve şarkıyı söylemeye başladı.

Sesinin saflığıyla sarsıldım. Şarkının sözleri anlaşılırdı ve insanın tüylerini diken diken ediyordu. Cash'in kederli baladından daha farklı bir bakış açısydı bu, onun sesi daha yumuşaktı. Otel odamda şarkı söylediği bir anı gözümün önünden geçti. Gözlerimi ondan ayırıp gitara odaklandım.

Şarkı biterken odayı bir sessizlik doldurdu. Kolumdaki tüyler diken diken olmuştu ve gözlerimi açlıkla onun üzerinde gezdirirken... Sikeyim! Kitapçıdaki sahte öpücüğün tamamen saçmalık olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Onu öpmek istemiştim. Ve evet, ona sahte sevgililik olayını teklif etmiştim. Ve evet, bunu öncesinde İK'yla konuşmuştum. Aklımdan ne geçiyordu ki?

"Bir şarkı daha," dedi. "Rahatlamama yardımcı oluyor."

Alnımda boncuk boncuk ter birikiyor, Jolene'e geçerken parmaklarım uyuşuyordu. Alçak sesle bir kahkaha attı ve vokaline *country* tınıları katarak şarkıyı söylemeye başladı.

Şarkı bittiğinde, gitarı ayağımın yanına bırakırken, "Bir melek gibi şarkı söylüyorsun," dedim. "Hiç müzikle uğraştın mı?"

"Pek sayılmaz. Güzel şarkı söylüyorum. Sanırım güzellik yarış-

malarındaki yeteneğim buydu.” Derin bir nefes verdi, dudakları seğirdi. “Pekâlâ. Kim olduğumu ne zamandır biliyorsun?”

Ah, demek bu yüzden bir gün önceden gelmişti.

Ve işte o an gelip çattı.

New York’taki o gece hakkında açıklama yapmam gereken bölüme gelmiştik.

“Sparky’yi sana getirdiğim gündü. Bir şey... Aramızdaki elektrik... Her neyse. İsmi öğrenmek için Tuck’ı aradım.”

Gözleri parladı.

“Ah. Dostum. O çocuk bir kızı her şeye ikna edebilir.”

Dudaklarım düz bir çizgi haline geldi. “Sana bir ücret teklif etmekle ilgili bir şeyler söyledi,” dedim.

Kaşlarını çatıp, “Bekle,” dedi. “Parayı hiç kabul etmedim.”

“O zaman neden yaptın?” diye sordum huysuzca. Sessizce homurdandı. “Ne dedin?”

Bana ters ters bakıp, “Seninle tanışmak istedim, seni koca almak,” dedi.

“Mahvolmuş, sarhoş, eski bir oyun kurucuyla tanışmak istedin, öyle mi? Hem de acayip bir kostümle.”

“Fikri Tuck verdi ve ben... Ben...”

Elini sallayarak geçiştirdi.

“Evet?”

Ağızından kesik bir nefes kaçtı. “Futbolu seviyorum ve sen herkesten iyi oynuyordun. Al işte. Sana iltifat ettim.” Zarif omuzlarını silktiler. “Benim için hayran anlarından biriydi. Oraya seninle sevişmek için gelmedim. Lütfen. Ben sadece istediğim için sevişirim.”

İçimi büyük bir rahatlama kapladı. Sırıtıp, “Pekâlâ,” dedim. “Demek kaçık hayranlardan birisin.”

Gözlerini devirdi.

“Artık değilim, senin de bildiğin gibi.”

“Doğru. O gece...” dedim. Kaşlarımı kaldırarak onun tamamlamasını bekledim.

“Belli ki o gece ne olduğunu hatırlamıyorsun.”

“Büyük kısmını hatırlıyorum.” Dudağımı çiğnedim. “O... O zamanlar hayatımın zor bir döneminden geçiyordum.”

“Anlıyorum,” dedi mavi gözleri yumuşarken.

Nazik ses tonuna hazırlıksız yakalandığım için bakışlarımı kaçır-dım. O gece içinde bulunduğum durumu, yasin beni nasıl yiyip birirdiğini hatırlıyordum ve yasını tuttuğum sadece Whitney de-ğildi. Aynı zamanda kariyerim ve hayatımdı. Futboldaki onuncu yılıma gireceğim ve evleneceğim zamanda her şey suratıma patla-mıştı. İçimde bir şeyler ölmüştü. Hayallerim. Birilerini koruyup kollayabileceğime dair inancım. Âşık olma arzum.

Sonraki sabah benim için bir dönüm noktası olmuştu. Kendi kendimi yok etme yolunda ilerlediğimi çok net bir şekilde fark etmiş ve bunun önünü kesmiştim. Dibe vurmuştum ve Nova beni o karanlık çukurdan çıkaran basamak olmuştu.

“Tanıştığımızda bekârdım,” dedim sessizce. “İlk başta rehabili-tasyondaydım. Daha sonra başka biriyle birlikte olmaya kalbim el vermedi ve sonra sen geldin.”

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Ergenlik fantezinin ete kemiğe bürünmüş hali,” dedi. “Seni affedeli çok oldu, Ronan. Üzerinden uzun zaman geçti.”

Ama bunu bilmesine ihtiyacım vardı. “Sen olduğunu biliyor-dum. Yemin ederim.” Yerimde kıpırdandım. “Özür dilerim. Araba kazası aklımdan bir türlü çıkmıyordu.”

Duraksadı. “Onu tanıyordum. Pek iyi tanımasam da,” diye ekledi ben iç çekerken. “Senede bir kere çocukların yıllıkları için fotoğraf çekimi yapardı. Öğle yemeğini unuttuğu bir gün onun-la pastırmalı, marullu, domatesli sandviçimi paylaşmışım. Özel hayatınızı gizli tutuyordunuz ve gazeteler kazadan bahsedene ka-dar onun kim olduğunu fark etmedim. Gerçekten çok tatlı birine benziyordu.”

“Öyleydi.”

Whitney’yle takımın fotoğraf çekiminde tanışmıştık. Dokuz ay sevgili kaldıktan sonra nişanlanmıştık. Minyondü, sarı saçları vardı ve onun kahrkahasına, utangaçlığına, geceleri elini kıvrıp yü-zünün altına sıkıştırmasına âşık olmuşum.

Birbirimizin gözünün içine bakarken uzun bir sessizlik oldu.

Nova bakışmamızı bölerek, “Tamamdır. Yeni bir başlangıç yapıyoruz,” diye mırıldandı. “Sabine’in oyuncaklarının arasında bulduğum ışın kılıcını hediye olarak getirdim. Beş para etmez bir şey ama tatlı bir hareket olur diye düşündüm.” Göğsü kabardı. “Ve vereceğim cevabı da yumuşatabilir. Sahte sevgilin olamam.”

9. BÖLÜM

RONAN

İçimi büyük bir hayal kırıklığı kapladı. Bakışlarım dolgun dudaklarına, boynunun zarif hatlarına takıldı.

“Neden?”

“Bu işleri daha da karmaşık bir hale getirecek. Bir geçmişimiz var.”

Ona bir adım yaklaşırken, “Fikrini değiştireceğim,” dediğimi duydum. “İlk olarak, anlaşmamızı profesyonel bir şekilde yürütebiliriz.”

Yüzünü buruşturup, “Ve sen buradan gittiğinde, ben hâlâ burada sonuçlarına katlanıyor olacağım,” dedi.

Omzundaki bir tüyü alırken elim sanki benden bağımsız hareket ediyormuş gibi oyalandı. “Seni suçlamalarına izin vermeyeceğim, Nova.” Dilini çıkarıp dudağının üzerinde gezdirdi. “Hadi, oyun oynayalım,” diye mırıldandım.

“Oyun mu?”

“Hı hı. Barda çalışmışsın. Eminim daha önce bilardo oynamış ya da dart atmışsındır, değil mi?”

Başımınla odanın arka tarafını işaret ettim. Bunu kafasında düşünüp tarttı.

“Oyunlarda pek iyi sayılmam. Sabine satrançta beni mahvediyor. Strateji hiç benlik değil.”

“Ben de iyi değilim.”

“Lütfen. Bunun adil olduğunu sanmıyorum.”

“Bahsi geri çevirecek birine benzemiyorsun, Nova. Bahse varım, beni yenemezsin.” Kasıldı, gözlerini kısarak bana baktı. *Şimdi yakaladım seni.* “Hadi ama.” Dirseğinden tutup onu arka tarafa doğru çektim.

Dartın sapını eline alıp parmaklarını ucundaki kanadın üzerinde gezdirdi. "O zaman dart oynayalım," dedi. "Bahisler ne?"

"Ben kazanırsam sahte sevgilim olmayı kabul edeceksin. Sen kazanırsan kendin karar verirsin."

Bakışları yavaşça üzerimde gezindi. Bol naylon eşofman altımı ve eski Pythons tişörtümü inceledi. Eklemlerini kütletti.

"Bunu ilginç hale getirelim. Üç dart atacağız. Hedefe en çok yaklaşan her seferinde bir şey kazanacak. Bir iyilik."

"Hmm, bunu daha önce yapmış gibisin."

"Bu odada bir sürü güzel şey var." Başıyla büyük ekran televizyonu işaret etti. "Çok hoşmuş."

"Pekâlâ. Ben varım," dedim. Onun kıcını fena tekmeleyecektim.

Başını eğip, "Alistırma yapmalıyız," dedi.

"Lütfen."

Hareket edip dart tahtasının atış çizgisinin arkasında durmasını sağladım.

Bir dart fırlattığında duvara isabet etti.

Boğuk bir kahkaha attım.

"Isınıyorum," diye çıkıştı.

Sonraki beş dartı da hedefin dışına isabet ederken dudaklarım seğirdi.

"Gel, sana yardım edeyim." Arkasına geçip kolunu tuttum. "Ayağının ön tarafına çok fazla yük verme, dengeni kaybedersin."

Ben atış yapan elini tutarken o bana doğru yaslandı. Diğer elimi kalçasına götürdüğümde vücudu benimkiyle aynı hizaya gelerek uyum sağladı. Derin bir nefes aldım, tenimde kıvılcımlar çıkıyordu.

Boğazımı temizledim. "Dartı tutuş şekline kavrama denir. Öncelikle fazla baskı uygulama. İşaretparmağını kullan. Şurada..." Parmağını okşayarak olması gereken yere koydum. "Tam hizasını bul. İşte orası. Başparmağınla destekle ve sonra diğer parmaklarını kullan."

Daha iyi bir pozisyon almak için kıpırdandığında kıcı bana

sürtündü. Sikimi yerinde durmaya zorladım. İkimiz de kıpırdamadan birkaç dakika öylece durduk.

Geri çekilip, “Şimdi duruşunu gevşet ve gerginliğini serbest bırak,” dedim. “Gözlerini tahtadan ayırmadan dirseğini rahat ve sabit bir pozisyona getir. Güzel. Atacağın zaman kolunu hareket ettirip kâğıt uçak gibi fırlat ama dirseğini oynatma. Tüm parmaklarını aynı anda serbest bırakmaya çalış. Bunu yapamazsan dartin dengesini bozarsın. Kolunu, tutturmak istediğin hedefe nişan alıyormuş gibi uzat.”

Fırlattı ve dart hedefin dışındaki üçlü halkaya isabet etti.

“Lanet olsun!” diye homurdandığını duydum.

Birkaç tane daha fırlattı ve her seferinde kaçırdıktan sonra kaşlarını çatarak bana döndü.

Onun kendine olan güvenini artırmak için atışlarımda biraz dikkatsiz davranarak alıştırma turuma başladım.

Yarışma başladığında ilk ben attım ve atışım hedefin içinde, sol tarafa isabet etti.

Çizgiye yaklaşıp bana biraz kurnazca olduğunu bildiğim tatlı bir gülümseme verdikten sonra dartinı fırlattı ve hedefin tam ortasına isabet ettirdi. Nefesi kesildi ve yüzünde hoşnut bir ifadeyle alkışlamaya başladı.

“Şuna bakar mısın? İlkin ben kazandım!”

“Şanslı atış,” diye mırıldandım.

“Ne istemeliyim?” dedi çenesine dokunarak.

“Lütfen, televizyonumu alma. Bu hafta sonu futbol izlemem gerek.” Bakışları tişörtüme takılınca bir kahkaha attı ve ben de keyifle bir kaşımı havaya kaldırdım. Tişörtümün eteklerinden kaldırdım. “Tişörtümü mü istiyorsun? Eskiden hayrandın, ha?”

“Hayır.” Oturup bar taburesinin üzerinde döndü. “Heisman’ı istiyorum. Sonsuza kadar vermeyeceğini biliyorum ama en azından... Ne bileyim. Bir aylığına istiyorum.”

Kahkahalarla güldüm.

“O benim bebeğim. Her sabah onu öpüyorum!”

“Herhangi bir şey konusunda anlaştık. Ayrıca senden uzakta olmayacak. Sadece yan evde olacak.”

Derin bir nefes aldım.

“Bir haftalığına alabilirsin. Sparky’yi ondan uzak tutman lazım. Oda sıcaklığını 20-22 derece arasında tutman gerekiyor. Sakın yanına hiçbir şey yaklaştırma.”

“Anlaştık!” Tabureden atlayıp Heisman’a doğru yürüdü ve onu alıp kucakladı. “Bu çok güzel. Ve sert.”

Sırıtarak, “Cinsel amaçların için de kullanma,” dedim.

“Olur. Belki.” Dart tahtasına geri dönüp kupayı masaya, telefonun yanına koydu. Telefonundan müzik açtığında Otis Redding’in *My Girl* şarkısının sesi odayı doldurdu. “Pekâlâ! Sonraki raunda geçelim.” Şarkıyı mırıldanarak dartını attı ve tam ortasından vurdu.

“Sen bir dart canavarısın,” diye suçladım yerime otururken. “İtiraf et. Alıştırma atışların düpedüz palavraydı.”

“Strateji oyunlarında iyi olmadığımı söyledim ama dart oynamayı severim.”

“Beni kandırdın.”

Başımı iki yana salladıktan sonra dartı fırlatıp onunkine yakın bir yere isabet ettirdim. İkimiz de koşarak, tahtaya gidip dartları kontrol ettik.

“Beraberlik,” dedim. “İkimiz de bir iyilik kazandık.”

Dudağını ısırıp, “Önce sen,” dedi. Bakışlarım kolsuz bluzuna takıldı. Benimle Teksas ağzıyla konuştu. “Bu striptiz dartı değil, tatlım. Tişörtümü çıkarmayacağım.”

“İyi. Bir haftalığına sutyenini istiyorum.”

“Olmaz.”

“Benden kupamı alıyorsun ama basit bir sutyeni veremiyor musun? Vay be!”

“Ah! Mızıkçının tekisin.” Kollarını tişörtün içinden geçirip kıpırdandı, sutyeninin kopçasını açtıktan sonra boynundan dışarı çıkardı. Çok becerikliydı. Göğüsleri sallanırken meme uçları tişörtünden dışarı fırlıyordu. Sutyeni bana fırlattığında kırmızı dantel kumaşı havada yakaladım.

Yüzüme doğru götürüp dilimi göğüs kuplarından birinin kenarında gezdirdim.

Nefesi kesilirken gözlerini kırptırdı. “Ronan,” dedi. “Ben... Ne yapıyorsun?”

Yapmamam gereken bir şey ama...

“Temiz oynayacağımı hiç söylemedim.”

“Cinsel amaçların için kullanma,” diye söylendi. “Pekâlâ, benim istediğim iyilik...” Duraksadı. “Senden sutyenimi giymeni istiyorum.”

“Seni ahlaksız kadın.”

“Kural kuraldır.”

Bu oyunda kural yoktu. Birbirimizle oynuyorduk ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Sutyeni sallayarak, “Daha önce hiç kadın iç çamaşırı giymedim,” dedim. “Yardım lazım.”

Sutyeni elimden aldı. “Kendi kendine giyinmeyi bile beceremiyorsun, zavallı şey,” dedi. “Tanrı yardımcın olsun.”

“Ah! Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Giydir gitsin işte ve kimseye söylemeyeceğine yemin et.”

Kollarımı geçirip askıları omuzlarıma yerleştirdi. Arkama geçip sutyeni çekiştirdi ama sonra, “Tabii ki bağlanmayacak,” diye homurdandı. Beni kendine çevirdikten sonra göğüs kuplarını kopardı. Boğazımla göğsümün üst kısmı arasında kalmıştı.

“Ah, evet. Çok seksisin,” diye mırıldandığında bir kahkaha attım ama sonra mini barın arkasındaki aynada kendimi görünce inledim.

“Bu çok çirkin.”

“Aynen. Ronan Smith kadın iç çamaşırı giymiş. Hızlı aramada TMZ var.”

Telefonuna doğru uzandığında tutup elinden aldım.

“Fotoğraf çekmek yok. Kaybetmeye hazır ol, hayatım. Tekrar oynayalım.”

Bu şeyi kazanmaya hazırdım.

Bana ters ters bakıp, “Neden iyilik olarak sahte sevgilin olmamı istemedin, merak ediyorum,” dedi.

“Çünkü kendime güveniyorum.”

Ayrıca bu sutyen hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Bununla mastürbasyon yapacağım kesindi.

Tekrar dart attık ve ben kazandım. "Evet!" diye bağırdım yumruğumu sıkarak. O ise ellerini kalçasına koymuş, kaşlarını çatıyordu.

"Ne istiyorsun?"

Bir süre düşündüm. En sonunda, "İlk olarak, üç atıştan daha fazlasını yapmalıyız," dedim. "Var mısın?"

"Olabilir." Darth Vader'a doğru baktı. "Kötü adamlar hoşuma gidiyor. Üzerine kıyafetlerimi asabilirim ya da onunla dans edebilirim. Ee, sen ne istiyorsun?"

Gözlerimi üzerinde gezdirip, "Üzerinde pek bir şey yok," dedim.

"Doğru. Oldukça fakirim." Bir çizmesini uzatarak uzun, biçimli, bronz bacaklarından birini sergiledi. "Çizmelerime ne dersin?"

"Ayak numarama uymuyor."

"Ama en değerli eşyalarımından biri."

"Yalancı. Çizmelerin liseden kalma. Bir öpücük istiyorum," diye mırıldandım.

Kalçasını kıvrarak bana doğru süzüldü. Sonra şimşek kadar hızlı bir şekilde uzanıp dudaklarını yaralı yanağımın üzerine sürttü.

Parmaklarıyla şakağımdan boynuma kadar uzanan çizgiyi hafifçe okşarken nefesim kesildi. Kalbim küt küt atıyor, göğsümün içinde kıpırdanıyor, bir şey için yanıp tutuşuyordu. Sahip olamayacağım bir şey için.

Gözlerini bana dikti. "Yüzünü seviyorum. Bu sensin. Ah, yaralar olmadan önce de güzeldin. Hatta sana Henry Cavill demek çok hoşuma giderdi. Çene çizgin o kadar seksi ki. Ama şimdi..." Omuzları kıpırdandı. "Çok karakteristik. Bir anlam taşıyor. Hayatta kaldın ve öteki taraftan kusurlu ama bir o kadar da güzel döndün."

Kaşlarımı çatarak söyledikleri hakkında ne hissettiğimi çözme-ye çalıştım.

"Ben güzel falan değilim."

“Güzellik dışında olmaz. Bunu güzellik yarışmalarında öğrendim. İçi çirkin olan çok güzel kadınlarla da inanılmaz olanlarla da tanıştım. Güzellik, yolumuza nasıl devam ettiğimizle, etrafımızda yarattığımız hayatla ilgili. Anlamlı bir hayat yaşamamızla ilgili. Doğruyu söylemek gerekirse benim de bunu yapabildiğimden emin değilim. Elimden geleni yapıyorum. Hepimiz yapıyoruz. Üzücü bir sebeple de olsa eve dönmenin bana iyi geldiğini biliyorum. Açıkçası...” Yüzünde düşünceli bir ifade belirirken iç geçirdi. “Hayatımda bir dayanak noktasına, aidiyet hissine ihtiyacım vardı. Sabine ve evimiz bana bunu verdi.” Bir kahkaha attı. “Baksana. Dart atmamız gerekirken bizi ciddi meseleler hakkında konuşturuyorum.”

Koçluğu saymazsak benim de bir dayanak noktamın olmadığını fark ettim.

Yaralarımı öpen ilk kadın olabilirdi. Elbette Nova’yla geçirdiğim o geceden beri kaygısız, gamsız, kolay unutabileceğim kadınlarla birlikte olmuşum ve genelde hepsi yaralarım yokmuş gibi davranmıştı. Belki ne diyeceklerini bilmiyorlardı. Belki de onların orada olduğunu unutmak istiyorlardı.

“Hadi, devam edelim,” dedim ondan uzaklaşarak.

Önce o fırlattı ve dart hedefin dışına isabet etti. Sonra ben fırlattım ve dart duvara saplandı.

“Lanet olsun!”

Ben köşeye sinerken o da coşkuyla, “Züppeyi yendim!” diye haykırıyordu. Durup tam karşıma dikildi. “Bir haftalığına Darth Vader’ı istiyorum. Evime bırakacaksın.”

İnledim.

“O çok pahalı. Ayrıca ağır.”

“Bu oyun *senin* fikrindi. Hadi, tekrar oynayalım. Bütün gece devam edebilirim,” diye şakıdı.

Tahtanın karşısına geçip fırlattım ama dartım hedefi tutturamadı. Tekrar küfrettim.

Vücudunu tam olması gereken şekilde konumlandırdı, dirseğini kusursuz bir açıyla ayarladı ve hedefi on ikiden vurdu.

Odanın içinde dans ederek Prenses Leia'nın yılan şeklindeki kol manşetinin önünde durduğunda derin bir nefes verdim. "Bileziği istiyorum," dedi. "Sonsuza kadar. Zaten benim. Kostümümü tamamlamak için ona ihtiyacım var." Başını çevirip tek kaşını kaldırdı. Yanına gidip kutuyu açtım ve bileziği açık avucuna tutuşturdum.

"*Yıldız Savaşları*'nı sevmezsin bile," diye mırıldandım.

"Kaybetmekten nefret ediyorsun, değil mi?"

"Evet," diye hırladım.

Manşetle biraz uğraşıp, kopçasını açamayınca elinden aldım. Kolunu yukarı itip manşeti koluna taktım. Elim kendiliğinden kolundan aşağıya doğru süzüldü.

"Bu oyun ön sevişme gibi hissettiriyor," diye mırıldandı ve benden uzaklaştı.

"Sutyenle ön sevişme yapacağım aklıma gelmezdi," diye söyledim.

Kahkahalarla güldü. "Altıncı tur başlıyor." Dartı fırlattı ve merkezi tutturamadı.

Bir adım öne çıkıp dartı tam tahtanın ortasına fırlattım. Sayı! Gülümseyerek ona doğru döndüm.

Atkuyruğunun ucuyla oynuyordu. "Kıyafetlerimi çıkarmayacağım," dedi.

Bar taburelerinden birine geçip oturdum.

"Bunun üzerine düşünmem gerek."

Karşıma oturdu, gözlerimiz birbirine kenetlenirken çenesini ellerinin arasına aldı. Lanet olsun, onu izlemeye bayılıyordum ve sebebi sadece güzelliği değildi. Gülüşünde bulaşıcı bir etki, onu saran bastırılmaz bir neşe hissi vardı.

Onunla dart oynamak, bu koca evde geçirdiğim en güzel zaman olabilirdi.

"Bana senin hakkında bir şey söyle," dedim. "Bilmediğim bir şey. Bir sır."

"Bir sır. Hmm."

Uzun bir duraksamanın ardından bir anda bağırarak, odanın içinde hoplayıp zıplamaya başladı.

“Ne oldu?”

Yere çöküp botunu çıkardı ve fırlatıp attıktan sonra kemiğini ovuşturdu. “Kramp girdi,” dedi. “Dart tahtasının önünde duruşumu ayarlamaya çalışmaktan ya da stiletolar yüzündendir. Uzun ramandır topuklu ayakkabı giymiyordum. Bilmiyorum. Ah! Baldırım da acıyor.” Acıyla yüzünü buruşturdu.

Yere eğilip ayağını tuttum. “Gel, yardım edeyim.” Başparmaklarımı sertçe kemiğine bastırıp gezdirdim. “Başta acır ama bacak kaslarını gevşetmeye çalış, tamam mı?”

“Tamam.” Yüzünü buruşturarak kesik kesik nefesler verdi. “Üzgünüm. Oyunu mahvettim. Bir sonraki turda üzerinde sütyenimle dans etmeni isteyecektim. Ya da büyük ekran televizyonu alacaktım. Anneminki on yıllık. Ah! Acıyor. Neden?” diye yakındı.

“Susuzluktan, ayakkabılardan ya da herhangi bir şeyden olabilir.”

“O ayakkabıları giymeyi bırakamam. Andrew’la görüşeceğim!”

“Canını yakan bir adam için süslenip püslenecek misin?”

“Ona ne kaybettiğini göstermek için süslenip püsleneceğim.”

Sözlerinin üstüne dudaklarım gerildi. “Tekrar bacağına esnet,” dedim ayağına masaj yaparak. Parmağımı üstüne bastırıp elimi topuğuna kadar kaydurdum.

Yüzünde rahatlamış bir ifade belirirken derin derin iç çekti.

“Geçti. Tanrı’m. Ellerin sihirli sanki. Teşekkür ederim.”

“Ne demek. Milyonlarca kramp yaşamışımdır.”

Yere çöküp yanına oturdum. Kolsuz bluzu yukarı sıyrılmıştı ve karnı görünüyordu. Onunla aynı anda bluzunu aşağı çektiğimde ellerimiz birbirine değdi. Parmaklarımız duraksadı ve hafifçe birbirine dolandı. Başparmağım elinin üstünü okşadı. Yumuşak teninde küçük daireler çizdi. İçimde bir sıcaklık hissettim.

Yüzüne doğru yaklaşarak, “Bana sırrını söyle,” diye mırıldandım.

Boğazından yukarı doğru usul usul kızardı.

“Söyleyemem.”

“Neden?”

Gözbebekleri büyümüş bir halde bana bakarken titrek bir nefes aldı. Nefesim hızlandı.

“Nova.”

Ağzını açtı.

“Ronan.”

Dudaklarından kendi adımı duymak, bastırduğım arzunun tsunami gibi çarpmasına neden oldu. Siktiğimin Andrew’unu unut gitsin. Evet, hâlâ ona âşıktı ama...

Ellerini saçlarıma dolayarak kafamı kavradı. “Bu ne böyle?” diye mırıldandı.

Bu delilikti. İnkâr edilemez bir kıvılcımdı. Arzuydu.

Bir yanım durmamı, bu yola girmememi, tehlikeli bir çizgiyi geçmek üzere olduğumu söylüyordu.

Ona doğru eğildim ve benimle ortada buluştu. Dudaklarımız çaresiz bir öpücükte birbirine yapışırken nefeslerimiz birbirine karıştı. Dudakları yastık gibiydi. Saten gibiydi ve uyandırdığı şehveti hissettikçe inliyordum. Dudaklarımız ayrılıyor ve tekrar birleşiyor, daha fazlasını arıyordu. Alt dudağını dişlerimin arasına aldım, o da aynısını yaptı. Dillerimiz birbirine dolaştı, nefessiz kalana kadar birbirimizin tadına baktık. Sanki ağızlarımız birbirini tanıyor, asırlık bir ritimle senkronize oluyordu.

Kollarımla kendimi desteklerken, bedenimi onunkiyle aynı hizaya getirerek üzerine çıktım.

“Tişörtünü yukarı kaldır,” dedim nefes nefese.

Tişörtünü hafifçe yukarı sıyrıp dolgun, yumuşacık memelerini ortaya çıkardığında bir meme ucunu ağzıma alıp emdim. Koyu pembe meme uçlarının etrafında dilimi gezdirdim, daha sonra dişlerimin arasına aldım. Ağzım onun şeklini, kıvrımlarını, göğsündeki çilleri, köprücük kemiğini keşfederken diğerine geçtim. Hepsinin tadına baktım. Sikim şortunun üzerine önce yavaş yavaş, daha sonra daha sert bir şekilde sürtünmeye başladı. Elleri belime, pantolonumun altından kıcıma doğru kayarak beni daha yakına çekti.

Eşofmanımın üzerinden sikimi avuçlamak için uzandığında,

içimde kıvılcımlar patladı. İnleyerek kendimi ellerine doğru bastırdım.

Ona bakarken, "Nova..." diye fısıldadım. Safir gözleri sıcaklıkla parıldarken, içimde bir şey donup kaldı. Dehşete kapıldım. Zihnimin içinde bir savaş başladı.

İşte o an...

Durmalıydım.

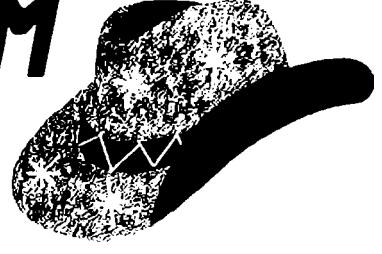
Ama...

Bir anda çalışma odamın kapısı açıldı.

10. BÖLÜM

RONAN

Lois, Skeeter’la birlikte çalışma odama dalarken, “Ronan!” diye seslendi. “Yardım etmemiz gerekiyor. Ah! Canım, özür dilerim. Şey, bölmek istememiştim.” Gözlerini kocaman açarak göğsümdeki sutyene baktı ve hızla gözlerini kırıştırarak başka tarafa döndü. “Tanrı’m. Yanında biri olduğunu bilmiyordum. Zili çaldık ama açmadın, biz de kapıyı denedik. Blue Belle’da kapını kilitlemene gerek olmadığını ben söylemiştim ama eğer kilitlemezsen insanlar içeri girebilir, özellikle de acil durumlarda. Yüce Tanrı’m!”

Nova altımda kaskatı kesilerek, tişörtünü indirirken, “Henüz kilitlemeye fırsatım olmamıştı,” dedim. Onu yerden kaldırıp müziğin sesini kısıtım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Burada ne halt ediyorlardı?

Bir elimi saçlarımın arasından geçirip Lois ve Skeeter’a arkamı döndüm ve pantolonumdaki şişliği aşağı doğru iterken yüzümü buruşturdum. Umursamaz bir tavır takınarak kuyruğunu sallayan Köpek’e baktım. “Seni benim evime bırakmalarına şaşmamalı,” dedim. “Zavallısın.” Onu sevdikten sonra masama geçip sutyeni çıkardım ve çekmeceye atıp kapadım.

Nova yüzü pembeleşmiş halde bir bar taburesine oturdu.

Kollarımı kavuşturarak Skeeter ve Lois’ın karşısına geçtim. “Acil durum ne?” dedim. “En başından anlatın.”

Skeeter yüzünü buruşturdu. Kumral saçları darmadağınık görünüyordu. “Wayne Bölge Şerifi, Bruno, Toby ve Milo’yu göl kenarındaki Loch Ness Yolu’nda durdurmuş. O Lois’ı aramış, Lois da seni aramaya çalışmış. Sen açmayınca da beni aradı.”

Telefonumu elime alıp yirmi cevapsız aramayı gördüm. “Sessizce almıştım,” dedim.

Lois elini salladı.

“Oraya gidip işleri düzeltmemiz gerekiyor.”

Skeeter ellerini cebine sokarak, “Eğer tutuklanırlarsa bu sezon işimiz biter,” diye mırıldandı. “Wayne Hazırlık Okulu’nu yendik, kan güdüyorlar.”

“Wayne Bölge Şerifi Jimmy Lockhart...” diye homurdandı Lois. “Koyu bir Wayne Hazırlık Okulu taraftarı. O bölgede hiç dostumuz yok.”

“Orada ne bok yiyorlarmış?” diye sordum. “Saat gecenin on biri.”

Skeeter yüzünü buruşturdu.

“Huddersfield keçisini çalıyormuş. Loch Ness Yolu üzerinden gitmen gerek. Burası arka yol, sanırım Blue Belle’a gizlice girmeyi düşünüyorlardı.”

Odanın içinde volta atarken, “Lanet olsun!” diye kükredim. “Maskotu çalmışlar.”

“Onun bir koç olduğunu söylüyorlar ama boynuzu olmaması lazım. O bir keçi,” diye homurdandı Skeeter.

Lois şapkasını çıkarıp bize ters ters baktı.

“Vakit kaybediyoruz. Zavallı Milo’m. Daha on altı yaşında. Onları kurtarmamız lazım.”

“Nasıl?” diye sordum.

“Oraya gidip yalvarırız. Ve şerifin bizi dinlemesi için dua ederiz. Skeeter’in arabası evimin önünde duruyor, o yüzden o benimle gelecek,” dedi Lois, şapkasını takıp dönerken. “Siz de takip edin.”

Anahtarlarımı alırken, “Nerede bu göl?” diye sordum.

Nova dolanıp, yanıma gelirken, “Ben tarif ederim,” dedi.

“Gelmek mi istiyorsun?” diye sordum.

Başını salladı.

“Eğer sen de istersen. Sabine’i almam lazım. Bir süre orada kalmamız gerekebilir.”

“Pekâlâ,” dedim. Onun da gelmesi içimi rahatlatmıştı. Onu bırakmaya henüz hazır değildim.

Lois ve Skeeter ön kapıdan çıktıktan sonra kapıyı kilitledim. Daha sonra Nova'yla garaja gittik. Geniş arabanın yolcu kapısını açtım, emniyet kemerini taktığından emin olduktan sonra sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdım.

Beş dakika sonra Sabine üzerinde şort ve tişörtle evlerinden çıktı, arka koltuğa geçip kemerini bağladı.

Anacaddeden geçip birkaç kilometre ilerledikten sonra Nova bizi iki arabanın ancak sığabileceği ıssız, ağaçlık, çakıllı bir yola soktu.

Bir virajı döndüğümüzde, gece göğünde mavi ışıklar yanıp sönmeye başladı. Bruno'nun beyaz kamyoneti yolun kenarına çekilmişti. Arkasında da bir polis arabası bekliyordu. Lois ve Skeeter çoktan dışarı çıkıp şerifle konuşmaya koyulmuştu. Sabine ve Nova'yı bırakarak arabadan atladım. Ağaca bağlı bir keçi görünce çenemi sıktım. Turuncu Huddersfield futbol forması giymiş keçi bana gözlerini kırpıştırarak baktıktan sonra başını eğip otları çiğnemeye devam etti.

Çocuklar polis arabasının arkasında oturuyordu. Evet, bu biraz zor olacaktı.

Şerif uzun boylu, haki üniformalı ve kovboy şapkalı, belinde tabancası olan biriydi. Elini koluna koyan Lois'tan uzaklaşıp yanına geldi. Benimle sertçe tokalaştı.

"Ronan Smith. Tanıştığımıza memnun oldum. Jimmy Lockhart."

Ona elimden geldiğince gülümsemeye çalışıp, "Bizim çocukların başının biraz derde girdiğini duydum," dedim.

Parmağıyla beyaz kamyoneti işaret etti. "Bir ihbar üzerine gelmiştim ve göl çevresini kontrol edeyim dedim. Bruno Miller'ın kırık bir stop lambasıyla araba kullandığını gördüm ve uyarı cezası kesmek için onu kenara çektim. Sonra arka koltuktaki keçiye gördüm. Köpek sandım ama eh, Huddersfield'ın maskotuymuş. Stadyumda yaşıyor. Bu, haneye tecavüz ve hırsızlıktır." Bana sert bir ifadeyle baktı. "Sana olan saygımdan Lois'ı aradım. Ben de Pythons taraftarıyım."

“Ama Bobcats taraftarı değilsin anladığım kadarıyla. Öyle değil mi?”

Dudaklarını büzüp, “Wayne Hazırlık Okulu’nda oyun kuru-cuydum,” dedi. “Wayne bölgesinde doğup büyüdüm. Birkaç hafta önce bizi yendiğinizde ben de maçtaydım.”

Harika.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Onları gözaltına alıp çocuk nezaretine koyacağım. Aileleri-ni arayacağım. Kefaletle serbest kalacaklar, daha sonra da çocuk mahkemesine gidecekler. Koç, hırsızlık ciddi bir meseledir.”

Altını çizerek gibi keçiye baktı. Kahverengi, beyaz benekli ve çok büyük olmayan, yaklaşık bir Alman çoban köpeği büyüklüğünde bir keçiydi.

Gözlerim polis arabasının arkasındaki çocuklara takıldı. Başla-rını çevirmiş, kocaman gözlerle bana bakıyorlardı. “Onlar benim as kadrom,” dedim sertçe. “Huddersfield’lilar sahamızı mahvetti ve onlar da tepki gösteriyorlar. Onlar iyi çocuklar, sahada kendile-rini adıyorlar ve genellikle yasalara uyuyorlar.”

“Bu gece uymadılar.”

“Bu meseleyi çözmemizin bir yolu var mı? Özel olarak?”

Gergin bir sessizlik oluşurken uzaklarda kurbağalar vıraklıyor-du. Yüz ifadesi sertleşti.

“Bir polis memuruna rüşvet mi teklif ediyorsun?”

“Tabii ki hayır ama seve seve futbol topu imzalarım.”

Evet, bu bir rüşvetti.

Skeeter yanıma yanaşıp, “Hadi ama Lockhart,” dedi. “Eskiden sahada birbirimize karşı mücadele ederdik. Birbirimizi tanıyoruz. Bütün bunları unutturacak bir şey yok mu?”

Başparmağını kemerine sıkıştırıp, “Hiçbir şey yok,” dedi.

Yüzümü ovuşturarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

“Futbolcu olmanın ve diğer takımın şaka yapmasının nasıl bir şey olduğunu unuttun mu? Onlar daha çocuk. Hormonlarına hâ-kim olamıyorlar.”

Başını salladı.

“Unutmadım ama stadyuma girip öylece bir malı alamazlar. Huddersfield onu bir kafeste tutuyor olsa bile.”

Burnumu sıktım, daha sonra arabamın kapılarından birinin çarparak kapandığını duydum. Nova arkamdan yaklaşıp elini koluma doladı.

“Ne oluyor, sevgilim? Senin çocuklar tutuklanacak mı?”

Bana bakmak için kaldırdığı yüzüne döndüm. *Sevgilim* mi? “Sanırım,” diye mırıldandım.

Şerif, “Nasıl yani? Nova Morgan?” dedi.

Nova atkuyruğunu sallayarak usulca, “Jimmy!” dedi. “Sen olduğunu bilmiyordum!” Kollarını açarak, adama doğru ilerlerken yüzü ıslı ıslıldı. Jimmy içten bir kahkaha atarak onu kaldırdı, havada döndürdükten sonra tekrar yere indirdi.

“New York’ta olduğunu sanıyordum. Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu!”

Nova ona annesinin ölümünden bahsettiğinde kolunu sıktı ve aralarında kaşlarını çatmama neden olan bir aşinalık oluştu. “O kadını çok severdim. Yediğim en lezzetli yulaf ezmesi, çikolata parçacıklı kurabiyeleri yapardı.” Kahkahalara boğuldu. Yüzünde bir sırıtış belirirken, sesini alçaltarak devam etti. “Beni dolabında, tüm o peluş hayvanların altında yakaladığı zamanı asla unutmaya-
cağım. Beni resmen döve döve evden atacaktı. Sonra da anneme söyledi. Seni bir hafta arayamamıştım.”

“Hayatımda geçirdiğim en uzun bir hafta,” diye dalga geçti.

Jimmy kıs kıs gülüp, “Beni unutacaksın diye ödüm kopmuştu,” dedi.

Sanırım kendisi bizim ne olduğumuzu unutmuştu.

Hem Nova neden hâlâ o adamın kollarındaydı ki?

“Şerifliğe terfi ettiğini duymuştum. Çok yakışıklı olmuşsun.” Rozetini çıkarıp gülümsedi. “Her zaman favori eski sevgilim olmuşsun. Ve bu doğru.”

“On beş yaşındaydık ve birbirimize âşık olduğumuzu sanıyorduk. Sonra senin gitmen gerekti ve Andrew için beni terk ettin.”

Eğilip, ona bir kez daha sarıldığında donup kaldım. Üstünde

sutyen olmadığı aklıma gelmişti. Eli sırtının alt kısmına doğru gidiyor, beline kayıyordu.

“Her neyse. Çocuklara dönelim,” diye çıktım.

Bana ters bir bakış atıp tekrar Nova’ya döndü. “Anladığım kadarıyla onunla görüşüyorsun, ha?” dedi.

Nova bana bakıp ıslıl ıslıl gülümsedi. “Birlikteyiz, evet,” dedi. “Dünya tatlısıdır.” Gözlerimi devirdim. Söylenebilecek onca şey varken... “Kendini tamamen bana adadı. Öyle değil mi sevgilim?”

“Tamamen,” dedim tatsız bir gülümsemeyle.

Lois gözlerini silerek yanıma geldi. Polis aracının yanında, camın arkasından Milo’yla konuşuyordu.

“Neler oluyor?”

Nova, Jimmy’nin koluna girip, keçiye doğru ilerlerken, “Nova ve Jimmy arayı kapatıyorlar,” diye mırıldandım. Ne konuştuklarını duyamıyordum.

Lois onları izlerken derin bir iç çekti. “Aralarında bir şeyler olduğunu unutmuşum. Çok uzun zaman önceydi.” Bana bir bakış attı. “Ee, sen ve Nova? Onu doğru mu duydum? Dünya tatlısı mı dedi?”

Gözlerimi kapatıp, “Lütfen, bir daha sakın evime habersiz girmeyin,” dedim. “Ayrıca Nova’nın ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum.”

Skeeter sırtarak, “Çok hızlısın, Koç,” dedi. “Onunla daha yeni tanıştınız ve siz şimdiden...”

“Evimde her ne gördüyseniz kafanızdan silip atın,” diye homurdandım.

“Bence kadın kıyafetleri giymende hiçbir sakınca yok,” dedi Skeeter. “Benim bununla ilgili bir derdim yok. Onu sahada giyersen çocuklar biraz şaşırabilir ama sana hayranlar. Buna alışacaklarına eminim. Austin’da bir kuzenim var, topuklu ayakkabı ve elbise giyiyor. İsmi Mark’tan Mandy’ye çevirdi. Ailemden kimse tepki göstermedi.”

“Skeeter! Kadın iç çamaşırları giymiyorum. Dart oynuyorduk. Bir turu o kazandı ve ben... Ah! Boş versene!”

Koluma vurdu.

“Ben kale gibi sağlamım. Benden laf çıkmaz.”

“İnsanların cinsel hayatı özel kalmalı. Bill’ım hayattayken biz de eğlenceli şeyler yapardık,” diye araya girdi Lois.

Derin bir nefes verip, “Bunun yeri burası değil,” dedim.

Nova keçiyi severek Jimmy’ye kahkahalarla güldü. Jimmy şapkasını çıkarıp Nova’nın başına geçirdi.

“Sihrini konuşturuyor,” dedi Skeeter keyifli bir sesle. “Eski bir ateşi körüklemek gibisi yoktur.” Beni dürttü. “Ona iyi davran, Koç. Sadece söylüyorum. Andrew’la kötü şeyler yaşadı. Beni anlıyor musun?”

“Tabii ki,” dedim kaşlarımı çatarak. Nova’yı asla incitmek istemezdim.

Onları beklediğimiz yere geri dönerken kolunu adama doğru uzattı. Nova yüzünü Jimmy’ye doğru çevirmişti ve Jimmy de onun elini okşuyordu. Çok samimi görünüyorlardı.

İçimi inanılmaz bir kıskançlık kaplarken ellerimi birbirine ke-netledim.

Son derece mantıksız bir davranıştı.

Önümüzde durduklarında Şerif beni şöyle bir süzdü.

“Nova sana kefil olduğu için stop lambasına uyarı cezası kesip gitmelerine izin vereceğim,” dedi. “Cumartesi günü birkaç kamu hizmeti işi için bana gelmelerini istiyorum. Yol kenarındaki çöpleri toplayacaklar. Wayne bölgesinde. Üzerlerine Bobcats forması giymeseler iyi olur.”

Lois astım ilacından bir nefes çektikten sonra içten bir teşekkür mırıldandı.

Jimmy’yle birlikte arabaya doğru ilerledim. Ben ellerimi kalçama koyup, onlara ters ters bakarken çocuklar arabadan indi.

Hemen özürlerini sıralamaya başladılar.

“Hayır. Bu kabul edilemez bir şey. Bana söz vermiştiniz,” dedim onları susturarak. “Az daha Huddersfield istediğini elde edecekti ve başınız belaya girecekti.”

Başlarını öne eğip kafa salladılar.

“Evet, efendim.”

Derin bir nefes verip, “Gelecek hafta her gün,” dedim. “Sabah beş. Giyinip sahaya koşmaya gideceksiniz. Sizce ben o kadar erken saatte uyanmak ister miyim? İstemem. Cuma gecesi Collinwood maçında oynamayacaksınız. Cezalısınız. Haftanın geri kalanını yedeklerinizle antrenman yaparak geçireceksiniz. Ve onlara karşı kaybedersek bu bizim tüm sezonumuzu mahvedebilir. Bağlılık bekliyorum. Güven bekliyorum. Dürüstlük bekliyorum. Kalbinizi ortaya koymanızı bekliyorum. Bunu bana çok mu görüyorsunuz?”

Başlarını iki yana sallarken yüzleri düştü.

“Hayır, efendim.”

“Her şeyi kazanmak istiyor musunuz yoksa istemiyor musunuz?”

“İstiyoruz!” diye bağıldılar.

“O zaman bu gece buraya neden geldiniz?” diye sordum. “Düşüncesizlik bu. Futbolda düşüncesiz davranamazsınız, çocuklar. Her saniye önemli! Vereceğiniz her karar takımınızı etkiler!”

Toby dikkatimi üzerine çekerek, “Aptallık ettik, efendim. Bunu anladık,” diye mırıldandı.

“Seni evde ödev yaparken bıraktım ve şimdi bununla karşılaşıyorum.”

Bu, canımı yakmıştı. Ondan daha fazlasını bekliyordum.

“Özür dilerim,” dedi Toby başını eğerek.

Bruno elini kaldırdı. “Benim fikrimdi, Koç,” dedi. “Onları buna ben ikna ettim.”

“Bedelini de hep birlikte ödeyeceksiniz,” dedim.

İşim bittikten sonra Şerif Jimmy yanıma geçip hırsızlıkla ilgili bir nutuk çekmeye başladı. Çocuklar yeterince azarlandıktan sonra bana dönüp keçiye işaret etti.

“O şeyi arabama bindirmem. Yakalanmadan onu stadyuma geri sokmak sana kalmış.”

“Ben onu geri götürebilirim,” dedi Bruno.

Ona ters ters baktım.

“O kışını arabana sok hemen.”

Lois, Milo'yu kolundan tuttuğu gibi Mercedes'ine sürükledi. "Ben bunu alıyorum." Yolcu kapısını açıp çocuğu koltuğa oturttu. "Annen seni bir güzel pataklayacak," dedi.

"O beni dövmez," diye seslendi Milo. Skeeter da arabanın önüne geçti.

Lois kapıyı kapatırken, "Dövmesi lazım!" diye çıkıştı. Kendi tarafına dolanıp arabaya bindi ve çakıl taşlarını etrafa fırlatarak arabayı sürdü.

Toby ve Bruno da kamyonetlerine bindi.

"Doğruca eve," dedim onlara. "Yarın sabah ilk iş ebeveynlerinizi arayacağım."

Asık suratlarla arabalarını sürüp uzaklaştılar.

Arkama döndüğümde Sabine ve Nova'nın keçiyi arabama bindirdiklerini gördüm. Gözlerimi kapatıp ellerimi gökyüzüne doğru kaldırdım.

"Böyle bir şey sadece Teksas'ta olabilirdi."

Arabaya bindim ve oturup birkaç saniye düşündüm. Ellerim direksiyonda kasıldı ve başımı koltuğuma yaslayıp, Nova'ya bakarken, içimdeki öfkenin dinmesine izin vererek derin bir nefes verdim. "Arabamda forma giyen canlı bir keçi var," dedim.

Dudakları kıvrılırken gözleri neşeye parladı.

"Böyle bir şey söyleyeceğin aklına gelmezdi."

"Bütün bunlar birkaç gün sonra komik gelebilir ama onlara bunu asla belli etmeyeceğim. Bizi Şerif Jimmy'den kurtardığın için teşekkürler."

"Rica ederim. Onunla öğle yemeğine çıkmayı kabul ettim."

Koltuğumda ona doğru döndüm.

"Yok artık! Bunu mu teklif etti?"

Dudaklarını büzüp, "Evet," dedi.

"Bunu yapmak istiyor musun?"

"Jimmy'yi severim. Arayı kapatıp güzel vakit geçirmiş oluruz."

Kaşlarımı çattım.

"Gitmek zorunda değilsin. Yani... Sırf gitmek zorunda hissettiğin için."

“Gitmek istiyorum. O benim arkadaşım.”

Duraksadım. “Ben arkadaşın mıyım?” Onunla arkadaş olmak istiyordum.

Keçi garip bir ses çıkardığında cevap veremedim, dönüp arka koltuğa baktı.

Ön camdan dışarı bakarken zihnimde çalışma odamda, yerde uzanan hallerimiz canlandı. Bu arkadaşlıktan çok daha fazlasıydı. O enfes gerilim ve kimya, meme uçlarının tadı...

Hayır.

Hayır.

Bu düşünceleri aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Keçi başını öne doğru uzatırken Sabine kıkır kıkır güldü. Elim yalayınca yüzümü buruşturdum.

“Onu geri vermek zorunda mıyız?” dedi Sabine.

“Evet,” dedik Nova’yla aynı anda.

“Şu küçük boynuzları sevdim. Ve tüyleri ipek gibi. Keçi alabilir miyiz? Lütfen, lütfen, lütfen.”

“Keçiler çiftlik hayvanı,” dedi Nova. “Ben evcil hayvanları severim.”

“Bu kafeste yaşıyor,” diye karşı çıktı. “Onu parmaklıkların arkasındaki hayatından kurtarmamız lazım.” Keçi, Sabine’in kucağına oturdu. “Bak, o eğitilmiş. Ben *otur*, dedim ve o da oturdu. Keçimize gelen kargoları almayı ya da dolaptan bira getirmeyi öğretebilirim.”

“Senin içki içebilmene daha on yıl var. Ayrıca sen otur demeden o öylece oturdu,” diye homurdandı Nova.

“Vay be! Seks ve alkol için yirmi beş yaşına gelmiş olmam gerek. Güzel şaka,” dedi Sabine.

“Şaka yapmıyorum,” diye sertçe cevap verdi Nova.

Arabamı yola çıkarırken bir kahkaha attım.

“Pekâlâ kızlar, bu keçiye içeri nasıl sokacağımıza dair bir fikriniz var mı?”

Nova göz ucuyla bana bir bakış atıp, “Şey...” dedi. “Eveeet.”

O anda kafama dank etti.

“Sik- yani sakın bana bu keçiyi daha önce çaldığını söyleme?”

“Son sınıfta, ben ve birkaç kişi daha,” diyerek yüzünü buruşturdu.

Andrew.

“Onu nerede bulacağımızı tarif eden bir not bırakmıştım. Kasabanın dışında, ineklerin olduğu bir tarlada. Lambert’in canını yakmadık,” dedi.

“Lambert mi?” diye sordum.

“Belki de birinci Lambert. Keçilerin kaç yıl yaşadığını bilmiyorum,” dedi Nova.

“On beş ile on sekiz yıl arasında. Biraz önce baktım,” dedi Sabine. “Ona el sıkışmayı ve yuvarlanmayı öğretebiliriz. Ben onunla uyurum.”

Nova başını sağa sola salladı.

“Hâlâ aynı fikirdeyim, Sabine.”

“Ama onlarda o cüce keçilerden var!”

“Hayır dediysem hayır.”

Keçi tekrar komik bir ses çıkardığında Sabine alelacele Lambert’i yere indirdi.

“Şey... Koç?” dedi Sabine.

Dikiz aynasından ona baktım.

“Evet?”

“Lambert arabanıza kustu.”

Duzenleme

Ny.ozlem

11. BÖLÜM

NOVA

“O keçiyle ne yaptığınızı bana anlatacak mısınız?” diye sordu.

Saat gecenin biriydi ve Sabine çoktan yukarı çıkmıştı. Ronan’ın neden bizi bırakıp gitmediğini bilmiyordum ama konuşmak istediğini söylemişti. Sabah bir bardak kahveden sonra konuşmanın daha iyi olacağını söylesem de fazla diretmemiştim.

Mavi kanepemizde yanma geçip oturdum.

Oturma odası loştu. Ortamı sadece mutfağın ışıkları aydınlatıyordu. Bakışları üzerimde gezindi. Sonra gözlerini kaçırıp oturma odamızı inceledi. Küçük bir odaydı ama grillerle, mavilerle ve limon yeşilleriyle sıcacıktı. Şöminenin üzerinde annem, Sabine ve benim New York Üniversitesi’nden mezun olduğum yıl çekilmiş bir fotoğraf asılıydı. Sabine daha ufacık bir kızdı. Yüzünde sakın bir ifadeyle kameranın uzağında bir yere bakıyordu. Annem pembe bir pantolon giymiş, koyu renk saçları toplanmış, yerinde bir makyaj yapmıştı.

“Sana söylemezsem inkâr etme hakkına sahip olursun,” dedim.

“Hey. Kaçış arabasını ben kullanıyordum. Eyalet polisleri her an evime baskın yapabilir.”

Gülümsedim.

“Bizi köşede bıraktın, o yüzden sana bir şey olmaz. Stadyuma kadar yürüdük ve Lambert’la kaldırımda gölgelerin arasına karıştık. Eğer güvenlik kameraları varsa sadece iki kızın kaçan bir keçi-yi geri götürdüğünü görecekler. Gayet inandırıcı.”

“Siktiğimin Lambert’ı.”

Kahkaha attım. Buraya geldikten sonra yaklaşık on dakika boyunca Lambert’ın bize bıraktığı *hediye*yi temizlemekle uğraşmıştık.

“Onu nasıl içeri soktun?” diye sordu.

“Stadyumdaki alçak çitlerden birine tırmandım. Bak, dizimi çarptım.” Dizimdeki morluğu gösterdim. “Sonra Sabine, Lambert’ı bana uzattı. Tanrı’ya şükür ki küçük bir keçiydi. Açık bir kapıdan içeri girip onu tuttukları yeri bulduk. Artık küçük bir ağılda tutuyorlar, yani en azından kafeste değil. Belki de Huddersfield’den bu kadar nefret ettiğimiz için insanlar onun bir kafeste tutulduğunu söylüyor.”

“Seni bu çizmelerle çitlere tırmanırken hayal ettim.” Elini dizimin üzerinde gezdiriyor, parmaklarıyla hafifçe morluğu okşuyordu. Tenimde yarattığı karıncalanmayı bastırmaya çalıştım. “İyisin ama değil mi? Sana biraz buz getirebilirim.”

“İyiyim.”

Ciddi bir ses tonuna bürünüp, “Benim sorumluluğumda olan bir şey yüzünden zarar görmeni asla istemezdim,” dedi. “Bunu benim yapmama izin vermen gerekiyordu.”

“Doğruyu söyleyeyim mi? Çok eğlendim. Uzun süredir kötü kızlardan değildim,” dedim sırtarak.

Koltukta arkasına yaslanıp, “Şu sahte ilişki meselesi,” dedi. “Bu gece herkese duyurmuş gibi oldun ama istersen bunun şaka olduğunu ya da bize yardım etmek için öyle söylediğini anlatabiliriz.”

“Doğru,” diyerek başımla onayladım. Gerçi Lois beni duymuştu ve gözlerinin parladığını fark etmiştim. Özellikle de Ronan’ın çalışma odasındaki halimizi gördükten sonra buna inanmıştı ve muhtemelen çoktan destek kulübüne toplu bir mesaj ya da e-posta yoluyla haber vermişti ki bu da yarın sabaha kadar duyanın duymayana anlatacağı anlamına geliyordu. Birkaç kişinin gördüğü kitabevindeki öpüşmeyi de eklersek sahte bir ilişkinin temeli çoktan atılmış olacak, yani zor olmayacaktı. Birkaç maça gider, okulda Andrew ve Melinda’nın önünde Ronan’a gülümser ve onunla flört ederdim. Kolay görünüyordu ama içimi huzursuz eden bir şey vardı. Onu tekrar gördüğümünden beri bunu kendime itiraf etmemiştim ama kalbimin ona karşı savunmasız olduğunu inkâr edemiyordum. Onu korumam gerekecekti. Hem de büyük bir dikkatle.

“Yapalım şu işi,” dedim.

Bana şaşkın şaşkın bakarak gülümsedi. “Gerçekten mi? Pekâlâ. Teşekkür ederim. Tekrar. Bu o bahsettiğin albüm mü?” Eğilip fotoğraf albümünü sehpanın üzerinden aldı ve açıp baktı.

Başımı sallayarak onayladım.

“Bu sen misin?”

Gül ağacımın önünde ailecek çekildiğimiz bir fotoğrafı göstermişti.

Gülümseyerek albüme doğru eğildim. “Beşinci yaş günüm. O kırmızı pötikareli elbiseyi hatırlıyorum. Annem tabii ki her zaman pembe giyerdi ve o ufak tefek adam da babam,” dedim onu işaret ederek. “Annem ondan uzundu. Boğa yarışçılarının boyu genelde 1.65-1.77 arası olur ama inanılmaz güçlüler. Eskiden bana dünyadaki en güçlü adam olduğunu söylerdi, ben de arkadaşlarıma bununla hava atardım.” Güldüm. “Şık giyinen bir adam değildi, sadece kot pantolon ve oduncu gömleği giyerdi ama ben mağazada bu gömleği seçip doğum günü fotoğrafımda giymesi için ona yalvarmıştım. Kameranın klik sesini duyduğu anda gömleği üstünden çıkarmıştı.”

“Doğum günün ne zaman?” diye sordu kıkırdayarak. “Sanırım bu tür şeyleri öğrenmemiz gerekiyor.”

“11 Haziran. İkizler burcuyum. Burçlar arasında en sosyal, kelebek olanı. Beni bir partiye götürürsen ortamda parıl parıl parlardım. Biraz da akıllı havada olurlar.”

“Seni akıllı havada diye tarif etmezdim. Kız kardeşin için koşulsuz şartsız buraya geldin. Beklenmedik şeyler söylüyorsun.”

“Ne gibi?”

Gözlerini kısıp, “Güzelliğin gerçekte ne olduğu gibi,” dedi. “Ve benim yüzüm hakkında söylediğin şeyler gibi.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Evet, öyle şeyler söylemiştim. Ve söylediklerimde samimiydim. “Onları söyleten içimdeki ressam. Biri sorarsa diye, bunu bilmen gerekiyor. Çoğunlukla çiçekler, inekler, atlar, kovboy şapkaları, ahırlar ve kiliseler çizip boyarım. New York’ta yaşadım ama çizmeyi sevdiğim şeyler bü-

yüdüğüm yere özgü şeyler. Belki de evimi sandığımdan daha çok özlemiştim. Eve daha erken dönüp annemle daha çok vakit geçirmeliydim.” İç çektim. “Senin doğum günün ne zaman?”

“17 Eylül. Başak. Mantıklı, çalışkan ve sistematik. Kötü özelliği ise inatçılık.”

Tek kaşını kaldırıp, bana baktığında gülerek bir omzumu omzuna çarptım.

“Tam olarak sensin.”

“Biliyorum. Lois babanın seneler önce öldüğünü söyledi.”

“Kalp krizi.” Annemin çılgık attığını duyduğum, daha sonra da koşarak dışarı çıktığı o öğleden sonra zihnimde canlanırken dudağımı ısırđım. Ben ambulansı ararken o kalp masajı yapmaya başlamıştı. Ronan’a bunları anlattım. “Ne zaman bir çim biçme makinesinin sesini duysam o günü hatırlarım. Hastaneye ulaşmadan öldü.”

Gözlerini bir karanlık gölgeledi. “Fırtına da bana böyle bir günü hatırlatıyor,” dedi. “Gök gürlemesinden çok korkarım, birinin başına kötü bir şey gelecekmiş gibi hissedirim hep. Bana senin hakkında başka bir şey söyle.”

“Hımm, yemek pişirmeyi severim. En sevdiğim renk sarı.”

“Bu çok sıkıcı.”

Nefesimi tutarak elimi kalbimin üstüne koydum. Abartılı bir tavırla, “İyi,” dedim. “Müstehcen şeyler mi duymak istiyorsun? Ryan Reynolds’ın çatı katında bir tuvaleti kırdım ve bunu benim yaptığımı bilmiyor.”

Kahkahalarla güldü. “Ah, bunu açıklamak zorundasın,” dedi.

“Parti veriyordu ve ben de Harry Beauchamp’la gittim.”

“New York hokey oyuncusuyla da mı çıktın? Lanet olsun.”

Ellerimi havaya kaldırıp, “Sporcular benim zaafım,” dedim.

“Hadi ya?” dedi kuru kuru. “Bir bakalım. Andrew var, Harry var, şu pislik Zane var ve sonra da ben...”

“Hey hey. Sen ve ben, biz hiç *çıkmadık*.”

Yüzünü buruşturarak başını eğdi.

“Evet, sanırım öyle. Başka?”

Elimle tek tek saydım.

“Beyzbolcu bir çocuk, başka bir futbolcu, bir basketbol yıldızı. Hmm. Birkaç tane daha olduğuna eminim. Hepsi bir arada.”

“Hoşlandığın belli bir tip var.”

Gözlerimi üzerinde gezdirdim. Çenesinin keskin hatlarında, bıçak gibi burnunda, yıllarca egzersiz yaparak şekillendirdiği vücudunda...

Boğazımı temizledim. “Ryan Reynolds’ın partisine dönelim. Her tarafta ünlüler vardı. Dünya tatlısı Blake Lively, Amerika Ferrera, Jake Gyllenhaal. Hayran hayran etrafa bakınmamaya çalıştım. Sonra Harry oyuncu bir kadınla dans etmeye karar verdi.” Gözlerimi devirdim. “Bir dans. İki. Üç. Çok kızmıştım ve birkaç kadeh şampanyayı kafaya diktikten sonra benim deyimimle *tuvalet krizi* yaşandı.”

“Altına mı işedin?”

“Hayır! Birinci katta sıra vardı. Anna Kendrick’le orada tanıştım ama çiş dansı yaptığım için onunla konuşamadım. Üst kata çıkmak yasaktı ama kendimi savunmam gerekirse çıkışı kapatan kadife ipi geçemeyeceğimi söyleyecek kimse yoktu. Eğer bu konuda ciddi olsalardı oraya bir koruma dikerlerdi, değil mi? Sonra ben de gizlice merdivenlerden çıktım ve işte orada, koridorun sonunda devasa bir banyo duruyordu. Parlak siyah metro duvarlarından, altın musluklardan ve ıslıl ıslıl bir avizeden bahsediyorum.”

“İsraf.”

Benim de onun evini bu şekilde tarif ettiğimi hatırlayınca güldüm. “İşimi bitirdim, sifonu çektim ve sonra tuvalet sanki bu süslü mermer zeminde bir şelale fişkınyormuş gibi taşmaya başladı. Altın kolu salladım ve elimde kaldı. Su deposunun içinden düzelterbilir miyim diye kapağını açtım. Ama olmadı, tuvalet o kadar yüksek bir teknolojiyle yapılmıştı ki benim tamirat bilgimi aşıyordu. Kapağı düşürdüm ve korkunç bir ses çıkardı. Ufacık çatladı. Havluları çıkarıp suyu temizledim, hepsini küvete atıp kırılan kapağı da tuvaletin arkasına koydum. Sonra da her şey yolundaymış gibi saçımı düzelterip gizlice merdivenlerden indim. Bir kadeh

şampanya aldım, takıldığım çocuğa siktirip gitmesini söyledim ve taksi çağırdım. Tuvaletin kolu da bende kaldı. Yanlışıyla!

Yüzünde komik bir ifade belirdi.

“Bu parti ne zamandı?”

“Beş altı yıl önce. İlkbahardaydı.”

“Anna Kendrick birinin bacağına takılıp bileğini burktu mu?”

“Evet! Bileğinin etrafına buz torbası sarmıştı.” Durup gözlerimi kocaman açtım. “Yok artık!”

“Ben de o partideydim.”

“İyi ama seni nasıl görmedim?”

“Asıl ben seni nasıl görmedim?” dedi usulca.

Ah. Gözlerimi kucağıma indirerek dudağımı çiğnedim.

“Hah.”

“Tuck’la birlikteydim.”

“Whitney’yle değil miydin?”

Başını sağa sola salladı. “Onunla daha tanışmamıştım.”

Kalbim küt küt çarpıyor, zihnimde düşünceler dönüp duruyordu. Ya... Ya o gece onu görmüş olsaydım? O beni fark eder miydi? Bu düşünce silsilesinin önünü kestim. Daha sonrasında Whitney’yle tanışıp ona âşık olmuştu.

“Leia’yı neden dolabın içinde tutuyorsun?” diye sordum.

Duraksadı. Kaşlarını çatıp, “Onu geçen sene aldım ve eve getirdiğimde olması gerektiği gibi görünmüyordu,” dedi. “Bir şeyler...” Omuz silkti. “Her neyse. Takımdakiler hafta sonları yüzme gelirse fazla seksi görünebileceğini düşündüm.”

“Sana unutmak istediğin bir geceyi hatırlattığı için mi?”

Beni sorgulayan gözlerle inceledi. “O geceyi unutmak istemiyorum,” dedi. “O gece benim gözlerimi açtı.”

Ah!

Kaşlarını çatınca alnı kırıştı. “Nova...” Duyguları yüzünde uçuşuyor, uyluklarının üzerinde duran elleri kasılıyordu. “Bugün çalışma odamda... Sen çok güzel ve inanılmaz bir kadınsın. Bir geçmişimiz var ama işleri ciddileştirmemeliyiz.”

Gerildim. Öfkem giderek yükseliyordu. Anlaşıldı. *Bir sporcuya karşı hiçbir şey hissetme.* Ki bu benim için gayet iyiydi. Bu kararı zaten ben kendim vermiştim.

Başını kaldırıp bana baktı.

“Whitney’den sonra sadece takılacağıma söz verdim. Bilirsin. Bir süreliğine kimseye karşı bir şey hissetmeyeceğime ve...”

“Yanlış bir fikre kapılacağım konusunda endişelenmene gerek yok.”

New York’ta o hız trenine binmiştim. Yere çakıldı ve yanıp kül oldu.

“Söylediğim şey senin için uygun mu?”

Birdenbire ona âşık olmamdan mı korkuyordu? Off. Kaşlarımı çattım.

“Ben Jenny değilim, Ronan. Senin peşinden koşup sonra da *ilişkimizin adını koyalım*, diyecek bir kız değilim. Bir ilişkimiz yok ve hey, ben erkeklerin beni kovalamasından hoşlanırım, o kadar.”

“Bekle. Onunla en ufak bir benzerliğin yok, tamam. Sadece bunun...”

“Ciddileşmemesini istiyorsun! Mesaj alındı.”

Yüce Tanrı’m!

“Bugün olanlar için özür dilerim.”

“Unuttum bile. Unut gitsin, tamam mı?” dedim. Sanki daha söylemek istediği şeyler varmış gibi kaşlarını çatınca alnı kırıştı. “Toplum içinde rol yapar ve bu işi bitiririz. Anlaştık.” Ayağa kalkıp gerindim ve esnedim, ondan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. “Geç oldu ve uyumam gerek.”

Birkaç saniye yüzümü inceledikten sonra ayağa kalktı. Şerif ve keçi konusunda yardım ettiğim için tekrar teşekkür etti ve evimden çıktı.

Tekrar koltuğa yığıldığımda Sparky kucağıma kıvrıldı ve usulca miyavladı. Onun kulaklarını kaşırken boğazımın düğümlendiğini hissettim. Biraz canım yandığı için biraz da *onu öpmemem gerektiğini bilmem gerekirdi* düşüncesinden.

Ronan kimseyle bir şeyler yaşamak istemiyordu. Duygusal olarak buna uygun değildi. Bunu anlıyordum. Onun durumunda olduğu gibi birini kaybedince böyle hissetmesi anlaşılabilir bir şeydi.

Aramızda hiçbir bağlılık olmadan işleri kolay ve eğlenceli bir halde tutacaktık.

Buna yemin ediyordum.

12. BÖLÜM

NOVA

Blue Belle Lisesi'ndeki ilk günüme krem rengi deri bir kalem etek, kolsuz, beyaz ipek bir bluz ve yedi santim siyah stilettolar giyip, saçlarımı toplayarak başlamıştım. Melek gibi görünmeye çalışıyordum. Ben. Nova Morgan, Blue Belle Lisesi'ne geri döndü. Endişemi bastırıp, çift kapılardan geçerken Sabine'e gülümsedim. Ben adımın yazılı olduğu boyunluğumu düzelterek, öğretmenler odasına doğru ilerlerken Sabine de dersten önce Lacey'yi bulmak için yanımdan ayrıldı. Deri çantamda okul tarafından verilen dizüstü bilgisayarım ve Müdür Lancaster'ın bana verdiği bir paket malzeme vardı. Bu hafta sonu çok çalışmıştım. Ben ve Jül Sezar artık çok iyi arkadaştık.

Yere bakarken birine çarptım. Uzun boylu, zayıf, ince yüzlü, karamel rengi saçları olan bir çocuktü. On beş ya da on altı yaşlarındaydı ve asık yüzü duraksamama neden oldu.

"Özür dilerim," dedim gülümseyerek. "Sen iyi misin? Önüme bakmıyordum."

Yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Neyse ne," dedi. "Dikkatli ol, olur mu?" Uzaklaşmak için arkasını döndü.

"Hey!" diye seslendim. "Adın ne senin?"

Bana dönüp, el hareketi çekerek yoluna devam etti.

Gözlerimi kapadım. Güzel. İyi bir başlangıçtı.

Öğretmenler odasına girip kendimi tanıttım. Şu anki resim öğretmeni Bayan Burns'e selam verdim. Tanımadığım biriydi. Yaşlıydı, belki altmış yaşındaydı ve yakında emekli olup olmayacağına merak ediyordum. *Lütfen!*

Melinda lacivert bir pantolon takımı ve saçlarındaki elmas saç

bandıyla odada dolaşıyordu. Acaba kaç takımı vardı? Beni itinayla görmezlikten geldi.

Kahve büfesine gittim, büyük bir fincan alıp bol miktarda krema koydum.

Yanıma biri geldi ve sadece kokusundan bile Ralph Lauren'ın Polo'sunu tanımış, tam olarak kim olduğunu anlamıştım. Tüm vücudum savaşa hazırlandı.

Kendimi toparlayıp, sahte bir gülümseme takınarak döndüm.

"Nova. Aman Tanrı'm!" dedi beni süzerken. Altın rengi, sıcak gözleri beni yiyip bitiriyordu. "Cuma günü seni yakalamaya çalıştım ama koridorda kaçırdım. Sen olduğuna inanamıyorum!" Bana mahcup bir sırıtışla bakıyordu. "Bu hafta sonu evinin önünden geçtim ama evde yoktun."

İrkildim.

"Neden?"

Elmacıkkemiklerine renk geldi.

"Ah, yeni işin için sana bir kutlama hediyesi getirmiştım. Önemli bir şey değildi. Dürüst olmak gerekirse kendimi tekrar li-sedeymişim, evinin önünden geçiyormuşum gibi hissettim. Sadece şimdi Corvette yerine Range Rover kullanıyorum. Ne günlerdi ama değil mi?"

Başımı salladım. Öfkeyle kahvemi karıştırıyordum. Uzundu. Yaklaşık 1.80 boylarındaydı. Sarı saçları, sarı yakut gözlerini tamamlıyordu. Gri bir pantolon ve mavi düğmeli bir gömlek giymişti. Hâlâ titiz bir giyim tarzı vardı. Can sıkıcı bir şekilde kilo almamıştı. Hiç olmazsa gözlerinin köşelerinde birkaç çizgi vardı.

"Aynı görünüyorsun," dedi. "Hâlâ güzelsin, Nova."

Ah, yine de güzellik hiçbir zaman yeterli olmadı, öyle değil mi?

Kafam onun hakkında ne hissettiğimi çözmeye çalışırken, "Ah, *sen de* harika görünüyorsun," diye klasik bir cevap verdim. Kokusu bana nostaljik hissettiriyordu. Kırmızı Corvette'inin içinde olduğumuzu, kollarını bana doladığını, parmaklarının saçlarımla oynadığını hatırlıyordum. Öpüşmeden önce dudaklarını mangolu ChapStick ile nasıl nemlendirdiğini hatırlıyordum.

“Paisley’den ayrıldım,” dedi sessizce. Bu bombayı güneşin ısıldadığını söylemek kadar kolay bir şekilde ortaya atmıştı. Yüz ifademi fark ettiğinde kaşlarını çatı. “Özür dilerim. Bilip bilmediğinden emin değildim ama herkes biliyor.” Etrafımdan dolaştı. Bir fincan seçip, kahve doldururken kolu benimkine değdi. “Birkaç ay önce oldu. Bir süredir ilişkimiz sallantıdaydı.” Uzun bir yudum alıp bardağın üzerinden gözlerime baktı. “Annen için üzgünüm. Çiçek göndermiştim.”

İçeceğimi karıştırmaya devam ettim. O ve Paisley’den haberim yoktu. Sosyal medya hesaplarını hiç kontrol etmemiş ya da kimseye sormamıştım.

“Belki tekrar düzelirsiniz.”

“Evet, bazen kader böyle şeylere senin yerine karar verir. Olması gereken her zaman olur, değil mi?”

“Hı hı.”

İyice yaklaştı ama ben uzaklaşmadım. Bir yanım ona... Aman Tanrı’m! Normal bir konuşma yaptığımız gerçeğine takılmıştı.

Başını eğdi, daha sonra gözlerime bakmak için tekrar kafasını kaldırdı.

“Bu çok komik. Sen gittiğinden beri olan her şeyi sana anlatmak istiyormuşum gibi hissediyorum. Sanırım biriyle birlikte büyüdüğünde, yaptığın her şeyi paylaştığında, ne kadar zaman geçtiği önemli değil. Sanki hâlâ yakınmışız gibi hissediyorsun ama sonra senin de aynı şeyi hissedip hissetmediğinden emin olamıyorum.”

Ağır bir sessizlik oldu.

Sessizliğimi görmezlikten gelerek iç çekti. “Her neyse. Kızım sekiz yaşına geldi. Brandy. Üçüncü sınıfa gidiyor ve çok iyi bir futbol oyuncusu.” Kıkırdadı ama daha sonra sessizleşti. “Paisley ve ben velayetini paylaşıyoruz. Paylaşmak ve git gel yapmak zor oldu ama en iyisi bu.” Kahvesinden bir yudum aldı, gözleri sol elime gitti. “Hiç evlenmedin mi?”

“Hayır.”

Bakışları yumuşadı.

“Buna sevinmem delilik mi?”

Öfke ve acı, içimde yanan bir meşale gibi alevlendi. Bu ne cüret? Bu söylediğinin gururumu okşamasını mı bekliyordu? Beni aldatmasaydı, daha sonra da New York'ta terk etmeseydi onunla evli olacaktım. Ellerim kupamın etrafında kenetlendi ve patlamak için ağzımı açtım.

Neyse ki Skeeter öğretmenler odasına girdi, şapkasını çıkarıp saçlarını düzeltti. “Beyzbol ve voleybol takımlarında bit alarmı! Bir salgın olacağını biliyordum ve oluyor!” Müdür Lancaster’a baktı. “Okulu bir günlüğüne kapatmamız gerekebilir. Buna kar tatili diyebiliriz!”

Müdür, “Tüm bunların geçip gideceğine eminim,” diye mırıldandı.

Skeeter bize doğru yürüyüp bardağına uzandı ve doldurdu. Kıpırmızı kesilmiş halde gözlerime tam bakamıyordu. “Seni görmek güzel, Nova,” dedi. “Cuma günü için tekrar teşekkürler. Özür dilerim. Bilirsin. Öncesinde şey... Ben ve Lois...”

Bu konuyu açma, Skeeter! Sen ve Lois muhtemelen göğüslerimi gördünüz!

“Siz hiç bitlendiniz mi?” diye sordu bana ve Andrew’a.

Şu biti unut, gitsin artık.

Ronan içeri girdiğinde tüm odayı doldurdu. Siyah pantolon ve başka bir soluk mavi, düğmeli bluzla herkesi aşp geçti. Saçları yüzünün etrafına dökülmüş, hiç de yumuşatmaya ihtiyacı olmadığı yara izlerini yumuşatıyordu.

Gözlerimi ondan ayırıp karşı duvardaki aynada yansımanı kontrol ettim. Makyajım mükemmeldi. Yoğun bir eyeliner, koyu far, kalın kirpikler, kırmızı ruj ve hepsinden önemlisi, başımın iki yanında iki küçük topuz vardı. Leia'ninkinden daha az kabarık ve daha zarif ama şık görünüyordu. Sabine bu topuzun nasıl yapılacağına dair bir YouTube videosu izlemiş ve bu sabah yapmıştı. Güçlü Morgan Kızları kazandı!

Ronan'ın gözleri üzerimde gezindi. Önce saçlarımı, daha sonra da üst kolumdaki yılan manşetini fark ettiğinde dudakları aralandı.

Aynen öyle. Harika görünüyordum. Biraz daha dik durdum. Aceleyle bir yudum aldığımda dudaklarım yandı.

Onunla göz göze geldiğimde yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

“Merhaba, bebeğim. Bu sabah seni ve Sabine’i ben bırakacaktım. Mesajını görmedim herhalde.”

Onda telefon numaram bile yoktu! Ah, bu oyun işinde iyiydi.

Pazar sabahı Heisman’ı bir battaniyeye sarıp gelmişti. Beni içeri kadar takip etti ve üst kata çıkıp onu şifoniyerimin üzerine koydu. Kollarımız birbirine değdiğinde gergin bir an oldu ama ikimiz de bunu görmezlikten geldik. Sabine onu krep yemeye davet etti ve o da şaşırtıcı bir şekilde kabul etti. Futbol, onun annesi ve benim annem hakkında sıradan konuları konuştuk.

O öğleden sonra Toby, Bruno ve Milo’yla birlikte Darth Vader’ı alıp geldi. Ronan onlara dönecekleri yerleri söylerken o şeyi eve kadar taşımak için üçünün de çok dikkatli olması gerekti. Pencerenin önündeki berjeri taşıyıp mahalleyi kolaçan etmesi için Darth Vader’ı oraya koyduk. Sabine boynuna bir otriş taktığında Ronan’ın kafayı yemesini bekledim ama o sadece gülümsedi.

Oda sessizleşti. Herkesin gözü ikimizin arasında gidip geliyordu. Andrew, Ronan’ın bana *bebeğim* demesi karşısında şaşkın bir ses çıkarırken Müdür Lancaster’ın yüzü beni takdir edercesine parladı. Melinda elindeki bardağı birkaç adım ötedeki masaya sertçe bıraktı.

Oyun başlasın!

Neşeyle gülümsedim.

“Kahretsin! Sabine’le sabah biraz erken gelmek istedik, sevgili. Üzgünüm. Sana mesaj atacaktım.”

“Sorun değil.” Bana doğru yaklaşıp alnımdan öptü. “Affeder-sin, Andrew,” dedi sertçe. “Kahve içmem lazım.”

Andrew kıpırdandı. Kısa bir an için elimi sıkarken bana tuhaf bir bakış attı. Benim ellerim nemli, onun elleri sıcaktı. Tutuşu ise acı verici derecede tanıdıktı.

“Sonra konuşuruz, Nova. Arayı kapatmamız gereken çok şey var. New York hakkında her şeyi duymak istiyorum.”

Bana eskiden kalbimi sızlatan o orantısız gülümsemesini gösterdikten sonra Skeeter ve Sonia'ya doğru ilerledi.

Ronan sert bakışlarla Andrew'u izlerken, "Görünüşe göre geçmişinle yeniden bağlantı kurmuşsun," diye mırıldandı. "Sen iyi misin?"

Andrew mu yoksa Ronan mı ya da yeni işim mi sinirlerimi bu kadar geriyordu acaba? Muhtemelen cevap üçü birdendi.

"İyiyim."

"Prenses Leia gibi giyindiğinin farkında mısın?"

"Gerçekten mi? Ne tesadüf."

Dudakları kıvrıldı.

"Ben tesadüflere inanmam. Her hâlükârda muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Benim için mi böyle giyindin o halde?"

"Tabii ki. Yarın da Chewie gibi giyineceğim. Sonra da... Şey, şu herkesi kurtaran adamın adı neydi?"

"Luke Skywalker mı?"

"Hayır, yeşil olan. Sanırım bilge bir adamdı?"

"Yoda."

Parmaklarımı şıklattım. "Hah, o!" dedim. "Hmm, bir dakika. Şu robot şeylerden biri gibi giyinebilirim. Altın renkli olan. Adı neydi?"

"C-3PO. Tanrı'm, hiçbir şey bilmiyorsun."

Kahvemden bir yudum alırken gülümsedim. Bazılarının isimlerini biliyordum ama onunla uğraşmak gerçekten eğlenceliydi.

"Aklımda bir sürü düğmesi olan altın rengi bir elbise var."

"Onun düğmeleri yoktu. Göbeğinde kablolar vardı, kahretsin. İzlemek zorundasın. Benimle takılıp da *Yıldız Savaşları*'nı izlememiş kimse olmadı."

"Ama izlemeyen birkaç kişiden biri olmak hoşuma gidiyor. *Titanik* için de aynı şey geçerli. Annem ve Sabine defalarca izlediler ama ben Leo'nun boğulduğunu görmeye bir türlü cesaret edemedim. Çok yakışıktı. Demek istediğim, botta yer vardı!"

“Kapıyı kastediyorsun.”

“Ne?”

“Rose bir kapının üstüne çıktığı için kurtuldu, bot sayesinde değil.”

“Bak, bunu bilmiyordum. Hiç izlemedim.”

“*Yıldız Savaşları* serisi *Titanik* gibi değil. Lazer silahları ve yıldız gemileriyle galaksinin umudunu anlatıyor. Tek bir kişinin bir imparatorluğu fethedebileceği inancını.”

“Vay be!”

Ben kıkırdarken o, gözlerini devirdi. Bak, her şey kontrol altında. Sadece arkadaşız. İşleri ciddileştirmiyoruz.

Dersin başlamasına on beş dakika kaldığını haber veren zil çaldı.

Derin bir nefes aldım.

“İşte başlıyoruz.”

Ronan iyi şans getirmesi için omzumu okşadı ve Melinda hâlâ izlediği için dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. Güçlü bir erkek gibi kokuyordu ve soluk mavi gözleri bana bakarken sıcacık-tı ama bu sahteydi!

“Sen aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin, bebeğim.”

Melinda odadan hışımla çıkarken ona göz ucuyla baktım.

“İşe yarıyor,” diye fısıldadı kulağıma. Dudakları tenimde geziniyordu.

Sonia yaklaşırken tenimdeki karıncalanmaları bastırmaya çalıştım.

Lisede farklı ortamlarımız vardı ama son sınıfta, birlikte korkunç bir beden eğitimi dersi almıştık. Biraz hantal ama yeri geldiğinde atılgan biri olduğumu hatırlıyordum. Omuzlarına kadar uzanan düz siyah saçları, büyük beyaz gözlükleri ve kalkık burnuyla çok güzeldi.

“Tişörtünü beğendim,” dedim. Üzerinde barış işareti olan beyaz bir tişörttü ve **BARIŞ, AŞK ve SEBZELER** yazıyordu.

“Teşekkürler. Sana etrafı göstermemi ister misin?” diye sordu.

“Tabii,” dedim. “Ben 333 numaralı sınıftayım.”

Ronan’a veda ederek öğretmenler odasından çıktık ve Ronan’ın

geçen hafta beni götürdüğü yerin tersi yönde, koridorun sol tarafından aşağıya doğru ilerledik. Kafeteryayı, spor salonuna giden yolu ve diğer önemli yerleri bana gösterdi. Geri döndük ve diğer sınıflara şöyle bir göz attım. Benim sınıfımın Andrew'unakinin tam karşısında olduğunu görünce irkildim.

Telefonunu kontrol etti.

"Görünüşe göre hâlâ altı dakikamız var. Harika! Gel, seni özel mekânıma götüreyim. Kimseye söylemeyeceksin, tamam mı?"

"Hmm, tamam."

Hızlı adımlarla yürüyerek, bir köşeyi dönüp öğrenci tuvaletlerinin yakınındaki karanlık bir koridora daldı. Sonra bir kapıyı açıp beni içeri davet etti.

Loş ışıktaki gözlerimi kırıştırdım.

"Aman Tanrı'm, bu okulda kaç tane malzeme odası var?"

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Üç tane. Hepsini biliyorum. Öğretmenler odası hep kalabalık olur ve buralar yalnız kalmak için en uygun yerlerdir. Melinda'nın Koç'u bir malzeme odasında köşeye sıkıştırmaya çalıştığına, kapıyı kilitleyip çıkmasına izin vermediğine dair bir söylenti vardı ama bu ne kadar doğru, bilmiyorum. Belki de ofisinde olmuştu. Melinda'nın Koç'un peşinden koştuğunu bilmeyen yok."

"Bir de bana sor," diye homurdandım.

Siyah pantolonunun cebine uzandı. "Al, bundan bir fırt çek. Yedek sigaram. Umarım mentollü seviyorsundur. Vanilyalı ya da çilekli de yanımda olabilir. Daha çok var. Onları her gün çocuklardan topluyorum." İki elektronik sigara ve bir avuç dolusu sigara dalı uzattı.

Ağzım açık kaldı.

"Okulda sigara mı içiyorsun?"

"İspiyonculuk yapma, Nova ama evet. Herkesin bir molaya ihtiyacı vardır."

Kıkırdadım.

"Beden eğitimi ektiğimiz zamanlar dışında senin hep uslu bir çocuk olduğunu düşünürdüm."

Elektronik sigaradan bir nefes daha çekti, dumanı malzeme dolabının içinde dalgalandı. Sırıttı.

“Arkadaş olacak mıyız?”

“Kesinlikle.”

“Karşılaşacağın sapkınlar konusunda gergin olduğunu anlayabiliyorum.”

“Sapkınlar mı?”

Gülümsedi. “Dalga geçiyorum. Güven bana. Okuldaki çocukları seviyorum ve fen öğretmek harika bir şey ama edebiyat öğretmenleri sana istemedikleri çocukları verecekler. Bayan Pettigrew bölüm başkanı ve şerefsizin teki. Bu arada İngiliz deyimlerine karşı bir zaafım var.”

“Lanet olsun, öğretmenler bütün çocukları sınıfında istemeli,” diye mırıldandım.

Kıkırdayarak bir nefes daha çekti.

“Yurtdışında bir yaz geçirdim ve bu bana yapışıp kaldı. Yani evet, işin özü şu: Her meslekte olduğu gibi iyi ve kötü öğretmenler vardır. Demek istediğim, Petty Pettigrew senin dersine kimlerin geleceğini seçti ve tahmin et, onun kankası kim?”

“Melinda mı?”

“Evet. Melinda da üçüncü sınıfların edebiyat öğretmeni. Ama azgın gençlerin hayatında çıkacağın ilk rodeoyu dert etme. Ben sana yardım ederim.” Gülümsedi. “Ayrıca Müdür Lancaster benden senin mentorun olmamı istedi.”

“Ve benim mentorum sigara içiyor.” Elektronik sigarayı alıp bir nefes çektiğimde sırıttım. Sonra da aroması yüzünden öksürmeye başladım. Geri uzatıp, “Ben almayayım ama teşekkür ederim,” dedim. “Ve evet, gerginim. Tavsiyen var mı?”

“Benim tavsiyem, oraya belanın ta kendisi gibi girmen. Mahkûm olmadıkları halde mahkûmmuş gibi davran. Kapıdan sertçe gir. Yumruğunu masaya vur, bir çavuş gibi etrafta dolaş, ne kadar acımasız olduğun hakkında atıp tut ve sana dudak kıvrımlarına izin verme. Eğer ilk başta yumuşak davranırsan seni diri diri yerler. İstedığın zaman nazik olabilirsin ama başta nazik olup da

aniden sert davranmaya çalışırsan bunu yemezler. Onları çoktan kaybetmiş olursun.”

Gözlerim büyüdü.

“Anladım. Sert ol.”

“Şimdi iyi meselelere gelelim. Dökül bakalım. Bizim büyük Koç’la aranızda bir şey mi var?”

Duraksadım, daha sonra gülümseyerek başımı salladım. “Ah, evet. O...” *Yasak bölge*. “İnanılmaz biri!”

Gözlerini kıstı. “Kulağa çok sahte geliyor,” dedi. “Aksan yaptın. Neler oluyor?”

Bir zil daha çaldı.

“Hay aksi. Vaktimiz yok.” Ayağa kalktı ve hızlı hızlı el salladı. “Öğle yemeğinde görüşürüz. İyi şanslar. Eğer sınıftan bir öğrenciyi dövmem gerekirse bana haber ver. Görüşürüz!”

Ayağa kalkıp kapıdan çıktık ve dolaplarına koşuşturan öğrencilerin arasına karıştık. Onunla vedalaştıktan sonra sınıfıma doğru ilerledim.

Gözlerim kürsüsünde duran Andrew’a takılınca duraksadım. Etrafında birkaç öğrenci vardı ve o gülümsüyordu. Duruşu rahatı, kendinden emindi ve okul yıllarımızda ABD tarihini sevdiği aklıma geldi. İyi bir öğretmen olup olmadığını, Sabine’in bahsettiği sıkıcı öğretmenlerden biri olup olmadığını merak ettim. Kapıya bakınca beni gördü ve belli belirsiz gülümsedi.

Göğsümde garip bir sıkışma oldu.

O, New York’tan ayrıldıktan sonra kendimi daha güçlü olmaya, erkeklerin yanında kendimi korumaya, asla fazla yaklaşmama ya zorlamıştım.

Onu unutulmuş bir kazak gibi zihnimin karanlık dolabına kaldırmıştım. Kendimi hayatıma devam ettiğime ikna etmişim.

Etmiş miydim?

Kapıya geldi. “İyi misin?” diye sordu. “İçeri girip seni öğrencilerle tanıştıtabilirim istersen?”

Mezuniyet günümüzde, tüm sınıfın önünde bana bir söz yüzüğü verdiği anıyı hatırladım. Lanet olsun! Neden sürekli onunla

ilgili iyi şeyleri hatırlıyordum ki? Canımı yakmıştı. Hem de korkunç bir şekilde.

“Ben iyiyim. Teşekkürler.” Tam dönecektim ki adımı seslendi. “Efendim?”

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Buraya geri dönmek garip hissettiriyor mu?” dedi. “Hani bir zamanlar... Birlikte olduğumuz yere.”

Kaskatı kesildim.

“Artık farklı insanlarız. Aynı hissettirmiyor.”

“Sen ve Ronan, ha? Çok hızlı oldu.”

“Yıllar önce New York’ta tanıştık.”

“Ah. Dürüst olacağım. Hayal kırıklığına uğradım.” Durdu ve gözlerini benden kaçırdı, daha sonra boynunu ovuşturdu. “Özür dilerim. Bu gerçekten hiç uygun olmadı çünkü...”

“Evet, olmadı,” diye tersledim.

Yüzünü buruşturup, “Öğle yemeğinde görüşürüz,” dedi.

Ronan da kalkanım olarak yanımda olacaktı.

Dönüp sınıfıma girdim.

Bruno dirseklerini kitabına dayamıştı. “Bayan Morgan, bu saçma sapan şeyler çok sıkıcı,” dedi.

Gözlerimi ona çevirdim. Kocaman gülümseyen, siyah saçlı bir çocuktü. Üçüncü dersimdeki öğrencilerden biriydi.

Kollarımı kavuşturup yüzüme dökülen saçlarıma üfledim. Ayrıca rujum silinmişti, parmağımı zımbalamıştım ve kâğıt etimi kesmişti.

Bitap düşmüştüm.

İlk dersime girdiğimde herkes konuşuyordu. İki kız yerlerinden kalkmış, bir çocuk için tartışıyordu ve çocuk da ortada durmuş, tartışmayı harlıyordu. Bir kız benim masamda öğretmen kitabını karıştırıyor, diğeri de ona gözcülük yapmaya çalışıyordu. Birisi beyaz tahtaya Penisimi Yala yazmıştı ve sandalyem ters çevrilmişti.

Sesimi yükseltip onlara sanki karşılaştığım en kötü çocuklarım gibi davrandım. Kollarımı kavuşturup, ters ters bakarak on-

lara tek ve yegâne anaokulu kuralımı açıkladım: *Oturun ve can kulağıyla dinleyin!*

Her şeyi toparlayıp yoklama yaptıktan sonra önceki öğretmenlerinin verdiği ödevleri okumadıklarını fark ettim ve Shakespeare'i yüksek sesle okuduk. Öğrencilerden bazıları homurdandı, biri alçak sesle bana s... kelimesini söyledi ve Caleb Carson adında bir çocuk, -bu sabah okula girdiğimde bana çarpan çocuk- onu tahtaya çağırdığımda birden ayağa kalkıp sınıfı terk etti. Kambur omuzlarındaki bir yük beni diken diken etmişti ama sınıfı terk edemezdim. Gözlerimi grubun üzerinden ayıramıyordum.

İkinci ders biraz daha iyiydi ve şimdi de son dersteydim.

Bruno bana tatlı tatlı gülümsedi ama ben ona zerre kadar güvenmiyordum. "Siz de sıkıcı olduğunuzu kabul ediyorsunuz!" diye bağırdı Bruno.

"Kesinlikle etmiyorum," dedim. Yüzümde *şu edebiyat ne harika şey* ifadesinin belirttiğini umarak başımı iki yana salladıktan sonra bakışlarımı çoğunluğu futbolcu olan ve aralarında birkaç kızın da bulunduğu sınıfın üzerinde gezdirdim. Bu derstekilerin çoğu ödevi okumuştı ve öncesinde düzgün bir münazara yapmıştı.

"Sahnenin sonundaki soruları cevaplamak zorunda mıyız? Cuma günü maçımız var ve odaklanmam gerekiyor."

Konuşan yine Bruno olmuştu.

Burun kemerimi sıkıp, "Cuma gününe daha dört gün var," dedim.

Karşısında oturan Milo onunla yumruk tokuşturdu. "Bayan Tyler sınıfta muhabbet etmemize ve boş boş takılmamıza izin verirdi," dedi. "Ayrıca tiyatro oyunu okumak yerine filmini izlememize izin verecekti. Acayip havalı biriydi."

"Ben havalı değilim," diye cevap verdim.

Bruno çenesini yırtarcasına esneyerek ayağa kalktı. "Tuvalete gitmem lazım," dedi "İzin kâğıdı nerede?"

Masamdan yavaşça kalkıp, "Otur, Bruno," dedim. "Sen koca bir çocuksun. Defans oyuncususun, değil mi? Beş dakika daha tuvaletini tutabilirsin ve sonra ders arasında gidersin." O, kapının

yanında oyalanıp, düşünürken gözlerimi üzerinden ayırmadım. “Beni test etme. Sana ceza veririm.” Bir ergen için cezanın ne anlamı geleceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama anında bir şeyler bulabilirdim. “Dersin geri kalanında, sınıfın bir köşesinde ayakta durabilirsin. Senin seçimin. Sonuçlarına katlanırsın.”

Ağır bir nefes vererek sırasına oturdu.

Masamın önüne doğru yürüyüp masaya yaslandım. “Sizler birer futbol oyuncusundan daha fazlasısınız,” dedim. “Bu derse ihtiyacı olan zeki gençlersiniz. Futbol oynamak için bu dersi geçmeniz gerekiyor.”

Bruno gözlerini devirip, “Bize direkt A ya da B verin,” dedi. “Kimseye söylemeyiz.”

Sparky gibi burnuna vurma isteğime karşı koydum.

Toby masasında kıpırdanıp, “Sondaki soruları yapabiliriz, Bayan Morgan,” dedi.

Bruno kahkahalarla gülüp, “Sabine’den hoşlandığın için iyi davranıyorsun,” dedi.

Bruno’nun sırasına doğru bir adım attığım sırada sesim çok sert çıkmıştı.

“Kız kardeşim hakkında konuşmak yok!”

“Anlaşıldı, efendim,” diye cevap verdi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “O iyi bir kız. Birinci sınıf öğrencisine göre gerçekten havallı. Yani süper, harika.”

Kitabını açıp sayfalarını çevirdim ve işaret ederek, “Bunu yüksek sesle oku,” dedim. “Birinci perde, ikinci sahne, burada.”

Sinirli bir şekilde eğildi.

“Ama kendi adıma, buna tamamen Fransız kaldım.”

“Güzel,” dedim. “Bu her gün kullandığımız yaygın bir sözdür ancak çoğu insan deyimi yanlış kullanır. Bunun yerine, ‘Bu olaya tamamen Fransız’ım,’ deriz. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?”

“Konuşmacının ne söylendiğini anlamadığı anlamına gelir.” Sırıttı. “Bu, oyuna çok benziyor. Sürekli okuyorum ama hiçbir şeyi anlamlandıramıyorum.”

Herkes gülmeye başladı.

Başımı salladım.

“Belki de okumak gerçekten çamurda debelenmek gibidir ya da iri bir savunma oyuncusuyla mücadele etmek gibidir. O oyuncuların sizi alt etmesine izin veriyor musun?”

“Hayır,” diye mırıldandı.

“Doğru. O zaman *Jül Sezar*’ı bir rakip olarak düşünelim. Eyalet kupasını kazanmak için yenmen gereken bir rakip. Adım adım.”

İç çekerek not defterini açtı. “Pekâlâ,” dedi. “Bizi keçi olayından kurtardınız. Sizi biraz rahat bırakıp işe koyulacağım.”

Kızlardan biri elini kaldırdı.

“Evet?”

“Koç’la çıktığınız doğru mu? Masanıza gülü bırakan o mu?”

İçeri girdiğimde masada duran, uzun saplı sarı güle baktım. Andrew. Bu hafta sonu benim için bir hediyesi olduğunu söylemişti.

“Büyükannem bana Koç’la birlikte olduğunuzu söyledi,” dedi Milo.

“Bana da Milo söyledi,” dedi Toby.

“Bana da seksi amigo sevgilim söyledi,” diye ekledi Bruno.

“Herkes biliyor mu?” diye sordum kollarımı kaldırarak.

Hepsi başını salladı.

“Acayip seksi biri,” diye mırıldandı bir kız alçak sesle.

“Bunu sakın ona söyleme,” diye mırıldandım ve sonra zil çaldı. Herkes kitaplarını ve dizüstü bilgisayarını toplarken daha fazla yorum yapamadılar.

Bruno ayağa kalkıp, kapıya doğru yürürken bana sırtıyordu. “Soruları cevaplamak zorunda olduğumuza emin misiniz?” dedi.

“Evet!” diye bağırdım. “Bir daha sorarsan iki katını yapmak zorunda kalacaksın.”

Sınıftan çıkıp gitti. Ben de başımı ellerimin arasına alarak masanın üzerine çöktüm. Tanrı yardımcım olsun. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Belki de şu elektronik sigaradan bir fırt çekmeliydim.

“Bayan Morgan?”

Kahretsin! Gittiklerini sanmıştım. Masamdan kalktım. Uzunca bir iç çektim.

“Toby, bir şeye mi ihtiyacın var?”

Ayaklarını sürüyerek yürüdü.

“Şey, sizinle... Bilirsiniz. Sabine hakkında konuşmak istiyorum. Ben... Ben ondan gerçekten hoşlanıyorum.”

Evet, dostum. Fark ettim hatta Sabine’le, birlikte olmanız hakkında konuştuk ama...

“O birinci sınıfta, sen de üçüncü sınıftasın. Genel olarak bakıldığında bu çok büyük bir yaş farkı gibi görünmeyebilir ama onun için...” diyerek gözlerimi kıstım. Onun nasıl bir genç adam olduğunu gerçekten bilmiyordum ama konu kız kardeşim olunca korumacı davranıyordum. Ve gerçek şu ki boşa kürek çekiyordum.

Başını salladı, boğazı düğümlenmişti.

“Onu ilk gördüğüm gün, okuldaki en güzel kız olduğunu düşünmüştüm.”

“Ama onu gerçekten tanıyor musun Toby? Karakterini ve ne kadar farklı olduğunu... Farklı derken harika açıdan *farklı* olduğunu söylüyorum.”

Omuzlarını dikleştirdi. “Otizmli,” dedi. “Köpek’in Kitap Ahırından bununla ilgili bazı kitaplar aldım.”

“Pekâlâ.”

“Ona çıkma teklifi etmek istiyorum, yani resmi olarak. Belki sinemaya götürebilirim. Aslında ona çoktan sordum ve o da size sormam gerektiğini söyledi, yani...” diyerek omuz silkti.

Sinemaya mı? Karanlık bir salonda mı? Kesinlikle hayır.

Ama en azından Sabine bana sormasını söylemişti.

“Henüz biriyle çıkmasına izin veremem, Toby,” dedim nazikçe.

Toby yere bakıp sonra tekrar bana baktı.

“Beni tanımadığınızı biliyorum ama bence o inanılmaz biri. Zeki. Tarih derslerimde bana yardımcı oluyor. Silgisine dokunmaktan hoşlanmadığını ve yangın alarmının onu tedirgin ettiğini biliyorum. Endişelendiğinde yüzüğünü ovuşturuyor. İnsanların söylediklerini her zaman anlamıyor ve bu yönünü seviyorum.

Diğer kızlar gibi değil. O neyi düşünüyorsa onu söylüyor ve rol yapmıyor.”

“Bu zamana kadar kaç kızla sevgili oldun, Toby?”

“Birkaç tane. Geçen yıl bir kız arkadaşım vardı.”

“Onunla ne kadar süre birlikteydiniz?”

“Altı ay,” derken bana temkinli bir ifadeyle baktı.

“Ve onu öptün ve...”

Daha fazlası.

Kızardı. “Hiç erkek arkadaşı olmadığını biliyorum,” dedi. “Ona saygılı davranacağım. Onu öpmedim bile.”

Bunu bilmek güzeldi. Onu incelerken bir süre sessizlik oldu. Yüzünde çok samimi bir ifade vardı. Bakışları sıradan bir çocuk bakışları gibiydi.

Sabine kapıdan içeri dalınca Toby’yi gördü. Bir an durdu ve sonra ileri atıldı. “Koç’la mı çıkıyorsun?” diye sordu. “Bana bilmem gereken her şeyi söylediğini sanıyordum ama benden başka herkes biliyormuş!”

Gözlerimi kapadım. Keçi olayı sırasında Jimmy’ye söylediklerimi duymamıştı.

“Evet. Özür dilerim. Çok hızlı oldu. Her şey yolunda mı?”

Ona söylemeyi ertelemiştim çünkü bunun bir oyun olduğunu söyleyemezdim. Sabine’in başka birine söyleyip söylemeyeceğinden emin olamazdım. Sorun çıkarma niyetiyle yapmazdı ama beyaz bir yalanın gerekli olabileceğini bazen anlamıyordu. Ona bu eteğin içinde popomun büyük görünüp görünmediğini sorsam bana direkt doğruyu söylerdi.

“Eğer sen Koç’la çıkıyorsan ben de Toby’yle çıkmak istiyorum,” dedi.

“Sabine, bu işler böyle olmaz. Bunu bir koz olarak kullanamazsın.”

“Çifte randevu yapabiliriz,” dedi. “Sen ve Koç da bizimle birlikte gelebilirsiniz. Bunu herkes yapıyor. Lacey’nin annesi bile o evdeyken erkek arkadaşının gelmesine izin veriyor.”

Çantamı alıp malzemelerimi içine tıktırdım.

“Sonra konuşuruz.”

“Ne zaman sonra?”

“Bilmiyorum,” dedim.

“Ne zaman olduğunu bilmem gerek. Söyle bana!”

Annem olsa ne derdi? Sakin kalırdı. Ona bağırılmazdı. Derin bir nefes aldım.

“Ses tonuna dikkat et, Sabine. Şimdi hiç sırası değil. Burası benim çalıştığım ve senin ders gördüğün bir yer.”

“Ama... Ne zaman?”

“Daha sonra evde olduğumuz zaman. Şimdi gitmen gereken yere git.”

Derin bir nefes verdi ve Toby ona nazikçe mırıldandı. Elini tuttu ve ellerini birbirine kenetlediler.

Başım dönerken sınıftan çıkmalarını izledim. Ne yapmalıydım? *Ne yapmalıydım?*

İzinsiz sınıftan dışarı çıkan öğrencim hakkında rehber öğretmenle görüşmek için idari ofise giderken fıstık ezmeli ve çilekli jöleli (annemin jölesi) sandviçimi yiyordum. Ben yemeğimi tıknırken on beş dakika boyunca bana öğrencinin durumunu anlattı ve sohbet ettik.

Zil çaldığında, öğretmenler odasındaki herkesi göremediğimi fark ettim. Spor salonuna doğru hızlı adımlarla yürürken ekim ayının ılık havasında makyajım akıyordu.

Ofislerin oraya ulaştığımda Ronan'inkini bulmak için kapılardaki isimleri okudum. Onunki en sondaydı. Soyunma odasının yanındaki en büyük ofisti. Büyük, yaklaşık on sekiz metrekareydi. Duvarda iki televizyon, birkaç sandalye, üzerinde dosyalar olan bir masa ve duvara dayalı büyük bir çalışma masası vardı. İki telefon çalışıyordu. Cep telefonu yanlarındaki masanın üzerinde, gelen mesajlar yüzünden titreşiyordu.

Çantamı bir sandalyenin üzerine bırakıp sabit hatlardan birine cevap verdim.

“Koç'un ofisi.”

Kısa bir duraksama oldu. "Kimsiniz?" dedi bir kadın sesi.

"Nova Morgan, asistanı." Hayranlarından biri olabilir diye gözlerimi devirdim. "Ve kız arkadaşı. Yardımcı olabilir miyim?"

"Kız arkadaşı mı?" diye sordu kadın. "Gerçekten mi? Ah, şey... Merhaba. Ben onun annesiyim. İsmim Bernice. Cep telefonuna ulaşmaya çalışıyordum ama sahada olmalı."

Bir anda afallayıp, "Merhaba!" dedim. "Telefonunuza yetiştigime sevindim. Nerede olduğundan emin değilim ama mesajınızı iletebilirim."

"Ronan'ın biriyle görüştüğünü bilmiyordum. Şey... Jenny vardı aslında ama onunla hiç tanışmadık." Duraksadı. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dokuz."

Dudaklarından memnuniyet dolu bir mırıltı döküldü.

"Ve birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Aslında bu benim işteki ilk günüm."

"Bu harika! Birine ihtiyacı var ve eğer birlikte çalışıyorsanız eh, bu iyi bir ilerleme. Demek istediğim, birlikte çok zaman geçirirsiniz. İlişkiniz ne kadar ciddi?"

Lanet olsun. Bu kadın, o annelerden biriydi.

"Şey..."

Sağ taraftaki elbise dolabının kapısının açık olduğunu ve Ronan'm gömleğinin düğmelerini açtığını görünce durdum. Başını eğmiş, parmakları gömleğinin düğmelerini yavaşça teker teker çözüyordu. Gömleğini dolabın içindeki küçük bir masanın üzerine attı. Boynundan tutup, çekerek altındaki beyaz tişörtü çıkardı. Geniş omuzları kasıldı, karın kasları gerildi, geniş kalçaları düşük bel pantolonundan belli oluyordu. Raflardan birine uzanıp polo yaka bir tişört aldı ve kaslı kollarını içinden geçirdi. Sırada pantolonu vardı. Fermuarını açıp, pantolonunu çıkarırken yutkundum. Bacakları iri, biçimli ve sertti. Mavi bir şort giyip ayaklarına spor ayakkabılarını geçirdi. Parmaklarını dağınık ve güzel saçlarında gezdirdi. Ah! Vay be! Sonra da şapkasını taktı.

Başını çevirdi ve beni gördü.

İrkildim. Sonra ona el sallayarak telefonu gösterdim ve dudaklarımı oynatarak *annen arıyor*, dedim.

Giyinme odasından çıkıp telefonu elimden aldı. Vücutlarımız birbirine çok yakındı. O kadar harika kokuyordu ki ondan uzaklaşmıyordum. Ayrıca aramızdaki çekim bağımlılık yapıyordu.

Tavana baktı.

“Anne, dur. Hayır. Ciddi bir şey değil. Hayır, o sadece kasabada tanıştığım bir kız.”

Ben sandalyelerden birine geçerken o konuşmaya devam etti.

Ciddi bir şey değil. Kasabada tanıştığım bir kız.

Biz herkese karşı rol yapıyorduk. Sadece rol.

13. BÖLÜM

NOVA

Bir sandalyeye kurulup sarı gülü parmaklarımın arasında döndürdükten sonra sapını çantamın dış ceplerinden birine soktum.

Kafamı kaldırdığımda, Ronan'ın gözlerinin parladığını gördüm.

“Andrew'dan,” diye mırıldandım.

“Gerçekten mi?”

“Bana hep sarı gül verirdi. Mezuniyet balosu kraliçeliğini kazandığımda o da kral olmuştu ve bana dört düzine sarı gül göndermişti. Lisede geçirdiğim dört yılın her biri için.”

Ellerini ceplerine sokup, “O halde bunu saklayacaksın, ha?” dedi.

“Bu bir çiçek. Hoşuma gitti.”

“Hah!” Başını eğerek masasının üzerindeki kâğıtları karıştırdı. “Öğle yemeğinde seni görmedim. İlk günün nasıl geçti?”

Dudağımı çiğneyip, “Kimse bana tükürük topu fırlatmadı,” dedim. “Gerçi biri kâğıttan uçak fırlattı. Caleb Carson diye bir öğrenciyle tanıştın mı hiç?”

“Hayır.”

“Geçtiğimiz nisan ayında annesiyle babası bir araba kazasında ölmüş.” Başımı iki yana salladım. “Öncesinde sağlam bir B veya C öğrencisiymiş ve okuldan kaçma cezaları almıyormuş.” Dudaklarımı ısırdım. “Sınıfımdan çıkarken onu öyle görmek, beni etkiledi.”

“Belki de onu senin karşına hayat çıkardı. Sen anneni kaybettin, o da annesiyle babasını kaybetti. Bazı şeylerin birbiriyle bağlantılı olduğuna inanıyorum.”

“Kader gibi mi yani?” derken onunla göz göze geldim.

“Hı hı.”

Ne kadar da büyüleyici.

“Tuck’ın barıma gelmesi, benim Leia olmam ve sonra Blue Belle’da tekrar karşılaşmamız gibi mi yani?”

Gözlerini kaçırıp defterlerden birini aldı ve kapıya doğru yürüdü. “Masanın üzerinde senin için bir liste olacak,” dedi. “Sosyal medya hesaplarının şifrelerini yazdım. Cep telefonu numaram da yazılı. Her şey tamam mı?”

Başımı sallayıp, “Elbette,” dedim.

Bana hiç bakmadan, kapıdan çıkıp gitti.

Pekâlâ. Kaçmaktan bahsetmişken...

Telefonlara cevap verdikten ve mesajları not ettikten sonra dosya dolaplarının ve televizyonların tozunu alıp dolabını düzenledim. Kaskları ve oturakları dezenfektanla temizledikten sonra geçen haftanın formalarını ve Ronan’ın gömleklerini almaya gelen çamaşırcıyı içeri aldım. Ayakkabılarımı ayağımı sıkarken sahaya yürüdüm ve antrenmanlarının fotoğraflarını çektim, oyunlarını ya da dizilişlerini yayımlamamaya dikkat ettim.

Zil çaldığında yorgunluktan ölüyordum. Sabine, Lacey’yle futbol oynamaya gideceği için Caddy’yi mahallemize açılan taş kapının girişine yakın bir eve yönlendirdim. Caleb’in evinde durdum. İki katlıydı, diğerlerine göre biraz daha yeniydi ama bahçeyi ve bahçenin etrafını yabani otlar kaplamıştı. Ayakkabılarımı tekrar giyip kaldırımından yukarı yürüdüm.

Yetmiş yaşlarında yaşlı bir kadın, kapıyı temkinli bir şekilde açtı.

Caleb antreye geldiğinde, ince yüzünde çatık bir ifade belirdi. “Ben hallederim, büyükanne,” dedi ve dışarı çıktı.

El sallayıp, “Merhaba,” dedim. “Beni hatırladın mı?”

Üstünde koyu renk bir kot pantolon ve Rolling Stones tişörtü vardı. Kollarını kavuşturmuş, bana ters ters bakıyordu.

“Ne istiyorsunuz?”

“Konuşabileceğimizi umuyordum.”

“Olmaz,” dedi ve eve girmek için arkasını döndü.

“Bekle!” Yüzüme çarpmadan önce kapıyı tuttum. “Caleb, aile-ne ne olduğunu biliyorum.”

Öfkesi gözlerinden fışkırırken çenesini sıktı. “Ee?” dedi. “Her-kes biliyor. Sarhoş bir sürücü trafik ışıklarında durmadı ve onları öldürdü.”

“Bana sadece beş dakika ver, tamam mı? Lütfen.” Boğazı dü-ğümленirken dışarı çıktı. O, karşımda durduğunda ben de veran-dasının basamaklarına oturdum. “Bugün dersimi ektin ve daha şimdiden altı gün devamsızlık yapmışsın. Bu da telafi etmen gere-ken bir sürü iş var demek.”

“Ee?”

Pekâlâ, kavgacı biriydi. Bir bakıma anlayabiliyordum.

“Eyalet notların iyi. Eskiden beyzbol oynuyormuşsun ve tiyat-ro departmanında yer alıyormuşsun.”

“Ve?”

“Sen akıllı bir çocuksun.” Ayağıma kramp girince, durup ci-yakladım. Ayakkabılarımı çıkarıp ayağıma masaj yapmak için eğildim. Ağrı baldırıma doğru yayılırken inledim.

Caleb’in ela gözleri büyüdü. “Şey, iyi misiniz?” diye sordu.

Ellerimi havaya kaldırdım. Tüm profesyonelliğim gitmişti. “Hayır, değilim. Bu aptal ayakkabıları... Giymeyi çok istiyordum ama giyemiyorum çünkü acıtıyor. Ama harika görünüyorlar. Ah!” Parmaklarımı ayağıma bastırdım. “Ve çok kötü bir gün geçirdim, biliyor musun? Blue Belle Lisesi’nde bilmeyen tek kişi sensen diye söylüyorum, futbol koçuyla çıkıyorum ve bana soğuk davranıyor. Bana bir gül bırakmış olabilir ki bu aptalca çünkü o bırakmadı, eski sevgilim bıraktı. Sonra da Jül Sezar’ın kim olduğu zerre umu-runda olmayan üç sınıf çocukla baş etmek zorunda kaldım ve hak-lı olabilirler ama ben iyi bir öğretmen ve iyi bir abla olmak istiy-o-rum. Ayrıca hepsinden önemlisi hâlâ anneme kızgıyım.” Hüzünle gözlerimi kırpıştırdım.

Caleb kaşlarını çatı. “Anneniz ne yaptı?” diye sordu.

“Kasıtlı olarak bir şey yapmadı. O öldü.” Kramp hafiflediğinde ayağımı tekrar verandaya indirdim. “Vay be! Tüm bunları duy-

mak istemezdin. İçimi dökmem gerekiyordu ve sen buradaydın. Üzgünüm.”

Kollarını çözüp, “Evime gelen ilk öğretmen sizsiniz,” dedi.

“İşte ben.”

“Fazla mı heveslisiniz?”

“Fazla mı alaycısın?”

“Bizimle bebekmişiz gibi konuştunuz.”

Yüzümü buruşturdum. “Evet, o konuda çalışmam gerekiyor.” Durdum. “Annenle baban için çok üzgünüm.” Duyguları yüzüne yansıyor, gözleri parıldıyordu. Yanıma oturdu. Sırtımı verandaya yaslarırken, “Ölüm boktan bir şey,” dedim. “Bana bugün neden gittiğini anlat.”

Gözlerini kaçırdı. “Sinirlendim. Bayan Tyler boş boş takılmamıza izin veriyordu.” Omuz silkti. “Öfke problemim olduğunu söylüyorlar.”

“Anlıyorum. Hadi, baştan başlayalım. Selam, Caleb. Ben Nova ve yarın sınıfıma geri dönersen çok mutlu olurum. Harika bir öğretmen olmayabilirim ama bence Shakespeare öğretmeye çalışırken beni izlemek eğlenceli olabilir. Sence?” Gülümsedim. “Doğruyu söyleyeyim mi? Şiir ünitesi için tüm bunlara dayanıyorum. Çizebiliriz, boyayabiliriz ya da bilmiyorum, temaya uygun bir şarkı seçebiliriz diye düşünüyordum. Ne diyorsun? İyi bir fikir mi?”

Omuz silkti.

“Annenle baban yüzünden sinirlisin. Aynı şeyleri ben de yaşıyorum. Ve... Ve...” Ben psikolojik danışman değildim ama onun yaşadıklarıyla ilgili bazı düşüncelerim vardı. “Bazı günler çok bunaltıcı oluyor ve annem benden çok erken alındığı için, son üç günde onunla konuşmadığım için, onun kız kardeşim için yaptığı şeyleri nasıl yapacağımı bilemediğim için çok kızıyorum.”

Gözlerini yere dikti.

İç çektim. Karşımdaki kişi cevap vermediğinde konuşmak zor oluyordu.

“Dairy Queen hakkında ne düşünüyorsun?”

“Şey, fena bir yer değil sanırım.”

“Oraya gitmek ister misin?”

Yüzünü buruşturup, “Bir öğretmenle birlikte görünemem, Bayan Morgan,” dedi. “Karizmam çizilir.”

“Doğru, sadece... Dondurma bir sürü problemi çözer. Biriyle ayrılırsan M&M Blizzard yersin. Sevdığın birinin ölümüne sinirlenirsen başka bir dondurma yersin.”

Ofladı.

“Sizin probleminiz gibi görünüyor.”

“Haklısın.” Ellerimi eteğime silerek ayağa kalktım ve ayakta bılarımı yerden aldım. “Caleb... Başına bela olmak istemiyorum.” Bir bakıma istiyordum aslında. “Ama sokağın aşağısında oturuyorum. Seni görmediğim her gün, bu eve geri geleceğim.”

Bezmiş bir halde iç geçirerek ayağa kalktı. “Neden bu kadar tuhafsiniz?” dedi.

Öne doğru eğildim. “Annem hep *kırılacağını hissetsen bile kalbini kapatma*, derdi. Sonra da kanatlarımızı açıp Dolly Parton’ın *Little Sparrow* şarkısını söylememizden bahsederdi. Biliyorum, bu da tuhaf kaçabilir ama demek istediğim, ben de seninle aynı şeyleri yaşıyorum, Caleb. Ortak bir noktamız var. Kayıp. İnsanların göremeyeceği yaraların var ama ben görebiliyorum çünkü bende de aynı yaralardan var. Ben senin tarafındayım, anlıyor musun? Eğer konuşmak istersen...”

“Psikolojik danışmanım var.”

“Pekâlâ. O halde yarın görüşürüz.”

“Sakın geri gelmeyin,” diye seslendi.

“Söz veremem. Hoşça kal!”

Sonra kapıyı suratıma çarparak gitti.

14. BÖLÜM

RONAN

Nova öğretmenler odasına girerken tatlı bir ses tonuyla, “Merhaba, sevgilim,” dedi. Üzerinde dar, siyah, deri bir etek ve göğüslerini saran dekoltesi, kırmızı bir bluzla bize doğru gelip yanımdaki koltuğa oturdu. Yanağımdan öptüğünde yüzüm karıncalandı ve öğretmenler odasındaki uluorta sevgi gösterimizden sonra her zaman olduğu gibi odayı bir sessizlik doldurdu. Bir haftadır rol yapıyorduk ve işe yarıyor gibi görünüyordu. Öğretmenler odasında birbirimize *sevgilim* ve *bebeğim* diyerek flört ediyorduk ve daha sonra spor salonunda yollarımız ayrılıyordu. Onu kendime yakın tutmaya karar vermiştim ve şu zamana kadar işe yaramıştı.

Öğle yemeğinin paketini açtı ve sarılmış kurabiyeleri çıkardı. “Akşam yemeğinden sonra giderken bunları unutmuşsun,” dedi. Kalın kirpiklerini kaldırarak bana baktı. “Dün gece daha soğumadan iki tanesini yemişsin bile. Çok sevimlisin.”

Çikolata parçacıklı kurabiyeleri açıp bir ısırık aldım ve memnuniyetle başımı salladım.

“Teşekkürler, bebeğim. Asıl sen çok tatlısın. Off, yaptığın o güvece bayıldım.”

“Ne güveciydi?” diye sordu Skeeter.

“Sığır eti,” dedi Nova. Ben de aynı anda, “Domuz sosisi,” dedim.

Melinda kaşlarını çatıp, “Hangisi?” dedi.

Andrew tek kaşını kaldırırken gözleri benden Nova’ya kaydı.

Nova omzuyla beni dürttü.

“Sevgilim, siyah fasulye ve ekşi kremayla biftekli bir şeydi ve...”

“Makarna,” dediğimde o da, “Pilav,” diye yanıt verdi.

Tanrı'm!

Andrew gözlerini kısıp, "Hem makarna hem de pilav mı?" diye sordu.

Nova başını sallayıp, "Evet," dedi. "Doğru. İkisi birden. Çok lezzetli. Annemin tariflerinden biriydi."

"Çok güzel," diye ekledikten sonra masanın altından bacağına sıktım. Ona şöyle bir baktım, sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi dudakları sımsıkı kenetlenmişti.

Tanrı'ya şükür, dün gece Skeeter'la yemek yememiştim.

Melinda kaşlarını çatıp, "Kulağa iğrenç geliyor," dedi. "Nasıl olur da sığır etiyle domuz etini karıştırabilirsin?"

"Bazen insan sadece yemeği düşünür, Melinda. Aklından görüntüler geçer ve sadece et istersin," diye cevap verdi Skeeter, çift katlı hamburgerini ısıtırken. Çenesine bir damla mayonez bulaşınca sildi. Bana dönüp, onaylarcasına başını salladı. "Protein ihtiyacını karşılar, böylece formunu koruyabilirsin."

Nova kolumu okşadı. Yüzünde açıkça belli olan sinsî bir ifade vardı. "Bu adam... Hmm... Zaten oldukça formda," dedi.

Ona doğru eğilip, "Ah, beni utandıracaksın, bebeğim," dedim.

Sonia yuhalayıp, "Düzgün durun, sizi lanet sapıklar," dedi. "Beni azdırıyorsunuz."

Skeeter ağzına bir patates kızartması attı.

"Siz bir erkeğin kız arkadaş istemesi için yeterlisiniz. Akşam yemeği ve kurabiye. Bu bana yeter."

Sonia elindeki tofu parçasını bırakırken gözleri Skeeter'ın üzerinde gezindi.

"Öyle mi?"

Sonia'nın şaşkın bakışlarından habersiz hamburgerini başıyla işaret etti. "Futbolu sevdiği ve yemek yapmayı bildiği sürece iyi anlarız." Kafasını yukarı kaldırdı. "Futbolu sever misin Sonia?"

Sonia yüzü kızarıırken, "Evet. Liseden beri," dedi. "Yemek de yapıyorum."

Skeeter başını salladı, daha sonra diğer yardımcı koçlardan biriyle sohbete daldı.

Sonia ağır ağır sakinleşti.

“Ronan, Nova sana yaptığımız çılgınca şeylerden hiç bahsetti mi?” diye sordu Andrew.

Nova kaskatı kesilirken, refleks olarak masanın altından onun elini tuttum. Üstelik bu olay, bu hafta ilk kez olmuyordu.

“Bazı hikâyelerinizi duydum,” dedim sesimi alçaltarak. Onu incitecek bir şey söylememesi için ona meydan okuyordum.

Sandviçini çiğneyip yutkundu. “Bir düşüneyim. Bir gece bütün son sınıfların futbol sahasında iç çamaşırlarımızla koşturmuştuk. Nova’nın fikriydi. Sonra bir gün okulu asıp Teksas Üniversitesi’ne gittik. Nova öğrenci gibi davranarak öğrenci partilerine katılmamızı söylemişti. Araba kullanamayacak kadar çok içmiştik ve bir otel odası tutmak zorunda kaldık.” Kurnaz bir kahkaha attı. “Annesiyle başı belaya girmişti. Bir ay boyunca benimle buluşmak için yatak odasının penceresinden sürünerek çıkmak zorunda kaldı.”

“Bu kadar yeter, Andrew,” dedim sertçe.

Omuz silkti. “Çok uzun süre birlikte olduğumuz bir sır değil,” dedi.

“Yine de *milyonlarca* yıl önceymiş gibi geliyor,” dedi Nova acı bir gülümsemeyle ve sonra bana baktı. “Sahaya çıkmaya hazır mısın sevgilim?”

Andrew’un yüzündeki sırıtışa ters ters baktım. Şerefsizin tekiydi. Sonra parmaklarımızı birbirine kenetleyerek öğretmenler odasından çıktık.

“İyi misin?” diye sordum kaldırıma ulaştığımızda. Kimse bakmadığı için ellerimizi bırakmamız gerekiyordu ama ben ellerini bırakmadım.

Alnını kırıştırdı. “Evet ama Andrew hakkında konuşmayalım,” dedi.

Pekâlâ. Bunu anlayabiliyordum. Bazen bir insanın sadece düşünmeye ihtiyacı olurdu ve onun hâlâ Andrew hakkında ne hissettiğini çözmeye çalıştığını hissediyordum.

“Onun için üzölmene değmez,” diyerek dudaklarımı alnına değdirdim. Bu tamamen içgüdüsel bir hareketti.

“Kesinlikle,” dedi ve senkronize adımlarla yürürken elimi sıktı. Kırmızı topuklu ayakkabılarıyla bana ayak uyduruyordu.

“Şu *sevimli* meselesi hakkında konuşalım. Bu, yavru köpekler ve küçük kızlar için kullanılan bir kelime,” dedim birkaç dakika sonra. “Bana yeni bir sıfat bulabilir misin?”

Yüzünü bana dönerek güldü, gözleri dans ederken dudakları yukarı kıvrıldı.

“Hayır. Buna mahkûmsun. Bu çok sevimli bir kelime. Bunu takımın Insta hesabından yayımlayacağım.”

“Bence *seksi* de iş görür,” dedim. “Zaten öyle olduğumu düşünüyorsun.”

“Çok ukalasın, Ronan ama sana sonsuza dek *sevimli* diyeceğim.”

Kıkırdayarak bana doğru eğildiğinde omzu omzuma sürtündü. Tatlı ekşi kokusu etrafımı sardı. Birbirimizin yanında dikkatli davranıyorduk ama bugün hâlâ birbirimize tutkal gibi yapışmış vaziyetteydik. Doğal ve çaba harcamadan.

Yalnızlık duygusu içimde yükselirken antrenmandan sonra eve ben ve Köpek olarak dönme düşüncesi benimle alay ediyordu. Nova’yı evimde, kanepede yanımda otururken hayal ettim. Akşam yemeği yiyip *Yıldız Savaşları* hakkındaki bilgisizliğinden, futboldan, New York’tan ya da keçilerden konuşurduk. Bana yaslanmış, yüzünü yukarı kaldırmış ve hararetli hararetli New York’ta karışmış olabileceği çılgınlıklarla ilgili bir hikâye anlatıyor olurdu.

Derin bir nefes aldım. Sahip olamayacağım şeyleri düşünmemeliydim.

Ofise girdiğimizde ondan yavaşça uzaklaşıp, “Üstümü değiştirmem gerek,” dedim.

“Tamam,” diyerek başını salladı. Çalan telefonu açarken resmi bir tavra bürünmüştü.

Kapıyı kapayıp, gömleğimi çıkarırken göğsüm şişti. Pantolonumu masanın üzerine fırlatıp, şortumu giyerken kendime şunu hatırlattım:

Profesyonel davran. Bağlılık yoksa acı da yok demektir. Bunu sakın unutma.

Blue Belle'dan bir saat uzaklıkta küçük bir kasaba olan Collinwood'daki stadyumun önüne park ettiğimde cep telefonum çaldı. Telefonu açtım.

"Hey, Tuck. Naber? Soyunma odasına gitmek üzereydim. Maç gecesi."

Her zamanki gibi gürültülü bir nefes verdi. Arka plandan disko müziğinin sesi geliyordu. "Nasıl gidiyor? Ne var ne yok, lan? Maça çıkacak olman umurumda değil! Annen beni aradı, olan bu! Nova'yla mı çıkıyorsun? Ne zaman? Nasıl? Kırıldım dostum, kırıldım! Ben senin dünyadaki en iyi arkadaşınım! Bunu ben yapmıştım! Ben yaptım! Onu senin için ben buldum ve sen beni arayıp haber bile vermedin mi?"

"Sakin ol. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Sakinim ben! Burası çok gürültülü!" İnledi. "Beni aradığında onun Blue Belle'da yaşadığını hiç söylememiştin."

"Dışarı çık da seni duyabileyim. Hem senin dinleniyor olman gerekmiyor muydu?"

"Hizmetçi temizlik yapabilsin diye evden çıktım." Hışırtılar duydum, müziğin sesi azalıyordu. "Harika bir fizik tedavi görüyorum. Terapistten her ayrıldığımda ölü gibi oluyorum. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Oynamayı özledim, kardeşim. Takımı çok özledim." Duraksadı. "Ah, kahretsin! Özür dilerim. Düşüncesizlik ettim."

"Ben iyiyim. Endişelenme."

Benimle konuşurken rahat olmasını istiyordum. Kaybettiklerim hâlâ canımı yakıyordu ve hep yakacaktı.

"Bana Nova'yla ilgili tüm detayları anlat. Her birini. Bu nasıl oldu?"

Yüzümü buruşturarak ona komşum olmasını, daha sonra da okuldaki işini anlattım. Ona kasabadaki entrikaları hatırlattıktan sonra Andrew'dan bahsettim. "Biz... Şey... Sahte bir ilişkimiz var." Tanrı'm, yüksek sesle söylediğimde kulağa aptalca geliyordu.

"Nesin sen? Aptal mı? Neden bu gerçek bir şey değil?"

Nova'nın görüntüsü zihnimde belirirken ellerim direksiyonu sıkı sıkı kavradı.

"Ben sadece..."

Bunu Tuck'a açıklayamıyordum. Birbiri ardına sevgili değiştiyordu ve kalbi hiç parçalanmamıştı. Ama benim parçalanmıştı. İçimdeki parçaların bir araya gelmesi mümkün değildi. Bir araya gelmelerini istemiyordum.

Bir sessizlik oldu.

"Ronan. Dostum. Kadınları uzaklaştırmak için sahte bir ilişki yaşayacak bir adama benzemiyorsun. Bu saçmalık. Kadınları kendin uzaklaştırabilirsin."

Otobüs arabamın yanına yanaştı. Yan tarafı **SALDIR BOB-CATS** yazılı posterlerle süslenmişti.

"Gitmeliyim, Tuck. Takım otobüsü geldi. Seni sonra ararım. Seni özledim, kardeşim."

Arabadan indiğimde hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda Collinwood oyuncularından biri, iriyarı bir defans oyuncusu, yedek oyun kurucuma müdahale ederek onu bir çamur çukuruna itti. Son anda bir darbe.

Skeeter, Collinwood seyircisi takımını alkışlamak için ellerini çırparken, "Bu hakemler şaka gibi!" dedi. "Bir boka yaradıkları yok!"

Adamım tökezleyerek, ayağa kalkıp başını iki yana salladı.

Mola aldım, son molamızdı. Maçın bitimine on saniye kala üçüncü hücumdaydık. Altı sayı gerideydik ve içimdeki huzursuzluk artıyordu. Sahayı mahveden yağıştan nefret ettim. Yıldız oyuncularımı oynatamadığım için nefret ettim.

Kenar çizgisine doğru koşan oyuncuların formalarına çamur bulaşmıştı.

"Toby'yi oyuna al!" diye bağırdı bizim taraftarlardan biri.

"Evet. Koç!" diye seslendi bir başkası. "Ve Bruno'yu!"

Arkamı bile dönmeden onları duymazlıktan geldim.

Skeeter volta atmayı bırakıp bana doğru geldi. “Yapmalı mıyız?” diye sordu.

Ters ters bakıp, “Hayır,” dedim.

Başını salladı ve çocukların sırtını sıvazlayarak gruba katıldı.

“Pekâlâ, oyun nedir?” dedi Skeeter. “Hail Mary atışı mı?”

Yedek oyun kurucunun gözleri alev alev parlıyordu. Birinci sınıf öğrencisiydi, iyi bir oyuncuydu ama o kadar uzağa atamazdı.

Yağmur sağanak halinde yağmaya devam ediyordu, o yüzden şapkamı aşağı çektim. “Ellideyiz ve savunma da bunu bekliyor,” dedikten sonra duraksadım. “Hadi, bir kanca ve merdiven atışı yapalım.”

Oyuncular şaşkın şaşkın baktı. “Koç?” dedi içlerinden biri. “Emin misin?”

“Bunu özel takım antrenmanlarında yapmıştık.” Ses tonum güven aşıliyordu ama içimde bir sıkıntı vardı. Bu herkesin doğru zamanda, doğru yerde olmasına bağlı olan karmaşık bir hamleydi. Öne doğru eğilip, “Henüz bir maç kaybetmedik,” dedim. “Nedenini biliyor musunuz?”

“Kalbimiz!” diye bağırdı içlerinden biri.

Başımı salladım.

“Kalpleri kazanırsan her şeyi kazanırsın!” dediler hep bir ağızdan.

Yedek kulübesinden Toby, Bruno ve Milo toplu kucaklaşma alanına geldiler ve oyunda olan yedek oyuncuları cesaretlendirdiler. Kollarını birbirlerine dolayarak bir çember oluşturdular. Onlar sloganımızı haykırırken Bruno onlara liderlik etti.

Yedek oyun kurucunun omuzluklarına vurdum.

“*Shotgun* dizilimi: Üç top tutucu sağda, iç açık solda ve koşucu senin yanında. Uzun pas atıyormuş gibi yap. Bu iş sende!”

Orta oyuncu topu atarken ellerimi belime koydum. Top tutucular sağdaki uç bölgeye doğru hareketlendiğinde yedek oyun kurucu için mükemmel bir uzun pas fırsatı gibi görünüyordu. İç açık oyuncusu blok yapıyormuş gibi yaptı ve sahanın ortasına doğru on dört metre koştu. Top ona doğru süzülürken Collinwood sa-

vunma oyuncularını da ona doğru koştı. Karşı takım hamle yapmadan sol tarafta tek başına olan koşucuya geri pas attı. Koşucu da neredeyse otuz metre ötedeki gol bölgesine doğru koşmaya başladı. Collinwood defans oyuncularından biri hamlemizi fark edip, onu yakalamak için koşarken kaskatı kesildim. Oyuncumuz saha boyunca koşarken, Skeeter bir aşağı bir yukarı zıplayıp kollarını sallıyordu. Diğer taraftan, rakip koçlar neler olduğunu anlatmaya çalışıyorlardı ama...

Koşucum gol bölgesine ulaşmıştı.

İşte bu!

Başlangıç takımımız koşarken taraftarlarımız tezahürat yapmaya başladı.

“Hâlâ bir sayıya ihtiyacımız var,” diye mırıldandım.

Top gökyüzüne doğru yükseldi ve kale direğini yarıp geçti.

Sevinçten gözlerim dolarken gözlerimi kapadım.

Son düdüğü çaldığında Skeeter bana doğru koşup beni kaldırmaya çalıştı. Daha sonra vazgeçip kahkahalara boğuldu.

Kalabalık ve yerel muhabirler sahaya hücum ederken, “Bir galibiyet daha kayıtlara geçti!” diye bağırdı.

Rakip koçun elini sıktıktan sonra medyaya birkaç demeç verip aralarından geçtim. Soyunma odasının girişinde durdum. Nova bir çıkıntının altında, kapalı bir şemsiyeyi döndürerek beni bekliyordu.

Saçları nemliydi, yanakları kızarmıştı. Üzerinde dar bir kot pantolon ve kasabadan aldığı Bobcats forması vardı. Bana göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsediğinde kalbim küt küt atmaya başladı. Bana doğru yürüdü, ben de onu kucağıma alıp döndürdüm.

“Vay be! Bu da planın bir parçası mı?” dedi gülerek.

“Jimmy bunu yapabiliyorsa ben de yapabilirim,” diye mırıldandım kulağına.

Ben onu indirip, kollarımı gevşekçe beline dolarken, “Kimse kanca ve merdiven atışını beklemiyordu,” dedi Nova.

Hamlelerin isimlerini biliyor olması hoşuma gidiyordu.

“Bir kızın maçtan sonra beni beklediğini görmeyeli uzun zaman olmuştu.”

"Ah."

"Hoşuma gitti," diye mırıldandım.

Parmakları şapkımdan sarkan saçlarımin uçlarıyla oynarken, "Herkes bize mi bakıyor?" diye sordu.

"Hımm." Gazeteciler, oyuncularını görmek için bekleyen taraftarlar ve ebeveynler etrafta dolanıyordu. "Eminim birkaç fotoğrafımızı çekmişlerdir. Umanım Blue Belle Gazetesi'nin ön sayfasında yer almanın sakıncası yoktur."

"Zavallı insanlar. Ne kadar sinsi olduğun hakkında hiçbir fikirleri yok."

"En azından artık kızlarını üstüme atmıyorlar," dedim alçak sesle. "Andrew'un seninle oturduğunu gördüm."

"Aslında Lois'in yanına oturmuştu." Omuz silkti. "Kıskandın mı?"

"Biz birlikteyiz ve o senin eski sevgilin. İnsanlar bunun hakkında konuşabilirler."

Gözlerimin içine baktı. "Onlara konuşacak başka bir şey ver o zaman, sevgilim," dedi.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, sanki onun sahibi benmişim gibi dudaklarını yakaladım. Bu, çalışma odamdaki o geceden beri ilk gerçek öpücüğümüzdü ve bir parçamın bunu bir süredir yapmak istediğini itiraf etmem gerekiyordu. Tadı yağmur ve tatlı gibiydi. Tanrı'm! Çok iyi hissettiriyordu.

"Bu iş görür," dedi soluk soluğa ve göğsünü şişirerek kollarından ayrıldı. "Bu gece görüşürüz," diye ekledi yüksek sesle. Muhtemelen soyunma odasının kapısında bekleyen kadın hayran kulübüne duyurmak içindi.

O uzaklaşmadan, elini tutup gökyüzüne baktım. İçimi bir en-dişe kaplamıştı.

"Hey! Yağmurda dikkadi sür. Yavaş sür ve emniyet kemerini tak, tamam mı? Eve giderken bir yere uğrayacak mısın?"

Yüzümü incelerken gözlerindeki parıltıyı gördüm.

"Yavaş süreceğim. Anladım. Ve hayır, doğruca eve gideceğiz."

"Eve vardığında bana mesaj at, tamam mı? Gerçekten."

Başını salladı ve elimi onun elinden çektiğimde Sabine ve Lois'ı bulmaya gitti.

Skeeter koluma vurduğunda hâlâ Nova'yı izliyordum.

"Harika oyun. Takımla konuşmaya hazır mısınız?"

"Evet."

Dönüp soyunma odasına yöneldim ve kendime hayattaki dayanağımın futbol koçluğu olduğunu hatırlattım. Başka hiçbir şey yoktu.

Ertesi hafta, Melinda elinde bir pastayla öğretmenler odasına girdiğinde hindili sandviçimi yiyordum.

"Ronan! Seni yakaladığıma çok sevindim."

Skeeter yüzünde kurnaz bir sırıtışla, "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı.

"Lanet olsun, hiçbir şeyi anlayamıyor," diye söylendi Sonia ve Skeeter'a baktı. "Bazı insanlar gibi."

Skeeter, Philly ızgara dana eti ve peynirli sandviçini ağzına atıp çiğnedi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Sonia kıpkırmızı oldu.

"Hiç... Hiçbir şey."

Melinda pastayı masaya koyduktan sonra eliyle omzuma dokundu. "Bunu babam gönderdi," dedi. "Takımla paylaşmak isteyebileceğini düşündüm."

Üzerinde geçen haftaki maçın skoru ve **HARİKA MAÇTI, BOBCATS!** yazan üçgen bir pastaydı.

Karşıma oturduğunda mırıldanarak teşekkür ettim. Bacak bacak üstüne attı, ayağını dizime biraz fazla uzun süre sürttü. Sandviçimi bırakıp cep telefonumu çıkardım.

Sana acilen ihtiyacım var. Hemen. Tatbikat değil. Neredesin?

Belki bu tam olarak acil bir durum sayılmazdı ve gerçek şuydu ki Melinda'yı tek başıma halledebilirdim ama Nova genellikle şimdiye kadar burada olmuş olurdu. Andrew'un da burada olmadığını fark etmiştim.

Bana göz devirme emoji gönderdi.

Yoldayım. Biraz sabret.

Birkaç dakika sonra kapıdan içeri girdiğinde gözlerim kalçalarını saran sarı elbisesine takıldı. Yakası derindi, göğüs dekoltesi ipeksi tenini gösteriyordu. Sarı saçları düz ve parlaktı, yüz hatlarını çerçeveliyordu. Safir gözleri koyu bir makyajla belirginleştirilmişti. Kirpikleri kalın ve siyahtı. Dudaklarında yoğun bir kırmızı vardı. Kesinlikle, lanet olası bir yıldız gibi göz kamaştırıyordu ve onu öğretmenler odasında süzülürken izlemek, günümün en sevdiğim kısmıydı. Masaya şöyle bir baktıktan sonra, “Selam, millet!” dediğinde dudaklarım seğirdi.

Elini beline koymuş olan Andrew’dan uzaklaştı.

Tansiyonum yükseliyordu.

“Selam, dostum!” diye seslendi Sonia. “Sapkınlar bugün nasıldı?”

Nova, Sonia’ya, “Sezar senatoda resmen öldü!” diye cevap verdi. En iyi arkadaşı ve diğerleri tarafından yirmi üç kez bıçaklandı!” Yumruğunu sıkarak sırtıttı. “Ve kimseyi cezalandırmadım.” Eğilip yanağımdan öptükten sonra yanıma oturdu, omuzlarımız birbirine değdi. “Merhaba, sevgilim.”

“Merhaba, bebeğim.”

Andrew Melinda’nın yanına oturup, öğle yemeğini çıkarırken, Sonia masanın üzerinden uzanıp Nova’yla yumruk tokuşturdu.

“Caleb bugün geldi mi?” diye sordu Sonia.

Nova başını sallarken yüzünden umut yayılıyordu. “Ertesi gün hem bizim hem de büyükannesi için Blizzard dondurmalarından alıp, evine gidince onu epey bezdirdim. Herkesin görebileceği pembe Caddy’nin evlerinin önünde olmasının utanç verici olduğunu söyledi.” Sandviçini çıkardı. “Hâlâ huysuz.”

Melinda aniden gülerek, “Onun ağzından tek laf alabilirsen şaşırırmı,” dedi. “Ben asla başaramadım.”

Nova, Melinda’ya kaşlarını çatarak, “Bir çocuğun özel hayatı okuldaki performansını etkileyebilir,” dedi. “Belki de önemsenmediğini hissettirecek birine ihtiyacı vardı. On dört yaşındayken babamı kaybetmiştim. Hayatımın en zor yılıydı. Notlarım berbatı.

Bayan Pettigrew onu benim sınıfıma koyduğu için çok mutluyum.”

Sonia, Melinda’ya dönüp, “A alan öğrenciler senin sınıfında. Bu çok hoş olmalı,” dedi.

Melinda gözlerini kısıp, “Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi.

“Altan verilen mesajı anla, Melinda,” diye homurdandı Skeeter. “İyi çocukları kendi sınıfına seçmişsin.”

Nova, Skeeter’in eline dokundu. “Hepsi iyiler ve öğrencilerimi seviyorum.” Sonra duraksadı. “Caleb’i akşam yemeğine davet ettim ama kabul etmedi ve kapıdan fırlayıp gitti. Toby geliyor ama. Bu onun ve Sabine’in ilk *randevusu*. Yani onlarla birlikte makarna yiyip film izleyeceğim. İkisinin arasında oturmayı planlıyorum.” Önce güldü, daha sonra sakinleşti. “Ben ciddiym. Bu delilik mi?”

Sonia sırtıp, “Belki,” dedi.

Sanki davet edilmişim gibi rahat bir ses tonuyla, “Saat kaçta yemek yiyoruz?” diye sordum. Bir yanımda davet edilmiş olmayı diliyordu.

“Altıda,” dedi Nova.

Onunla göz göze geldim.

“Orada olacağım. Heisman’ı almam ve Vader’ı kontrol etmem gerekiyor. Ne getirmeliyim?”

Ciddi olduğumu biliyormuş gibi kaşlarını çatarak sandviçinden bir ısırık aldı.

“Şey...”

“Yemekten bahsetmişken büyük bağış galasına kim geliyor?” dedi Melinda, Nova’nın sözünü keserek. “Babam beş yüzden fazla davetiye gönderdi ve çoğu geleceğini söyledi. Kişi başı bin dolar dersek oldukça etkileyici.” Sonia’nın tişörtüne bakıp burnunu çekti. “Kıyafetlerin çok şık bu arada.”

“Geçen yıl olan pastırmalı mantarlardan istiyorum,” dedi Skeeter. Sonra Sonia’ya bir bakış attı. “Sen gidecek misin?”

Elindeki havucu düşürdü.

“Ah! Neden sordun?”

“Muhabbet olsun diye,” diye mırıldandı. “Ee? Gidiyor musun?”

Sonia gözlerini kırptırdı. “Şey... Evet, sanırım gideceğim.”

Skeeter başını sallayıp, “Şu muhasebeciyle birlikte mi geleceksin?” diye sordu.

“Şey... O... Ah!”

Sonia durup ayağa fırladı ve çöp kutusuna doğru koştu. Orada öksürerek bir parça havucu tükürdü.

Nova onu kontrol etmek için ayağa kalkıp sırtını sıvazladı. Sonia başıyla iyi olduğunu işaret edince masaya geri döndüler.

Melinda sert bakışlarla, “Sen geliyor musun Nova?” diye sordu. “Buradaki çalışanlar ücretsiz gelebilecek tabii ki.”

Nova, Melinda’ya tatlı ve sinsi bir şekilde gülümseyip, “Elbette,” dedi. “Ronan’la birlikte geleceğim.”

Melinda, brokolisine çatalını saplarken, “Ne kadar eğlenceli,” diye yanıtladı.

Dirseğini masaya dayayan Nova, yüzünü avucunun içine alarak bana baktı. “Hangi ceket giyeceğine karar vermeye çalışıyorum,” dedi. “Gri olan? Ah! Kravat? Hmm. Belki mavi olan, küçük kareli olan ya da tam Bobcats için olan şu güzel bordo kravat?”

“Hangisini giymemi istersen bebeğim. Uyumlu giyinmeli miyiz? Hangi elbiseyi giyeceksin? Siyah olan sana çok yakışıyor.”

Bana *sen harikasin*, der gibi gülümsedi.

“Ya da zıt renkler giyebiliriz. Sen bordo kravatı takarsın, ben de lacivert ya da altın rengi bir elbise giyerim, ha?”

“Mükemmel,” diye mırıldandım.

“O zaman bu bir randevu,” dedi Nova hayallere dalmış bir şekilde. “Seninle dans etmek için sabırsızlanıyorum.”

Melinda elindeki çay bardağını yere çarptı.

“Vay be! Siz ikiniz ne kadar da... Mükemmelsiniz!”

“Evet, öyleyiz,” dedim Andrew’la göz göze geldiğimde. Tatmin olduğumu hissettim. *Bu doğru, göt herif. O benim.*

Gözlerini kaçırdı ama beni kandıramazdı. Gözlerinin arkasında yükselen duyguyu tanıyordum. Arzu.

Nova omzumu okşamak için uzandı, daha sonra saçına dokundu.

“Saçlarımı seviyorsun, değil mi?” dedim alçak sesle.

“Hem de çok,” diye mırıldandı. “Dağınık ve güzel. Saçlarını örmeyi denemeliyim. Sana Viking görünümünü vermeliyim.”

“Gala için değil ama. Belki bu akşam yemekten sonra,” diyerek burnuna bir öpücük kondurdum.

“Vikingleri çok severim,” dedi Nova yumuşak bir iç çekişle.

Sonia sırıttı.

“Lanet olsun, siz ikiniz mide bulandırıcısınız!”

“Üzgünüm, sanırım kendimizi kaptırdık,” diye mırıldandım. Hiç de üzgün değildim.

Nova'nın kirpikleri yanaklarına düştü. “Biz sadece...” dedi dudaklarını ısırarak. “Birbirimize çok âşığız.”

Bir sessizlik oldu ve odadaki hava dağılırken nefesim kesildi. *Âşık mı?* Ellerimi masanın altında yumruk yaparken bu kelimenin getirdiği korkuyu bastırmaya çalıştım.

“Kesinlikle,” dedim zorlukla.

Melinda oturduğu yerden sarsılarak kalktı ve odadan dışarı fırladı. Andrew kaşları çatık yemeğini çivi yiyormuş gibi çiğniyordu.

“Koç, bu haftaki basketbol hazırlık maçında forma giymeleri için oyuncularınızdan birkaçını verebilir misin? Bruno benim en iyi adamım ve ona ihtiyacımız var,” dedi sertçe.

Başımı iki yana sallayıp, “Onlara sahada ihtiyacım var,” dedim. “Biz ikinci sıradayız, Huddersfield ise birinci. Sonuna geldik.”

Skeeter onaylarcasına başını salladı.

“Doğru, Andrew. Oyunumuzu sertleştirmeliyiz.”

“Analizciler Huddersfield'in en iyi savunmaya sahip olduğunu söylüyorlar,” diye cevap verdi Andrew.

“Biz de en iyi hücumla sahibiz,” diye karşılık verdim.

Konuyu kapatıp çantasından küçük bir kutu çıkardı. “Hey, Nova,” dedi. “Bir süredir bunu sana vermek istiyordum. Benim hediyem. Ekibin bir parçası olduğun için tebrik etme amaçlı.”

Nova kutuyu açtı ve üzerinde BBL yazan bordo bir kahve ku-

pası çıkardı. Kaşlarını çatarak kupaya baktı, gözlerini kırptırdı ve sonra Andrew'a göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi.

"Vay be! Teşekkür ederim! Buna bayıldım."

Şapkamı çıkarıp bir elimi saçlarımda gezdirdim. Kendimi gergin hissediyordum. Göz ucuyla baktığımda Nova'nın gözlerini kısarak bana baktığını gördüm. Skeeter'a bakarak başıyla kapıyı işaret etti. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Omuzlarımı kaldırdım. Ne?

Anlamadığım için gözlerini devirdikten sonra, "Spor salonuna gitmeye hazır mısın sevgilim?" diye mırıldandı.

Öğle yemeğine daha on beş dakika vardı ama başımı sallayıp eşyalarımı topladım. Biz çöplerimizi atıp, kapıdan çıkarken Andrew bizi izliyordu.

Koridora çıkar çıkmaz Nova'ya döndüm.

"Ne oldu?"

"Hadi, malzeme dolabına gidelim."

15. BÖLÜM

NOVA

İlk günkü malzeme odasının kapısını açtı ve içeri girdik. Ben ışığın düğmesini bulmak için duvarı kurcalarken vücutlarımız karanlıkta birbirine sürtünüyordu. Işık tık diye açıldı.

Kapıya yaslanıp, “Neler oluyor?” dedi. Uzanıp şapkasını çıkardım. “Şapkam kalmayacak, bebeğim.”

Oflayıp, “Cidden kız arkadaşlarına *bebeğim* mi diyorsun?” diye sordum.

Derin ve tok bir sesle kahkaha attı.

“Hayır.”

“Peki, ne diyorsun?”

Gözleri üzerimde gezindi.

“Sana mı? Prenses. Eğer gerçekten sevgilin olsaydım sen bana ne derdin?”

“*Canavar* ama sadece yalnız olduğumuzda.”

“Neden?”

Alt dudağımı çiğnedim. Söylemesem daha iyi olacaktı.

“Çünkü hayvan gibi sevişiyorsun.”

Derin bir sessizlik oldu. Sonra titrek, uzun bir nefes verdi.

“Nova... Söylediğin şeyler...”

Gözlerimi kaçırdım. Bu kadar açıksözlü olduğum için utanmam gerekirdi ama gerçek buydu. O gece beni mahvetmişti ve konu ona gelince hiç çekingen davranmıyordum. Aklım bana etrafımıza ördüğümüz duvarları yıkmamamı söylese de diğer yanım, aptal, zayıf kalbim ona bir şeyler söylemek için yanıp tutuşuyordu. Hani bir arkadaş kuraklığı yaşarsınız ve yeni bir arkadaş bulduğunuzda tüm işaretler harika bir yoldaşlığa işaret eder ve sırlarınızı bilmesini istersiniz ya... Evet. Onunla böyle hissediyordum.

“Seks türlerini kategorize ettim.”

“Ve bunlar...” dedi usulca.

Aramızdaki gerilimi hissederek titredim. Her zaman vardı. Öğretmenler odasında, sahada. Burada da. Yaptığımız seksin ne kadar iyi olduğunu bilen iki insandık ama yine de hiç olmaması gibi davranıyorduk.

“Nova?”

Gözlerimi gözlerinden ayırmadım. “Mesela... *Aman Tanrım! Onu oraya soktuğuna inanamıyorum* seksi var. *Telafi* seksi var, yavaş ya da hızlı olabilir. Sonra tatlı bir *sana çok âşığım* seksi var. Tembel bir, *işte çok yorulduğum, sevişecek halim yok ama hadi yapalım* seksi var. Yatağı kırıp döktüğünüz, lambaları devirdiğiniz, belki yerde yuvarlandığınız, *deli gibi davranma* seksi var. Üzücü bir *hoşça kal, seni terk ediyorum* seksi var ki ben bundan pek hoşlanmam. *Anal boncuklar* ve *kırbaçlar* seksi var. Bu da *vay canına* seksiyile birleştirilebilir. Kelimenin tam anlamıyla, *sen öylece yat ve tüm işi bana bırak* seksi var. Ve bir de o acımasız, *sana asla doyamıyorum* seksi var. Başından sonuna kadar canavar modunda olan. Yani sen.”

Eli omzuma dokundu, parmakları tenimi okşadı.

“Nova...”

Zil çaldığında ikimiz de yerimizden sıçradık. O geri çekilirken ben kahkahalarla güldüm.

“Her neyse. Bu kelime kusmuğunu bir kenara bırakalım.” Dramatik etki için duraksadım. “Ronan, bitlenmişsin.”

İrkildi.

“Ne? Hayatta olmaz.”

Başımın elimdeki şapkasını işaret ettim.

“Şapkanın içinde küçük bir yaratık var. Tohum büyüklüğünde, koyu renkli ve çok hızlı. Al, bak.”

“O şeyler saçında mı?” diye sordu kafa derisini kaşırken.

“Öğretmenler odasında saçında sürünen bir şey görür gibiydim ve bu yüzden seni Skeeter’dan uzaklaştırmak istedim. Kafanı yiyecek. Ofisini, tüm sahayı hortumla yıkar.”

“Ona söyleyemeyiz. Ne yapacağız?”

Biz.

Bir kahkaha attım.

“Sevgilim, bu iş tamamen sende.”

“Hiç komik değil,” diye mırıldandı. Odanın içinde volta atarken saçlarını silkeledi.

“Onları etrafa silkeleme.”

Durup ellerini kalçalarına koydu ve bana ters ters baktı. Kenar çizgisindeyken de böyle yapıyordu. Onunla ilgili pek çok şeyi listeleyebiliyordum. Kaşını -yalnızca bir kaşını- kaldırışı, dolgun dudaklarının seğirişi, dudaklarının altındaki yara izlerinin hissi. En çok da Andrew’un yanında beni korumasını seviyordum.

“Nova! Beni dinliyor musun? Plan ne?” Kıkır kıkır güldüm. “Tekrar ediyorum, bu hiç komik değil,” diye homurdandı.

“Biraz öyle.”

“Evet, ya sen de bitlendiysen? Şapkalarımı takmayı seviyorsun.”

“Bu haftalar önceydi. Pekâlâ. Bir plan. Öncelikle gidip benim boş su şişemi alacaksın. İçeri girdiğimizde rafa bıraktığım şişe. Sonra şapkandakini yakalayıp Sonia’ya vereceğiz.”

“Hayatta olmaz. Skeeter haklıydı. Onun üzerine basıp sifonu çekeceğim.”

“Normalde yüzde yüz seni desteklerdim ama Lois dışında, Sonia benim tek kız arkadaşım ve mikroskobuyla bunlardan birini incelemeyi çok istiyor.” Tereddütle gülümsedim. “Lütfen.”

“Olmaz.”

Ona aldırış etmeden gözümü bittten ayırmadım. Şapkanın kenarına tırmanırken, onu silkeleyip geri indirdim.

“O küçük, yaramaz bir böcek.”

“Bak, su şişesinin ağzı dar. Bu iyi bir fikirdi.”

“Elimdekilerle yetiniyordum, teşekkür ederim.”

Telefonunu çıkardı.

“Ne yapıyorsun?”

“Sonia kahrolası bir bit istiyorsa gelip kendisi alabilir. Ben korkutucu kemirgen pezevengi değilim.”

“O bir böcek.”

“O bir haşere ve hemen Sonia’ya mesaj atacağım.”

“Pezevenk demen hoşuma gitti,” dedim derin sesini taklit ederek. “O koca beynin gerçekten inanılmaz ve üstünde bitler var.”

“Çok komik, prenses.” Parmakları telefonun üzerinde uçtu, daha sonra başını kaldırıp bana baktı. “Bir sorum var, ısırıyorlar mı?”

“Kanını emmek için kafanı ısırıyorlar. Saçına sirke denen yumurtalar bırakıyorlar sanırım. Tam hatırlayamıyorum. Bir kere sinde ben de bitlenmişim. Annem günlerce temizlemekle uğraşmıştı.”

“Günlerce!”

“Eminim annem abartmıştır,” dedim ve kolumu uzatıp kolunu okşadım.

“Sonia bir an önce buraya gelse iyi olur.”

Sonia kapıyı hızla açıp içeri girdi.

“Bana küçük serseriye göster.”

“Kapıyı kapa!” diye seslendi Ronan.

Elindeki kavanozla kapıyı tık diye kapadı. Heyecandan bana çarpınca şapka yere düştü. Yerden aldım ama...

“Kaçmış!”

Dizlerimin üzerine çöküp aramaya başladım.

Ronan sızlandı.

Sonia inleyerek Ronan’ı işaret etti. “Başka bir tane bulmam lazım,” dedi.

Ronan başını kaldırıp tavana baktı.

“Sonia, Tanrı şahidim olsun ki asla...”

Kavanozu tutan ellerini dua eder gibi kaldırarak, “Lüüütfen,” diye yalvardı. “Hadi ama. Bana izin ver. Sadece bir dakika süreceksin ve bilime katkı sağlamış olacaksın. Senin yaptığın bu katkıdan faydalanacak o aydınlık genç beyinleri düşün.”

Omuzları çöktü.

“Tanrı’m, çok saçma birisin. İyi.”

Odanın içinde dolaşırken arka köşede saklanmış eski bir tabure bulduk. Odanın ortasına çektikten sonra Ronan üzerine otur-

du. Anahtarlarımın üzerindeki küçük el fenerini çıkarıp kaşlarımı oynattım. "Onları bulacağız," dedim.

Sonia bana yandan sarılıp, "Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaş-sın!" dedi.

"Siz ikiniz, kızlar partisini bırakıp bitinizi alabilir misiniz?" diye mırıldandı Ronan.

"Huysuz," dedim sırıtarak. Sonra da sırf ona inat, telefonumdan müzik açtım. Roy Orbison'dan *You Got It*. Seçimimden o kadar memnun oldum ki hafifçe sallandım ve Sonia da dans ederek bana katıldı.

Ronan bize ters ters bakıyordu.

"Ne komik, ne komik," diye tersledi.

Gözlerimdeki yaşları silerek şarkıyı kapadım. Lisenin bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi? Bitlenmesi çok hoşuma gitmişti!

"Hadi, şu işi bitirelim, Sonia."

İşe koyulduk. Ronan başını öne eğerken ben feneri tuttum ve Ronan'ın saçlarını toplamak için Sonia'nın ellerini bıraktım.

Skeeter kafasını kaldırmadan kapıyı açtı, elinde telefonu vardı.

"Kapıyı kapa!" diye bağırdı Ronan. Skeeter yerinden sıçradı, gözlerini kocaman açarak kapıyı arkasından kapadı.

"Şey, Koç, bu da senin... Bilirsin. Seks şeylerinden biri mi?"

"Benim seks şeylerim falan yok! Sutyendi! Sadece bir sutyen."

"Burada güzel bir hikâye yatıyor," diye mırıldandı Sonia. "Ne oldu?"

"Ronan benim sutyenimi giydi. Kırmızı dantelli. Çok seksiydi," diye cevap verdim. "Kadın iç çamaşırları giymeyi seviyor."

Ronan boğuk bir nefes verdi.

"Kızlar. Lütfen. Bitlendim. Odaklanın."

Skeeter sessiz kaldı. Gözleri bir Ronan'a, bir bize kayıyordu. Beti benzi atarken kapıya yaslandı. "Hayır, hayır, hayır." Nefes nefese kaldı. "Koç... Sen... Bitlendin mi?"

"Görünüşe göre öyle," diye mırıldandı Ronan. "Bir tanesi çoktan kaçtı. Yerde."

"Buraya kadar. Ben çıkıyorum," dedi elini kapının koluna götürürken.

Sonia ona bir bakış attı. "Çıkmasan iyi olur," dedi. "Aynı sandalyede oturduysanız ya da aynı şapkayı taktıysanız sende de olabilir. Ben kontrol edeceğim. Orada bekle."

Skeeter ağzı açık ona bakıyordu. "Sence ben bir malzeme odasında durur muyum?" dedi. "Buraya annemi aramaya geldim! Akşam yemekte ne olduğunu söyleyecekti!"

Sonia omuz silkip, "Güvendesin, Skeeter," dedi. "Ne uçabiliyorlar ne de zıplayabiliyorlar. Daha çok temiz saçlı insanlara giderler. Kafa derin kaşınıyor mu? Özellikle geceleri?"

Gözlerindeki korku büyüdü. "Dün gece uyandım ve kaşınmaya başladım." Burnunu sıktı. "Aman Tanrı'm!"

Sonia kavanozuna küçük bir şey attıktan sonra kapağını sıkıca kapadı.

"Yakaladım seni, küçük haylaz!" Etrafa bakındı. "Pekâlâ, bu tamam. Birbirimizi kontrol etmemiz lazım. Sıradaki kim?" Parmaklarını şıklattı. "Beş dakika sonra dersim var ve bu şeyler sadece kırk sekiz saat yaşıyor. Ne kadar süredir hayatta olduğunu da bilmediğim için elimizi çabuk tutalım."

"Ben! Beni kontrol et!" diyen Skeeter, Ronan'ın etrafından dolanıp tabureye oturdu. Ben ışığı tutarken Sonia'nın parmakları kafasının her yerinde gezindi.

"Ee, şey, kafamdaki bit... Mahrem yerlerime bulaşabilir mi?" diye sordu Skeeter.

Sonia kıs kıs gülüp, "Onlara kasık biti deniyor ve o farklı bir parazit," dedi. "Cinsel organları severler ve ateşini yükseltir ya da seni asabileştirirler. Bir de kaşındırırlar tabii ki."

Derin bir nefes verdi.

"Şükürler olsun. Hayalarımaya mayonez sürmek hiç hoşuma gitmeyecekti."

"Mayoneze gerek yok," dedi. "Ama mahrem bölgelerin kaşınıyorsa bir doktora kontrol ettir."

Skeeter kıpkırmızı oldu. "Kaşınmıyor!" dedi. "Sadece öğren-

meye çalışıyorum. Bilirsin yani. Bilim için falan. Sen de çok zeki olduğun için bilirsin diye düşündüm.”

Gözlerini kırıştıırıp, “Zeki olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

Omuz silkti. “E herhalde. Sen bölüm birincimizdin. Mezuniyetteki konuşmanı hatırlıyorum. Giriş cümle ‘Hayat dolu bir yaşam...’ devamını hatırlamıyorum.”

Sonia’nın yüzü şaşkınlık içinde kaldı.

“Kimse dinlemiyor sanıyordum.”

Omuz silkti.

“İşimiz bitti mi?”

Birkaç saniye boyunca Skeeter’ın kafasına baktıktan sonra ellerini indirip omzunu sıvazladı. “Sende bir şey yok, Skeeter. Hiçbir şey görmüyorum,” dedi. Gözlerini benden ayırmadan odanın köşesine doğru ilerledi. “Sırada sen varsın, Nova. Kimin yanına gidip gidemeyeceğimi bilmem gerekiyor.”

“Ah, Tanrı aşkına!” dedi Ronan. Parmaklarını saçının arasından geçirdikten sonra bit görebilecekmiş gibi parmaklarına baktı.

Tabureye otururken kahkahalarla güldüm.

Ronan gelip, ışığı tutarken Sonia’nın elleri uzun saçlarımın arasında geziniyordu.

Durdu ve oda sessizleşti.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bitlenmişsin, bebeğim,” diye mırıldandı Ronan. Sesindeki memnuniyeti duyabiliyordum. Telefonundan Connie Francis’in *Who’s Sorry Now* şarkısını açtı. Bu eski şarkıyı seçtiği için kendisini kutlarım ama...

“Yalan söylüyorsun. Kaşınmıyorum,” dedim arkamı dönerek.

Skeeter geri sıçradı. “Gördüm. Ürkütücü sürüngen tam da sizin oralarda bir yerdeydi.” Ronan ve beni işaret etti. “Hepinize bulaşmış ve karantinaya alınmanız gerekiyor!”

Kafam kaşınmaya başlarken ağzım açık kaldı. Ellerimi aşağıda tutmaya çalıştım. Onlara dokunmak da istemiyordum.

“Skeeter, beni kontrol etmen lazım,” dedi Sonia.

Gözlerini kocaman açıp, “Ben mi?” dedi. “Olmaz!”

“Olur,” dedi. “Temiz olan tek kişi sensin!”

Yüzünü buruşturup, “Tamam,” dedi.

Sonia tabureye otururken Skeeter yutkundu. Sonra ellerini Sonia’nın saçlarında gezdirdi. Sonia bir *hmm* sesi çıkardı. Skeeter’ın ruhu duymamıştı.

Ronan şarkıyı kapatırken, “Şimdi ne olacak?” diye sessizce sordu. Gergin bir şekilde nefes verdim.

“Okuldan çıkıyoruz, eczaneye gidiyoruz, daha sonra da işimizi hallediyoruz.”

Birkaç dakika sonra Sonia’nın omuzlarını sıkarak, “Bitlenmişsin!” diye bağırdı. “Biz şanslıyız. Bu ikisi için çok zor bir gün olacak.” Sırıtarak Sonia’nın kalkmasına yardım etti. Sonia hafifçe sendeleyerek Skeeter’ın kollarına düştü ve yüzünü Skeeter’ın yüzüne doğru kaldırdı.

Skeeter ona baktı. Bir saniye, iki, üç, dört, beş, altı...

“*Bizde bit yok* sevinci mi yaşıyorlar yoksa *senden hoşlanıyorum* olayı mı?” diye mırıldandım.

Ronan gülümseyip, “Bırakalım da bunu kendileri çözsün,” dedi.

Malzeme odasından çıkıp kapıyı kapadık. Okul müdürüne gideceğimizi haber vermek için mesaj attı. Ardından antrenmanları idare etmeleri ve tüm oyuncularını kontrol etmeleri için koçlara toplu bir mesaj gönderdi. Ben de Sabine’e Lacey’nin evine gitmesi ve ben evimizi dezenfekte edene kadar orada kalması için bir mesaj göndermekle meşguldüm. Bu durumdan hiç bahsetmedim. Eve döndüğünde onu kontrol edecektim.

Koridorda yürürken şaşkın bir ses tonuyla, “Bitlendik,” dedim.

“Küçük pislikler,” diye mırıldandı Ronan.

Andrew köşeyi döndü ve sadece bana baktı.

Ronan parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

Dışarı çıkıp merdivenlerden indik ve beni arabama kadar götürdü. Arabaya binmeden hemen önce Andrew’un salondaki hediyesini hatırlayarak Ronan’a uzun uzun baktım.

“İlk gün, o gülü masama sen bırakmıştın.”

Gözlerini bana çevirirken yüzü tamamen ifadesizdi. “Sahi mi?” dedi.

“Evet, futbolcu çocuk. Sen bıraktın. Sahiden. Ve hoşuma gitti.”

Başımı uzatıp onu öptüm. Sonra da kapımı kapatıp arabamı çalıştırdım.

Ronan, evindeki çalışma odasında koltuklara yayılmış bir şekilde otururken, “Bu konuda fazla neşelisin,” diye mırıldandı.

Jolene şarkısını mırıldanırken, kafasındaki soluk mavi, plastik duş bonesini görünce durdum. Son derece seksi ve erkeksi bir adamı kafasında bit bonesiyle görmek, gelmiş geçmiş en güzel şeylerden biriydi.

Farklı arabalarla eczaneye gidip, reçetesiz satılan farklı markalara bakarak, yarı dehşet içinde yarı eğlenerek yarım saat geçirdik. En güçlü olanını seçtikten sonra onun evine gittik. Prospektüsü okuyunca, kıyafetlerimizi bir çantaya koyup üstümüzü değiştirmemiz gerektiğini öğrendik. Bana bir Nike şort ve bir Pythons tişörtü ödünç vermişti ki hiç utanmadan tişörtü saklamayı planlıyordum. Onu kokladığımı görmediğini umuyordum.

Ada tezgâhını temizledik ve talimatları titizlikle tekrar okuyup işe koyulduk. Ben onun bit ilacını sürdürdüm, o da benimkini. Şimdi çalışma odasında, kırk beş dakikamızın dolmasını bekliyorduk. Dart ve bilardo oynadık. Sonra bana hatıra eşyalarını gösterdi. Özel bir depoda henüz açmadığı daha fazla kutu olduğunu söyledi. Tahminimce burada kalmayı planlamadığı için eşyaların bir kısmı hâlâ kutularda duruyordu.

Telefonundaki kronometre ötmeye başlayınca, Köpek’i önünden çekip ayağa kalktı. “Ebeveyn banyomda iki lavabo var,” dedi. “Aynı anda durulayabiliriz. Olur mu?”

Başımı sallayarak onu üst kattaki yatak odasına kadar takip ettim. Oda koyu griye boyanmıştı. Yorganı ise kırık beyazdı. Fotoğraflarına göz atarken birden durdum.

Dönüp bana baktı. “Onlar kız kardeşlerim ve annem,” dedi.

Eski bir fotoğrafı ve belki de on altı yaşında, hâlâ ergenlikle yetişkinlik arasında gidip geldiği o garip dönemdeydi. Çok yakışıklıydı. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve yüzünde bir sırıtış vardı. Kız kardeşleri daha küçüktü ve ikisinin de elini tutuyordu. Annesi onun arkasındaydı. Gülümseyerek kollarını genişçe açmış, birbirlerine sokulmuşlardı. Boğazım düğümlendi.

Ellerini arkamdan omuzlarıma koyarken, “Anneni mi düşünüyorsun?” diye usulca sordu.

Sırtımı ona yasladığımda duş bonem göğsüne değdi ama onun umurunda bile olmadı. Spontane ve çetrefilsiz bir an, birbirine zahmetsizce uyan iki insandık. İç geçirdim. Neden sanki birbirimizi ezelden beri tanıyormuşuz gibi hissediyordum?

“Birazcık. Daha çok, ne kadar mutlu göründüğünüzü düşünüyordum.” Duraksadım. “Bir gün buna sahip olmak istiyorum. Bir aile, çocuklar...”

“Olacaksın. Yani doğru insanla tanıştığında.”

“Sen ne istiyorsun?” diye sordum. “Bilirsin, futbol dışında.”

“Daha çok futbol. Arkadaşlar. Ve senin de dediğin gibi anlamlı bir hayat yaşamak. Benim için sanırım bu başkalarına yardım etmek anlamına geliyor. Kitapçı da bunun için var. Teknik olarak oranın sahibi ya da yöneticisi değilim. Orayı satın aldıktan sonra kasabaya bağışladım ve orayı işletmek için gençleri işe almalarını istedim. Hem topluluk hem de çocuklar için iyi. Bir gün çocukların gelip profesyonel oyunculara futbol öğrenmeleri için ücretsiz bir kamp açmak istiyorum. Sanırım bu sadece bir fikir.”

New York’taki okuryazarlık reklam panosunu, mükemmel yüzünü, *dünyanın sahibi benim* diyen o geniş gülümsemesini hatırladım. O zaman da şimdiki kadar nazik miydi? Sanırım öyleydi. Ama şimdi, kalbini korumak için insanlarla arasına mesafe koyan bir adamdı. Tek istisna Toby ve takım gibi görünüyordu. Onu sahada izlemiş, koçluk yaparken gözlerindeki ışıltıyı görmüştüm.

“Bir gün ailen olmasını istiyor musun?” diye sordum.

Kasıldı ve mavi gözleri kararırken arkamı döndüm, gözlerinin

derinlerinde savunmasız bir ifade vardı. "Hep istedim, bilirsin, eskiden isterdim ama şimdi... Geleceğimde bunu göremiyorum." Gözlerini kaçırdı, omuz silkerek alt dudağını ısırdı.

Whitney'yle çocuk sahibi olma planları yapıyorlardı ve ben içimde bir kıskançlık duygusu oluşmasını beklesem de oluşmadı. Onun acısına karşı içimde büyük bir şefkat hissediyordum. Kaybına karşı.

Ebeveynlerimi kaybetmiştim ama ruh eşimi kaybetmemiştim.

Gülümseyip, "Kafamızı yakmadan önce şunları atsak iyi olur," dedim.

Düzenleme
Ny.ozlem

16. BÖLÜM

RONAN

Nova önümde durmuş, saçlarımı kuruturken vücudum varlığının fazlasıyla farkındaydı. Parmaklarıyla kafa derime masaj yaparken mırıldanıyordu. İlaçları durulayıp iki saat boyunca birbirimizin saçlarındaki bitleri ayıklamıştık. Saçları uzun olduğu için biraz zaman almıştı. Ona tarağı gösterip iğrenmesini izlemek hoşuma gitmişti. Gözlerimizden yaşlar akana kadar gülmüştük. Lois çay ağacı yağı şampuanı getirdi ve ikimiz de saçlarımızı üçer kez şampuanladık. Ayrıca ileride böceksavar olarak kullanmamız için bize çay ağacı, mango ve biberiye yağı verdi. O küçük pislikler ölmüş olsa iyi olurdu.

“Kendim de kurutabilirdim,” dedim kurutma makinesini kapadığında. Onun saçları çoktan kurumuştu, omuzlarından aşağı pürüzsüz ve düz bir şekilde uzanıyordu. Uzanıp parlak saç tellerini parmaklarımın arasında gezdirdim. Saçlarını seviyordum.

“Kafa derinin temiz olduğunu bir kez daha kontrol etmiş oldum,” diye mırıldandı.

Makyaj masasının koltuğundan ona doğru baktım. Ellerimi kalçalarına indirdim, başparmaklarımla şortunun üzerinden teni ni okşadım. Kendime engel olamıyordum. Nova’ya aşırı bağlanmışım, onun yakınlığı beni sarhoş ediyordu.

“Tek sebep sadece bu muydu?”

Benim sana olmak istediğim kadar sen de bana yakın olmak istedin mi?

Dudağını ısırdı. “Hadi, evi temizleyelim,” dedi.

Ayağa kalkıp gerindim. Üzerimde bol bir jogger pantolon ve siyah bir atlet vardı. Bunu özellikle seçmiştim, kaslı kollarımı gös-

terdiğini biliyordum. Bu *sahte* ilişkiye başladığımızdan beri bakışlarını birkaç kez kollarımın üzerinde yakalamıştım.

Şu anda bakışlarının kasıklarımıdaki çadırın üzerinde olduğunu fark edince utangaç bir tavırla güldüm. Tahrik olduğumu görmesi gerçekten umurumda değildi ki bunun tam tersi şekilde davranmam gerekiyordu. Görünüşe göre ilkel yanım beynimi ele geçirmişti.

Kollarımı iki yanıma indirdim. Daha düzgün davranmalıyım.

“Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim,” dedim. Karakteriyle ilgili sevdiğim şeylerden biri de başkalarına yardım etme arzusuydu.

“Buna takım çalışması deniyor, sevgilim,” dedi tatlı tatlı. “Ve burada işimiz bittikten sonra sen de bana yardım edeceksin.”

“Anlaştık.”

Evi didik didik ederken, çarşafı ve yorganımı çamaşır makinasına atarken enerji doluydu. Ben evi süpürürken, o da alçak sesle *Jolene* şarkısını mırıldanarak yatak odamı siliyordu. Evi süpürmeyi bitirip süpürgenin fişini çektim. Döndüğümde arkamdaydı ve telefonunu çıkarıp bir fotoğraf çekti. “*Koç, Blue Belle’i saran bit korkusundan sonra temizlik yapıyor!*” dedi. “Bu sosyal medyada viral olacak. Sana gerçek bir kasabalı karizması katacak.”

“Bunu yapmasan iyi edersin.”

Ona doğru yürüyüp telefonuna uzandım ama telefonunu arkasına saklayıp, gülererek benden uzaklaştı.

“Sen görmeden, kafanda o plastik bone varken birkaç fotoğrafını çektim.”

O boneden nefret ediyordum!

“Bunu yapmadım de!”

“Yaptım ve Huddersfield koçunu etiketleyeceğim. Buna bayılacak,” diye seslendi odadan çıkarken.

Merdivenlerden aşağı inerken peşinden koştum, köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

“Seni bulacağım!” diye haykırdım. “Ve bulduğumda...”

Alt kattaki misafir yatak odasını kontrol ettim, yatağın altına ve dolaba baktım. Banyoya geçip duş perdesini araladım.

Çalışma odasına doğru ilerleyip etrafa göz gezdirdim. Köpek kanepeden havladı, daha sonra aşağı atlayıp çalışma odamın kapısına doğru koştu. Onu okşadım.

“Her şeye rağmen bir işe yarıyorsun.”

Kapıyı yavaşça açıp içeri girdim. Yaptığımız temizlikten beri her yer pırıl pırıldı.

Önce masamın altını, daha sonra da koltukların arkasındaki karanlık köşeleri kontrol ettim. Beni korkutmak için bir yerden fırlamasını bekledim.

Mutfaktan bir gürültü geldiğinde koşarak dışarı çıktım ve Köpek’e çarptım. Ona ters ters baktım. “Ona yardım mı ediyorsun? Bu kadar yeter. Bu iş bitti, Köpek.” Yanından geçip mutfağa göz gezdirdim. Her şey yerinde görünüyordu. Peki, ne düşmüştü? Her yeri tek tek kontrol ettikten sonra lavabonun altındaki dolaplara bakıp kendi kendime güldüm. Neredeydi bu kız?

Köpek kiler kapısına doğru koşup önüne oturdu. Gözlerimi ona diktim. “Bu da yalanlarından biri olmasa iyi olur,” dedim.

Hapşırıp salyalarını etrafa saçtı.

Onu yolumdan çekip kapıyı açtım. Burası iki tarafı raflarla kaplı büyük bir kilerdi. Lois düzenlemişti. Konserve ürünler solda, kuru baklagiller sağda sıralanmıştı.

Nova arka duvara yaslanmış, vanilyalı gofretini yerken yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu.

“Seni buldum,” diye homurdandım.

Bir ısırik daha alıp çiğnedi.

“Çok uzun sürdü, sporcu çocuk. Bunlar çok güzel. Annem bunlardan muhteşem muzlu pudingler yapardı. Sanırım onun tarifini denemek istiyorum.”

Yanına oturduğumda bana kutuyu uzattı.

“Tek seferde ağzına kaç tane atabilirsin?” diye sordu. “Ben üç tane yedim. Az kalsın boğuluyordum. O sırada bezelye konservesi düştü. Sanırım onu duydun.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Evet. Bakalım. Bahse girerim ki beş tane atabilirim. Var mısın?”

“Bahis mi?”

“Karşılığında bir iyilik.”

Dolgun dudaklarıyla sırıttı. “Anlaştık. Hepsini bir kerede yemen gerekiyor.” Bir su şişesi uzattı. “Buna ihtiyacın olacak, senin muhteşem kilerinden çaldım. Burada küçük bir parti verebilirsin.”

“Ben olsam kilerime... İsraf derdim.” Kıs kıs güldü. “Hadi, yapalım şu işi.” Uzattığı suyu alıp ters çevirdim.

Bana beş gofret uzatınca, ağzımı açıp önce üç tanesini, daha sonra dördüncüyü, en sonunda da beşinciye tıktırdım. Yanaklarım şişti ve ben başımı eğip, zorlana zorlana çiğnerken o kıkırdıyordu.

“*Heimlich* manevrasına ihtiyacın olursa ben buradayım,” dedi.

Yutkunup suyu tepeme diktim. Dilimi dışarı çıkardığımda alkışlamaya başladı.

“Ben belanın ta kendisiyim,” dedim.

Gözlerini devirdi.

“Tanrı’m, çok kolaysın. Beş tane gofreti ağzına tıktırabileceğini biliyordum. Bu kadar kibirli olma.”

“Yani sırf kendimi aptal durumuna düşürmemi mi görmek istedin?”

“Önce sutyen takmanı istemeliydim.”

“Herkes bunu ne zaman unutacak?”

“Asla, katiyen, hiçbir zaman.”

Bir kolumu omuzlarına attığımda bana yaslandı. Dakikalar geçtikçe bir memnuniyet duygusu yayılıyordu.

“Ödülüm için hazırım.”

“Neymiş o?” diyerek gözlerini bana dikti.

“Dart oynadığımız gece bana sırrını söylemedin.”

Çenesi meydan okur gibi titredi, bunu artık fark edebiliyordum.

“O acil bir durumdu, ayağım incinmişti ve sonra seni şeriften kurtardım. Bu yüzden o ödül geçersiz ve hükümsüz. Bunu tekrar isteyemezsin.”

“Şu haline bak. Küçük bir sırrı nasıl sıkı sıkı koruyorsun. Yüz-

lerce sırrın olmalı. Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum,” diyerek sırttım.

“Teknik olarak sana yanlışlıkla Ryan Reynolds’ın tuvalet zımbırtısını çaldığımı söyledim. Bunu kimse bilmiyor.”

“Yanlışlıkla. Tabii ki öyledir.” Gözlerini devirdi. “Eski oda arkadaşına bile söylemedin mi?”

“Hayır.” Yüzünü buruşturdu. “Ya değerli bir şeyse ve on dört ayar altından yapılmışsa mesela? Ya bir aile yadigârıysa? Ya...”

“Kahretsin, çok sevimlisin. Onu arayıp söylemeliyim.”

“Onu tanıyor musun?”

“Hı hı. Bir sürü ünlü insan tanıyorum. Beni Insta’da takip ediyor.”

“Seni kibirli göt.”

Gülümsedim. “Neden sürekli dolapların olduğu yerde buluştuğumuzu hiç merak ettin mi?” diye sordum.

“Teknik olarak, burası baştan aşağı israf olan bir kiler.”

“Aynı his. Sadece sen ve ben varız. Tüm dünya dışarıda. Sanki baş başaymışız gibi,” diye mırıldandım ve parmaklarımı omuzlarında gezdirdim.

“Teknik olarak öyle.”

“Çokbilmiş.”

Gülümsedi.

“Teşekkürler.”

“Bana başka bir sır daha söyle. Israr ediyorum.”

Parmakları ön kolumdan elime doğru indi, parmaklarımın üzerinde hafif alaycı dokunuşlar yaptı ama ellerimi tam olarak tutmadı. Karıncalanmalar üzerimde dalgalanıyordu.

“Tamam, işte bir sır daha. Beni biraz hayal kırıklığına uğrattın,” diye mırıldandı.

“Neden?”

Parmaklarını göğsümde gezdirdi, daha sonra atletimin yakasıyla oynadı. “Bir iyilik istedin ve tek istediğin aptalca bir sır,” dedi.

“Seni tanımak istiyorum.”

“Şey... Ama beni tanımak tehlikeli bir şey değil mi?”

Gözlerindeki o ciddi pırıltıyı görünce duraksadım. “Evet.” Dudaklarına baktım. “O halde ne istemeliyim?”

Vücudunu hareket ettirip usulca kucağıma yerleşti.

Uzun ve boğuk bir inilti çıkardım.

Ellerini omuzlarımda, tatlı kalçasını pantolonumdaki şişkinliğin üzerinde gezdiriyordu.

“Senin yerinde olsaydım bir öpücük isterdim. Ya da başka bir şey...”

Boğuk bir nefes verdim.

“Tanrı’m!”

Parmaklarını dudaklarıma koydu, sesi boğuktu. “İyi düşün, Ronan,” dedi. “İçindeki erkek ne istiyor?”

Aletimi yukarı kaldırıp içine doğru bastırdım, onun ateşi başımı döndürüyordu. “Seni becermek istiyorum,” dedim.

Dudaklarından titrek bir nefes döküldü. “Nasıl başlayabiliriz?” dedi. “Anlat bana.”

Kollarımı beline doladığımda gözlerimle onu süzdüm, ellerimi tişörtünün altında gezdirerek kaburgalarının etrafından tenini okşadım. Siktir. Çok yumuşaktı.

“Üstünü çıkar.”

Pythons tişörtünü etek ucundan başının üzerine doğru çekerken mavi gözleri büyüdü. Saçları ince omuzlarına doğru döküldü. Siyah, dantelli bir sutyen giymişti. Göğsü kabardıkça göğüslerinin üst kısmı kremi bir hal alıyordu.

“Lanet olsun, çok seksisin,” diye inledim.

“Sırada ne var?”

“Sutyen. Çıkar onu.”

Arkasına uzanıp kopçasını açtı, hafifçe indirip omzunun üzerinden fırlattı. “Üzgünüm ama bunu giyemezsin,” dedi.

Ben homurdanınca, başını arkaya atıp güldü. Neşesi etrafa yayılıyordu.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. O muhteşemdi. Gururlu ve sınır tanımazdı.

Gözlerimi göğüslerine diktim, kızarmış göğüs uçları sanki on-

lara dokunmam için can atıyordu. Dokunmadım. Henüz zamanı değildi. Bu onun oyunuydu ve ben de onun istediği gibi oynuyordum.

“Şortunu çıkar. İç çamaşırını da,” dedim.

Ayağa kalkıp, şortunun bel bandıyla oynarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Emin misin? Bunlar çıktıktan sonra...”

“Çıkar şu lanet kıyafetleri.”

Onları ayak bileklerine kadar indirdi. Becerikli parmaklarıyla tangasını şortundan ayırıp etrafında çevirdi.

“Çıkardım.”

Onu görünce aletimin üzerine bastırdım. Işıklar parlaktı ve vücudunun her mükemmel kıvrımını, boğazının çizgisini, kıvrımlarının dolgunluğunu, düz karnını, kalçalarının eğimini, bacaklarının arasındaki vajinayı gösteriyordu.

Dikkatle beni izlerken, “Şimdi sırada ne var?” diye sordu.

“Bacaklarını aç ve önümde dur. Ellerini arkamdaki duvara koy.”

Ayaklarını bacaklarımdan iki yanına koyarak yaklaştı. Avuçlarını duvara yasladı. Jogger pantolonumu ve iç çamaşırımı dizlerime kadar indirdiğimde nefesi kesildi, kirpikleri titreşti.

“Ben seni parmaklarken o güzel gözlerini benden ayırma,” dedim. Boynumu yukarı kaldırıp ona baktığım sırada sesim gırtlaktan geliyordu. Diğer elim vajinasının üzerinde gezinirken bir elimle de aletimle oynuyordum. Ben dış kıvrımlarını okşarken o kalçalarını salladı. Sonra parmaklarımı içine soktum ve parmaklarım sıırılsıklam oldu. Onları ağzıma sokup yavaşça yaladım. “Vanilyalı gofretten daha iyi bebeğim.”

Bu pozisyonda her şeyi görebiliyordum. Şişmiş klitorisini, daha fazla içine girmem için çırpınan ıslak girişini... Her iki elimle ona dokunup, nazikçe kalçasını aralayarak önce bir, sonra iki parmağımı ıslaklığına soktum. Başparmağımla klitorisini okşarken gözlerimi yüzünden ayırmadım. Çok sert boşalmasını istiyordum. Onun parçalanışını izlemek istiyordum.

Parmaklarımın üzerinde hareket ederken bacaklarındaki tüyler diken diken olmuştu. Parmaklarımı içine sokup, çıkararak, üst duvarlarındaki o hassas boğumu ararken kesik nefesleri ve inlemeleri odayı dolduruyordu. Orayı bulduğumda bölgeyi usulca okşadım. Vajinası parmaklarımın etrafında kasılıp, spazm geçirirken tatmin olduğumu hissettim.

“Sen bu dünyadaki en güzel kadınsın,” diye mırıldandım pozisyonunu ayarlarken. Elimi kalçasına koyup onu aşağı çektim. Yere uzandım, o da beni takip edip dizlerini başımın iki yanına yerleştirdi.

Ona ukala bir sırıtış atarken bacaklarının ipeksi teninde aşağı yukarı küçük dokunuşlar yaptım. Kahretsin, bu pozisyonu seviyordum.

Gergin bir şekilde kıkırdadı.

“Vajinam tam suratının dibinde.”

“Mükemmel bir vajina,” diye mırıldandım. “Yüzüme oturmak ister misin prenses?”

Gülmeye başladı ama ağzımın vajinasına olan ilk dokunuşunda ürperdi, içinden keskin bir feryat yükseldi.

Onu açgözlülükle, zevkle, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi tükettim. Önce dilimle klitorisine yavaş darbeler indirip sert tepe noktasına ve yanlarına sürtünerek vücudunu keşfettim. Sonra dişlerimi hafifçe bastırarak hızımı arttırdım. Parmaklarım girişinde bir piston gibi hareket ederek G noktasını okşuyordu. Diğer elim kıcını avuçlayarak onu ileri geri bir ritimle yönlendiriyordu. Nefes nefese inlerken o ağzıma doğru sürtünüyordu, sesin yankılanması onu titretiyordu.

“Hoşuna gitti mi?” diyerek dudaklarımı pembe teninin üzerinde gezdirdim.

“Evet,” diye cevap verdi nefes nefese.

Parmaklarımla göğüslerini yokladım, göğsümden alçak ve uzun bir hırıltı yükseldi.

“Benim için paramparça ol.”

Kaskatı kesilerek saçlarımı tuttu ve boşalırken adımı haykırdı.

O bu hissi yaşarken zaman uzuyor, ben onun teninde gezinirken kıvrımları parmaklarımı emiyordu.

Siktir! Orgazm olma şeklini seviyordum. Vahşi ve şehvetliydi.

Benden uzaklaşıp, sırtını duvara yaslarken, ikimiz de ağır ağır nefes alıp veriyorduk. “Bu inanılmazdı,” diye fısıldadı. “Hâlâ titriyorum.”

“Buraya gel,” dedim.

Doğrulup sırtımı duvara dayadım. Kucağıma tırmanıp gözlerini bana çevirdiğinde elimi ensesine koydum.

“Öp beni.”

Yüzümü tutup dudaklarımı ağızla, aceleyle öpüyor, dişleriyle alt dudağımı ısıırıyordu. Ellerini boynuma doladı ve ben ağzını yiyip bitirirken, dilini çevirip emerken, dişlerinin, ağzının kenarlarının, damağının tadına bakarken açgözlülüğünden deliye dönüyorduk. Bir bütün olana kadar onu içime çekmek istiyordum. Dilimi dudaklarında gezdirdim, üst dudağını ısırıp emdim. Sevişirken edepsiz ve serttik, birbirimizi yalayıp ısıırıyorduk. Dudaklarım çenesinden boğazına doğru ilerliyordu. Her parçasına sahip olmaya aç bir istilacı gibiydim. Kulağına doğru yaklaştım.

“İçine al beni.”

Arkasına doğru yaslandı, dengede kalmak için ellerini yere koyup ıslaklığını üzerime sürttü ve aletimin üzerinde gezindi. Başta yumuşak, küçük hareketlerle, daha sonra daha hızlı. Bana karşı tamamen savunmasızdı. Dudakları aralanmış, yüzünü arzu kaplamıştı. Elimini aramıza sokup klitorisini okşadım. Zevk sularımın aktığını hissederken, parmaklarımı bacaklarına götürüp onu havaya kaldırdım ve aletimin üzerine oturttum. Onu sıkıca tutarak aşağı ittim, daha sonra yukarı çektim. Aletimin sadece bir kısmını içine sokabilmişim.

“Daha fazla,” diye yalvardı kendini bana doğru bastırırken.

İçimi alev alev yanan bir ateş kapladı ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sonuna kadar içine girip, ona sürtünürken kalbimin sesini duyabileceğinden emindim. Olduğum yerde kalıp, dar

vajinasının tadını çıkarırken birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyorduk.

“Seni deli gibi istiyorum,” diye fısıldadım kulağına.

Hareket ettiğimde, hiçbir engelle karşılaşmadım. Ellerim sırtının alt kısmını kavrarken dudaklarım dudaklarıyla birleşti ve sevişmeye başladık. En derine ve sertçe içine girdim, zevk tenimin her santiminde uğulduyordu. Ben içine girip çıkarken nefeslerimiz gürültülü, kesik kesikti. Vajinası aletimin etrafında sıkıştı-
ğında inledim.

“Bunu tekrar yap.”

Kalçalarını kıvrarak, vajinasını sıkarken, ben yüzünü yukarı kaldırıp onu öptüm. Tekrar ve tekrar.

İstediğim şey buydu. Avını tanıyan o ilkel yanımdı. Onu.

“Seni her pozisyonda sıklamak istiyorum,” diye homurdandım. Boynumdan aşağı öpücükler kondurarak, inip beni ısırdı.

“Nasıl?”

“Duvarın önünde. Ayakta.”

İçinden çıktığımda aletim şişmiş, kızarmış ve sızlıyordu. Ayağa kalktık ve onu havaya kaldırıp bacaklarını belime sardım. Onu duvara yaslayıp içine girdim. Derinlerine daldığımda inledi, kalçalarını eğip yukarı kıvrımlarına sürtünmeye başladım. Yüzünden aşağı bir damla ter aktığında dilimle yaladım. Başımı boynuna doğru eğip kokusunu içime çektim. Saçlarımı çekiştirip, dudaklarımı tekrar dudaklarına götürürken tüylerim diken diken oldu.

Bir elini aramıza sokup parmaklarını hareket ettirdi.

Orgazm olurken, “Sen benimsin,” diye ağzımın içine doğru inledi. Onun böyle sahiplenici bir şey söylemesi beni uçurumdan aşağı yuvarlayacak kadar seksiydi. Aletim onun içinde genişledi, daha sonra sarsılmaya başladı. Vücudum tir tir titrerken, onu sıkıca tutup derinlerine daldım, bitmesini istemiyordum. Elektriklenmeler üzerimde gezinirken zevk sularımız bacaklarımızdan aşağı süzülüyordu. Kollarım titrerken, onu yere indirip göğsüme yatırdım. Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışırken kalbim düzensiz bir ritimle çarpıyordu.

Birkaç dakika boyunca konuşmadık, bedenlerimiz birbirine dolanmıştı.

Başını kaldırıp bana huysuz bir bakış attığında bu bakış beni gülümsetti.

“Ne?” diye sordum.

“Yapış yapış oldum ve bu parkeler sırtını acıtiyordu.”

“Ben iyiyim.”

Yavaşça doğrulup uzandım. Açılmamış kâğıt havlulardan alıp birkaç tane kopardım. Beline kadar uzanıp onu nazıkçe temizledikten sonra kapının yanındaki çöpe attım.

Parkeler rahatsız ediciydi ama yine de yan yana uzanıp birbirimize bakmaya devam ettik. Yüzünde bir ışıltı vardı. Gözlerinde memnun bir ifade vardı. O ifadeyi oraya ben yerleştirmiştim ama başka bir şey odak noktasına yerleşmişti. Bu anın tadını çıkarmak istesem de...

“Prezervatif takmadım,” dedim yüzümü buruşturarak.

Dudağını ısırdı.

“Biliyorum. Hap kullanıyorum.”

Derin bir nefes verip, “Yıllardır prezervatifsiz seks yapmadım,” dedim.

“Ah. Pekâlâ. Yani iyi misin?”

“*Cinsel Yolla Bulaşan Hastalıklar Testi* yaptırıp yaptırmadığımı soruyorsan yaptırdım. Sen yaptırdın mı?” diye sordum.

“Zane’den sonra evet.”

İçimin daraldığını hissettim. O piçten nefret ediyordum ve bunun futbolla hiçbir ilgisi yoktu.

Beynimin mantıklı kısmı bunun nedenini sordu.

Panik duygusu göğsüme yavaş yavaş ağır bir kaya gibi oturdu. Gittikçe büyüyordu. Elbette bunun bir kısmı prezervatifin olmamasıyla ilgiliydi ama diğer tarafı...

Gerçekleri sıralarken kafamda düşünceler uçuşuyordu. Andrew’u, Nova’nın ilgisini çeken her erkeği deli gibi kıskanıyordum ve öğretmenler odasında rol yaptığımız anları dört gözle bekliyordum. Kahretsin! Sırf onun içeri girişini izleyebilmek için sınıftan

koşarak oraya gidiyordum. Dürüst olayım mı? Onu evimde dans ederken ve şarkı söylerken görebilmem için bitlenmem gerekiyorsa bunu yine yapabilirdim. Mesele baş döndürücü seksimiz bile değildi. Daha fazlası için çırpınan duygusal, âciz yanımdı.

Bu gerçeğin tohumları içime ekildiği anda, endişem tam anlamıyla korkuya dönüşürken odadaki havanın azaldığını hissettim.

Ellerim titriyordu, fark etmemesini umarak onları başımın arkasına götürdüm. Kontrolü ele almak için derin nefesler alıyor, ona karşı inkâr edilemez bir çekimle savaşırken bir yandan da bu korkunç, boğucu korkuyla mücadele ediyordum.

Hadi, açık konuşalım. Nova için yeterli değildim. Kimse için değildim.

Nokta atışı: Ben onun gibi bir kızın hak ettiği kişi değildim.

Güvenilmezdim. İnsanları koruyamazdım. Buradan gitmek zorundaydım!

O yeni bir hayata başlamaya çalışıyordu ve ben burada her şeyi mahvediyordum. Ona zarar verecektim. Bunu görebiliyordum!

Yutkunup konuşmaya başladım. Sesim normal geliyordu. Tanrı'ya şükür.

"Bunu yapmamalıydım. Yani doğum kontrol hapı yüzde yüz etkili değil."

Bakışlarımız birbirine kenetlendi ve o susup yüzümü inceledi. Tamam, belki sesim biraz titremiş olabilirdi.

Gözlerimi kaçırdım. Sezgileri kuvvetli biriydi. *Biliyordu.*

"Daha önce söylemeliydin," dedi gergin bir ses tonuyla.

"Bunun için zaman yoktu ve sağlıklı düşünemiyordum."

"Gerçekten mi?" dedi gözlerini kısarak.

Yüzümü ovaladım. "Regl olduğunda bana haber verir misin?" dedim.

Biraz gevşedi.

"Hah. Anlıyorum. Pekâlâ. Çok yakın zamanda regl olacağım. Regl dönemim hakkında seni mutlaka bilgilendireceğimden emin olabilirsin."

Elini tutmaya çalıştım ama benden kaçtı. "Hey," dedim. "Sindirilenme."

“Bana nasıl hissedeceğimi söyleme.”

İç çektim.

“Baba olmaya hazır değilim, Nova. Sürpriz bir bebek ya da karmaşa istemiyorum.”

“Sana doğum kontrol hapı kullandığımı söyledim, o yüzden rahat ol. Benim yüzümden herhangi bir karmaşa yaşamayacaksın.”

Ayağa kalkıp, iç çamaşırını ve şortunu çekiştirerek giydi. Sonra sutyenini ve tişörtünü.

“Nova...” diye seslendim ayağa kalkarken.

Elini kaldırıp, “Hayır,” dedi. “Muhteşem bir seks bitirmiştik ve sen hemen... Off. Seks sonrası sohbet konusunda gerçekten berbatsın.”

“Bu önemli bir konu. Bunu yapmamalıydık.”

“Daha şimdiden pişmanlık duyuyorsun, Ronan. Ne kadar tahmin edilebilirsin,” diyerek dudaklarını büzdü.

İnledim. “New York’ta olanlar için özür diledim, Nova. Sene-lerdir senin kim olduğunu ve seni incitip incitmediğimi merak ediyordum. İncittiğimi biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Tamam mı? Nefret ediyorum. Ben öyle bir adam değilim. O gece seninleydim. Tamamen. Yaptığımız şey tamamen bizdik. Pişman mıydım? Başlangıçta evet. Tuhaf bir zamanda oldu ve kendimi suçlu hissettim ama sonunda...”

“Konuşmayı kes.”

Tişörtümü bana doğru fırlattı ama yüzüme çarpmadan yakaladım.

Üzerime geçirdikten sonra ellerimi kalçama koydum.

“Tamam. Sen konuş.”

Çenesi kasıldı.

“Seviştikten beş dakika sonra kafanın içinde benden uzaklaşmandan hoşlanmıyorum. İkimiz de bunun tam olarak ne olduğunu biliyoruz. Ayaküstü bir kaçamak seks. Baksana! Bunu da listeme ekleyeceğim. Tekrarlamaya gerek yok, özellikle de sen pişman olmuşken.”

Kahretsin!

“Pişman olduğumu söylemedim.”

“Söylemene gerek yok!” dedi. Kapiya doğru dönerken gözleri parlıyordu.

Göğsümün yandığını hissettim. “Nova... Bekle!” Tedirginliği mi açıklamak için ağzımı açtım ama ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Durup omzunun üzerinden bana doğru baktı. Saçları dağınık ve karmakarışık. Dudakları da morarmıştı. “Gerçek sırrımı öğrenmek mi istiyorsun, Ronan?” dedi.

Gözlerindeki duygu yüklü bakışlar karşısında kalbim duracak gibi oldu.

“Evet.”

Gözleri cevap arar gibi kilerde gezinirken bakışlarımdan uzaklaştı. Yüzünde teslim olmuş bir ifadeyle tekrar bana döndü. Ellerini birbirine kenetledi.

“Sırrım... Mercer Otel’deki o gece... Odana vardığımızda... Sana kısmen âşık olmuştum bile. Benimle dans edişin, asansörde beni öpüşün son noktaydı ve şimdi burada, benim kasabamdasın ve birlikte vakit geçiriyoruz.”

Sonra kilerin kapısını açtı ve sözlerinden afallamış halde duvara yaslandım.

Bana kısmen âşık olmuştu.

Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, Ronan. Hisler.

Adrenalinim yükselirken kalbim hızla çarpıyordu, neredeyse patlayacaktı. İçimi büyük bir korku kaplarken her şeyin algılayamayacağım kadar hızlı ilerlediğini hissettim. Nasıl yaptığımı bilmesem de kilerden çıkarken peşinden gittim. Verandada durdu.

Onu izlerken kendimden nefret ettim. Kafamda onunla birlikte olduğumuza dair görüntüler dönüp dururken bir yanımda bunu arzuluyor, ona koşmak istiyordu ama uzuvlarım hareket etmedi. Koridorda donup kalmıştım. Afallamıştım ve başım dönüyordu.

Durdur onu. Durdur onu!

Eğer onu durdurursam tehlikeli bir şeye doğru, yüzemeyeceğim bir okyanusa doğru sürüklenecektim. Daha önce boğulmuşum. Âşık olmuş ve kaybetmişim. Her şeyi mahvetmişim. Ve bu dayanılmaz bir acıydı.

Kapıyı çekip çıktı.

Gözlerimi kapadım. Gerçekten taş kalpliydim.

17. BÖLÜM

RONAN

Cumartesi günü, dün gece aldığımız yeni bir galibiyetle birlikte başladı. Sezonun bitmesine çok az maç kalmıştı.

Suburban'ımdan inip Tyler malikânesinin karşısındaki açık alanda kurdukları park yerine göz gezdirdim.

Nova'nın Caddy'sini gördüm. Birkaç sıra ileride, arabasına yaslanmıştı. Ellerimi gri pantolonumun ceplerine atarak ona doğru yürüdüm. İçimde bir huzursuzluk vardı. Öğretmenler odasında bile aramızda bir soğukluk vardı.

Gözlerim onun diz üstüne gelen, hâkim yaka siyah elbisesine takıldı. Sarı güller kumaşın üzerine yayılmış, kıvrımlarını sarmıştı. Kasıklarım gerildi.

Yanına vardığımda ceketimi düzelterek, "Seni benim getirme-me müsaade etmeliydin," dedim. Bu sabah ona bir mesaj göndermişim ama kendi arabasıyla gelmek istediğini söylemişti. Kırmızı dudaklarıyla gergin gergin gülümsedi. "Saçını beğendim." Normal davranmaya çalışıyordum. Gerçekten de güzel görünüyordu. Yüzünü çerçeveleyecek şekilde dağınık bir topuz yapmıştı.

"Teşekkürler. Sabine yaptı." Arabada yaslandığı yerden güç alarak doğruldu. "İçeri birlikte girdiğimiz sürece nasıl geldiğimizin bir önemi yok. Hadi, gidip bir içki içelim."

Derin bir nefes verip, "Nova," dedim. "Geçen gün olanlar hakkında... Seni asla kırmak istemem."

Gözlerini kısarak beni durdurdu. "Seviştik ve bitti," dedi.

Gözlerimizi birbirimize dikerken sıcak geceyi gerginlik kaplıyordu.

Bitmesini istemiyorum.

Otoparkta biri adımı söyleyerek aramızdaki bağı kopardı.

“Peki,” dedim. Sonra caddenin karşısındaki Fransız çiftlik evi tarzı malikâneye doğru yürürken kolunu koluma doladım. Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle dümdüz önüne bakıyordu. “En azından tadını çıkarmaya çalış,” diye mırıldandım.

“Çıkaracağım, sevgilim,” dedi yoğun aksanıyla.

Oyunculardan bazıları bizi görüp, yanımıza gelince herkes konuşmayı kesti. Kumaş pantolon ve gömlek giymişlerdi. Ben de başımı sallayarak onları onayladığımı gösterdim. Hepimiz tek tek yumruk tokuşturduk. Toby bana sarıldı, ben de kolunu sıkıp pantolon ve gömlekle harika görüldüğünü söyledim.

Biz içeri girdiğimizde Melinda ve babası antredeydi. Melinda bize doğru koşarak geldi. Bana göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi ve sonra elini diğer koluma koydu.

“Ronan! Ben de seni bekliyordum. Babamı hatırlarsın tabii.”

Adam bir adım öne çıkamadan Nova araya girip, “Ben bize içki almaya gideceğim,” dedi.

Elim olması gerekenden daha uzun süre eline yapışıp kaldı. Gitmesine izin vermeye hazır değildim ve içimden bir ses geri dönmeyeceğini söylüyordu. Yüz ifadesini inceleyerek, “Olur,” dedim sonunda.

Babası elimi sıkarken Melinda kolunu koluma doladı. Beni geniş evin içinden geçirerek dışarıdaki dönümlerce tepenin bulunduğu araziye doğru götürdüler. Arkada DJ’in çaldığı kocaman, beyaz bir çadır kurulmuştu. Beyaz örtülü masalar, şampanya çeşmeleri, özenle hazırlanmış bir büfe ve yemek servisi yapanlar alanı kaplıyordu. Bay Tyler’la birlikte, bir zamanlar futbol oynamış olan diğer adamların oturduğu bir masaya oturduk. Onlara takdim edildiğimde her zamanki şeyleri söyledim:

Gelmenize sevindim. Desteğiniz için teşekkürler. Evet, takım bu sezon inanılmaz görünüyor.

Birkaç dakika sonra konuklara hoş geldiniz konuşması yapmak üzere kürsüye çıktım. Gözlerim Nova’yı aradı ve onun Sonia, Andrew ve diğer birkaç öğretim üyesiyle birlikte arkada olduğunu

gördüm. Konuşmamın ortasında duraksadım, gözlerim gözlerine kilitlendi.

Sana zaten kısmen aşkıttım.

Akılalmaz bir cümleydi. İnanılmaz, görünüşte imkânsız ama...

Sahte gülümsemeyle şampanya kadehini bana doğru kaldırdı. Boğazımı temizledim, konuşmada kaldığım yeri bulup bitirdim. Partidekiler alkışlamaya başladı. Sonra Lois bana katılıp bu sezonki maçlardan bir slayt gösterisi sunmaya başladı.

Konuşmalar bittikten sonra kalabalığı incelerken biri bana bir bardak su ve bir tabak yemek getirdi. DJ hareketli bir şarkı çaldı, Sonia ve Nova'yla birlikte birkaç oyuncumun dans ettiğini gördüm.

Lois yere kadar uzanan bordo elbisesi ve Stetson'ıyla yanımda belirdi.

"Nova iyi vakit geçiriyor."

"Görüyorum," diye homurdandım.

Elindeki kişten bir ısırık aldı. "Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz," dedi. "Sence aranızdaki ciddi bir şey mi?"

Ona ters bir bakış attım.

"Aşk hayatımdan uzak dur."

"Onun asistanın olmasını isteyen sendin. Partiden sonra burnumu daha fazla sokmayacaktım ama sen işi ona vermemiz için ısrar ettin," diyerek şampanyasından bir yudum aldı.

"Ona işi benim ayarladığımı bilmiyor."

Kafam karmaşık düşüncelerle dolup, taşarken onu neden istediğimi çözmeye çalışıyordum. Bir işe ihtiyacı vardı ve futbolu seviyordu. Ayrıca, New York'taki o gecedan sonra ona borçluydum. Mantıklı tarafım, kitapçıdaki o öpücükten sonra ona benimle sevgililik rolü yapmasını teklif etmenin harika bir fikir olacağını düşünmüştü. Hatta bunu önceden İK'ya da bildirmiştim ancak cevap *hayır* olsaydı bile işi alması için onay verecektim.

Skeeter yanıma yaklaştı, dans pistindeki kalabalığı izliyordu. Dirseğiyle beni dürtüp, "Sonia'nın sevgilisini göremedim," dedi.

Başımı iki yana sallayıp, "Skeeter, o muhasebeciden aylar önce ayrıldı," dedim.

Şaşırdı.

“Öyle mi?”

“Ayrıldıklarından öğle yemeğinde bahsetmişti. Telefonunla ilgileniyordun herhalde.”

“Ondan hiç hoşlanmamıştım. Futbolu sevmiyordu. Son partide onunla konuşmaya çalıştım ama bir hesap makinesiyle konuşmak gibiydi.”

“Onu dansa kaldır.”

“Neden İngiliz gibi konuşuyor? Bu tuhaf mı?”

Kıs kıs güldüm.

“Tuhaf biri. Kabullen bunu.”

Gözlerini kısarak Sonia’ya baktı. “Ben sadece taşralı bir çocuğum. Pazar günleri kızarmış tavuk ve patates püresi yemeyi, ateş etmeyi ve balık tutmayı severim. O ise bilimi ve bitleri seviyor.” Elindeki kadehi kafasına dikti. “Dans etmek için sarhoş olmam lazım.”

Önümden geçen tepside bir kadeh şampanya daha aldım. “Bir tane daha iç o zaman,” dedim.

Kadehi aldı, alnını kırıştırarak ağzına bir karides attı.

“Ben sıradan biriyim, o ise zeki. Annemle yaşıyorum. Son kız arkadaşım benden ayrılıp bir ay sonra evlendi. O kovboyyla ve benimle aynı anda görüştüğünü bile bilmiyordum!”

“Kendi kendine konuşmayı bırak. Kalbini kazanırsan her şeyi kazanırsın,” dedim ona.

Karidesinden bir ısırık daha alırken bana şaşkın şaşkın baktı.

“Bu sadece futbol için geçerli, Koç.”

“Öyle mi?”

O cevap veremedi, Melinda’nın babası söze girip beni ve Melinda’yı başıyla işaret etti.

“Siz ikiniz, genç ve enerjiksinsiz. Hadi, çıkıp dans edin.”

“Evet,” dedi Melinda bana yaklaşarak. Ağır ve yoğun bir parfüm kokuyordu.

“Hadi, partinin tadını çıkarın,” diye ısrar etti babası sırtıma vururken. “Bacağındaki sakatlık dans etmene engel oluyor mu?”

“Hayır.”

Arkadaşları bana gülümseyerek başlarını salladı.

Gürültüyle nefes verdim. Şimdi reddetmek, Teksaslılara karşı kabalık olurdu. Ayrıca Nova benden kaçıyordu, yani...

“Pekâlâ.”

Tabağımı bırakıp onu Nova ve Sonia’dan birkaç metre uzağa doğru yönlendirdim.

Nova bana baktı, daha sonra elbisesinin içinde döndüğünde kumaş uzun, bronz bacaklarının etrafında dalgalandı. Sonia’nın elini tuttu ve pistin diğer tarafına geçtiler.

Gözlerim onu takip ederken içim parçalanıyordu. Ah, bu hafta da öğretmenler odasında yanıma oturmuş, rol yapmıştı ama arada bir fark vardı. Onun çekinmeden gülümsemesi, dudaklarını yaralarımın üzerinde gezdirmesi göğsümü sıkıştırıyordu.

Hoparlörlerden Marcia Griffiths’in *Electric Boogie* şarkısı yükseldi ve birkaç kişi Electric Slide yapmak için sahneye fırladı. Andrew’un çizgi dansı için Nova’ya katıldığını gördüğümde çenemi sıktım.

Bakışlarımı ondan ayırdım. Blue Belle’dan ayrıldığımda kimsenin canını yakmak istemiyordum ve bu da ciddi bir ilişki yapamayacağım anlamına geliyordu.

Pistte bize bir kız daha katılıp Melinda’nın yanına yaklaştı. Daha sonra bir başkası ve sonra genç kadınlar tarafından etrafım kuşatılana kadar başkaları daha. Bir başka şarkı çalmaya başladı. Oradan ayrılıp masaya geri dönmeliydim ama Nova’nın ne yaptığını da görmek istiyordum. Başka bir deyişle, aklımı kaçıırıyordum.

Gitar eşliğinde *Say You Won’t Let Go* şarkısı hoparlörlerden duyulurken, Pythons partisini hatırlayıp, afallayarak durdum.

Melinda, elleri ceketimden yukarı kayarken, “Dans et benimle,” dedi.

“Melinda, anla artık. Ayıp etmemek için seninle dans ettim. Sen ve ben asla birlikte olamayacağız. Birlikte olacağım biri varsa o da Nova ve bu şarkı ona ait.”

Ben sırtımı dönüp, kalabalığın arasından sıyrılırken arkamdan bakakaldı.

Andrew tepside bir kadeh daha şampanya alıp elini Nova'nın omzuna koydu. Kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Sırtla-
rı bana dönükken göğsümde kaynayan çılgınca duygu karışımını fark ettim. Bir tarafı sahiplenme, diğer tarafı ise anlam veremediğim bir şeydi. Belki de öfkeydi. O adamla yıllarını geçirmişti. O sıkık herifi çok sevmişti. Belki de hâlâ seviyordu.

"Affedersiniz, bu bizim şarkımız, bebeğim," dedim huysuzca. Sonra onu kendime çevirdim.

Bana gülümsedi, gözleri alışılmadık şekilde parlıyordu.

"Sevgilim! Andrew az önce bana Galveston sahilindeki yazlığından bahsediyordu. Misafirliğe gitmek isteyip istemediğimizi soruyor."

"Pasifik Okyanusu'nu tercih ederim. Hoşça kal, Andrew."

Omuzlarımı kullanarak, onu hafifçe itip uzaklaştırdıktan sonra Nova'yı dans pistine götürdüm.

Derin bir nefes verdi.

"Çok kabasın."

"Umurumda değil." Ellerimi beline doladım. "İyi vakit geçiriyor gibi görünüyorsun."

Boğazı düğümlenirken kollarını boynuma doladı. Gözlerini kaçırıp, "Sen de öyle," dedi.

"Sen beni yalnız bıraktın, prenses," diye mırıldandım.

Omuz silkerek başını göğsüme yasladı. Bedenlerimiz birleşirken uzun bir nefes aldım, az önceki gerginliğin bir kısmı uçup gitmişti.

"Şarkımızın *Jolene* olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı. "Tabii ki bir kadının, başka bir kadına erkeğinin peşini bırakması için yalvarmasını anlatan bir şarkı olacaktı."

"Bunu sevdim."

İç geçirerek saçlarımla oynadı.

"Bu şarkıyı hiç baştan sona dinledin mi?"

"Evet."

Bana baktı.

“Öyle mi?”

“Tanıştıkları gece bir kıza âşık olan bir adam hakkında. Hayatını o kızla geçirmek istiyor.”

“O halde bize hiç uymuyor,” dedi. “Uyuyor mu?”

Kafasını kaldırıp, bakışlarımı incelerken gözlerindeki gölgelerle ilgili bir şey... Yaşadığım aydınlanmayla birlikte keskin bir nefes aldım. New York’taki o gece yüzünü görmüştüm, gün gibi açıktı. Tanıştığımızda yüzündeki muzip gülümseme, gözlerinin benim için pırıl pırıl parlaması... Bilinçaltımda, o sabah uyandıktan sonra yüzü zihnimden silinmişti. Elbette bunun için bir gerekçem vardı, sarhoştum ama gerçek şuydu ki Nova’yla aramda içgüdüsel bir bağ olduğunu hissetmiştim. Acım onun neşesine tutunmuştu ve aklım Whitney’nin yıldönümüne bu kadar yakın olduğu için suçluluk duygusuyla başa çıkamıyordu.

Bakışlarını kaçırıp zorlukla yutkundu.

“Ronan...”

“Efendim?”

Yüzünü göğsüme bastırdı. “Kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedi.

Dansımızı yarıda kesip yüzünü yukarı kaldırdım.

“Neyin var?”

Yüzünde boncuk boncuk ter birikirken kirpikleri titreyordu. Dudaklarını yaladı.

“Burası çok sıcak. Lütfen...”

Beti benzi atınca göğsüm sıkıştı. “Nova?” Sesim kalabalığın içinde yankılandığında herkesin bize baktığını hissettim.

“Nefes...”

Kollarımdan kurtulmaya çalıştı, tökezlediğinde ona uzanıp düşmeden yakaladım. Onu kucağıma aldım, dans edenleri yolumdan uzaklaştırarak aralarından geçtim. Pistten çıkar çıkmaz ellerimden kurtuldu. Avludan geçerek heykellerin ve bakımlı peyzajın olduğu bir bahçeye doğru koştu.

“Nova!” Bir servi ağacının arkasında, nefes nefese durduğunda ona yetiştim. Ekim sonuna göre bile hava sıcak ve yapış yapıştı. Karnını tuttu, daha sonra eğilip kustu.

Sırtını ovaladım.

“Hadi, seni buradan çıkaralım.”

Elleriyle ağzını silerken, “Az önce bir açelyayı mahvettim,” dedi soluk soluğa. Vücudu kasılıyordu.

“Bitkilerin canı cehenneme.”

Onu tekrar kucağıma alıp çimenlikten yürüdüm. Çadırı geçip evin etrafından dolaştım. Gözlerim onun gergin yüzünden karanlık yola doğru kaydı. Sokağın karşısına geçerken saçları dağılmıştı, onu sarsmamak için göğsüme yakın tutuyordum.

Arabama ulaştığımızda, “Araba kullanabilirim,” diye nefes nefese seslendi. “Partide kalman gerekiyordu. Beni kendi arabama götür.” Kaskatı kesildi, gözleri kocaman olurken onu sakinleştirmeye çalıştım. Bana tutunup tekrar kusmaya başladı. Omuzları yükselmişti.

Ayağa kalktığında onu kucağıma alıp yolcu kapısını açtım ve kemerini bağladım. Yan gözden peçete alıp yüzünü nazikçe sil-dim, daha sonra da elbisesini temizledim.

“Neyin var? Şampanyadan mı yoksa...”

“Eğer hamile olduğumu düşünüyorsan değilim,” diyerek derin bir nefes aldı. “Klimayı aç, lütfen.”

Arabaya binip klimayı çalıştırdım ve havalandırma deliklerini ona doğru çevirdim.

“Hastaneye gitmemiz gerekiyor mu?”

Koltuk başlığına yaslanıp başını salladı.

“Hayır. Camımı indir. Ne olur ne olmaz.”

“Durmam gerekirse söyle, tamam mı? Sadece emniyet kemerini çıkarma.”

Yüzünü buruşturup, “Ceketinde kusmuk var,” dedi. “Özür dilerim.”

“Şşt, sorun değil. Dayan.”

Otoparktan çıkıp, büyük evlerin önünden geçerek arabayı onun evine doğru sürdüm. Kalbim küt küt atıyordu. Sadece kusmuştu, o zaman neden bu kadar endişeliydim? Mesele hamile olması değildi. Hamile olmadığını söylediğinde ona inanıyordum ama...

Elimi hafifçe uzatıp elini buldum ve sıkıca tuttum.

18. BÖLÜM

NOVA

Ronan beni eve taşırken asık suratını bana çevirdi.

“Nasıl hissediyorsun?”

Midemde kaynayan lavın yatışmasını dileyerek, “Kusacakmı-şım gibi,” dedim.

Kapıyı itip içeri girdi ve çalışma odasına doğru hızlı hızlı ilerledi.

Sabine kanepeden ayağa kalktı.

“Sorun ne?”

Midem tekrar bulandığında Ronan’ın elinden kurtulmaya çalıştım. Beni bırakmak istemese de en sonunda bıraktı. Merdivene yapıştım, başım dönüyordu. “Bilmiyorum. Böyle bir şey hiç olmamıştı,” diyerek durdum, kaşlarımı çattım. Tabii ya!

Sabine aklımı okudu. “Kabuklu deniz hayvanı mı yedin?” diye sordu.

“Kabuklu deniz hayvanlarına alerjin mi var?” diye bağırdı Ronan. “Neden bana söylemedin? Nerede şu lanet EpiPen!”

Sabine başını ona doğru çevirip, “Sakin ol,” dedi. “EpiPen’e ihtiyacı yok. O kadar ciddi bir durum değil. Kabuklu deniz ürünleri alerjileri her an ortaya çıkabilir, çoğunlukla da yetişkinler. Yirmi beş yaşındayken Maine’de tatile gittiğimizde ıstakoz yedi ve öyle başladı. Ondan sonra annem Maine’i Amerika Birleşik Devletleri’ndeki en kötü yer ilan etti. O zamandan beri iki kez reaksiyon gösterdi, hepsi de kazara oldu. Birinde çorbanın içinde istiridye yemişti, diğerinde ise suşi. Annem o suşi mekânına hiç gitmemesi gerektiğini söylerdi.”

“Ben sebzeli suşi sipariş etmiştim,” dedim zayıf bir sesle.

Beni görmezlikten geldi.

“Ne olursa olsun bir şeyler ters gitmiş. Nova çoğu deniz ürününü ya da tavuğu yemez. Tavuktan neden nefret ettiğinden emin değilim ama ediyor. Kabuklu deniz ürünleri yediğinde baygınlık geçiriyor, kusuyor, midesinde yanma oluyor ve bazen ishal oluyor.”

“Tamam, bu kadar yeter,” dedim. Merdivenleri çıkarken omuzlarım çökmüştü. “Kişin içine yengeç ya da ıstakoz koymuş olabilirler. Sormadım ama sormalıydım. Sadece birkaç tane yedim. Benadryl’ı getir, Sabine.”

Klimanın fanını düşürdükten sonra yatak odamın yanındaki banyoya gidip tekrar kustum. Lavaboya eğildim, yüzümü yıkayıp kuruladım. Kapı açıldı ve Ronan elinde ilaçlarla içeri girdi.

Kaşlarını çatarak, küvetimin kenarına oturup telefonunu çıkardı ve internette bir şeyleri araştırmaya başladı.

Benadryl’ı aldım. Aynadaki bembeyaz olmuş yüzüme bakıp yüzümü buruşturdum.

Hızlıca, “Nefes almakta zorlanıyor musun?” diye sordu. “Boğazın şişiyor mu ya da nabzın hızlı atıyor mu?”

Getirdiği Sprite’ı lıkır lıkır içtim.

“Telefonundan araştırma. Bu seni sadece daha da korkutur. Birkaç saat içinde iyi olacağım. Partiye geri dönmelisin. Gerçekten. Bu sadece hafif bir reaksiyon.”

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Seni bırakıp gideceğimi düşünüyorsan kafayı yemişsin,” dedi.

Derin bir nefes verdim. “İyi. Şu elbiseyi çıkarmama yardım et.” Ellerimi lavabonun üzerine koyup kenarından tutundum.

Fermuarı açıp elbiseyi omuzlarımdan indirdi. Parmakları sırtımdan bir çizgi halinde aşağı süzüldü.

“Seni hiç hasta görmemiştim.”

“Bazen olur böyle şeyler.”

“Her zaman çok enerjiksindir ve...”

Benden bir adım uzaklaşıp elbisemi yerden aldı, çamaşır sepetinin üzerine koydu.

“Bu da geçecek,” diye onu yatıştırdım. “Ve ben de sana kızgın olduğum günlere geri döneceğim.” İç çamaşırımı ve dantelli sütyenimi giyip küçük adımlarla yanından geçtim, duvara tutunarak duşun suyunu açtım. Omzumun üzerinden ona baktım. “Biraz özel alan açar mısın?”

“Nova, sana söylemek istediğim bir şey var. Kilerde olanları berbat ettim.” Yüzünü buruşturarak saçını karıştırdı. “İçimde bir korku duvarı var. Donup kaldım ve bizi nasıl idare edeceğimi bilemedim.” Başını eğip bana baktı. “Aramızdaki bu soğukluktan nefret ediyorum.”

Bir yanım Ronan’ın bu açıksözlü yanından hoşlanıyordu ama diğer yanım kendimi korumak istiyordu. İncinmek istemiyordum. Gülümsemeye çalıştım.

“Tamam, bunu söylediğine sevindim. Artık duş alabilir miyim?”

Gözleri yüzümde gezinirken alt dudağını ısırıldı.

“Ya boğazın şişmeye başlarsa? Verdiğin reaksiyonların daha da kötüleşmeyeceğinden emin olmamız gerekiyor. Ben banyoda takılmak istiyorum.”

“Ronan...” dedim. Boğazım düğümlenmişti.

“Sadece emin olmak istiyorum.” Yüzünü ovuşturdu. “Whitney gözlerimin önünde öldü, Nova.”

“Bu senin hatan değildi. Fırtına yüzündendi. Ve benim rahatsızlığım o kadar ciddi bile değil. Grip olsam daha kötü bir durumda olurum.”

Ellerinin titrediğini fark ettim.

“Kendi içimde bunu biliyorum, biliyorum ama... Bir yol ayrımındaymışım gibi hissediyorum. Bilirsin, büyük bir yol ayrımındayım ve her şeyi berbat edeceğim çünkü kimse bana güvenemez. Güvenilmezim. Hayatım boyunca en iyisi olmak için çalıştım. Sıfırdan geldim ve bazı insanların asla elde edemeyeceği bir şeyi elde ettim. Heisman. İnanılmaz bir kariyer. Bana hayran olan bir takım. Sevdiğim bir kız. Sanki o yıllarda dünyam o kadar mükemmeldi ki kötü bir şey olacağını hiç düşünemedim ve gardımı dü-

şürdüm. Başarısız oldum!” Derin bir nefes verdi. “Bu hafta berbat geçti ve bu gece hasta olduğumu görmek bana tekrar o yetersizlik hissini yaşattı. Bu kasabada bile oyuncularımı hayal kırıklığına uğratmaktan, onlardan ayrılmaktan endişe ediyorum. Benim harika bir koç ve insan olduğumu düşünüyorlar ama ya onları da hayal kırıklığına uğrattıysam? Bunu hayal bile edemiyorlar ama ya onlara o kupayı kazandıramazsam? Kupayı çok istiyorlar ve tüm bu sorumluluğu bana yüklediler. Bu bazen Pythons için oynamaktan daha zor geliyor. En azından o zaman takımdaki diğer insanlara güveniyordum ve başka koçlarım da vardı ama burada sadece ben varım, tamamen *ben*. Bu insanlar beni seviyor. Beni baş tacı etmişler ve bu beni korkutuyor. Beklentileri, onları kurtaracağıma olan inançları... Büyük konuşuyorum ve onları cesaretlendiriyorum. İnsanların kendilerine inanmalarını sağlamak konusunda harika-yım ama ben kendime inanmıyorum! Artık cesur değilim! Yol boyunca bir yerlerde cesaretimi kaybettim ve nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum. Bu ne kadar boktan bir durum, değil mi?” Sarsılarak durdu. “Tanrı’m, burada hasta olan sensin ve ben burada kafanı şişiriyorum.”

Onun bu itirafı kalbimi yumuşatmıştı.

“Ronan, hayır. İçini dök. Bu senin için iyi bir şey. Gerçekleri konuşmak, onların evrene yayılmasına, böylece daha sonra onları fethedebilmene yardımcı olur.”

Dönüp bana baktı. Gözlerini kapatıp, “Söylediğin şeyler...” dedi. “Seni özledim.”

İç çekerek, “Ronan, bir arkadaş olarak yanımdayım ama...” dedim.

“Bırak da sözümü bitireyim.” Derin bir nefes alıp yutkundu. “Nova, New York’ta tanıştığımız o gece, sanırım ben...” Aniden durdu, yere bakarken ellerini birbirine kenetlemişti.

Midem daha fazla bulanırken, ne söylemeye çalıştığından emin olamayarak gülümsedim.

“İkimiz için de çalkantılı bir deneyimdi. Buna bir son verebilir miyiz?”

“Sen iyi misin?” diyerek bana doğru koştı.

“Kiş beni öldürmeyecek, merak etme.”

Yüzüme bakıp başını salladı. “Tamam. Doğru söylediğine emimim.” Tuvaletin kapağını indirdi. “İçeri gir ve duş al, prenses. Bana ihtiyacın olursa diye ben burada oturacağım.”

On beş dakika sonra çıktım. Ben kurulanırken kapının önünde durdu, daha sonra bana eski bir New York Üniversitesi pijamamı verdi. Makyaj masama doğru yürürken ıslak saçlarım karmakarışık bir şekilde yüzümün etrafında dağılmıştı. Oturdum ve saçlarımı taradı, yatağa doğru yürürken kolumdan tuttu. Yatağın sol tarafındaki yorganı kaldırdı ve ben de yatağıma yattım. Yorganı üzerime örttü.

Komodininin üzerindeki *Savaş Sanatı*’nı eline aldı.

“Okuyor musun?”

“Sakın bunu büyütme.”

Bana usulca gülümsedi.

“En sevdiğin bölüm hangisi?”

“Müzik notaları, renkler ve tatlarla ilgili kısım. Her birinden sadece birkaç tane olmasına rağmen nasıl milyonlarca ses, renk ve tat ürettikleri.”

“Bunu biliyorum.”

“Tabii ki biliyorsun. Beynin...” diyerek bir patlama sesi çıkardım.

Gülümsedi. Sonra komodininin üzerindeki annem ve Sabine’le çekilmiş bir fotoğrafımı düzeltti.

“Dünyadaki tüm harika şeyleri hak ediyorsun, Nova. Ben o şey değilim.”

Göz göze geldik. Sözleri yumuşaktı ve içinde gerçeğin tınısını, buna inandığını duyabiliyordum. Hissettiğim üzüntü ve hayal kırıklığını dışarıya vurmamaya özen gösterdim. Onları bastırdım çünkü ben harika bir şeyi hak ediyordum. Ve bir gün o harika şeye sahip olacaktım.

Elimi yorganın altından çıkarıp elini tuttum.

“Hey. Sana sevdiğim bir alıntıyı söyleyeyim, sadece senin için.

Binlerce savaş ve binlerce zafer var ve bunların hepsinde kendine inanmalısın, vesaire vesaire. Tam böyle değildi ama zaten alıntı ezberleme konusunda iyi olmadığımı biliyorsun.

Elimi sıkıp, "Çok komik," dedi.

Sabine kapıdan içeri girdi. "İyi misin?" Sesinde bir gerginlik vardı. "Annem yatmaya gitti ve bir daha hiç uyanmadı."

Ah! Alt kattaki telaştan sonra endişelenecek zamanı olmuştur diye düşündüm. Kollarımı iki yana açtım. "Turp gibi sağlamım. İstersen benimle uyuyabilirsin." Burada kaldığım ilk iki hafta benimle uyumuştur.

Yüzüğünü ovuşturarak yatağın benim tarafımdan yanıma uzanmış olan Ronan'a baktı. Sparky sandalyenin arkasında ilerledi, Ronan'ın omzundan atlayıp kucağına kıvrıldı. Ronan ona ters bir bakış attı ama üzerinden atmadı.

"Garip bir kedi."

"Koç kalacak mı?" diye sordu Sabine.

Ronan'a baktım. Ronan, Sparky'yi seviyordu.

"Seni rahatsız ediyorsam giderim, Sabine."

"Rahatsız etmiyorsun," dedi. "Seni zaten seviyorum. Sadece horlama, tamam mı?"

Başını yastığa yaslarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Anlaşıldı."

Serin pamuklu çarşafı uzanırken bacaklarım ağırlaştı. "Arkama kıvrıl," dedim kız kardeşime.

"Şarkı söyleyebilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Dolly?"

"Başka kim olacaktı?" diye cevap verdim.

"*Islands in the Stream* mi yoksa *Here You Come Again* mi?"

"Sen seç," dedim.

Şortunu ve bol tişörtünü giydikten sonra arkama geçip kollarını belime doladı. Elini tuttum, o *Here You Come Again*'i mırıldanırken parmaklarımızı birbirine kenetledim. Nakaratı onunla birlikte söyledim.

"Seni asla bırakmayacağım," dedim kardeşime halsiz bir halde.
Daha da yanıma sokuldu.

Gözlerim karanlık odanın öbür ucundaki Ronan'ın gözleriyle
buluştu. Gözlerini benden ayırmıyordu.

Eve git, dedim dudaklarımı oynatarak.

Başını iki yana salladı.

Hayır.

İç çektim ve başka hangi şarkıyı söyleyeceğimi düşünmeden
yorgunluk ve uyku beni etkisi altına aldı.

Daha sonra -ne zaman olduğunu bilmiyorum- başımda elleri-
ni, dudaklarının alnıma değdiğini hissettim ve sonra rüya âlemine
geri döndüm. Ronan'ın sevmekten korkmadığı bir yere...

19. BÖLÜM

NOVA

“Neden *We Are the Champions* şarkısını söyleyip, antrenman formalarımızı yırtıp, kükreyip, göğsümüzü yumruklayıp sonra da takla atamıyoruz, anlamıyorum,” dedi Bruno. Gövdesini döndürerek elini göğsünden kasıklarına doğru götürdü. “Haksız mıyım? Kalabalık çıldıracak!”

Birkaç futbolcu başlarını sallayıp, birbirlerine dirsek atarak güldü.

“Ve ben de kovulacağım. Mahrem yerlerine dokunmayacaksın, Bruno. Anlaşıldı mı?” dedim alnımı ovuşturarak. Odamdaydık, masalar kenara itilmişti ve gelecek haftaki Huddersfield maçı için moral etkinliği üzerinde çalışıyorduk. Kimse şarkı ya da ne yapılacağı konusunda hemfikir olamıyordu.

Bruno sıırttı. “Zaten bu isyan çıkarabilir,” dedi.

“Teknik olarak henüz şampiyon değilsiniz,” dedi Sabine. Toby’yle birlikte oturdukları yerden, üzerinde LAMBERT’A ÖZ-GÜRLÜK! yazan bir poster üzerinde çalışıyorlardı.

Toby kafasını kaldırdı.

“Doğru. Kendimize nazar değdirmek istemeyiz.”

Sonia yanımda salatasını yerken, “Eğer Queen’e karar verirseniz daha iyi bir şarkı, *We Will Rock You* olabilir. Ritmi muhteşem,” dedi.

“Geçen yıl *We Will Rock You*’yu yapmıştık,” dedi Milo. “Kötü şans getirebilir.”

Oyuncular başlarını salladı. Batıl inanç ve kötü şans futbolda gerçekten vardı. Geçen sene onlara yenildiğimize göre bu sefer her şeyi farklı yapmalıydık.

Bir başka oyuncu sandviçini yerken, "Peki ya *Eye of the Tiger*?" dedi.

"Biz kaplan değiliz. Biz Bobcats'iz," diye mırıldandı Bruno. "Aralarında bir fark var."

Masaya yaslanıp bir elimi saçlarımda gezdirdim ve lastik bir tokayla dağınık bir topuz haline getirdim. Kararları kendilerinin vermesi önemliydi. Daha önce Melinda'yla birlikte onlara fazla hareket alanı tanınmamıştı ve ben de tamamen kendilerine ait bir şey yarattıklarını hissetmelerini istiyordum.

Bruno takımın karşısına geçip, ellerini havaya kaldırarak, "Bize bir program lazım. Hareketli bir şey!" diye seslendi. "Fikirlerinizi bana söyleyin!"

"Çizgi dansı?" diye sordu. "*Boot scoot* ve *boogie* yapabilirim. Büyükannem öğretmişti."

"Kovboy çizmeleri giymem," dedi Bruno. "Teksas klişelerden ibaret değildir."

"Kasım ayının başındayız. Belki hindi gibi giyinirsin, ha? Biraz kanat çırp ve sonra da tavuk dansı yap," dedi oyuncularından biri.

Bruno bir nefes verdi.

"Bunu kim söylediye... Lanet olsun! Hayır!"

"Macarena?" dedi başka bir oyuncu. "Eğlenceli olur."

"Hayır," dedi Bruno kollarını kavuşturarak. "Bundan ben sorumluyum ve her şey doğru olmak zorunda!"

"Herkesin fikrini dinlemek önemlidir," diye hatırlattım ona.

"Ben Carlton ya da Y.M.C.A. Old School seviyorum," diye öneride bulundu Sonia.

"Eh, bilemiyorum," dedi Bruno yüzünü ovuşturarak. "Bizim için ağızlarının köpürmesini istiyoruz. Toby, kaptanımız sensin. Ne düşünüyorsun?"

Toby o sırada Sabine'in söylediği bir şeye gülüyordu. Evi Büyük Bit Fiyaskosu'ndan süper temizledikten sonra ilk randevularına çıkmışlardı. Makarna yiyip *Clueless* izlemiştik. Birkaç kez ödev yapmaya gelmişti. Dördümüz kitapçada bir araya gelip yemek yediğimizde annesiyle tanışmıştım.

Kardeşimin onunla yalnız kalmasına izin yoktu. Ona on altı yaşına kadar beklemesi gerektiğini söylemiştim. Kendi aşk hayatım berbattı ama Sabine sözkonusu olduğunda, annem olsa ne isteyecekse onu yapıyordum. Onu koruyordum. Ona rehberlik ediyordum.

Bütün gözleri üzerinde hisseden Toby başını kaldırdı.

“Ah, şey, pek dansçı sayılmam ama belki yöresel bir şarkı olabilir. Etrafta yürüyüp yumruklarımızı sıkabiliriz. Belki playback yaparız?”

Bruno yüzünü buruşturdu.

“Hüzünlü bir *gidip kamyonumu süreyim ve bir bira içeyim* şarkısı istemiyoruz.”

Toby’nin dudakları seğirdi. “Bayan Morgan, siz ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Çeneme dokundum. “Black Eyed Peas’in *Boom Boom Pow* şarkısı oldukça hareketli,” dedim.

Bruno başını salladı. “Kötü değil ama...” dedi. “Bilmiyorum.”

“Kahretsin! Seni memnun etmek zor,” dedi Sonia.

Bruno gözlerini toplantıya gelen ekibin üzerinde gezdirdi. “Yüksek beklentilerim var. O piçleri, yani Rams’i yeneceğiz ve ben de iyi bir başlangıç yapmak istiyorum.” İçini çekti. “Mükemmel bir şarkıya ihtiyacımız var.”

“*Gangnam Style*,” dedi kapıdan bir ses. Caleb. Kapı pervazına yaslanırken elinde bir *burrito* vardı. “İnsanları harekete geçirir.”

“Hey!” dedim gülümseyerek.

Caleb bana hafifçe başını salladı.

“Selam. Ben... Ben de tam sohbet etmek için uğramıştım ve kulak misafiri oldum.”

Okula döndüğünden beri iki kez uğramıştı, *sadece selam vermek için* olduğunu söylese de bence birilerine ihtiyacı vardı. Keder insanı yalnızlaştırabilirdi. “İçeri gel ve bize yardım et,” dedim.

Bruno ona el salladı. “Hey! Bunu sevdim, dostum. Yumuşak hareketleri var.” Kıçını kıvırmaya ve ata biner gibi kollarını sallamaya devam etti. “Yeni, at hareketiyle biraz yöresel ve geri kalanı

da seksi. Üstelik bu da kızları çıldırtacak. Bayıldım buna! Evet. Evet!” Oyunculara dönüp yumruğunu havaya kaldırdı. “Bunu yapabilir miyiz çocuklar?”

Ben telefonumdan şarkıyı açarken kendi aralarında mırıldandılar.

Birkaç kafa elektronik ritimle sallanmaya başladı. Bruno ata binme hareketi yaptı. Ardından birkaç kişi ayağa kalkıp, dans etmeye çalışırken bir tanesi de kement atıyor gibi yaptı. Sonia salatasını çöpe atıp onlarla birlikte dans etmeye başladı.

Caleb burritosunu bırakıp, onların önünde durarak tüm hareketleri yaptı ve bazı dans figürleri, dönüşler ve robot hareketleri ekledi.

Kalçalarımı sallayıp parmağımı havada döndürdüm. “Yürü be Caleb!” dedim.

Sırıttıktan sonra şarkıyı yere düşüp, *break* dans yaparak bitirdiğinde çocuklar onu alkışlamaya başladı.

Toby, Caleb’a dönüp diğer çocukların alkışlaması bittikten sonra, “Gerçekten çok iyisin. Bunu bir koreografi haline getirmemize yardım edebilir misin?” diye sordu.

Caleb omuz silkti.

“Bu hafta öğle yemeğinde burada buluşup bir şeyler düşüneceğiz.” Duraksadım. Rehber öğretmenle birlikte okul kayıtlarını gördüğümü hatırladım. “Geçen sene tiyatroya gitmemiş miydin?”

Caleb başını sallayıp, “Evet,” dedi.

“Harika!” diye haykırdım. “O zaman belki bize kıyafet konusunda da yardım edebilirsin, ha?” Ona *lütfen bize yardım et*, der gibi baktım.

Bruno araya girip, “Çıtçıtı, çekildiğinde ayrılan formalara ihtiyacımız var,” dedi.

Bruno’nun koluna hafifçe vurdum.

“Tişörtünün altında kasların olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Seksi, amigo kız arkadaşın da biliyor,” diye bağırdı Sonia ve birkaç çocuk daha kahkaha attı.

Bruno’ya sert bir bakış attım.

“Yeter artık.”

Mutsuz mutsuz iç çekti. “Pekâlâ, o halde ne giyelim?” diye sordu.

“Çizme ve kot,” diye seslendi Milo.

“Kürklü bir Bobcats kıyafeti,” dedi başka bir oyuncu.

Bruno gözlerini devirdi. “Kürk gibi seksi bir kıyafetle dans edemeyiz. Sen ne düşünüyorsun, dostum?” dedi Caleb’a bakarak.

Caleb gözlerini kısıp alnını kırıştırmıştı. Odada volta atarak, oyuncularını incelerken birkaç dakika geçti. Onda daha önce hiç görmediğim bir hareketlilik vardı.

“Goodwill’den takım elbise ve pantolon ya da dolabınızda mahvetmekten çekinmeyeceğiniz bir şey. Bulabilirsek fötr şapka. Kesinlikle güneş gözlüğü. Kıyafetlerin dikişlerini gevşetiriz. Sonra şarkının yarısında onları çıkarırsınız. Belki etrafınızda döndürürsünüz.” Sırıttı. “Striptiz gibi. Formanız ve futbol şortunuz altınızda olur.”

“Evet evet, hoşuma gitti. Yarın gelebilir misin?” diye sordu Bruno.

Caleb bana baktı. Ona yalvaran bir bakış atıp ellerimi dua eder gibi havaya kaldırdım.

O da gülüp, “Olur,” dedi.

“Güzel,” diyen Toby, Caleb’in sırtını sıvazladı. “Hazırlıklı ol. Yarımız dans edemiyor, ben de dahil.”

“Bu doğru,” dedi Sabine yanımıza gelirken. “Ona TikTok dansı öğretmeye çalıştım ve ayağı sehpaye takıldı.”

Toby, “Pekâlâ,” dedi Caleb’a. “Maç gelecek hafta. Bu zaman çizelgesi uygun mu?”

Caleb başını sallayıp, “Dikişleri kim gevşetecek?” dedi.

Sabine elini kaldırdı.

“Ben yardım edebilirim.”

“Ben de edebilirim,” diye ekledim.

“Büyükannem de eder,” diye ekledi Milo.

“Ben de varım,” diye teklif etti Sonia.

Birkaç kişiden daha giysiler için yardım istemeye karar verdik. Sabine bir isim listesi hazırladı ve aramaları yapmayı teklif etti.

Zil çaldı.

Ellerimi çırttım.

“Tamam çocuklar, yarın aynı saatte. Öğle yemeklerinizi alın ve çöpe atın. Lütfen.”

Toby benimkini, Sabine’inkini ve kendisininkini aldı. Birlikte kapıdan çıkarken onları çöpe attı.

Bruno bana doğru yürüdü. “Bu işi üstlendiğin için teşekkürler,” dedi.

“Rica ederim, Bruno,” dedim. “Şiir sorularına cevap vermeyi unutma.”

Gözlerini devirip kapıdan çıktı.

“Bayan Morgan?” dedi gür bir ses.

Andrew öğrenciler çıkarken, onların arasından geçip, içeri girdiğinde başımı kaldırıp ona baktım.

“Hey!” dedim.

Sonia çantasını alırken alçak sesle, “O otuz birci seninle yatmak istiyor,” dedi ve biraz daha yaklaştı. “Dersim var ama istersen biraz bekleyebilirim.”

“Hayır, ben hallederim,” diye mırıldandım. “Hadi, git.”

Başıyla selam vererek, yanından geçip gitti.

“Öğle yemeğinde seni göremedim,” dedi yaklaşırken. Bir elini sarı saçlarının arasında gezdirirken, gamzelerini göstererek bana gülümsedi.

“Evet, meşguldük.” Camdaki yansımamı fark ettim. Rujum yoktu, saçlarım karmakarışık, koyu mavi elbisemin üzerinde sandviçimden kalan hardal lekesi vardı ve ayakkabısızdım. Masamın arkasına geçip topuklu ayakkabılarımı giydim. Dudaklarıma hızlıca biraz ruj sürüp geri döndüm.

Çantamı alırken sevecen bir gülümsemeyle, “Her şey yolunda mı?” diye sordum. Sohbetimizi sakın ve kısa tutuyorduk. Okul ve spor hakkında konuşuyorduk. Bana için için yanan bakışlarını, ellerinin oyalanma şeklini fark etsem de görmezlikten geliyordum.

Yaptığımız posterlere bakarak oyalanan birkaç çocuğa sert bir bakış attı.

“Baş başa konuşabilir miyiz?” diye sordu. “Bu benim planlama dönemim, yani...”

Kaşlarını çatıp, “Spor salonuna gitmem gerekiyordu,” dedim. “Sadece birkaç dakika. Lütfen.”

Düşündüm. Ronan’ın ofisinde telefonlarına cevap vermek dışında acil bir şey yoktu.

Andrew’la etrafımız bağış gecesinde bile hep başkalarıyla çevriliydi ve belki de yalnız olsaydık birbirimize neler diyeceğimizi merak ediyordum.

“Elbette.”

Birlikte dışarı çıktık ve beni Sonia’yla ortak kullandığımız malzeme odasına doğru yönlendirdi. O kapıyı açıp, ışığı yakarken, ben de en üst rafa uzanıp elektronik sigaralardan birini aldım. Ona bir tane uzattığımda istemedi ve ben de kendimi boğmamaya çalışarak bir nefes çektim. Amacım soğukkanlı bir baş belası gibi görünmekti.

Buhar küçük alanda dalgalandı. “Ne var ne yok?” diye sordum. Yüzünde dalgın bir ifadeyle kapıya yaslandı. Gözlerini kırıştırıp benden uzaklaşana kadar gözlerine baktım. “Andrew? Konuşmak için geldik.”

“Seni özledim.”

Sadece iki kelime.

Gerilim dolu birkaç dakika geçti. Sonra...

Özenle inşa ettiğim duvarlarım yıkılmıştı. Göğsümde öfke kabarıyordu. Belki de birkaç haftadır onun yanında olduğum için söylenmemiş sözler kafamda uçuşuyordu.

“Bunu söylemeye hakkın yok.”

Yüzü yavaş yavaş kızarmaya başladı. “Biliyorum, Nova. Seni incittiğim için özür dilerim. Paisley ve ben... Eğer seni rahatlatırsa... Mutlu değildik. Denedik, gerçekten denedik ama o benim mudu olmadığımı anladığında...” Derin bir nefes aldı. “Yıllarca aynı evde kaldık, anlaştık, kendi hayatlarımızı yaşadık ama şimdi Brandy büyüdü, ikimiz de fark ettik ki...”

“Sen ve Paisley hakkında bir şey duymak istemiyorum. Umu-

rumda değil,” dedim sertçe. Bastırılmış duygularım daha da kabarmıştı. “Sen bana geldin. Bana yalvarmak için New York’a uçtun. Dizlerinin üzerine çöktün ve gözlerimin içine baktın. Her şeyin yoluna gireceğine söz verdin. Ve ertesi sabah uyandığımda, bir korkak gibi gitmiştin.”

Yüzü düştü.

“Biliyorum. Tekrar deneyebileceğimizi söyledin ama beni ve Paisley’yi gördün. Bunu asla unutmayacağını biliyordum.”

“Babanın parasını istiyordun,” diye mırıldandım.

“Ve o zamandan beri mutsuzum!” diye bağırdı. Sonra sakinleşip hızla nefes aldı. “Tanrı’m. Özür dilerim. Ben sadece... Brandy’yle geçirdiğim zamandan pişman değilim, küçük kızımı seviyorum ama ikinize de sahip olabilseydim bunu isterdim, Nova. Seni sevdim.”

Gözlerimi kaçırdım.

Gittiğine memnundum. Onunla evlenmek, korkunç bir hata olurdu.

“O ilk gün seni burada, okulda görmek... Sanki güneş ışığı geri dönmüş gibiydi. Nova, seni hâlâ seviyorum. Senden hiç vazgeçmedim.”

Ellerimi tutmak için hamle yaptı ve sözleri beni o kadar şaşırtmıştı ki ona izin verdim.

Onu incelerken kaşlarımı çattım. Ciddi yüzü, sarı yakut gözlerindeki yakıcı yoğunluk... Okula girdiğim o ilk günü hatırlıyordum. Onu gördüğümde nasıl mahvolduğumu... Geçtiğimiz haftalarda kalbimde hâlâ onun için bir ateş olup olmadığını merak etmiştim.

“Ben senin için öyle hissetmiyorum, Andrew. Hayatımın o kısmı bitti.”

“Bir zamanlar beni önemsiyordun. Sadece... Beni affet. Eğer her şeyi unutabilirsen o zaman belki... Bilmiyorum. Bir şansımız olabilir.” Kelimeleri bulmak için kendini zorladı. “Bunun delilik olduğunu biliyorum ama eve geri döndün. Bunun bir anlamı var. Ya her zaman bizim birlikte olmamız gerekiyorsa?”

Ellerimizi birbirine kenetlediğinde bir duygu dalgası bana çarptı.

Onun bana iki kez ihanet etmiş olması yıllardır içimi kemi-riyordu. Kafamın koridorlarında parmak uçlarında geziniyor, pençelerini içime batırıyordu. Onun günahlarını bir koruma kal-kanı olarak kullanmış, bütün erkekleri aynı şekilde görmüştüm. Gerçek ilişkiler kurabilecekken, onu düşünerek çok fazla zaman kaybetmiştim.

Onu affetmek mi?

İçimdeki beni ne zaman değiştirmişti?

Sertçe yutkundum.

Ama...

Affetmek senin görevin, derdi annem.

Bakışlarımı ondan kaçırdım, başım dönüyordu.

Yıllar geçmişti.

Olan olmuştu. Bunu değiştiremezdik.

Nihayetinde bana bir iyilik yapmıştı.

Peki, onun ve benim birbirimiz için yaratıldığımız fikri? İste-medem de olsa yüzümde bir gülümseme belirdi. Kader beni Blue Belle’a Andrew için getirmemişti. Ronan için getirmişti. Buna inanıyordum, annemin güllerinin sarı olduğundan emin olduğum kadar ve Sabine’i sevdiğime emin olduğum kadar. Tekrar karşılaş-ma ihtimalimiz çok küçüktü, çok imkânsızdı. Bu olasılıklarla ne yapacağımız ise tartışmaya açıktı.

“Nova?”

Bana yaklaşarak düşünce zincirimi durdurdu. Ona bakıp, göz-lerimi kırıştıtararak yeniden odaklandım. Elimi sıktığında bir anda berraklığa kavuştum. İncinmişliğimi unutmam gerektiği anlamı-na gelmiyordu ama onu koridorda gördüğümde gülümseyebilece-ğim ve bunu içtenlikle yapabileceğim anlamına geliyordu.

“Seni affediyorum.”

“Ya bizi? Neden denemeyelim ki?” derken gözleri parlıyordu.

“Ronan’la birlikteyim ve ona değer veriyorum.”

Gerçek buydu.

Tanıştığımızda hissettiklerimi hatırlıyordum. Sanki daha önce yüzlerce kez konuşmuşuz gibiydi. Sanki ruhlarımız bağlantılıymış gibiydi. Yara izlerini, aptallığını, kırılganlığını seviyordum.

Hâlâ kim olduğunu ve neye ihtiyacı olduğunu bulmaya çalışıyor olsa da onunla birlikte olmak, olasılıklara göz atmak gibi geliyordu. Daha iyisini hak ettiğimi söylemişti ve neden böyle düşündüğünü anlıyordum. İnanılmaz bir kayıp vermişti ve o dağa tırmanmak kolay değildi ama ben de kolay pes edecek biri değildim.

Annem beni herkesin içinde küçük bir ışık olduğuna, hayatınızda olasılıkların olduğu harika bir yer olduğuna inanarak yetiştirmişti. *Parıltınızı* bulmak ve bu olasılıkları kesinliğe dönüştürmek size kalmıştı.

İmkânsız gerçeğe dönüştür. Alev alsalar bile yıldızlara ulaş, Nova.

Gözlerimi kırıştırdım. Vay be! Onun *parıltı* fikrini uzun zamandır düşünmemiştim. Neden şimdi aklıma gelmişti ki?

Çünkü... Ronan'ı seviyordum. Hem de çok. New York'ta başlamış olabilirdi ama artık onun gerçekte kim olduğunu görmüştüm. Değer veren ve yoğun bir şekilde seven, kusurlu bir adam.

"Nova?"

Bir şeyler söylüyordu ama ben söylediklerini duymamıştım. "Devam et," dedim. Ses tonum dikkatimi dağıtmıştı.

"Ronan burada kalmayacak."

Midem altüst oldu.

"Biliyorum."

"Ve sana *bebeğim*, diyor. O kelimededen nefret edersin."

Kaşlarımı çattım. Nereye varmaya çalışıyordu bu?

"Ve sen ona *sevgilim* derken o aksanın devreye giriyor." Yanağıma dokundu. "Bu işte bir bityenîği var. Kasabaya daha yeni geldin ve birdenbire kimseye ilgi göstermeyen bir adamla mı çıkmaya başladın? Öğretmenler odasındaki davranışların da çok tuhaf, sanki bunu yüzüme vurmak istiyorsun."

"Evet, bunu istedim."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirirken kahkaha attı.

"Yani bana karşı bir şeyler hissediyorsun, öyle mi?"

Pişmanlık. Boşa harcadığım enerji. İzin verdiğim özgüvensizlik.

Başını eğdi ve ben hareket edemedenden dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Kapı açıldı ve birisi onu kabaca geri çekti.

Nefesim kesilirken geri sıçradım.

Ronan kızarmış bir yüzle çenesini sıkıyordu, elleri önce yumruk olup sonra açılıyordu.

Andrew'u göğsünden iterken, "Tam burada senin ağzına sıçmalıyım!" diye tısladı. "Ama burası okulun arazisi ve seni hastanelik ettiğim için tutuklanmak istemiyorum. Nova'dan uzak dur."

Andrew tökezledi, daha sonra Ronan'a doğru yürüdü. Ronan'ın yüzüne bakıp parmağını ona doğrulttu. "Bu benimle Nova arasında," dedi.

"Kesin şunu!" dedim aralarına girip. "Burası yeri değil. Ve bir anlamı da yok!"

Andrew geri çekilip, gömleğini düzeltirken Ronan birkaç derin nefes aldı. Sonra buz mavisi soğuk gözlerini bana çevirdi. "İşe geç kaldın," dedikten sonra arkasını dönüp dışarı çıktı.

Andrew'a dönüp alçak sesle, "Bunu bir daha yapma," dedim. "Sen ve ben asla birlikte olamayacağız."

Derin bir nefes verip başını iki yana salladı.

"Nova..."

Sözünü kesip kapıyı kapadım ve Ronan'ı yakalamak için hızlı adımlarla ilerledim. Üç günlüğüne Austin'daki bir antrenörler konferansına gitmişti ve gözlerimle onu yiyip bitiriyordum. Pazar günü bağış kampanyasından sonra saat altı gibi uyandığımda hâlâ sandalyede uyuyordu. Dağılmış bir şekilde uyandı. Kravatı çözülmüş, yüzü gölgelenmişti. İyi olup olmadığını sordu. Ona gitmesi gerektiğini söyledim. O zamandan beri içimde bir endişe vardı.

Bu sabah buradaydı, arabasını görmüştüm ama biraz geç kaldığım için öğretmenler odasına girmeden doğrudan sınıfıma gitmiştim.

Öğretmen kıyafetlerini giymişti. Gri bir pantolon ve manşet-

leri kıvrılmış uzun kollu, özel dikim olan mavi bir gömlek. Sırtı gergindi, adımları hızlıydı.

“Ronan, bekle,” diye seslendim ama o yürümeye devam etti.

Dışarı çıkıp spor salonuna giden kaldırıma adım attığımızda nefes nefese kalmıştım.

Sert, keskin çene hatlarına baktım. “Regl oldum.” Burun delikleri genişledi. “Sana söylememi istemiştin,” diye hatırlattım usulca.

“İyi,” diye kestirip attı.

“Gördüğün şey düşündüğün gibi bir şey değildi. Benimle baş başa konuşmak istedi. Bu iyi oldu.”

Aniden durup ellerini kalçasına koydu, yüzü ifadesizdi. Ama o gözleri... Oğlum. Alev alev yanıyorlardı.

“Öyle miydi? Sanırım öyleydi. Elleri her yerindeydi. Ve ağzı!”

“O beni öptü,” dedim sakince. “Öpmesini ben istemedim.”

“Onu ittiğini görmedim!”

“Bana fırsat vermedin. Beni aramaya mı gelmiştin?” diyerek ona tatlı tatlı gülümsedim.

“Bir süredir yoktum. Lanet olası asistanımın nerede olduğunu merak ettim,” dedi tekrar yürümeye başlamadan önce.

Arkasından ters ters bakarak peşinden gittim.

Ofisinin kapısını açıp içeri girdi. Ben de onu takip edip kapıyı çarptım. Sonra da pencerelerdeki panjurları kapadım. Eğer kapışmak istiyorsa kapışacaktık.

Ben döndüğümde çoktan dolabına doğru ilerlemişti. Masasının üzerindikileri gördüğümde derin bir nefes aldım: Vazoda, etraflarına parlak yeşil manolya yaprakları sıkıştırılmış bir düzine sarı gül goncası vardı. En sevdiğim M&M’li bir Dairy Queen Blizzard da yanlarında duruyordu.

Nefesim kesildi. Tomurcuklardan birini dikkatlice vazodan koparıp parmaklarımın arasında döndürdüm. Yumuşacık yapraklar henüz açılmamıştı. Yanağıma sürttüm.

Dolabın kapısını açtım. Gömleğini çıkarıp, zorla yere fırlatırken sırtı bana dönüktü. Durup yüzünü ovaladı.

“Beni yalnız bırak, Nova. Şu anda yakınımda olmak istemezsin.”

İçeri girerken boğazımı temizledim. “O ve ben... Hiçbir zaman bu meseleyi adamakıllı kapatamamıştık ve o kendisini affetmemi istedi.” Gözlerimi güle diktim. “Sana kitapçada anlattığım o hikâye var ya? Onu hiç tamamlayamadım. Andrew geldi...”

“Onun adını söyleme,” diye homurdandı.

Ofladım.

“İyi. O, düğününden önce New York’a geldi ve bazı planlar yapmıştık. New York Üniversitesi’ni bırakıp Teksas Üniversitesi’ne geri dönecektim. Sonra fikrini değiştirip gitti.”

Arkasını döndü, bacaklarını iki yana açıp kollarını kavuşturdu. “O göt herife karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun,” dedi.

“Hayır. Yani onu uzun zaman sonra görmek gerçekten şok ediciydi. Ne olursa olsun onu affetmek istiyorum. Bu bana huzur verecek.” Ona doğru bir adım attım. “Yanlış seçimler yaptı ama bu benim işime geldi.”

Gözlerime bakıp beni esir aldı. “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Hı hı.”

Sanki bir kaplana yaklaşıyormuşum gibi temkinli bir şekilde yaklaştım. Kaslı göğsünü, karın kaslarını, pantolonunun kalçalarından sarkışını süzdüm.

Kirpikleri titriyordu.

“Tanrı’m. Austin’da düşünebildiğim tek şey sendin.”

“Kusmamı mı yoksa kilerindeki müthiş seksi mi?”

“Çoğunlukla seks.”

“Dürüstsün. Sevdim bunu.” Gülü göğsünün üzerinde gezdirdim, köprücük kemiğini sıyrıp omzuna doğru ilerledim. “Bana çiçek almışsın.”

“Seni özledim,” diye homurdandı. “Onları kendim aldım. Kimse benim yerime gidip almadı.”

“Vay be! Sen koca bir çocuksun.” Gülümseyerek yaklaştım ve kollarımı beline dolayarak başımı göğsüne yasladım. “Peki, ya Blizzard?”

“Eridi.”

Çenesini alnıma dayarken parmakları kalçalarımın indi.

“Bu benim en sevdiğim,” diye fısıldadım. “Seni gördüğüme sevindim. Sen gitmeden önce konuşamadık.”

İç çekti. “Banyonda çok şey söylediğimi hatırlıyorum. Bir yol ayırımı hakkında.” Nefes verdi. “Sana... Sana bir şey söylemem gerek.”

Sesindeki belirsizlikle irkildim.

“Tamam.”

“Bir an için Austin’da bir restoranda, diğer beş koçla oturmuş gelecek yıl için yeni düzenlemeleri tartışıyorduk. Kızın biri içeri girdi ve...”

Sözleri yarım kaldı.

“Güzel miydi?”

“Hayır, öyle bir şey değil. Kız koşarak bardaki adamın yanına gitti ve adam onu kaldırıp etrafında döndürdü, daha sonra da öptü. Gerçekten öptü. Etraftaki insanlar bağırıp alkışladılar. Oturdular ve içki sipariş ettiler ama neredeyse hiç içmediler. Gülümsemeye, eğilip birbirlerinin yüzlerine dokunmaya devam ettiler. Onlara baktığımda ne gördüm, biliyor musun?”

“Ne?”

“Neşe. Saf mutluluk. Sanki o odada onlardan başka kimse yokmuş gibiydi. Anlıyor musun? Ne müşteriler vardı, ne barmen ne de garsonlar. Sonra ne olduğunu anlamadan on beş dakika geçti ve koçlar hiç duymadığım bir soruya cevap vermemi bekliyorlardı.”

“Ne düşünüyordun?”

Kolları beni sıkıca sardı.

“Sen ve ben. Bizi o çift olarak hayal ediyordum. Hiç de zor olmadı.”

“Ah!” Kalbim umutla çarpıyordu. Bu adam beni istiyordu. Önemsiyordu. Ve bana bu işi bulmuştu. Evet, Lois bana bu hafta bu bilgiyi söylemişti.

Bir elini omurgamda gezdirdi. Parmakları sırtımın alt kısmında dolaştı. “Düşünebilmek için Blue Belle’dan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı,” dedi. “Seni hasta görmek, bir yandan bana birine sahip

olmanın ne kadar korkutucu olduğunu hatırlattı ama sonra... Hayatın ne kadar gelip geçici olduğunu düşündüm ve..." Duraksadı. Göğsü inip kalktı. "Ve belki de... Bilmiyorum. Son birkaç yıldır kendime söylediğim her şeyi yeniden değerlendirmem gerekiyordu."

Sözlerini sindirirken sessizce dikildik. Korkusunu hissediyordum ama aynı zamanda cesaretini de. Bastırılmaz bir mutluluk kapladı içimi, boğazım hissettiğim duygularla düğümlendi. Ona iyice sokulup yaklaştığımda o da iç çekerek ellerini saçlarımda gezdirdi.

"Gerçekten korkuyorum, Nova," diye fısıldadı.

"Hayat her zaman korkutucu olacak. Bunu biriyle birlikte yap-
tığında daha kolay oluyor."

Elleriyle yüzümü yukarı kaldırdı ve başparmağıyla dudağımı okşadı. Dokunuşa doğru eğildiğimde alnını alnıma dayadı. "Seni incitmek istemiyorum ama seni gördüğümde..." dedi. Dudaklarını dudaklarımdan üzerinde gezdirdi. "Tüm duvarlarımı yıkıyorsun."

"Benim sevimli canavarım, her şeyi yavaş yavaş çözeceğiz."

O duvarları yıkacağım.

Boğazı düğümlendi. "Bana bir şans verecek misin?" diye sordu. *Evet. Milyonlarca kez evet!* Başımı salladım. Bana genişçe gülümse-
di ve burnunu benimkine sürttü. "Hey, seni görmek güzel."

"Seni görmek de güzel," diye mırıldandım.

Yüzünü buruşturdu.

"Sanırım orada fena patladım, ha?"

"Muhteşemdi. Bunu her hafta yapalım."

Homurdandı.

"Senin yanında durmasına dayanamıyorum, Nova. Sana bir
kez daha dokunursa kışına tekmeyi basacağım."

Ürperdim.

"Senin bu *hırçın* hallerini seviyorum ama kendimi ona açıkça ifade ettim."

"Andrew'la bir daha malzeme odasına gitmek yok. Çok ciddi-
yim."

İçimdeki o parıltı iyice alevlendi.

Evet, Ronan'la birlikte olmanın riskleri vardı. O, sevgiyi kabul etmekten, ona uzanıp kavramaktan korkuyordu.

Ve buralardan gidecekti.

Ama...

Yanacak olsam bile yıldızlara dokunmak istiyordum.

"Olasılıklara inanır mısınız?" diye sordum.

Birkaç saniye yüzümü inceleyip, "Evet," dedi.

"Bilmem gereken tek şey buydu."

Gülü kasıklarının üzerinde gezdirdim.

Sırıtarak, "Sarı gülleri gerçekten seviyorsun," dedi.

"Ve onları bana veren adamı da seviyorum."

"Aramızdaki bu şey tam bir delilik," dedi. Sesinde biraz şaşkınlık vardı.

"Ben deliliğe kucak açarım," diye mırıldandım.

"Buraya gel."

Bizi kenara çekip, masaya yaslanarak beni bacaklarının arasına yerleştirdi. Birbirimize sarıldık.

"Takım nerede?" diye sordum.

"Skeeter seni bulabilmem için onları dışarı çıkardı."

"Ve sen de mağara adamı gibi girdin."

"Han Solo gibi girdim."

"Tanrı'm. *Yıldız Savaşları*'nı unutmalısın. İzlenecek başka filmler de var."

"Karanlık tarafa geç, prenses." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Öpücüklerin arasından, "Dış kapıyı kilitledin mi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Elbisemin üst düğmelerini açıp, mavi dantel sutyenimi ortaya çıkarırken, "Uyumda değil," dedi. Ellerim başının etrafında kıvrılıp, onu kavrarken eğildi ve kumaşın arasından göğüs ucumu emdi.

"Seninle regl seksi yapmayacağım," dedim sutyeni aşağı doğru çekerken. Parmaklarıyla meme ucumu çekiştirirken dilini diğeri-

nin üzerinde gezdiriyordu. Başım, üzerime hücum eden arzudan dönüyordu.

Dışlerini vücudumda gezdirirken, “Sen nasıl istersen,” diye mırıldandı.

“Ciddiyim,” dedim ama sesim pek inandırıcı değildi.

Elbisemi belime kadar indirirken kahkahası tenimde gezindi. “Sonrasında ben bizi temizlerim, bebeğim,” dedi.

“Bu çok iğrenç.”

Her iki göğsümü elleriyle kavrayıp, birbirine bastırırken, dili göğüslerimin dış hatlarında gezinirken, ağzını birinden diğerine kaydırırken içimdeki sıcaklık yükseliyordu. Önce yumuşak, daha sonra sert.

“Bu *bebeğim* meselesi hakkında gerçekten konuşmamız gerek, sevgilim,” dedim zor nefesler alarak. “Beni kızdırmak için söylüyorsun.”

“Sen *sevimli* demeyi bırak, ben de *bebeğim* demeyi.”

Tenime doğru güldüğünde ben de onunla birlikte güldüm. Ona daha fazla yer açabilmek için arkama yaslandım.

Koridordan, “Koç?” diyen bir ses geldi.

Ciyaklayarak kendimi Ronan’a doğru bastırdım. Beni tutarak doğruldu. “Lois? Bana bir dakika izin ver. Ben...” diye seslendi.

Lois giyinme odasının kapısında belirip Stetson’ının ucunu kaldırdı.

“Ah. Pekâlâ. Güzel. Anlıyorum. Seks oyunu,” dedi. Ona ters baktım. Düşünceli bir şekilde iç geçirdi. “Ellerimi Bill’den uzak tutamadığım o günleri hatırlıyorum. Her neyse. Sadece gelecek haftanın oyun planı hakkında konuşmaya geldim.”

“Lois, şu lanet kapıyı kapa da antrenman kıyafetlerimi giyeyim,” dedi Ronan.

“Evet, *antrenman kıyafetlerini* giy. Tamamdır.”

Kapıyı yavaşça kapatırken gözleri dans ediyordu.

20. BÖLÜM

RONAN

Skeeter salondaki masanın etrafında toplandığımızda, “Sonia, şey, iki tane köfteli sandviç getirdim,” dedi. “Annem yaptı. Düşündüm de... Bir tanesini ister misin?”

Sonia masanın diğer tarafından başını kaldırıp kocaman gözleriyle baktı. “Ben... Ben vejetaryenim,” dedi.

Skeeter iğrenmiş gibi bir ses çıkarıp, “Ne?” dedi. “Neden? Burası inekler ülkesi!”

Nova yanımdaki sandalyesinde doğruldu, en iyi arkadaşını ve Skeeter’ı izlemeye başladı. Elimi masanın altından bacaklarının arasında gezdirerek dizine küçük desenler çiziyordum.

Sonia elindeki brokoli parçasını yere bıraktı. “Kalp hastalıklarını önlemek ve daha uzun yaşamak için sağlıklı besleniyorum,” dedi. “Ayrıca hayvanları seviyorum.”

Skeeter sandviçinden bir ısırık alıp çiğnedikten sonra ağzını sildi.

“Köpekleri severim ama burada tavuklardan, ineklerden ve domuzlardan bahsediyoruz. Arada bir fark var. Besin zincirinin tepesinde olmamızın bir nedeni var. Onları yemek doğal bir şey.”

Sonia’nın omuzları kasıldı. “Beni yıllardır burada öğle yemeği yerken görüyorsun,” dedi. “Et yemediğimi hiç fark etmedin mi?”

Skeeter duraksayıp, “Ettim,” dedi.

“Hayır, fark etmemişsin!” dedi Sonia. “Ve seçimlerimi seninle tartışmayı reddediyorum. Bunu yapıyorum çünkü istediğim için yapıyorum, o yüzden bana karışma.”

Skeeter sandviçini bırakıp gözlerini kırpıştırdı.

“Bir dakika... Bana kızgın mısın? Sana yemek getirmiştım!”

“Bana et getirmişsin!” diye karşı çıktı Sonia.

“Bir erkek böyle yapar. İsa balık yedi. Aslanlar hayvanları yer. Bu, hayatın döngüsü. Eğer onları yemezsek inekler dünyayı ele geçirebilir! Bu doğru mu bilmiyorum ama bununla ilgili bir internet sitesi var.”

Dudaklarım seğirdi ve Nova kahkaha atmamak için bacağıma sıkıldı.

Sonia öğle yemeğini toplarken, “Seninle tartışmanın bir anlamı yok,” dedi. Bana ve Nova’ya bakarken yüzü kızarmıştı. “İzninizle, çocuklar. Gitmem gerekiyor.”

Skeeter ayağa kalkarak, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Kendi özel yerime,” diye mırıldandı ve kapıdan dışarı fırladı.

Skeeter başını sallayıp ellerini öfkeyle kaldırdı. “Ben ne yaptım ki?” dedi. “Sandviç ister sanmıştım!”

Nova iç çekip, “Yapman gereken şeyi yapmadığın için böyle oldu,” dedi. “Onun ne yiyip ne içtiğini fark etmemişsin. Yardım gecesinde onu dansa kaldırmadın.”

Gözlerini fal taşı gibi açtı. “Kaldırmamı istemiş miydi?” diye sordu.

Nova yavaşça başını salladı.

“Evet.”

“Evde gerçekten yemek yediğini ya da diyet yaptığını sanıyordum. Bilmiyordum ki! Ve ben dans edemem. Şampanya içtiğimde bile.” Bir of çekti. “Onun özel yeri neresi peki?”

Nova gülümsedi. “Tuvaletlerin yanındaki malzeme odası,” dedi. “Ah, ayrıca sigara içer olabilir.”

“Daha uzun yaşamak istediğini sanıyordum!” diye bağırdı. “Birinin onu durdurması gerek.”

Nova omuz silkti.

“Ya da ortada buluşup aynı fikirde olmadığınızı kabul edebilirsiniz.”

“Kahretsin, kadınlar çok tuhaf.” Eşyalarını topladı, köfteyi özenle paketledi. Yemek salonunda birkaç dakika volta attıktan sonra oflayıp pufladı. “Gidip onu bulacağım.”

“Acele etme,” dedim ona.

Gözlerini kısarak bana baktı.

“Ne demek istiyorsun? Antrenmanımız var.”

Nova bir inilti çıkarıp, “Skeeter!” dedi. “Gerçeği görmeye başla!”

“Ne?” diye bağırdı Skeeter.

Nova, “Sonia’dan hoşlanıyor musun?” diye sordu.

Skeeter huzursuzca bir ayağından diğerine güç verdi. Gözlerini yere dikti. “Güzel bir kız. Artık o hesap makinesi adamla çıkmıyor. Roadhouse’a gitmek ister mi diye merak ediyordum. *Bu gece yiyebildiğin kadar kanat ye* kampanyaları var. Genelde gittiğimde otuz tane falan yerim ama şimdi...” Ellerini kalçasına koydu. “Onu iğrendirebilirim.”

Nova gülümseyip, “Vejetaryen seçenekleri de var,” dedi. “Git ve ona üzgün olduğunu söyleyip yemeğe davet et.”

Derin bir nefes verdi. Sonra yüzünde kararlı bir ifadeyle kapıya doğru baktı.

“Geç kalabilirim, Koç.”

Gidişini izlerken kahkaha attık. Başlarımız birbirine değdi.

Nova ellerini birbirine sürttü.

“O malzeme odasının duvarında bir sinek olmayı çok isterdim. Belli ki bit olayı onları bir araya getirmeye yetmemiş. Belki bu bir araya getirir.”

Heyecanlı yüzüne bakıp gülümsedim. Onunla geçirdiğim son birkaç gün keyif vericiydi. Hani şu ıslıl ıslıl parlayan insanları bilirsiniz. Onlara doğru çekilir, sıcaklıklarının tadını çıkarmak istersiniz. O öyle biriydi. Küçük bir yıldız.

“Melinda ve Andrew bugün öğle yemeğine gelmediler,” diye mırıldandı.

“Biliyorum. Bizim için iyi oldu,” diyerek onu öptüm. Elimle ensesini okşadım.

Yavaşça geri çekildi.

“Gidip Caleb ve çocukları kontrol etmem gerek. Onları odamda bıraktım.”

“Spor salonunda görüşürüz. Akşam yemeğini bende yiyelim, uyar mı? Sen, ben ve Sabine.”

Ayağa kalktı, elini omuzlarımda gezdirdi.

“Kulağa hoş geliyor.”

“Tzgara yapabilirim. Ne yapayım?”

Duraksadı. Gözlerinde bir ışık parladı.

“Tavuk. Tavuk istiyorum.”

O, kapıdan çıkarken kahkaha attım.

Öğle yemeğinden sonra antrenman alanına doğru yürürken telefonum çaldı.

“Reggie! Nasıl gidiyor?” diye sordum menajerime.

“Hey! Nasılsın?”

“Harika. Antrenmana gitmek üzereydim.”

“Kulağa hoş geliyor. Hite bu sabah beni aradı. Henüz resmi değil ama Dunbar istifa edecekmiş. Uyuşturucu bağımlılığı tüm medyayı sarmış durumda ve bunu gizleyemiyorlar. Birkaç gün içinde bir basın toplantısı olacak. Hite seni aday listesine almak için can atıyor.”

“Reggie...”

“Stanford şu anda zirvede. Sen de o takımın bir parçası olabilir ve yükslebilirsin. Hite birkaç yıl içinde emekli olacak.”

Sahaya ulaşp çimlerin üzerine çıktım. Kaşlarımı çatarak genelde sahaya girdiğim anda hissettiğim sakinliği bekledim ama bu sefer hissetmedim. Bunun yerine endişe beni sarıyordu.

“Ronan? Seninle görüşmek isteyecektir.”

Elimi hayal kırıklığı içinde bacağıma vurdum.

“Bak, gelecek hafta yılın en büyük maçını oynamak üzereyim. Kaliforniya’ya uçup gerçekten istemediğim bir işin mülakatına giremem.”

“Hı-hı. Harika bir sezon geçirdiler ve bir final maçına çıkacaklar. Sen de orada olabilirsin.”

“Reggie...”

“Bak, sesindeki çekingenliği duyuyorum,” dedi. “Anlıyorum.

Gerçekten. Neredeyse iki sezondur oradasın ve başladığın işi bitirmek istiyorsun ama hayat bu ve bazen işler değişiyor. Blue Belle'la olan sözleşmeni feshedip Kaliforniya'ya gidebilirsin."

Toby antrenman sahasına doğru koşarken bana el salladı.

"Ronan!"

"Ne?" diye mırıldandım.

"Listeye girmenin bir zararı yok. Her zaman hayır diyebilirsin, öyle değil mi?"

Bu dediğinde doğruluk payı vardı.

"Tamam, iyi. Beni de listeye ekle ama özel kalsın. Gitmem gerek, Reggie."

"Bekle! Kulağıma gelen başka bir şey daha var. Tüm detaylara sahip değilim ama..."

"Ne? Nerede?"

İçim daraldı ve bunun umut mu yoksa hayır diyemeyeceğim bir fırsatın korkusu mu olduğuna karar veremedim.

"Daha fazla bilgi edindiğimde sana somut bilgilerle döneceğim."

"Bana bir ipucu verebilir misin?"

"Ah! Şey... Eve yakın."

"Şikago mu?"

"Hayır. Bak, zaten çok fazla şey söyledim. Seni daha fazla umutlandırmak istemiyorum. Yakında ararım."

Beni sinirlendirerek telefonu kapadı. Sahanın ortasına doğru yürüyüp Bobcats takımına baktım.

İstediğim şey bir üst seviyeye geçmekti.

Ama...

Göğsüm sıkıştı ve durup nefes almak için eğildim.

Bu takımı ve Nova'yı bırakmak beni paramparça edecekti.

21. BÖLÜM

RONAN

Bir ağaçkakan, yakındaki bir ağacı gagalarken ben Nova'yı izliyordum. Hava sıcaktı. Üzerinde kısa bir şort ve eski bir BBL yazılı tişört vardı. Havuzun yanındaki hamakta uzanırken saçları dağılmıştı.

Dün gece Brighton'da, Blue Belle'dan yaklaşık iki saat uzaklıkta oynadığımız maçı kazanmıştık. O ve Sabine evdelerdi. Sabah saat bir sularında eve geldiğimde kapıyı açıp yukarı, odasına çıktım. İçeri yavaşça girdim, onu kollarımın arasına aldım ve uzun zamandır uyuduğum en iyi uykuyu uyudum. Sabine'le uyandık ve sonra Dolly çalarken krep yaptık. Bu bir Morgan Kızları aile geleneği idi.

Kıpırdanarak gözlerini açtı. Gerinirken dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

"Merhaba, yakışıklı. Uyuyakalmak istememiştin."

"Önemli değil."

O buradaydı. *Benimle* birlikteydi.

"Sabine ve Toby nerede?" diye sordu.

"Lois'in evinde. Milo da orada ve video oyunları oynuyorlar. Umarım sorun olmaz?"

Dudağını ısırdı. "Bu yalnız olduğumuz anlamına mı geliyor?" dedi.

"Gideli belki bir saat oldu, yani..."

Telefonunu alıp bir mesaj gönderdi.

"Lois'a onları bir süre göndermemesini söyleyeceğim. Belki onlara bir pizza sipariş edebilir. Akşam yemeği vakti yaklaştı ve Sabine Dominos'un glütensiz pizzasına bayılıyor."

Sırıttım. “Onlar burada yokken ne yapacağız?” dedim.

Hamaktan çıkmak için kollarımda kıpırdanırken, “Eğlence ve oyunlar,” dedi. “Bana biraz avans ver, tamam mı? Yaklaşık yirmi saniye.”

“Ne demek istiyorsun?”

Ayağa kalktı. “Bir oyun oynayacağız. Yakala beni, züppe.” Havuzun etrafından eye doğru koşmaya başladı. Köpek uyuduğu şezlongdan başını kaldırıp tiksindir gibi bir ses çıkardı ve tekrar yattı.

Kendimi hamaktan dışarı attım.

“Sence de saklambaç için çok yaşlı değil miyiz?”

“Oyunlar için asla çok yaşlı olamayız!” diye seslendi çift kapının oradan. “Beni bulmak zor olmayacak! Bilgin olsun, regl değilim!” Kapıyı arkasından çarptı ve yirmiye kadar sayıp peşinden gittim.

Önce kilere gittim. Sonra mutfığa döndüm, daha sonra da çalışma odama yöneldim. Kapıyı açtığımda elinde bir sopasıyla bilardo masasına yaslanmıştı. Topları çoktan dizmişti.

“Gördün mü? Sana kolay olacağını söylemiştim.”

Gözlerimi onun vücudunda gezdirdim.

“Bilardo mu oynayacağız?”

“Hmm, pek iyi değilimdir.”

Ona yaklaşp, elimi kolunda gezdirirken, “Sana inanmıyorum,” diye mırıldandım. “Önce sen başla.”

“Tamamdır!” dedi. Dönüp ıstakasını hizaladı ve iki tek renk topu deliğe soktu.

“Kahretsin,” diye fısıldadım. “Çok iyisin.”

“Tişörtünü çıkar, Koç.”

“Ah, demek öyle bir oyun, ha?”

Pythons tişörtümün yakasından çekip yere attım. Gözleri göğsümde gezinip kalçalarıma takıldı.

“Pantolonundaki çadır güzelmiş,” diye mırıldandı. Sonra bir sonraki turda topları ıskaladı ve suratını astı.

Istakamı alıp hizaladım ve iki çizgili topu deliğe soktum.

Kalçalarını oynatıp, “Ee, ne istiyorsun?” diye sordu.

“Şortunu. Çıkarmak zorundasın,” diye mırıldandım. Şortunun düğmelerini çözüp aşağı indirdi ve siyah dantel iç çamaşırı ortaya çıktı. Bacakları çok uzundu ve dilim alt dudağımı yalamak için fırladı, dişlerim dilimi içeri çekti. “Güzel.”

Bir sonraki turda ıskaladım ve atış yapmak için ıstakasını hizaladı. Bilardo masasının üzerine eğilirken poposunu sergiliyordu. Elim poposuna dokunmak için titriyordu. Sanki biliyormuş gibi omzunun üzerinden bana baktı. “El sürmek yok,” dedi. “O daha sonrası için.”

Aletim sertleşti.

Sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi ıstakasını ayarladı ve bir tek renkli topu deliğe sokup bana döndü. “Sır zamanı,” dedi. “Bana bir tane sırrını söyle.”

Gözkapaklarım düştü.

“Pantolonumu çıkarıp partiyi başlatmayı tercih ederim.”

“Bir sır. Şimdi.”

Ayaklarımı hareket ettirdim, bakışlarım Leia’nın bulunduğu dolabın kapısına gitti. “Leia’yı sevmemiştim çünkü saçları sarı değildi,” dedim.

Dudakları aralandı. “Bana benzeyen bir Leia mı istedin?” dedi. “Hı hı.”

Geldiğinde balmumu figüründen duyduğum memnuniyetsizliği anlamamıştım ama o Nova değildi ve tanıştığım güzelliğe daha yakın bir şey istiyordum.

Gülümseyip, “Ah, bu şimdiye kadar söylediğin en tatlı şey olabilir,” dedi.

Gözlerimi devirip, “Hadi, atışını yap,” dedim. “Sıranın bana gelmesi lazım.”

Iskaladı, daha sonra bana bir atış yapmam için yer verdi. Bana sürtünerek geçerken elini kasıklarımın üzerinde gezdirdi.

İnledim, dokunuşu yüzünden nefesimi toplamak zorunda kaldım. Masanın üzerine eğilip bir çizgili topu deliğe soktum. Çeneme dokunup ona baktım. Ne istediğim çok açıktı. Onun çıplak olmasını istiyordum. Tamamen çıplak.

“Tişörtünü. Çıkar.”

Tişörtünün kenarını yavaşça çekti. Kalçaları ileri geri sallanırken, saçlarının üzerinden çekip başının üzerinden attı. Onu siyah sutyeni ve külotuyla görünce göğsüm kabardı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

“Beğendin mi?”

“Hı-hı.” Dönüp bir atış daha yaptım ve mucizevi bir şekilde içeri girdi. “Sutyen. Sıra onu çıkarmaya geldi,” dedim.

Kopçasını açıp parmaklarının ucunda salladı ve sonra bana fırlattı.

“Giymeye hazır ol.”

Güldüm, dolgun göğüslerine sırtımı döndüm ve bir çizgili topu daha deliğe soktum. “Evet!” diye bağırdım yumruğumu sıkarak.

Küfretti.

Bakışlarım dikleşmiş, kırmızı meme uçlarına takıldı. “Üşüdün mü bebeğim?” Ben masaya yaslanırken bana ters ters baktı. “Sırada ne var? Hmm...”

Ellerini kalçalarına koydu.

“Sadece söyle gitsin.”

“İç çamaşırını. Çıkar.”

“Sen hâlâ giyiniksin!”

“Kurallar böyle, bebeğim,” diyerek tek kaşımı kaldırdım.

Telefonunu aldı ve Savage Garden’dan *I Knew I Loved You* şarkısını açtı.

“Bu senin striptiz şarkın mı?” diye sordum. “Yoksa oyalanıyor musun?”

Bana el hareketi yaptıktan sonra şarkı eşliğinde kalçalarını salladı. Başparmaklarını külotunun kenarlarına sokup, aşağı yukarı oynatırken şarkıyı mırıldandı. Danteller kalçalarından aşağıya, uyluklarını geçip dizlerine, daha sonra da ayak bileklerine doğru dans etti. İç çamaşırını alıp bana doğru fırlattı.

“Yine senin sıran. Yoksa oyalanıyor musun?”

Onu gözlerimle yerken dilim damağım kurumuştı. Dizlerim

güçsüzleşti ve bir iniltiyle dönüp bir sonraki atışımı yaptım. Ellerim titriyordu ama topu yine deliğe sokmayı başardım.

Sinsi sinsi sevinmemeye çalışarak, dönüp ona baktım.

“Ee?” diye sordu alçak, boğuk bir sesle. “Şimdi sırada ne var, sevgilim?”

“Masanın üzerine çık. Bacaklarını aç.”

Nefesi kesildi.

“Seni pis, pis adam. Siyah top hâlâ masada.”

“Siyah topu siktir et. Seni istiyorum. Şimdi.”

Bana doğru yürümeye başladığında ben de ona doğru yaklaştım. Yüzünü çekip onu öptüm. Bu vahşi, şiddetli bir öpücüktü. Dillerimiz hâkimiyet için savaşıırken ihtiyaçla zonkluyordu.

Nefeslerimiz birbirine karışırken, “Seni öpmeyi seviyorum,” diye mırıldandım. “Her seferinde farklısın. Şimdi o tatlı kıcını masanın kenarına koy ki vajinayı yiyebileyim.”

Onu kollarımın arasına alıp, masaya oturturken, “Çok şairane konuşuyorsun,” dedi. Arkasına yaslanabilmesi için topların geri kalanını masadan çektim.

Elimi boğazında gezdirip en dipten tuttum. Bu sahiplenici bir *sen benimsin* tutuşuydu.

Parmak uçlarıyla kolumu okşadı.

“Eğer beni boğmayı seviyorsan bilmem gerek.”

“Peki, ya seviyorsam ne olacak?”

“O zaman tek istediğim önce seni becermeme izin vermen.”

Eğilip, dudaklarını nazikçe kavrarken kıkırdadım. Dolgun alt dudaklarını dişlerimle ısırdım.

“Seni asla incitmem ama bir gün... Belki...”

“Olasılıklar sonsuzdur,” diye mırıldandı. “Şimdi gel ve beni ye.” Ayaklarını yukarı kaldırarak yeşil bilarde masasına uzandı.

Sunduğu görüntüyü soluksuz seyrettim. Çok arzuluydu. Çok seksiydi.

Kıcına bir şaplak attığımda bana ters ters baktı.

Eğilip, usulca öperken, “Sadece kontrol ediyordum,” diyerek güldüm. Sonra boğazına doğru ilerleyip tenini emdim.

“Ronan...” diyerek elleriyle saçlarımı okşadı.

Kışkırtıcı dokunuşlarla çekerek, mıncıklayarak dolgun göğüs uçlarına dokundum. Belini kavislendirirken, dilimle göğüslerinin arasındaki vadiye inip beline kadar ilerledim. Kalça kemiklerini öpüp göbek deliğiyle oynadım. Dilim onu tadarken başparmağımı göbek deliğinin üzerinde gezdirdim. Diğer elimle şortumu ve iç çamaşırlarımı aşağı itip aletimi kavradım. Teninde ziyafet çekerken kıvrımlarından küçük spazmlar geçiyordu. Klitorisini ağzıma alıp, üzerinde gezindikçe, oyalandıkça, gizli yerlerini keşfettikçe yükseliyordu.

Aletimi okşamayı bırakıp üstüne çıktım. Kollarını açıp masaya çıkmama izin vermek için yukarı doğru kaydı. Dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını kaldırdığımda ateş tenimin altında harlandı, bacaklarını kollarımın üzerine bıraktı. Poposunu üst baldırlarıma dayadı. Kayganlığının içine girip, inerken göğsüm kabardı. Göğüsleri içine girmemle birlikte zıplarken duyduğum ihtiyaç daha da arttı. Daha derine inmek için kalçalarımı sıktım ve zirveye ulaştığımda bağırdım.

Gözleri parladı, gözbebekleri büyüdü. Yüzümden ter damlıyordu. Ona odaklandım. Yüz hatlarını, saçlarının arkasından nasıl dağıldığını hafızama kazıdım. Göğüs uçlarıyla oynadım, dilimi uçlarında gezdirdim ve ağzıma aldım.

Ben onunla uğraşırken kalçalarını benimle buluşmak için kaldırdı. Omurgamdan aşağı kıvrılan bir ihtiyaçla dışarı kayarken ve tekrar içine girerken omuz kaslarım gerildi. Bacaklarını kasıklarımın etrafında sıkıp, kilitlenmiş bir şekilde bana bakıyordu.

Bir balonun içindeydik, dünyada sadece iki kişiydik ve önemli olan tek şey bu andı, bu duyguydu. Aramızdan güçlü ve güzel bir şey geçerken hava titreşiyordu. Bir hediye idi. Nadir bir andı. Boğazım ona duyduğum ihtiyaçla düğümlenirken dünya baş aşağı dönüyordu. Ağzımı nefes almak için açtım.

“Nova...”

Yüzümü kendine doğru çekti. Ben de bacaklarını indirip üzerine uzandım ve bacaklarının arasına girdim.

Yavaşladım, yüzümü onun boynuna dayayarak hamleleri uzattım. Durgun ve telaşsız bir hal alıp içinde olduğumuz anları uzattık. İpek gibi sıkı ve sıcak hissettiriyordu. Dışarı çıkarken yükseldim. Tekrar içine girmeden önce aletimin ucu klitorisine sürtündü.

“Nova...”

Aramızda olanlar için doğru kelimeleri bulamıyordum.

“Buradayım. Ben de hissediyorum,” dedi soluk soluğa. Şefkatli bir şekilde dudaklarımla boğazını, kulağını, köprücük kemiğini, göğüslerini öptüm. Onu tüketmek, teninde kokumu hissetmek istiyordum.

Elleriyle kıcımlı kavradı. Tırnaklarıyla derimi kazırken yok oldum. Coşku derimi, kemiklerimi, içimdeki her molekülü parçalıyordu. Bu hisle, nihai zevkle kükredim. Bedenim dalgaya kapılıyordu. O da benimle birlikte devrildi, ellerimiz birbirine yapıştı.

Altımda sıkışmış bir halde dururken onu bir kez daha öptüm. Yan dönüp, birbirimize bakarken bacaklarımız ve ayaklarımız birbirine dolanırken, “Çok güzelsin,” dedim. “Bu çok güzeldi.” Saçlarını yüzünden çektim ve birbirimize bakarken, dakikalar akıp gitti.

Gülümseyip, “Bilardo masanda nemli bir leke olacak,” dedi. “Bunu temizleyebilecek misin?”

Gülüp, “Bu bizim seks masamız olabilir,” dedim. “Yatak odama koyabilirim.” Gözlerim kızarmış elmacık kemiklerini, narin burnunu yuttu. “Seninle *Yıldız Savaşları*’nı izlemek istiyorum. Sadece sen ve ben. Yanına oturmak ve bunun ne kadar harika olduğunu fark ettiğinde yüzünün alacağı ifadeyi izlemek istiyorum.”

Saçlarımın uçlarıyla oynadı.

“Bana galaktik bir destanla işkence mi edeceksin?”

Çenemi başına yaslayıp, “Hadi ama!” dedim. “İzlemek için can attığını biliyorsun.”

Kafasını hafifçe yukarı kaldırıp, “Hâlâ vanilyalı gofretin var mı?” dedi.

Başımı salladım.

“Bütün kutuyu alabilirsin ama bize akşam yemeği pişirmek istedim. Buzdolabında biftek var. Bugün aldım. Tek başıma.”

“Sen kocaman bir çocuksun. Patates ve sarımsaklı ekmek var mı?”

“Ve salata.” Ellerini tutarak duraksadım. “Gece kalacak mısın?”

“Sabine...”

“Lois onunla birlikte kalacağını söyledi.”

Gözlerini kısarak bana baktı.

“Her şeyi planladın mı?”

“Hı hı. Seninle bir geceliğine yalnız kalmak istiyorum.”

Sert bir nefes verip, “Bu bahsettiğin film güzel olsa iyi olur,” dedi.

Genişçe gülümseyip burnunun ucunu öptüm.

“Bayılacaksın.”

Kıçıma bir şaplak attı.

“Bana yemek pişir.”

22. BÖLÜM

NOVA

Ronan'ın yatağındaydık. Arkamdaki yastıklara yaslanmış durumdaydım. Başını bacaklarımın üzerindeki yastığa yaslamıştı, parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyordum. Bacaklarımı okşadı, iç uyluğuma küçük daireler çizdi. Filmin sonuna gelmiştik ve jenerik akmaya başladı.

Başımı çevirip bana baktı. “Nasıldı?” diye sordu.

Gülümsedim.

“Nefret mi ettin?”

Ağzımı açıp kapadım.

“Söyle bana!”

Yüzümü buruşturdum.

“Oyunculuk kötü. Özellikle Luke’un oyunculluğu. Replikler bayat ve Stormtrooper’lar... O kostümlerin içinden nasıl görebiliyorlar? Ayrıca silahlarıyla hiçbir şeyi öldüremiyorlar. Her nasılsa ana karakterlerin hepsi patlamaktan kurtulmayı başarıyor. Zavallı Obi-Wan hariç. Güya çok çok uzak bir galakside geçiyor ama herkes İngilizce mi konuşuyor?”

“Evet,” diye homurdandı.

“Hey! Huu huu, bayıldım.”

Doğruldu, çarşaflar çıplak göğsüne doğru kaydılar. “Yalancı,” dedi. Beni yatağa çekip, altına hapsederken kahkaha attım. “Seni nasıl cezalandırayım?”

“Hayır. Yemin ederim. Beğendim! Han Solo harika biri. Bir sürü insan öldürdü. Chewie benim adamım. Ve R2-D2 favorim. Ona bayıldım! Güç seninle olsun!”

“Sana inanmıyorum,” diyerek beni gıdıkladı. Parmakları ka-

burgalarımın etrafında dans ediyordu. Kıkırdayarak, etrafında dönüp yatağın kenarına gitmeye çalıştım. Beni geri çekti. “Benden kaçamazsın.”

Nefesim kesildi.

“Yemin ederim!”

Eğilip beni yavaşça öptü. “Seni affedeceğim,” dedi. “Gitmene izin vereceğim. *Yıldız Savaşları*’nı sevmemenle yaşayabilirim. Ama bir şartla.”

“Neymiş o şart?”

“Hiç değişmemen. Her zaman mutlu olman.”

Durdu. Gözleri duyguyla dolmuştu.

Gözlerimi kırptıştırıp, “Tamam,” dedim.

Komodininin yanına gidip çekmecenin birini açtı. Sonra geri dönüp küçük bir kutuyu ellerime bıraktı. Konuşmaya başladığında tereddütlüydü.

“Son günümde Austin’dan sana bir şey aldım. Umarım beğenirsin. Görür görmez sana almam gerektiğini anladım.”

Gümüş ambalaj kâğıdına bakıp, gülümseyerek doğruldum. “Bugün benim doğum günüm bile değil,” dedim.

Ambalajı yırtıp yere attım ve siyah kadife kutuyu kucağıma yerleştirip kapağını açtım. İçindeki altın kolyeyi görünce göğsüm sıkıştı. Kolyeyi yukarı kaldırdım ve zincirinden taşlarla süslü bir yıldız sarktı. Sade ama zarifti, kendim için seçeceğim türden klasik bir mücevherdi.

“Bunlar gerçek elmas mı?”

“Sana sahtelerini mi alacaktım?”

“Yani her haliyle hoşuma giderdi. Çok güzel.”

“İzin ver, ben takayım.” Kolyeyi aldığı anda saçımı kaldırdım, böylece kolyeyi boynuma geçirip tokasını takabildi. Yıldızı alıp göğsüme yerleştirdi. Parmaklarıyla yıldızı okşadığında tenim ürperdi. “Çünkü sen bir ışık patlamasımsın,” dedi yumuşak bir sesle. “Çünkü insanlara inanıyorsun. Çünkü seni düşünmeden gece gökyüzüne bakamıyorum. Sen bir yıldızsın.”

Bakışlarındaki şefkatle kalbim duygudan dolup taşıtı.

“Ronan... Ben sana âşığım. Seni seviyorum.”

Oda fazla sıcak gibi gelmeye başladı ve o, keskin bir nefes alırken düşüncelerim dağıldı.

Gözlerinde bir tereddüt olduğunu gördüm. Yalnızlık. *Korku.*

Uçurumun kenarında tek başına duran ve bir adım atmaya ihtiyacı duyan bir adam görüyordum.

O, gözlerini benden ayırmazken dudaklarım alaycı bir şekilde titredi. Andrew’dan bu yana ilk kez bir erkek için her şeyimi ortaya koymuştum, kartlarım masadaydı.

“Çok mu erken?”

Kelimeler arasında bocalarken gözleri yüzümde gezindi. “Nova... Stanford için görüşme adayları arasındayım. İstedğim şey bu değil ama emin olmak için araştırıyorum. Açık ve dürüst olacağım. Geleceği bilmiyorum.” Dudaklarını yaladı. “Bana karşı sabırlı ol. Bizi mahvetmek istemiyorum. Olasılıkları hatırlıyor musun? Burada olan şey bu, tamam mı? Hayat devam ediyor ve her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ama sen... Sen anlamlı olansın.”

Beni kendine çekip, parmaklarıyla sırtımı okşarken, sarsılarak başımı salladım. Onun da beni sevdiğini söylemesini istemiştım ama...

Cesur olacaktım ve olduğumuz gibi devam edip paylaştığımız her anın tadını çıkaracaktım. Sonunda beni canlı canlı yüzüp, parçalayacak olsa bile tamam, bir şans verecektim ve sonuçta bir insanın mutluluğu bulmak için yapabileceği tek şey buydu.

Alnımdan öpüp, “Bir oyuna ne dersin?” dedi.

“Kurallar neymiş?”

“Bu sefer bana ne yapacağımı sen söyleyeceksin,” dedi.

“Tamam. Tangamı giy, züppe.”

Eğilip yerden aldım ve önünde salladım.

“Kesinlikle hayır.”

“Hileci. Benim kurallarım.”

Gözlerini bana dikti, ben de yüzümü asmamaya çalıştım ama sonunda güldüm ve önceki duygusal anı bir kenara ittim. “Özür

dilerim ama yüzün...” Beni yatağa geri fırlatıp, gıdıklayınca durdum. Bileklerimi yakalayıp, başımın üstünde tutarken altında çırpındım. Ağır ağır nefes alırken vücudunun alt kısmı benimkinin üstünde duruyordu. Başımı yukarı kaldırdım ve ağzını talepkâr bir öpücükle ısırdığımda inledi, dudaklarımız tekrar tekrar birbirine geçti.

“Tanrı’m... Sen...”

Durup yüzünü boynuma dayadı ve derin nefesler aldı.

“Ne?” diye sordum.

“Bir erkeğin isteyebileceği her şey. Şu anda sana ihtiyacım var. Senin içinde olmaya ihtiyacım var.”

Kalçalarına doğru bastırdım ve bana karşı kıvrılarak inledi. Sert ve kalın aleti bacağımda geziniyordu, mantar şeklindeki tepesi ıslaktı. “Beni böyle becer,” dedim. “Gözlerimin içine bak ve bana ihtiyacın olduğunu söyle.”

Yavaşça içime girerken, “İhtiyacım var, prenses,” diye mırıldandı. Bakışları benimkilere kilitlenmişti. “Sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var...”

23. BÖLÜM

NOVA

Sonia'ya bir elektronik sigara uzatıp, "Skeeter'la randevun nasıldı?" diye sordum. Uzun bir nefes çektiğinde buhar odaya yayıldı.

Yüzünü buruşturdu.

"Yani iyi gidiyordu. Ayrı arabalarla geldik. Bilirsin, işler kötüye giderse diye. Oturduk ve siparişlerimizi verdik. O tavuk kanatlarını yiyordu, ben de salatamı atıştırıyordum. Gergindim. Sessizdim. İşemem gerekiyordu ama kalkmak istemiyordum. Restoran tıklım tıklımdı. Ve o sürekli konuşuyordu, muhtemelen ben konuşmadığım için. Sonra bir yudum su içtim ve boğuldum. Yanlış boruya gitti ve öksürmeye devam ettim. Yüzüm kıpkırmızı oldu. Ellerim havada uçtu. Bardağım yere düştü ve salatam yere yuvarlandı. Marul, havuç ve peynir pantolonuma bulaştı. İnsanlar bana bakıyordu. Roadhouse'a bir kilisedeki gibi sessizlik çöktü. Boğazımı tuttum. Sonra Skeeter yerinden fırladı. Öksürmekten karnım şişmişti ve sanırım kusacaktım ya da işeyecektim. Bana Heimlich yapmaya çalıştı ve ben nefes nefese ona boğazıma takılanın yemek olmadığını, sadece su olduğunu söylemeye çalıştım. Sonunda kurtuldum ve tuvalete daldım. Orada sonsuza kadar işedim ve nefesimi toparladım. Yirmi dakika boyunca orada kaldım. Bensiz gitmesini umuyordum ama hayır, beni kontrol etmeye geldi. Kapıyı çaldı ve içeri girdi. Ben oradaydım, tuvalette ağlıyordum. İşte, randevudaki her şey böyle oldu!"

Bir kahkaha patlattım.

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Şimdi bununla dalga geçebilirim ama hayatımın en kötü ilk randevusuydu. Eminim so-

nuncusudur. Mesaj atmadı ve ben de ona yazmak istemiyorum. O adam bana gelmek zorunda kalacak.”

Kapı açıldı ve uzun boylu, yakışıklı, kumral saçlı bir etobur ortaya çıktı.

“Elektronik sigara mı içiyorsun?” diye seslendi Skeeter. “Bunun senin için ne kadar tehlikeli olduğunu söylemiştim!”

“Kapıyı kapa!” dedi Sonia. “Zaten Roadhouse’da ciğerlerimi kaybettim!”

Kapıyı kapadıktan sonra elektronik sigarayı Sonia’nın elinden kapıp başının üzerinde havaya kaldırdı. “Bu şeyler seni öldürecek!” dedi.

Sonia ayağa fırladı, yanaklarında bir kızarıklık oluşmuştu.

“Asıl et seni öldürecek, seni koca pislik!”

Skeeter ona ters ters bakarak elektronik sigarayı yere fırlattı ve sonra onu kollarının arasına alıp öptü. Sofia duraksadı, kollarını çırttı. Sonra ellerini Skeeter’ın boynuna dolarken inledi.

Ve bu benim için işaretti.

Malzeme odasından çıkıp kapıyı kapadım.

Öğretmenler odasına girip, Ronan’ın yanına otururken, “Merhaba, sevgilim,” dedim. *Sevgilim* lafı iyice dilime oturmuştu ve doğrusu hoşuma gidiyordu. Yanağına bir öpücük kondurdum.

O da bana gülümsedi.

“Ders nasıldı?”

“İyiymi.” Sandviçimi açtım. “Şiir ünitesi için resim ya da müzik yapıyoruz. Ben de onlarla birlikte yapıyorum.”

“Hangisini?”

Elini masanın altından dizime koyup daireler çizmeye başladı.

“Robert Frost’tan *The Road Not Taken*. Çatallı bir yolu olan orman resmi çiziyorum. Bunu gerçekten seviyorum.”

“Ah, yaptığımız seçimlerle ilgili bir şiir,” dedi yüzünde tereddütlü bir ifadeyle. “İyi bir şiir.”

“Hımm, evet.”

Derste şiirin bizim için bir metafor olduğunu fark etmiştim. Ondan bir karar gelecekti. Ya kalacak ya da gidecekti.

Parmaklarımı boynumdaki yıldıza götürüp oynadım. Henüz gerçekleşmemiş bir şey için endişelenmenin anlamı yoktu. Ona da söylediğim gibi adım adım ilerleyecektik.

Peki, neden kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordum?

24. BÖLÜM

NOVA

Birkaç gün sonra spor salonunu heyecan kaplamıştı. Amigo kızlar *Another One Bites the Dust* şarkısıyla dans rutinlerini bitiriyor, bordo ve altın rengi ekose etekleri sahadan çıkarken uçuşuyordu. Kalabalık ayağa kalkıp alkışlamaya başladı. Birkaç öğrenci ellerinde pankartlar tutuyordu.

HADİ! SAVAŞ, KAZAN, BOBCATS! LAMBERT’I ÖZGÜR BIRAKIN!

Sabine öğrencilerin arasında en alt sıralardan birinde oturmuş, gözlerini oyuncularla ve koçlarla birlikte olduğum ayrıcalıklı bölümün girişine dikmişti.

Bruno kahverengi fötr şapkasını düzelterek, “İyi görünüyor muyum Bayan Morgan?” diye sordu.

“Elbette. Hepiniz harikasınız!”

Gözlerimi oyuncuların üzerinde gezdirdim. Sabine, ben ve Sonia tarafından dikişleri bollaştırılmış takım elbiseler giymiş, yaklaşık yirmi kişi vardı. Herkes dans etmek istememişti. O oyuncular salonun diğer tarafında formalarıyla bekliyordu. Şarkının ortasında koşup kalabalığı coşturacaklardı.

Caleb ses sisteminin yanında durarak, “Bir dakika sonra başlıyoruz!” diye bağırdı.

Toby, Milo ve Bruno girişte sıraya girdiler.

Etrafa bir göz attım. Ronan telefonda biriyle hararetle hararetle konuşuyordu.

“Bir saniye bekle,” dedim Caleb’a ve Ronan’ın yanına gitmek için döndüm.

Melinda yanıma sokulup, “Umurunda bile değiliz,” dedi.

"Gitmek için can atıyor ve bunu sen de biliyorsun. Daha iyi bir yere gidecek ve sen de *sevgilini* kaybedeceksin."

Aşağılanmış bir kadınla ya da her ne olduğunu düşünüyorsa onunla tartışamazdınız ama ben onunla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. *Açıksözlü ol. Merhamet etme.*

"Siktir git, Melinda."

Ben aceleyle uzaklaşırken, "Çok kabasın!" diye arkamdan bağırdı.

"Kulağa hoş geliyor! Sizinle görüşmek için sabırsızlanıyorum," dedi Ronan telefonunu kapatıp dönerken. "Hazırlar mı?"

Kiminle konuştuğunu merak ederek yüzünü inceledim. Sonra başımı salladım.

"Evet."

Müziği başlatması için Caleb'a işaret verdim.

Oyuncular havalı havalı sahaya çıkarken basketbol potasının altındaki yan çizgiden onları izliyorduk. Sıraya girdiler, dans ettiler, popolarını salladılar ve kement attılar. Kalabalık alkışlarken, hep birlikte yere uzanıp şınav çektiler. Zıplayıp hopladılar ve robot hareketi yaptılar. Şapkalar ve güneş gözlükleri uçuyor, her yere saçılıyordu. Şarkının sonu gelirken takım elbiseler yırtıldı. Ceketleri ve pantolonları uçurup başlarının etrafında salladılar ve sonra yere attılar. Oyuncular formalarıyla son bölümde dans edip, alkışlayarak, tribünlere ilerlerken insanlar ayağa fırladı.

"Lanet olsun! Yetişkin bir kadının tekrar lisede olmak istemesine neden oluyorlar," dedi Sonia. "Ah, bekle, zaten öyleyiz!" Güleerek bana sarıldı. "İyi iş çıkardın, Nova."

"Pek bir şey yapmadım."

"Ah, yine de en sabırlı olan sensin. Bu çocuklar sana tapıyorlar."

İçimi bir sıcaklık kapladı.

Birkaç metre ötede Ronan ve Müdür Lancaster sırtları bize dönük, derin bir tartışmanın içindeydi. Ayrıcalıklı alana doğru ilerleyip cam kapılardan dışarı doğru baktılar. Birkaç televizyon minibüsü ve muhabirin spor salonuna çıkan merdivenleri tırmanıp, kameralarını bize doğru çevirdiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kaşlarımı çattım. Onlara saat beş için bir program yapmıştım ve antrenman sahasına gelmeleri gerekiyordu.

Oyuncular öğrencilerle vedalaşıp, koşarak ayrıcalıklı alana girdiklerinde gülüyor, birbirlerine beşlik çakıyor, sarılıyorlardı.

Toby beni görünce, koşarak yanıma geldi. “Koç nerede?” dedi. “Kalabalık onun adını haykırıyor.” Dışarıdaki insanları görünce durdu. “Ne oluyor, lan? Daha sonra geleceklerini sanıyordum.”

Başımı iki yana salladım.

“Bilmiyorum.”

Bruno ve Milo bize katılırken, “Bir şey olmuş olmalı,” dedi Toby.

Yanlarından ayrılıp Ronan’ın yanına gittim. Kaşlarını çatarak telefonuna bakıyordu. “Neden buradalar?” diye sordum.

Müdür Lancaster yüzünü buruşturdu. “Görünüşe göre biri onlara Koç’un takımı bırakma ihtimalini haber vermiş,” dedi.

Kaşlarımı çatıp, “Spor salonunda olacağımızı nereden biliyorlardı?” diye sordum.

Müdür Lancaster derin bir nefes verdi. “Maç öncesi moral toplantısını internette duyurduk, yani...” Omuzlarını kaldırarak Ronan’a baktı. “Bak. Okul arazisine izinsiz girmişler. Polisi araya bilirim ya da oraya kendim gidip gitmelerini söyleyebilirim. Bu sana bağlı, Koç.”

Dudakları kasıldı.

“Fark etmez. Laf dışarı çıkmış. Buradalar ve er ya da geç bununla başa çıkmak zorunda kalacağım. Muhabirler öylece ortadan yok olmazlar.”

“Ben ne yapabilirim?” diye sordum.

“Hiçbir şey. İnternette çoktan patladı bile.”

Bana bir yazı gösterdi ama Toby yanıma gelmeden önce okuyacak zamanım olmadı.

“Koç! Ne istiyorlar?”

Ronan irkildi. Cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı. Tüm yüzünden tedirginlik okunuyordu. Yüzünü buruşturarak, bizden uzaklaşıp cam kapıya doğru ilerledi ve dışarı çıktı.

Onu takip ederken içimi bir endişe kapladı.

Bununla tek başına yüzleşemezdi.

25. BÖLÜM

RONAN

Kasım esintisi saçlarımı savururken Bobcats şapkamı başıma geçirdim. Tedirginliğimi bastırarak spor salonunun merdivenlerine inen beton çıkıntının kenarına yaklaştım. Gözlerimi merdivenlerin dibinde toplanmış sayısız muhabirin üzerinde gezdirdim. Biri ESPN olmak üzere en az beş kamera bana doğrultulmuştu.

Aylar önceki plan, Huddersfield maçından önce yerel kanallarla bir röportaj yapmak, çocukların biraz kamera karşısında zaman geçirmesini sağlamak ve belki de birkaç üniversite gözlemcisinin gözüne girmekti. Ama bu oyuncularım ile ilgili değil, bu benimle ilgiliydi.

İleri atıldılar. Yerel gazetelerden bir adam ESPN'yi geçmeyi başardı. Gözlerinde bir parıltıyla yüzüme bir mikrofon tuttu. "Ben Austin'daki WBBJ'den Michael Collins," dedi.

Ona başımı sallarken yüzümü ifadesiz tuttum.

"Hmm."

"Ronan, Stanford için aday listesinde olduğuna dair bir duyum aldık. Bunun doğru olup olmadığını teyit edebilir misin?"

Tüm gözler bana odaklanırken çenem kasıldı. Karışık sesler duydum ve arkama baktığımda Nova'yla birkaç oyuncunun dışarı çıkıp etrafımda toplandığını gördüm. Duruşumu ayarlarken omuzlarım gerildi. Ne söylersem söyleyeyim yanlış olacaktı. Ekibimin içinde yayılacak, güvenlerini sarsacak, maç için sağlam olması gereken kafalarını karıştıracaktı.

Michael biraz daha yaklaştı.

"Stanford'un oyun kurucu koçu Koç Dunbar istifa etti ve Koç Hite sizin de aday listesinde olduğunuzu doğruladı. Bu doğru mu?"

“Evet,” diye mırıldandım. Yani ağzından kaçırın Hite’di. İyi bir başlangıç değildi. Tabii beni karar vermeye zorlamak istemiyorsa. Pis bir hamleydi.

Yanımdaki kişinin nefesini tuttuğunu duydum. Toby.

Muhabir yaklaştı.

“Haber Hite tarafından duyurulduğunda, öğrenci topluluğunun bu sabah sizi listenin ilk sırasına almak için bir imza kampanyası başlattığını biliyor muydunuz? Şimdiye kadar beş bin imza topladılar.”

Başımı iki yana salladım.

“Desteklerine minnettar olsam da şu anda burada, takımına odaklanmış durumdayım.”

Bir kadın muhabir öne çıktı. “Bu Bobcats’i nasıl etkileyecek?” dedi. “Yaklaşan maçlarınız var. Onlar için de burada olacak mısınız?”

“Burada olmayı planlıyorum. Sıradaki soru,” diye cevap verdim.

“Bu durum takımınızın bu akşamki maç için moralini nasıl etkileyecek?” diye sordu Toby’ye bakarak.

“Benim takımım hazır,” diye homurdandım. “Ayrıca oyuncularım ile konuşamazsınız. Daha sonrasında da konuşamazsınız.”

ESPN’den gelen adam nihayet öne çıkınca kadın muhabir geri çekildi. Adamın yüzünde beni duraksatan, kibirli bir ifade vardı. Mikrofonu yüzüme doğrulturken kameraman kız da onu takip etti. “Merhaba, Ronan,” derken bana ince dudaklarıyla gülümsemi.

Gözlerimi kıstım. “Keith!” dedim. “New York’tan çok uzaklardasın.”

“Haberleri takip ediyoruz ve şu anda sen de haber değeri taşıyorsun. Seni tekrar gündemde görmek güzel. Teksas’ın küçük bir kasabasında yaşamak nasıl?”

“Burayı seviyorum. İnsanları, oyuncularını, okulu. Sıradaki soru?”

Kıs kıs gülüp, “Ani çıkışlar yapıyorsun,” dedi. “Değişen bir şey olmamış.”

Derin bir nefes verdim.

“Bir sorun mu var, Keith?”

“Evet.” Eğilip kameraya baktı. “Merhaba, ben Keith Bridges. Yetenekli lise futbolcularının uğrak yeri olan Blue Belle, Teksas’tayız. Pythons’ın eski oyun kurucusu Ronan Smith bizimle birlikte. İki sezondur burada koçluk yapıyor. Geçen yıl onları eyalet şampiyonluğuna taşıdı ve bu yıl da umarım sezonu namağlup bitirecekler. Öyle değil mi Ronan?”

Başımı salladım.

Keith kameraya gülümsedi.

“Bugün erken saatlerde Stanford onun, oyun kurucu koçu olarak aday olduğunu açıkladı ve bu kanal başka bir ihbar daha aldı.”

Derin bir nefes aldım. Gözlerim kocaman oldu.

Bana baktı. “New York Pythons’ın yeni oyun kurucu koçu olacağın doğru mu?” dedi. “Bahse girerim Stanford’dakiler yıkılacaklar.” Çevremdeki insanlara baktı. “Blue Belle’dakiler de öyle.”

Nefesim kesildi. *Bu nasıl olur, lan?* Eski koçum bu sabah beni aramıştı. Sonra Tuck moral etkinliğinden hemen önce haber vermişti.

Gülümsemeye çalışırken ellerimi sıktım. “İzinsiz bir şekilde özel mülke girdiniz,” dedim. “Dağılın yoksa polis çağrılacak. Teşekkür ederim.”

“Ronan, sadece soruya cevap ver!” diye bağırdı ama onu duymazlıktan geldim.

Oyuncularım önümden yürürken omuzları kaskatı kesilmişti.

Skeeter elleri cebinde, rahatça içeri girdi. “İşte bu sürprizdi,” dedi. Muhabirlerin eşyalarını toplamasını seyrediyordu. “Bu doğru mu?”

“New York’un beni aradığı doğru, evet.”

“Ah, anladım.” Gözlerini benden kaçırıyordu, çenesi gergindi. “Antrenmanımız var. Ne söyleyeceğini düşünmek için biraz zamana ihtiyacın varsa ben sahaya çıkıp onları çalıştırabilirim.”

“Skeeter, bak. Üzgünüm. New York’tan gelen teklifi yeni öğrendim. Stanford’a transfer de sözkonusu değil. Ben sadece...”

Ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Çenem kasıldı. Artık onu da incittiğim insanlar listesine ekleyebilirdim.

Nova'ya baktım.

Krem rengi deri eteğini, üzerine Bobcats düğmesi iştirilmiş lacivert bir bluzla birlikte giymişti. Saçları tepeden bir atkuyruğu yapılmıştı. Şu anda boş olan yüz ifadesini vurguluyordu.

Ona verdiğim kolyeyi eline alıp parmaklarının arasında tutuyordu. "Bana karşı dürüst olacağını söylemiştin," dedi. Sözleri yumuşak bir tondaydı.

"Bu sabah oldu. Reggie ve Koç Hardy beni aradı. Sonra da Tuck. Başka kimsenin bildiğini sanmıyordum ama..."

"Birlikte öğle yemeği yemiştik."

İçimi çektim.

"Nova..."

Yüzünü buruşturdu.

"New York senin için mükemmel bir yer. Orası senin evin."

Eskiden benim evimdi. Takımımın olduğu yerd. Arkadaşlarımla. Hatıralarımla.

Ben cevap vermeyince usulca iç geçirdi.

"Eminim telefonların susmuyordur. Onlara ne söylememi istiyorsun?"

"Onlara hiçbir şey söyleme."

"Anladım. Tıpkı senin bana yaptığın gibi. Ofiste görüşürüz."

Sonra gidip spor salonuna geri döndü.

Peşinden gitmek istedim ama pençelerini hâlâ içimden çıkarmayan, geçmişten gelen hayaletlerim bana engele oldu.

Daha sonra soyunma odasıdaydık. Maç saati gelmişti ve takımımın konuşma fırsatı bulamamıştım. Muhabirler geldikten sonra antrenmana geldiğimde, çocuklar sahada oyun oynamaya başlamışlardı ve düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Bu yüzden onları yalnız bırakmıştım ama şimdi bundan kaçış yoktu.

Asık suratlarını gördüğümde dehşete kapıldım.

Sonra Toby içeri girdi.

“Gidecek misin?” diye sordu Bruno.

Şapkamı çıkarıp bir elimi saçlarımda gezdirdim.

“Bu bir olasılık.”

“İki teklif almışsın!” diye çıkıştı Toby.

“Şu anda benim takımım sizsiniz ve ben de tam burada sizinleyim.” Tek tek onlara baktım. “Bu kasabanın kalbi sizsiniz, ben değilim. Teksas’ın en zorlu bölgesinde oynadığımız her maçı kazandık. *Birlikte*. Bu takım eyalet şampiyonasına gidecek ve o vitrinde altın bir kupa olacak.” Arkamda duran ve daha önceki şampiyonluklarla dolu rafları gösterdim.

Bana donuk gözlerle baktılar.

Burnumu çektim. Bugün yaşadığım her şey üzerime çöreklenirken endişem daha da arttı. Takımımın yüzünde gördüğüm şok ve acı... Nova’nın omuzları çökmüş bir halde benden uzaklaşması...

Ellerimi belime koyarak, “Bu berbat, tamam mı?” diye bağırdım. “Berbat! Size bir cevap veremem! Bugünkü saçmalığın olmaması gerekiyordu. Benim sadakatsiz olduğumu düşünüyorsunuz. Sizi terk ettiğimi düşünüyorsunuz. Devam edin. Sinirlenin!” Yumruğumu diğer elimin avuç içine vurdum. “Ama izlediğimiz kasetleri, yaz kampından beri üzerinde çalıştığımız stratejileri hatırlayın. Birbirinizi düşünün. Ne kadar yakınlaştığınızı. Bu takım-daki oyuncuların nasıl bir aile olduğunu. Biz değişikliklere uyum sağlarız. Değişiriz. Bobcats!”

Birkaç oyuncum kalkıp başını salladı ve nefeslerinin altından, “Evet, evet,” diye mırıldandı ama birkaçı bunu bile yapmadı. Bruno hâlâ somurtuyordu ve Toby bana bakmıyordu. Gözleri başımın üzerinde bir yere sabitlenmişti.

Skeeter yumruğunu havaya kaldırdı. “Pekâlâ, Bobcats!” dedi. “Kimler benimle? Ha? Kimler benimle? Kalpleri kazanırsanız her şeyi kazanırsınız!”

Cevapları gönülsüzdü ve bu, kalbimi parçalamıştı.

Bir nefes alıp onları kapıya kadar takip ettim.

Üçüncü çeyreğin sonunda skor yirmi sekize on yediydi ve maçı kaybediyorduk. Kenar çizgisinde yürüyüp bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Daha önce yere fırlattığım için şapkam artık yoktu. Hücum takımım omuzları çökmüş bir şekilde koşarak sahayı terk ediyordu. Son hücumumuzda Toby ikinci kez topu çaldırdı ve Rams'ın tekrar sayı yapmasına sebep oldu.

Bana değil, Skeeter'a doğru koştuğunda ona doğru yürüdüm.

"Bana bak, Toby."

Kaskını çıkarırken alt dudağını öyle sert ısıırıyordu ki acı çekiyor gibi görünüyordu.

Yüzünü ovuşturup, yere bakarken, "Benim hatam," diye homurdandı. "Koşularımda beni eziyorlar."

"Buna çalışmışlar. Senin hamlelerini öğrenmişler. Beni dinle." Biraz zaman aldı ama sonunda bana baktı. "Tamam, bak. Bana kırgınsın, değil mi?" Sertçe başını salladı. İçimi çektim. "En iyi oyun kurucular hafıza kaybı yaşamayı öğrenenlerdir. Bugün hiç olmamış gibi davran, tamam mı? Takımın iyiliği için."

"Yapabileceğimi sanmıyorum. Gitmeni istemiyorum."

Genç adamın sesindeki acıyı duydum ve elim yüzlerce kez olduğu gibi omzuna gitti. "Ben sana böyle söylemezdim. Sen benim için önemlisin, duydun mu?" Yine dudaklarını ısırmaya başladı. "Öylesin. Sende kendimi görüyorum, Toby. Önünde büyük bir gelecek var ve bu gece sadece başlangıç." Omuz silkerek gözlerini benden kaçırdı. "Sahamızda o peluş hayvanları gördüğün günü düşün. Öfkene hatırlıyor musun? O öfkeyi al ve kararlılığa dönmüştür. Huddersfield bizden üstün olduğunu düşünüyor. Ama biz daha güçlüyüz, daha zekiyiz, daha acımasızız. Senin Teksas'taki en yetenekli lise oyun kurucusu olduğunu zaten biliyorum. Bunu onlara kanıtla."

Başını salladı, bakışları sahanın karşısındaki diğer takıma kaydı. *İşte bu kadar. Odaklan.*

Takımın geri kalanını yanıma çektim.

"Pekâlâ, geride olabiliriz ama hâlâ yenilmedik. Savunma hatlarımızı sıkılaştırın. Pivotları daha önce darbe aldı. Ona baskı yapın.

En iyi oyununu sergileyemiyor. Hücüm, koşu oyununa ve perdelemelere odaklanacağız. Bruno, top için hazır ol. Ondan sonra orta saha açılacak. Herkes anladı mı?”

Başlarını salladılar.

“Daha fazla coşkuya ihtiyacım var, çocuklar!” Toplandıkları yere doğru eğildim. “Ne düşünürseniz düşünün. Benim hakkımda ne gibi fikirleriniz olursa olsun bunları sahanın dışında bırakın. Geriye dönüp bir düşünün. O oyuncular okulumuza gizlice girip sahamızı dağıttılar. Maskotumuzla alay ettiler. Sizce de intikam zamanı gelmedi mi?”

“Evet!” diye bağıldılar.

Ben de alkışladım.

“İntikamımızı alın!”

Bir araya toplanıp, kollarını birbirlerine dolayarak tezahürat yaptılar.

Tribünlere doğru baktım. Nova’yı aradım ama göremedim. Uzun bir nefes vererek sahaya geri döndüm.

Maçın bitimine otuz saniye kala dört sayı gerideydik.

Hücümümüz Rams’in 45 metre çizgisindeydi ve topu savunmaya göndermek için üçüncü denemesini yapıyordu. Toby topu yakaladı ve geriye düşerek pas alacak oyuncuyu aradı. Milo korunuyordu. Bruno bir blok kaçırdı. Toby çabaladı, topa vuruyormuş gibi yaptı ve sonra topu kolunun altına sokup fırladı. Ellerimi sallayarak onunla birlikte saha kenarında koştum. Arkamızdaki kalabalık çığlık atıyordu. Bir top tutucudan sıyrıldı, dönüp son çizgiye ulaştı. Eğilip karnımı tuttum. Sonra tekrar doğrulup yumruklarımı sıktım.

Bruno, Toby’yi kaldırıp son bölgede döndürdü. Milo ve hücum takımının geri kalanı da onlara katıldı. Ben onlara el sallarken moral etkinliğindeki kement hareketini yapıyorlardı. Sonra da kutlama için çağrıldılar.

Başlangıç takımımız koşup ekstra sayıyı yaptı ve otuz bire yirmi sekiz öne geçtik.

Savunmayı etrafımda topladım. “On beş saniye kaldı ve beraberlik için tek ihtiyaçları olan şey bir saha golü. Sayı yapmalarına izin veremeyiz. Her şey olabilir. Bir Hail Mary atabilirler, bir kanca ve merdiven deneyebilirler ya da sadece koşabilirler.” Huddersfield’lilerin sahamıza bıraktığı notu çıkarıp elimde salladım. “Bunu yanımda taşıyordum, size göstermek için doğru zamanı bekliyordum. Bizi parça parça edeceklerini söylüyorlar! Ezik olduğumuzu söylüyorlar! Bunun gerçekleşmesine izin mi vereceğiz?”

Yüzleri asık bir şekilde notu elden ele dolaştırdılar.

“Hayır!”

Kasklarına vurdum.

“Gidin ve kışlarına tekmeyi basın.”

Hücum oyuncuları geri pas attı. Oyun kurucu bir pas verdi ve bu pas bizim hücum çizgisindeki oyuncularımızdan biri, koşamayan ama bir profesyonel gibi mücadele eden iriyarı bir adam tarafından kesildi. “İşte bu!” diye bağırdım çünkü hücumları boyunca sendeleyip tökezledi. Bir oyuncunun üzerinden atladı, birini tutmak için kolunu kullandı ve sonra yavaşça bitiş bölgesine ilerledi. Bu bir rüyanın gerçeğe dönüşme anıydı.

Yedek kulübemiz çılgına döndü. Oyuncular ve koçlar zıplayıp çılgılık attı. Tezahürat yaparken kan ter içinde kalmışlardı. Saha golünden sonra skor otuz sekize yirmi sekiz olarak değişti.

Son düdük çaldı ve taraftarlar, ebeveynler ve amigolar sahaya doluştu. Milo Gatorade’i alıp Skeeter’ın üzerine boşalttı. Gülerek geri çekildim ve olanları izledim. Sabine, Toby’nin kollarına atlayıp onu öptü. Sonia sahaya fırlayıp doğruca Skeeter’a koştu, ona sarıldı. Sonra da takım havlularından biriyle onu kuruladı.

Gözlerim sahayı taradı, onu göremeyince kendimi yalnız hissettim.

Rakip olan koç, elimi sıkarak, “Harika maçtı, Koç,” dedi.

Başımı sallayıp ben de aynısını söyledim. İnsanlar yanımdan koşarak geçiyor, “Bastır Bobcats! Eyalet şampiyonasına!” diye bağırışlar yükseliyordu. Başımı öne eğdim, zafer ve kaybetme duygusu içimde birbirine karışmıştı.

Gür bir ses duyunca başımı yukarı kaldırdım.

“Şu haline bak. Büyük başarı. O takımın canına okudun. Dünya üzerindeki en iyi arkadaşım! O bir baş belası! İşte bu!” Tuck kolunu omzuma atıp bana ayı gibi sarıldı. Sonra da omzuma bir tokat attı. “Teksas futbolu efsane. Taraftarlar kudurmuş! Yaşlı bir kadın sahaya girebilmek için beni ezdi! Bu maç harikaydı.” Parmaklarını öptü. “Şefin öpücüğü, kardeşim. Muhteşemdi!”

Sırıtıp, “Seni görmek güzel!” dedim.

Kendini düzeltip saçlarını savurdu.

“Biliyorum.”

“Yolculuk nasıldı?”

“Maç başlamadan hemen önce geldim. Gerçekten Ronan, oyuncuların çok güçlü.” Sırıttı. “Tabii gelmiş geçmiş en iyi koç olman da yardımcı oluyor.”

Genişçe gülümsedim.

“Gel hadi. Onlarla tanışmanı istiyorum. İmza isterlerse şaşıрма.”

“Bu yaşlı, yaralı köpekten mi?” Kıkırdadım. Eskiden sahada yaptığı gibi kolunu omzuma attı. “Sen ve ben, dostum. Biz bir takımız. Umarım Köpek beni hatırlar. Geçen sefer benimle yatağa girmeye çalışmıştı. Bir evcil hayvan istiyorum. Küçük bir şey düşünüyordum. Tüysüz, Çin köpeği gibi. Tatlı ve sevimli ama evime işerse bilmiyorum. Belki bir evcil hayvana ve bir köpek bakıcısına ihtiyacım olur.”

Konuşmaya devam ederken gözlerim tribünlerde gezindi. Nova hâlâ ortalıkta yoktu.

26. BÖLÜM

NOVA

Aynada kendime baktım. Rujum kiraz kırmızısıydı ama gözlerimin altında morluklar vardı ve yüzüm solgundu. Allık sürerken Ronan'sız bir Blue Belle Lisesi hayal ettim ama makyaj malzemelerini bırakıp lavabonun kenarına tutundum.

O bir seçim yapacaktı ve ben hangisinin en mantıklı olduğunu çoktan biliyordum.

Muhabirler geldiğinden beri saatlerdir içimde tuttuğum duygular boğazıma düğümlenmişti.

Eşyalarımı toplayıp Bobcats tişörtümü dar kot pantolonumun üzerine çektim ve stadyum tuvaletlerinden çıktım. Sabine ve ben maçı stadyumun en üst sırasındaki çıkıntılardan birinin gölgesinde izlemiştik.

Spor kompleksine girerken topuklarım fayanslarda yankılandı. Oyuncuların çoğu giyinip gitmişken, burası böylesine büyük bir galibiyetten sonra tuhaf ve sessiz hissettirmişti. Takımın çoğu parti için Randy's Roadhouse'a gitmişti. Normalde ben de gitmiş olurum ama iş çantamı Ronan'ın ofisinde unutmuştum ve onu almam gerekiyordu. Ronan'ın gittiğini düşünene kadar bekledim.

Kapısının kısmen açık olduğunu görünce kaşlarımı çattım. İçeriden bazı sesler geliyordu.

"Pythons'a dönelim. Koç Dixon iyi görünüyordu ama sanırım durumu kötüleşti. O iyi bir adam ve ona hayran olduğunu biliyorum. Kanseri olması berbat bir şey ama bu senin için bir şans."

Ses tanıdık geliyordu, sanırım Tuck'tı. Onu sahada Ronan'la konuşurken görmüştüm. Ronan'ın cevabını duyamadım ama Tuck'ın sözlerinin bazı kısımlarını yakaladım.

“Bütün takım senin adını haykırıyor. Geri dönmen harika olacak, dostum. Benimle kalabilirsin ya da kendine bir yer bulabilirsin. Her neyse.” Tuck duraksadı. “Zor olacağını tahmin edebiliyorum. O çocuklar... Onları çok iyi yerlere getirip taşıdın. Peki, ya Nova? Aranızdaki şeylerin gerçek olmaya başladığını söylemiştin.”

Kapıya yaklaşırken kalbim acıyla güm güm atıyordu.

“Hiçbir karışıklık olmadan ayrılmak. Planımız buydu,” dedi Ronan kesin bir ifadeyle.

“İki zaferin var, kardeşim. Bu geceki galibiyetin ve yarın New York’taki galibiyetin,” dedi Tuck kıkırdayarak.

Sana ihtiyacım var.

Geleceği bilmiyorum.

Bunların ikisi de onun gerçekleriydi.

Gözlerimi kapadım, göğsüm inip kalkıyordu. Hiç söz vermemişti. Kalbimi bir tepsiye koyup sunan bendim. Gitmesinin bir olasılık olduğunu biliyordum ama uçurumdan doğrudan volkana atlamıştım.

Duvara yaslanıp kendimi toparladım.

Sabine ve Toby koridorun sonunda belirince, doğrulup hızla onlara doğru yaklaştım. Saklamak üzere birkaç poster almak için aceleyle çıkmışlardı.

“Yüzün ıslak,” dedi Sabine. “Ağlıyor muydun?”

Yüzümü sildim. Fark etmemiştim.

Toby kaşlarını çattı. “İyi misiniz Bayan Morgan?” diye sordu.

Onun ciddi bakışlarına karşılık, “Çok iyiyim,” diye cevap verdim.

“İyi ama ağlıyor muydun?” diye ısrar etti Sabine.

“Birazcık ama şimdi iyiyim. Oyun beni gerçekten etkiledi. Harika oynadın, Toby. Bonnie için bir sürü video çektim. Hadi, gidip onu ziyaret edelim ve videoları gösterelim,” dedim Ronan’dan uzaklaşmak için sabırsızlanırken. Çantam pazartesiye kadar durabilirdi.

Yemek sipariş edip Toby’nin evine gittik. Mutfakta yemeğimizi yedikten sonra Bonnie’nin, Toby’nin büyük oyunlarını izlemesi

için çalışma odasına geçtik. Toby ve Sabine yerde yan yana otururken ben onunla sohbet ettim. Sabine başını Toby'nin omzuna yaslamıştı, Toby'nin eli Sabine'nin saçlarıyla oynuyordu. Toby eğilip Sabine'nin yanağını öptü, daha sonra onu sevdiğini mırıldandı. Sabine de aynı şeyi söyleyip Toby'nin göğsüne sokuldu.

Daha sonra evimizin önünde durduğumuzda Darth Vader'ın hâlâ pencerenin önünde olduğunu gördüm. İrkilerek bakışlarımı ondan kaçırdım. Sabine odasına giderken ben de kanepede oturdum, televizyonda izlemediğim bir şey açıldı. Kafamın içi bomboş gibi hissediyordum. Biraz uyuşmuştum. Telefonum yanımdaydı. Öğleden beri Ronan'dan gelen mesajlarla dolup taşmıştı. Basın toplantısından sonra ofisine hiç gitmemiştim. Sonia'yla birlikte kaldığımız odada kaldım, kafam düşüncelerle çalkalanıyordu. Maçtan önce başka mesajlar da göndermişti. Cevap vermeye cesaret edemiyordum.

Saat on bir civarında Sparky'nin tasmağını takıp dışarı çıktım. Ronan'ın evinden sağa dönüp mahallenin girişine doğru ilerledik. Pıtır pıtır yürürken, birkaç kez durup bana baktı.

“Ben iyiyim,” dedim kedime. Gözlerini kısmış gibi görünüyordu. Derin bir nefes verdim. “Yemin ederim!”

Arkasına dönünce, küçük bir kurbağa görüp üzerine atladı. Sonra da usulca yedi.

Cırcırböceklerinin sesi yankılanıyordu. Hâlâ Teksas'taki son sıcak havaya tutunmaya çalışıyorlardı. Gelecek hafta Şükran Günü'ydü ve ben annemin yemeklerinden hangisini yapacağımı düşünüyordum.

Caleb'in evinin önünden geçip taş girişten döndük ve sonra eve dönüş yoluna girdik. Tam evime yaklaşmıştım ki önümde, bahçemdeki meşe ağacına yaslanmış uzun boylu, geniş vücutlu bir adam gördüm.

Midem zonkladı, adımlarım iyice yavaşladı.

Ondan kaçamazdım. Söylenmesi, konuşulması gereken şeyler vardı.

Ona doğru ilerleyip birkaç adım ötede durdum. Sparky bacak-

larının arasına sürtündüğünde onu geri çekip tasmaını çözdüm ve verandaya gitmesini söyledim. Patisini yalayarak beni kokladıktan sonra sıçradı. Merdivenleri çıkıp taktığım kedi kapısından içeri girdi.

Tasmaını parmaklarımın arasında çevirerek Ronan'a baktım. Nike şort, eski bir tişört ve spor ayakkabılarını giymişti. Şapka takmamıştı ve saçları hafif rüzgârda dalgalanıyordu. Kolları yanlarından aşağı sarkmış, yüzünde belirsiz bir ifade vardı.

"Selam," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sabine yürüyüşe çıktığını söyledi."

"Evet."

Ağaçtan doğruldu ve bana doğru yürüdü.

"Sana yeni tekliften bahsetmek istemiştım ama okul uygun bir yer değildi. Sen moral etkinliğine odaklanmıştın ve sonra gazeteciler geldi."

Başımı salladım.

"Anlıyorum."

"Stanford olayı... Hite'ı aradım ve kendimi onların listesinden çıkardım. Hiç doğru gelmedi."

"Ama New York öyle hissettiriyor mu?"

Eliyle saçlarımı okşadı, parmaklarını saç tellerime doladı. "Oyun kurucu koçları Dixon, ölümcül bir kanser hastalığına yakalanmış. Teşhisin ne kadar ciddi olduğunu gizli tutuyorlar. Bir süre önce hasta olduğunu öğrendiğimde bunun geçici olduğunu düşünmüştüm çünkü herkese böyle söylemişlerdi. Bana geleceklemini hayal etmemiştim. O düzeyde bir deneyimim yok ve..." Elini yere indirip ensesini ovuşturdu. "Muhtemelen tüm bunları duymak istemiyorsundur."

"Sana hemen ihtiyaçları olacak." Futbolun nasıl olduğunu biliyordum. NFL seviyesinde, özellikle de deneyimi olmadığı için hayatını buna adanması gerekeceğinin de farkındaydım. Teksas'taki bir kızla ilişki yaşamaya vakti olmayacaktı.

"Yarın onlarla tanışmaya gitmek için uçağım var. Nova..." Parmaklarını kolumda gezdirdi. "Bu benim için hiç kolay değil."

“Hiçbir karmaşa istememiştin. Plan buydu, değil mi?”

Gerildi.

“Plan buydu evet ama yaşananlar öyle olmadı.”

“Bana bunun tam olarak nasıl biteceğini söylemiştin. Senin gitmenle.”

Beni kollarına alırken hareketleri yavaştı, gözleri sokak lambalarının ışıltısı altında yumuşacıktı. “Kızgın olmakta sonuna kadar haklısın,” dedi.

Onun kokusu beni sakinleştirirken yüzümü göğsüne bastırdım, ellerimle tişörtünü sıktım. “Evet,” dedim titreyerek. “Kızgın olmayacağıma dair kendime söz verdim, bunun eninde sonunda olacağımı biliyordum ama sandım ki...”

İstedığı işin bir süre daha gelmeyeceğini mi? Benim ona âşık olduğum gibi onun da bana deliler gibi âşık olacağını mı?

Kollarımı beline doladım ve birbirimize yaslandık.

Gözlerimi kapatıp iyi şeyleri düşündüm. Okuldaki ilk günümde bana nasıl bir gül bıraktığını, hastalandığımda benimle nasıl ilgilendiğini... O harika, nazik bir adamdı ve ben onu kaybediyordum.

Yanağımı göğsüne yasladım, o da çenesini başıma yasladı. “Seninle tanışmak planlarımda yoktu. Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim,” dedikten sonra durdu, sesi kararsızdı.

“Neyin olabileceğini?”

Elleri etrafımda kenetlendi.

“Pek çok şeyden korkuyorum. Senden ayrılmaktan. Senden ayrılamamaktan. Seni bu ilişkiye sürükledim ve sana zarar veriyorum. Bu da yapmak isteyeceğim son şey.”

Başımı salladım.

“Nova, bana bak.”

Yüzümü ona doğru kaldırdığımda gözlerimiz birbirine kenetlendi.

“New York’taki o gece bana kısmen âşık olduğunu söylemiştin ama ben de sana kısmen âşıktım. O kostümü taşıyışın, başkalarının ne düşündüğünü umursamaman, birbirimize tutunma şekli-

miz... Ben sarhoştum, tamam, biliyorum ama sen çok neşeliydin. Belki de... Bilmiyorum. Bana benden bir şeyler geri verdin ya da en azından hayatımı geri alabileceğime dair bir umut verdin. Dolaylı bir şekilde, Blue Belle'a gelmemin sebebi sensin. Kader nasıl bir şey?" Cevap beklemeden alnını benimkine bastırdı. "Sormayacağıma, seni böyle bir duruma sokmayacağıma yemin ettim ama benimle gelmeyi düşünür müsün? Sen ve Sabine."

Gözlerim doldu. Öğrendiğim andan beri bunu düşünüyordum. Bana bunu sorarsa ne diyeceğimi.

"Burası onun evi. Andrew'un peşinden Teksas Üniversitesi'ne gittim. İkinci seferde neredeyse onu yine takip ediyordum. Bir adamı takip etmek? Ben artık öyle biri değilim. Buraya gelmeyi hiç planlamamıştım ama..."

Geri çekilip ellerini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Gözlerim annemin gül fidanlarına, Lois'ın elma ağaçlarına, büyüdüğüm eve takıldı. Sabine'i, onunla mutfağımızda söylediğimiz şarkıları, Caleb ve Toby'yi, Bruno ve Milo'yu düşündüm. Sonia, Skeeter ve Lois'ı düşündüm. Onlar benim ailem olmuştu. Ne kadar uzun süre kalırsam bu bağlar o kadar derinleşecek, çiçeklenecek ve sonra gelişecekti.

Annem bana her şey olabileceğime, her yerde yaşayabileceğime inanmam için kökler ve kanatlar vermişti ama kalbimin yuvası Blue Belle'dı. Sabine de yanımdaydı. Onun kökleri buradaydı ve ben de ona aynı kanatları vermek istiyordum. Uçmasını izlemek için.

Parıltımı bulmuştum. Bu Ronan'dı. Ama aynı zamanda evimdi.

Gözlerini kapadı.

"Nova. Seni sevi-"

Parmağımı dudaklarına götürdüm.

"Bu sözleri kaldırabileceğimi sanmıyorum. Sadece öp beni ve ne yapmak için geldiğini söyle."

"Nova..." Yüzü düştü. "Sana... Sana veda edemem."

Boğazım düğümlenirken ellerini sıktım. "Dinle," dedim.

“Kendi parıltını bul. Tüm olasılıkları keşfet. Yıldızlara ulaş. Kimse bunu senden daha fazla hak etmiyor. Sen çok iyi bir koçsun. O çocukları ve onlara ne olacağını önemsiyorsun. Dürüstsün. Sadıksın. Azimlisin. Heisman’ı almanın bir sebebi vardı. Sen gördüğüm en iyi oyun kurucusun. Ve bu? Bu senin eskiden sahip olduğun şeye yakın olmak için ikinci şansın. Senin için her şeyin en iyisini istiyorum. Senin için her şeyi istiyorum, Ronan. İyiliği, sevgiyi, başarıyı, tüm futbol başarılarını ve övgüleri...” Sesim çatlarken kendimi geri çektim. “Hayalindeki işi hak ediyorsun. Gerçekten. Kabul et. O işi al ve mutlu ol.”

“Tanrı’m! Nova...” Gözlerini kapadı. “Lütfen. Beni öldürüyorsun.”

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dudaklarını araladı ve beni sıkıca kavradı, kollarıyla beni havaya kaldırdı. Tişörtüne tutunurken öpüşmemiz sertleşti. Daha fazlasını arzularken çaresizliğimiz birbirine karışıyordu.

Nefes nefese geri çekildim.

Göğsü kabardı, gözleri dökülmemiş duygularla parlıyordu.

“Nova...”

“Hadi, göreyim seni, sevgilim,” dedim buruk bir gülümsemeye ve kendimi onun kollarından kurtarıp eve girdim.

27. BÖLÜM

RONAN

Helikopterden indiğimde bir şoför beni ve Tuck'ı bekleyen siyah bir Jeep'e götürdü. Şoför her şeyden memnun olup olmadığını sorduğunda ona memnun olduğumu söyledim ve aşağı Manhattan'daki helikopter pistinden çıkıp Pythons'ın sahibi Damon Armitage II'nin ofisine doğru yola koyulduk.

Sabah, Damon'ın özel jetinin bizi Austin'daki özel bir uçak pistinden almasıyla başladı. JFK Havaalanı'na indik ve helikoptere bindik. Tüm bunlar beni etkilemek içindi. Mavi pantolonumu ve beyaz gömleğimi düzelttim. Gümüş kravatımı çekiştirdim.

"Biraz solgun görünüyorsun," dedi Tuck arabaya yerleşirken. Şişe sulardan birini alıp bana uzattı. "Sarsıntılı bir yolculuktu."

Şişeyi bırakıp yüzümü ovaladım.

"Dün gece uyuyamadım."

"Maçın adrenalindendir. Seni anlayabiliyorum," diyerek ela gözleriyle beni süzdü.

"Evet, doğru," dedim koltuğa yaslanarak.

Nova yüzünden uyuyamamıştım.

Onun sözleri... O veda öpücüğü...

Pencereden dışarı, finans ve bankacılık bölgesine baktım. İnsanlar New York'ta bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bir yerden bir yere gidip, gelirken başlarını öne eğmişlerdi. Koşuşturma, yüksek binalar ve korna sesleri bir adaptasyon süreciydi. Tuck'ı tatil aylarında birkaç kez ziyaret etmişim ama bu sefer şehir daha yoğun, daha kalabalık hissettiriyordu. Blue Belle'daki hamağımı düşündüm.

Arabadan indik ve Damon'ın kişisel asistanı bizi karşıladı. Tuck'ı bırakıp, asistanla birlikte asansöre binerek ofisine çıktık.

Vardığımda orada olmadığı için odanın içinde dolaştım. Kalbim güm güm atıyor, gerçekdışı bir his beni içine çekiyordu. İki sezon boyunca hayatım Teksas'taki çocukların etrafında dönmüş, onların şampiyon olmalarına yardımcı olmaya çalışmıştım. Sloganımızı bulmuştum: *Kalpleri kazanırsanız her şeyi kazanırsınız*. Ve bu sözler içime bir çimento gibi oturuyordu.

Toby şu anda ne yapıyordu? Kitapçıdaki vardiyasında mı çalışıyordu? Annesi için endişeleniyor muydu? Kahretsin! Dün gece onu kontrol etmeliydim.

Bruno, seksi amigo kız arkadaşıyla bir randevu planlıyordur.

Milo, Lois'in evinde video oyunu oynuyordur.

Skeeter? Baş antrenörlüğe yükselip Bobcats'i eyalet şampiyonasına götürecekti.

Belki Andrew başvuracak ve gelecek sene işi alacaktı.

Ve Nova...

Kalbim paramparça oldu. Gözlerimi kapatıp onun hayalini uzaklaştırmak için kendimi zorladım.

Derin bir nefes vererek odanın sağ tarafındaki kupa vitrinine doğru ilerledim.

"Eğer tüm bunlar işe yararsa başka bir vitrine daha ihtiyacım olacak," dedi arkamdan hırıltılı bir ses.

Arkamı döndüğümde kulübün sahibi Damon Armitage II, Pythons'ın baş antrenörü, Koç Bruce Hardy'yi ve menajerim Reggie'yi gördüm.

Damon, üzerinde yılan olan altın uçlu bir bastona yaslanarak, masasının arkasına geçip oturdu.

Siyah, özel dikim bir takım elbise giymiş, fötr şapka ve yaka çiçeği takmış, yetmişli yaşlarında, çok zengin ve tuhaf, kışkırtıcı biri olarak tanınıyordu. "Gelebildiğine sevindim, Ronan. Telefonda da konuşabilirdik ama seni burada görmek istedim." Kollarını sallayarak geniş ofisine baktı. "Hiçbir şey bir adamla yüz yüze görüşmenin ve onu tanımanın yerini tutamaz."

"Doğru," dedim.

"Hepimiz asansörde karşılaştık," dedi Reggie başını sallayarak.

“Seni görmek güzel, Ronan!” Kırk yaşlarındaydı. Şık bir takım elbise giymiş ve siyah saçlarını kulaklarının etrafından taramıştı.

“Sizi de,” dedim ve dördümüz el sıkıştık.

Koç Hardy bana sıırttı. Ellili yaşlarının sonunda, uzun boylu bir adamdı. Kazadan sonra üç gün boyunca hastanede, yatağımın yanında oturmuştu. Olayın olduğu gece annemi Şikago’dan New York’a takım jetiyle uçurmuştu. Odamda ilk uyandığımda ikisi de başımda bekliyordu.

Havadan sudan konuşup hasret giderdik. Sonra da yeni oyun kurucusu, Iowa’dan yeni gelen Lucas Pine hakkında sohbet ettik. Üniversiteden profesyonelliğe geçişte sorun yaşıyordu, atakları ve oyun komutlarını kaçıırıyordu.

“Koç Dixon nasıl?” diye sordum birkaç dakika sonra. “Tuck tedavi için Houston’a gideceğini söyledi.”

Koç Hardy ellerini kumaş pantolonunun içine soktu. “Muhtemelen onu Indiana’da bir yerde geçmişsinizdir,” dedi. “Onu sahada özleyeceğiz. Çok iyi bir adam ve koçtu.”

Reggie oturdu. “Bu bir trajedi,” dedi bana bakarak. “Ama bu Ronan’a görev alabilmesi için bir şans verdi. Dixon’ın yaptığı şeyle başlayacağımızı düşünüyordum.”

Deri koltuğa yerleşirken sertçe, “Dur bakalım,” dedim. “Aciliyetinizi anlıyorum ama ortada yapılmış ya da kabul edilmiş bir teklif yok. Bu sadece bir görüşmeydi.”

Reggie bana şaşırmış bir şekilde ters ters baktı.

Damon kaşlarını çatarak fötr şapkasını düzelitti. “Naz yapma, Ronan,” dedi. “İyi bir maaş alacaksın. Seni, yeteneğini, iş ahlakını biliyoruz. Teksas’ta o takımla neler yaptığını gördük. Stanford seni kapmadan önce sen bizim seçimimizsin!” Masayı yumruklayıp hırıltılı bir kahkaha attı.

Arkama yaslanıp gülümsedim, hiç de öyle olmadığım halde sakinmişim gibi davrandım. İçim bir türlü rahatlamamıştı.

“Hite’ı arayıp teklifini reddettim.”

Reggie başını sallarken, diğer ikisi de memnun olduklarını belli ederek gülümsedi.

Boğazımı temizleyip ellerimi birleştirdim. “Mesele şu ki verdiğim sözler var, Damon,” dedim. “Liseye ait *playoff* 1 Aralık’ta başlıyor. Bu iş *playoff* sonrasına kadar bekleyecek mi?”

Masasının üzerindeki pipoyu alıp yaktı. “Hayır,” dedi. “Üzgünüm. Dixon’ın takımdan ayrıldığını ve yerine geçecek kişiyi pazartesi günü açıklamak istiyoruz. Ekibimiz pazar günkü maçı yönetecek ama şimdiden kazanmamız gereken iki maçı kaybettik.”

“Farkındayım,” dedim. “Hataları, kötü kararları görüyorum.”

Parlak gözlerle bana baktı. “Neden Koç Hardy’yle arayı kapatmıyorsunuz? Gidip personelle ve belki birkaç oyuncuyla tanışıp sonra da şu stadyumda bir yürüyüşe çıkabilirsiniz, ha?” Piposunu üfledi. “Orada bir sürü anın var. Lanet olsun, locada her oturduğumda ereksiyon oluyorum. Yaşlı bir adam için fena değil, ha?” Masasını yumruklayıp bir kahkaha daha attıktan sonra toparlanarak beni inceledi. Yüzümü ve duruşumu gözden geçirdi. “Pekâlâ, pekâlâ. Seni anlıyorum. Gerçekten. Teksas’ta biraz zaman geçirdin ve bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var.”

“Evet.”

Kararlı bir şekilde başını salladı. “Gün sonuna kadar Reggie’yle para konusunda temasa geçeceğim. O zaman yarına kadar cevap vermeni istiyorum. Pekâlâ çocuklar, bir senatörle telefon görüşmem var. Yani...” diyerek gitmemiz için elini salladı.

Reggie, Koç Hardy ve ben girişe doğru yürüdük. Koç tuvalete yönelirken Reggie beni kenara çekti, kaşlarının arasında bir çatıklık vardı.

“Senin görevin bu görüşmeyi kazanmak,” dedi. “Tereddütlerin varmış gibi davranıyorsun.”

“Biraz önceki, bir görüşme bile sayılmazdı. Eski anılarımı canlandırmak için New York’a gelmemi istedi.”

Başını salladı.

“Neden tereddüt ediyorsun? Bu kararı vermek hiç zor değil. Lige çıkma planının için kısa yol.”

Doğru. NFL’de bir pozisyon kapmak, bu kadar çabuk beklediğim bir şey değildi. Eski takımımı seviyordum. Birlikte çalıştığım ekibi seviyordum. Bu benim hayalimdeki işti.

Pencereden dışarı baktım. Peki, bana neden yanlış geliyordu?

O günün ilerleyen saatlerinde, taksi beni Tuck'ın evinin önünde indirdiğinde hava kararmıştı. Beni bir otele yerleştirmek istediler ama ben onunla kalmayı tercih etmiştim. Daha önce biz Damon'ın ofisindeyken, yanımızdan ayrılıp fizik tedavi randevusuna gitmişti.

Koşu ayakkabıları ve eski bir tişört giymiş, çalışma odasında beni bekliyordu. Çin yemeği sipariş etmiş, bardağa bir içki doldurmuştu. İçkiyi bana uzattı.

Mutfaka girdiğimizde buzdolabından bir peynir ve meyve tabağı alıp *Mavi Elmas* gibi adanın üzerine koydu. Gözlerini kırıştırarak bana gülümsedi.

“Günün nasıl geçti, canım?”

“Senden harika bir eş olur, Tuck ama ben sarışınları tercih ederim.”

Dudaklarının arasına bir küp kaşar sıkıştırırken bana el hareketi çekti. Kaşarı çiğneyip yuttu.

“Ee? Bana detayları anlat.”

Başımı sallayıp bir tabureye oturdum. “İyiymiş. Yeni çocuklarla tanıştım. Harika görünüyorlar. Jasper'ın atışları harika. Heyecanını sevdim. Ekipten bazı kişilerle ve birkaç oyuncuyla görüştüm. Stadyumun içinde yürümek harikaydı. Gözlerimi kapadım ve yüz bin taraftarın bizim için ayağa kalktığını hayal ettim.”

“Eve dönmek gibi mi?”

Duraksadım, yıllarca onunla paylaştığım modern daireye baktım. Gri deri koltuklar. Satın almamız için ısrar ettiği pahalı, süslü İsveç yapımı döner sandalyeler. Bir keresinde kız arkadaşlarından biri üzerinde dans ederken kırılan aynalı sehpa. (Bir tane daha sipariş etmişti.) Bir duvar parlak sarıya, diğer duvar siyaha boyanmıştı. Gözlerim boydan boya pencerelere takıldı.

Perdeler açılmıştı ve Manhattan manzarası uzaktaki yıldızlar gibi parıldıyordu.

Yıldızlar.

Nova.

Sakin bir nefes aldım, onu kaybetmenin yüzüme bir aparkat gibi indiğini hissettim. Bugün cumartesiydi ve birlikte takılıyor, bilardo ya da dart oynuyor, film izliyor, futbol seyrediyor olabilirdik. Ona hiç çizgi roman koleksiyonumu göstermemiştim. Dudaklarım seğirdi. Gülmekten yerlere yatardı. Bir de Matchbox arabalar ve atari makineleri vardı. Acaba *Ms. Pac-Man*'i seviyor muydu?

“Ronan?”

Kafamı kaldırdım.

“Evet, dostum. Evimde gibi hissettim. Harikaydı.”

“Hmm, anladım.”

Ses tonunda soru sorar gibi bir hava vardı ama kapı çaldı ve yemeğimizi almak için gitti.

Yemeğimizi yedikten sonra o bana ayak bileğinden, terapistinden, çok yüksek sesle müzik açan yeni komşusundan, yeni yoga dersinden bahsederken ben de ortalığı temizliyordum.

Derin bir nefes verdi.

“Tamam o zaman. Sana her şeyi anlattım. Vay be! Bu akşam ne yapalım? Gitmek istediğim yeni bir kulüp var.”

Kurutmak için musluğun üzerine bir bulaşık havlusu atarken, “Bu bilekle dans edemezsin,” dedim.

“Edemem ama güzel kızlarla konuşabilirim,” dedi. Adanın üzerine eğilirken birkaç saniye geçti. “Ee? Ateşli kızlar mı yoksa evde kalmak mı?”

“Hadi, arabayla bir yerlere gidelim,” dedim usulca.

Başını salladı, nereye gideceğimizi sormadı. Zaten biliyordu.

Çekmecedan anahtarları alıp salladı.

“Ferrari mi yoksa Maserati mi?”

Gözlerimi devirdim.

“Yeni spor araba mı aldın?”

“Ehh. Escalade'den kurtuldum.”

Birkaç dakika sonra gümüş rengi Ferrari'yle garajından çıktık. Çıkışta arabayla biraz bekledi. “Connecticut'e, sanırım. Değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

Yola çıkıp şehirden uzaklaştık.

Camdan dışarı, yanından geçtiğimiz binalara baktım. Boyunumu büktüm. Bütün gün huzursuzdum, içimi kemiren bir karıncalanma hissi vardı. Korkuydu bu. Bir şeyleri mahvediyordum ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Tuck birkaç dakika sonra bana bakarak, “Sessizsin. Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Kederle sıırıttım.

“Senin dünyadaki en iyi arkadaşım olduğunu. Sen olmasaydın bugün olduğum yerde olmayabilirdim. Beni kendime getirdin. Bana Leia’yı gönderdin. Bir patron gibi. Bir kıyafet satın aldın ve mükemmel kızı buldun. Siktir. Seni seviyorum, dostum.”

Burnunu çektiğini duydum.

“Göt herif. Neden beni kız gibi ağlatıyorsun?”

Bir kahkaha attım.

“Sen zaten küçük bir kızsın.”

Bakımlı ve iyi aydınlatılmış anıt bahçesine girdiğimizde saat ona yaklaşıyordu. Tuck arabayı parkın içinden, virajlardan ve keskin dönüşlerden geçirdi. Bir tepenin eteğinde durup arabayı park ettik ve indik. Arabaya yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

“Acele etme, kardeşim.”

Başımı salladım ve Whitney’nin mezarına doğru yürüdüm. Büyükannesi ve büyükbabasınının yanına yerleştirilmiş, kalp şeklinde oyulmuş gri bir taş, altta düz bir taşla bitiyordu. Ailesi seçmişti ve onun bunu çok seveceğini hissediyordum. Yanına oturup ismine ve doğduğu tarihe baktım. Son ziyaret edişimin üzerinden iki yıldan fazla zaman geçmişti. Başlangıçta sık sık, bazen Tuck’la, bazen de Tuck olmadan ziyaret ediyordum. Genelde bir şişe viski içerdim.

En son Mercer Oteli’nin ertesi günü gelmiştim.

Ellerimi taşın üzerine koydum. Bir ömürde iki -ya da daha

fazla- aşk yaşamak mümkün müydü? Kader olasılıklarınızı seçer ve yıldızlar aynı hizaya gelirse onlarla karşılaşır mıydınız? Onları farklı şekilde sevmek mümkün müydü?

Whitney, kalbime girmesine izin verdiğim ilk kızdı. Aşkımız ratlı ve karmaşık olmayan nazik bir şeye dönüştü. Onunla mutlu bir hayat planlamıştım. Sonra onun ölümünü izledim.

Nova. Tanrı'm. Onunla çok derin bir ilişkim vardı. Olduğu kişiyi seviyordum. Bu kadar güçlü olmasını. Bana karşı hislerinden bu kadar emin olmasını. Başkalarına davranışlarını. Sabine'e olan bağlılığını. Lois'a katlanmasını. Kızdığı zaman aksanının yoğunlaşmasını. Saçlarını. Gülüşünü. Lanet olası kedisini. Cesaretini. Eski kovboy çizmelerini. Anlamlı bir hayat yaşamakla ilgili sözlerini ve sikeyim, onu çok özlüyordum.

Gökyüzüne baktım, yıldızlar parlıyordu. Sertçe yutkundum. Whitney cennette, somurtkan ve huysuzdu. Bahse girerim ki onu bir profesör gibi gösterdiğini söylediğim küçük, yuvarlak gözlüklerini takmıştı. Parmağıyla beni işaret ederek aptal olduğumu, onu unutmamı ve hayatımı yaşamam gerektiğini söylüyordu.

Nefes aldım. İçgüdülerim, yaşadığımı hissetmek için ve hayatın sunduklarını tatmak için insanları kaybetme ve onları hayal kırıklığına uğratma korkumu yenmem gerektiğini söylüyordu. Bana yük olan suçluluk duygusunu hafifletmem gerekiyordu. Korku ve suçluluk kalbimde bir kale inşa etmiş, taşları acı ve ıstırapla döşenmişti. Hayatın içinden geçip gitmenin, karanlıkta gizlenmenin, asla aydınlıkta yaşamamanın daha güvenli olduğunu fısıldamıştı bana.

Ama...

Şimdi bir şansım daha vardı ve ben uzanıp onu yakalayamayacak kadar korkuyordum.

Nova, Andrew'a *korkak* olduğunu söylemişti.

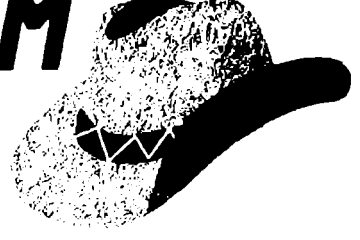
Başımı eğdim, yıldızlara bakamıyordum.

Ben. Lanet. Olası. Bir. Korkaktım.

28. BÖLÜM

NOVA

Pazartesi sabahı Caddy'yi okulun otoparkına park ettim. Sabine ve ben kaldırıma çıkıp içeri girdik. Herhangi bir gün gibi hissediyordum. Öğretmenler okula geliyordu. Çocuklar koridor-da dolaşüyor, dolaplara yaslanıyor ve sohbet ediyorlardı. Ronan'ın yokluğuna rağmen moralleri yerinde görünüyordu.

Nerede olduğunu, benimle aynı kaybolmuşluk hissiyle uyanıp uyanmadığını merak ediyordum. Dolaplardan birinde yansımanı fark ettiğimde saçlarıma dokundum. Temizdi ama dün gece kendi kendine kurumasına izin vermişim. Bakımsızdı, düğüm düğüm yüzümün etrafında asılı kalmıştı. Elbette taramışım ama yine de dağınık duruyordu. Ütüyle düzleştirmeyi tercih ederdim. Belki de dağınık bir topuz yapmalıydım.

“Nova?”

Durup gözlerimi kırıştırdım.

“Efendim?”

Sabine başını eğdi. “Seninle Yeni Zelanda hakkında konuşuyordum,” dedi. “Sen boşluğa bakıp duruyorsun.”

Yoldan geçen bir öğrencinin önünden çekildim.

“Bunu bazen yapıyorum.”

“Dün bütün gün böyleydin.”

Yüzümü buruşturdum.

“Özür dilerim. Yeni Zelanda'yı seviyorum. Orası solucanların aydınlatığı mağaraların olduğu yer değil mi?”

“Doğru. Waitomo Mağaraları. O ateşböceği türü sadece Yeni Zelanda'da var. İnsanlar onları görmek için tekne turu yapıyor.”

“Sahillerin de harika olduğunu duydum. Mağaraları gezebilir, daha sonra da tüplü dalış yapabiliriz. Ne dersin?”

“Tüplü dalış için derse ihtiyacımız var.” Siyah ipek bluzumu işaret etti. “Düğmelerini doğru iliklememişsin.”

İnci düğmelere baktım. Kahretsin! Birini atlamıştım. Hemen doğru ilikledim. Hafif kırıışmış kırmızı eteğimi de düzelttikten sonra ona gülümsedim.

“Nasıl görünüyorum?”

“Üzgün. Dağınık. Kendinde değilsin.”

Elimi yumruk yapıp havaya kaldırdım. “Tam da istediğim gibi,” dedim.

“Komik. Toby’yi bulmaya gidiyorum,” dedi ve sonra durdu.

“Bana ihtiyacın olursa sınıfımın nerede olduğunu biliyorsun. Beni dersten al. Konuşuruz ya da eve gideriz. Takılabiliriz ve senin için *Little Sparrow* şarkısını söylerim.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

“Git ve Toby’yi bul. Ben gayet iyiyim ya da olacağım. Birkaç dakikaya kendime çekidüzen veririm.”

Başını salladı ve ben de dinlenme odasına yöneldim. Konuşmak istediğim kimseyi göremeyince, kahvemi alıp çıktım.

Erken gelen birkaç öğrenci, “Günaydın, Bayan Morgan,” diye seslendi ve masama doğru yürürken onlara el salladım. Hazırlandım, tuvalimi duvardan indirdim ve çocukların görebileceği şekilde şövalenin üzerine koydum. Gri, kahverengi ve yeşil tonlarında boyanmış, bulanık bir manzaraydı. Ortada, iki dar yolun çatalında duran yalnız ve tek bir erkek figürü vardı. Seyrek çam ağaçlarından oluşan bir orman, yolu çevreliyordu. İrkildim. Benim için biraz karanlıktı.

“Bunu sevdim,” dedi Caleb. “İnsanı düşündürüyor.”

“Teşekkürler. Ödev için ne seçtin?”

“Emily Dickinson’ın *Because I could not stop for Death* şarkısını, Green Day’in *Wake Me Up When September Ends* şarkısıyla karşılaştırdım. Çok fazla ölüm falan var ama...” Daktilo edilmiş bir kâğıdı bana doğru salladı. “Ben beğendim. Çok güzeldi. Hiç

de kötü bir öğretmen değilsiniz.” Kızardı. “Bunu doğru ifade edebildiğimi sanmıyorum.”

“Sorun değil,” dedim gülümseyerek. Sonra duraksadım. “Hey, sen ve büyükannen Şükran Günü’nde bize gelmek ister misiniz diye merak ediyordum. Toby ve annesi geliyor, sizi de ağırlamak isteriz.”

Bu ilk tatilin onun için ne kadar zor olacağını bildiğimi söylemedim.

“Ah, tabii. Büyükanneme sorarım.” Gitmek için arkasını döndü ama sonra tekrar bana döndü. “Şey, teşekkürler. Bilirsin işte. Her şey için...”

Sözünü yarım bıraktığında sanırım ne demek istediğini anladım. Sadece evine geldiğim içindi. Herkesin, birinin onu önemsemediğini bilmeye ihtiyacı vardı.

“Sadece Dairy Queen yok, değil mi?” diye sorarken ona bir başparmak işareti yaptım.

“Evet,” dedi. Yerine otururken kahkaha attı.

Derslerim bittiğinde ve öğle yemeği vakti geldiğinde, kafam daha az bulanıktı ama rol yapmaktan yorgun düşmüştüm. Sınıfta doğru şeyleri söylemişim. Ödevleri toplamış ve yeni ödevler vermişim.

Otomatik pilottaydım. Belki çocuklar biliyordu. Bana attıkları sorgulayıcı, neredeyse ihtiyatlı bakışlarını fark etmişim.

Sigara odasına doğru yürürken bunu üzerimden atmaya çalıştım ama Sonia ve Skeeter arkada durmuş, parmaklarını birbirine kenetleyerek öpüşüyorlardı.

Hızla dışarı çıktım. Sonra gümüş topuklu ayakkabılarımla öğretmenler odasının önünden geçtim.

Melinda’nın *sana söylemişim* ifadesini görmek istemiyordum.

Çantamın spor salonunda olduğunu hatırlayarak oraya gitmeye karar verdim. İşte bu kadar. Sakince halledecektim. Skeeter ve oyuncular gelmeden önce kendimi toparlayabilirdim.

Hafifçe titreyen ellerimle anahtarı kilide sokup kapısını açtım. Telefon ürkütücü bir şekilde sessizdi. Çantamı bulmak için etrafıma bakındım ama göremedim. Kaşlarımı çatarak odaya girdim.

Tam odanın içine girdiğimde... Lanet olsun! Kendimi kaybettim.

Her yer onun gibi kokuyordu.

Gömlüklerine dokunup parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirdim. Sonra antrenman tişörtlerine geçtim. Onlara tekrar baktım, en sevdiklerimi seçtim, gömlükleri askılarından çıkardım ve sonra yere attım. Cuma gecesi giydiği bordo gömleği masanın üzerinde buldum. Onu saha kenarında koşarken, takımı için bağırırken hayal ettiğimde ellerimi üzerinde gezdirdim.

O muhteşemdi. Bir kraldı.

Bir canavardı.

Seksi, güzel bir âşıktı.

Cömert. Komik. Çok zeki.

Onun mutlu olmasını istiyordum. Gerçekten istiyordum ama...

Göğsüm sızladığında bir kalbin fiziksel olarak kırılmasının mümkün olup olmadığını merak ettim. Boğazımdan iniltiye benzer bir ses çıkarken yere, gömlüklerinin arasına çöktüm. Üstlerine uzanıp kollarımı açtım. Gözlerim dolduğundan etrafım bulanıklaşmıştı.

Kafamdaki bulanıklık, yorgunluk, depresyon. İşte bana olan şey buydu. Bu normaldi. Tamamen iyiydim. Bunu atlatacaktım. Değil mi?

Gözleriyle uyumlu olan soluk mavi gömleğini elime aldım ve yüzümü gömleğe bastırıp kokusunu içime çektim. Tanrı'm! Kendimi kaybetmiştim. Bu seviyede bir acı normal olamazdı.

Ofisin kapısı gıcırdayarak açıldı ve kimin geldiğini merak ederek, yüzümü silip olduğum yerde doğruldum.

"Nova?"

Nefesim kesildi.

"Ronan?"

"Giyinme odasında mısınız?"

Topuklarımın üzerinde yalpalayarak ayağa kalktım.

"Buraya gelme!"

Ben masaya tutunurken, kapıyı açıp bana şaşkın şaşkın baktı. Tanrı'm, harika görünüyordu. Tamam, belki biraz yorgun ve bitkindi. Gözlerinin altında morluklar vardı ve saçları her tarafa dağılmış, karışmıştı ama güzeldi. Keskin çene çizgisini vurguluyordu.

“Burada ne işin var?” diyerek koyu mavi gömleğinden dar gri pantolonuna kadar gözlerimle onu baştan aşağı süzdüm.

Başımı eğip kendime baktım. Bluzum açılmış, eteğim yamulmuş ve saçlarım tokamdan çıkmıştı.

İçeriye doğru bir adım atıp, “Kıyafetlerimin içinde mi yuvarlanıyorsun?” dedi.

“Hayır. Evet. Bir anlığına. Muhtemelen kan şekerim düştü.” Dudakları seğirdi. “Tek kelime etme! Ben sadece...” İç çektim. “Gömlekleri kokluyor ve hangilerini çalacağımı planlıyordum.”

“Onları giydiğini görmek isterdim.”

Ellerimi yumruk yaptım.

“Aramadın, mesaj atmadın ya da...”

Öne çıkıp beni bir gelin gibi kucağına aldı.

“Ne yapıyorsun?” diye ciyakladım.

Gözlerimin içine bakıp, “Seni özledim,” dedi.

Dudaklarım titriyordu.

“Ben seni özlemedim.”

“Yalancı. Seni arıyordum. Öğretmenler odasında, malzeme dolabında, odanda...”

“Yalnız kalmak istedim.”

“Gömleklerimle mi?”

Derin bir nefes verip onu görmezlikten gelmeye çalıştım ama bana hayranlıkla bakarken bu çok zordu.

Beni kucağından indirmeden dolaptan çıktı, bir şekilde ofisin kapısını kilitlemeyi başardı ve sonra küçük bir kanepeye oturdu.

Kıpırdanarak oturuşumu düzelttim. Eteğimin kalçalarım kadar çıkmasına aldırmadan dizine oturdum.

Uzun bir nefes verdi.

“Konuşmamız gerek. Öncelikle işi reddettim.”

Ağzım açık kalırken koluna bir tokat attım.

"Ne? Neden? Bu istediğin şeydi!"

Yüzünde buruk bir ifade belirdi.

"İnsan hayatının bir noktasında bir şey isterken daha sonra tamamen farklı bir şey isteyebilir. Özellikle de neyin daha önemli olduğunu anladıktan sonra."

Kalbim pır pır etti, gitmeyeceğine dair içimde bir umut çırpındı ama...

"Gerçek sözcükler kullan."

Parmakları yanağımdan boğazıma uzanırken kıkırdadı. Eliyle boynumun dibinde durdu.

"Kolyem nerede?"

Burnumu çektim.

"Bu sabah unutmuşum."

"Ben gideli iki buçuk gün oldu ve sen şimdiden hayatına devam mı ediyorsun? Seni bir daha asla yalnız bırakmayacağım."

Elini enseme dolaştırdı ve beni kendine çekip sertçe öptü. Nefesim kesilirken omuzlarına yapıştım. Tadını, dudaklarının his-sini içime çektim. O derinlere dalan bir istilacıydı, parmaklarıyla kafa derimi kazıyordu. Daha küçük, daha nazik öpücüklerle bitirdik. Yumuşak dokunuşlarla tekrar tekrar...

Ayrıldığımızda nefeslerimiz birbirine karıştı.

Yüzümü tutup gözlerimin derinliklerine baktı. "Her. Zerremle. Seni. Çok. Seviyorum. Senin..." Sesi kalınlaştı. "Vay be! Bütün bu konuşmayı planlamıştım ama hepsi uçup gitti."

"Devam et."

Parmaklarını şişmiş dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Prenses, ben birini sevdiğimde tüm ruhumla severim. Tüm bağlılığım. Bu, büyüyecek, gelişecek ve bize uyum sağlayacak şekilde değişecek bir ilişki. Olabileceğim en iyi erkek olmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. İyi günde, kötü günde bizden vazgeçmeyeceğim."

"Bu yüzden mi işi reddettin?"

"Etkiledi, evet. Teksas'tan ayrılır ayrılmaz bir şeylerin yolunda

gitmediğini hissettim. Seni istiyordum. Lois ve Skeeter'ı özlemiştim. Takımımı istiyordum. Randy's Roadhouse'da onlarla birlikte kutlama yapmak istedim. Bir gün NFL'de koçluk yapmak istiyor muyum? Belki. Pythons'da olmak ister miydim? Elbette. Onlar harika bir takım ve New York benim başka bir hayattaki evimdi. Gerçek şu ki böyle bir şeye hazır değilim."

Yara izine dokundum. "İstediğin her şeyi yapabilirsin," dedim. "Sana inanıyorum."

Gülümsedi.

"Daha fazla deneyime ihtiyacım var, bu kesin. Şu anda koçluk hakkında bilmem gereken her şeyi bilmiyorum. Daha fazla kupa ya ve Bobcats'le geçireceğim zamana ihtiyacım var. Seninle daha fazla konuşmaya. Eğer o işi kabul edersem hayatımı ele geçirecek. Hayat yalnız olmak için çok kısa, Nova. Sevdığım tek insanla gerçek bir şeyler yaşamaktan vazgeçmek için çok kısa."

İç çektim.

"Ah."

"İçimden bir ses New York'un doğru seçim olmadığını söylüyordu." Duraksadı ve yüzümü okşadı. "Hangi yoldan gideceğimi çok iyi biliyordum ve bu yol sana geri dönmekti ama seni kaybetme, seni hayal kırıklığına uğratma korkumu aşmam gerekiyordu."

"Aştın mı?"

Beni göğsüne bastırdı, elini saçlarımda gezdirdi.

"Dürüst olmak gerekirse bazı konularda aşırı temkinli ya da gergin biri olmayı asla bırakamayabilirim ama bununla başa çıkabiliriz. Ben aşk istiyorum. Bu bir hediye. Kalbim senindir. Bir balyoz aldın ve kalbimin altını üstüne getirdin."

Yumruğumu havaya kaldırıp, "Gol!" dedim. Alt dudağını ısır-
dı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Ne?" diye sordum.

"Şey... Uçakta bunları sana nasıl anlatacağımı düşünüyordum ve aklıma dahili telefona geçip, gitarımı çalarak *Jolene* şarkısını söylemek geldi. Sonra Jolene adında bir yemek görevlisi olduğunu ve benim şarkı söyleyemediğimi fark ettim. Artı, çok sevimsiz geldi."

“Tamamen aptalca. Düpedüz aptalca romantik.”

“Okul hoparlörüne çıkıp tüm okula sonsuza kadar senin erkeğin olacağımı söylememi ister misin?”

Bir damla gözyaşını sildim.

“Hayır. Gözlerimi devirdiğim o saçma insanlardan oluruz.”

Usulca kahkaha attı.

“O zaman şimdi *Say You Won't Let Go* şarkısını söylememe ne dersin? Bir süredir üzerinde çalışıyordum. Gitarım yok ama...”

Sözlerini usulca söylerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir partide bir kızla tanışan adam hakkında bir şarkıydı. Evet, işin içinde alkol de vardı. Yıllar geçerken, adam kızın kendisini görmesini bekleyip birlikte yaşlanmalarını hayal ediyordu.

Şarkıyı söylemeyi bitirdi.

“Tanıştığımız andan itibaren bencil bir pislik olduğum için özür dilerim.”

“Bu sabah kolyeni almadığım, daha sonra gömleklerinin içinde yuvarlandığım ve koluna vurduğum için özür dilerim.”

Kıkırdadı. Gözleri duygusallıkla parlıyordu.

“Benim parıltım New York'ta değil, Nova. Burada, seninle birlikte. Takım da bunun ekstrası. Hiç kimseyi böyle sevmemiştim.”

Sözlerinin muazzamlığı beni etkisi altına alırken onu şefkatle öptüm. Dudaklarımı yaralı yanağında gezdirerek kulağına, “Ben de sevgilim,” diye fısıldadım.

Ellerimiz birbirine dolanırken, geleceğin ne getireceğini merak ederek geçirdiğimiz günlerin tesellisini ararken asıl konudan uzaklaşmıştık.

Arkama yaslandım. “Oyunculara söyledin mi?” diye sordum.

“Müdür Lancaster içeri girdiğimde beni ofise kapadı. Okul hoparlöründen, “Koç Smith, Blue Belle'da kalmak için Pythons'ı reddetti,” diye anons etti. Ofisten gelen tezahüratları duyabiliyordum. Sanırım dolapta olduğun için duymadın.”

“Depresyondaydım.”

“Zavallı kız.”

Parmaklarını göğüslerimin üzerinde gezdirip bluzumun üzerinden meme uçlarımı okşadı.

Kucağından yavaşça indim. “Ne yapıyorsun?” diye homurdandı. Gömleğimin düğmelerini açtım ve siyah kadife sutyenimi ortaya çıkardım.

Eteğimin fermuarını açıp, tekmeleyerek çıkardım. Beni kucağına aldığı anda ayakkabılarım yere düşmüştü.

Beni izlerken, göğsü inip kalkıyordu. “Bu bir seks oyunu mu?” dedi. “Herkes gelmeden önce sadece on beş dakikamız var.”

“Uzun sürmez.” Geri çekilip üzerine oturdum ve kalçalarımı oynattım. “Kucak dansı ister misiniz efendim?”

“Ne kadar?”

Çabuk anlamıştı.

“Dans için yirmi, sakso için elli, sevişmek isterseniz yüz, efendim.”

“Cüzdanımda iki yüz dolar var. Ayrıca bana her zaman efendim diyebilir misin?”

Burnunu boynumda gezdirirken derin derin nefes alıyordu.

Kalçalarım ile yavaş daireler çizerek pantolonundaki şişkinliğe sürtündüm. Sutyenimi çözüp, başının üzerinden atarken, “Efendim, iki yüz verirsiniz akşam yemeği de yeriz,” dedim. “Hatta ke-dimle bir yürüyüş yaparız.”

Bir dakika sonra pantolonunu çıkardı ve içime girmeye başladı.

Duygularım üzerimde dalgalanırken ellerimi saçlarına dola-dım. “Seni seviyorum,” diye inledim.

Alnını benimkine dayadı. “Güzelim benim. Dünyaya sahip olacağız,” dedi.

29. BÖLÜM

RONAN

“Daha fazla tereyağı lazım, Tuck. Güneyli kadınlar çok tereyağı kullanır, tatlım. Şehirli kızların bu kadar sıska olmasının nedeni bu. Beslenmelerinde yeterince yağ almıyorlar,” diye açıkladı Lois. Büyük bir kâsede patatesleri karıştırıyordu. O da benim gibi Nova’nın önlüklerinden birini giymişti. Onunkinde balkabağı, benimkindede meşe palamudu yiyen sincaplar vardı.

Lois daha sonra koşu oyunu üzerinde nasıl çalışması gerektiği hakkında konuşmaya başladı.

Nova’nın evinde Şükran Günü’nü kutluyorduk. Annemi ve kız kardeşlerimi arayıp onlarla konuşmuştum bile. Eyalet ön eleme maçlarını bitirdikten sonra onları görmeye gitmeyi umuyordum.

Nova kereviz doğramayı bırakıp Tuck’ın kâsesine baktı. Parmaklarını içine sokup ağzına götürdü. Öğürmesini bastırmaya çalıştı.

“İçine süt koydun mu? Karıştırmanın zor olmasına şaşmamalı!”

Tuck sırttıktan sonra koşarak buzdolabından sütü aldı. “Tüh!” dedi. “Sanırım tarifi daha iyi okumalıydım.”

Nova ellerini kalçalarına koydu. “Tembellik etme, Tuck,” dedi.

Lois kutsal yemek kitabının sayfalarını çevirirken, “Şu jöle tarifi nerede?” diye sordu.

Nova alay ederek dudaklarını büktü.

“Onu çıkarıp kilitledim, Lois. Bu yıl festival için annemin jölesini yapacağım.”

Lois, “Yapamazsın!” diye tısladı.

Nova sırtıp, “Yapabilirim,” dedi.

Sabine oturma odasından içeri girdi. Tuck’ın patates ezme

sanatındaki formunu düşünürken yüzünde ciddi bir ifade vardı. Etrafında dikkatle dolaştı. “NFL oyuncularının güçlü olduğunu sanırdım. Patatesler biraz sert. Ben patateslerimi yumuşak seve-
rim.” Sabine, Nova’ya baktı. “Onun nesi var? Neden mikseri kul-
lanmıyor?”

Tuck nefes nefese, “Mikser mi var?” diye haykırdı. Yüzünü si-
lerken bir parça patates yere düştü. “Bütün bunları boşuna yaptığımı söyleme bana!”

Lois ona dirsek atıp, “Mikser bozulmuş,” dedi.

Nova kahkahasını bastırdı.

“Doğru.”

Bonnie çikolatalı turta yaparken kıkır kıkır güldü.

Tuck kalçasını salladı.

“Ah, anladım. Yeni adama kötü davranıyorsunuz. Hepiniz beni kandırıyorsunuz. Ben de Teksaslı kadınların tatlı olduğunu düşünürdüm. Ronan’a hindiye kızartmasında yardım etmedim mi? Bütün gece benim hakkımda ne düşüneceksiniz diye endişelenmedim mi? Tamam, öyle bir şey olmadı ama gerçekten... Bu mikser nerede?”

Toby, kabak güveci yapma görevinin kendisine verildiği masadan, “Sanırım sadece nasıl hareket ettiğini görmek istediler, Tuck,” diye kıkırdadı. İşi ciddiye alıp kabakları, tıpkı benim sos için tava-da mısır ekmeğini parçaladığım gibi dikkatle dilimliyordu.

Nova, belki de bir özür olarak Tuck’ın boynuna bir otriş sardı. Sonra da kilerden aldığı bir mikseri ona uzattı.

“Hiç bunlardan birini kullandın mı?”

“Hiç kullanmadım,” dedi ciddi bir şekilde. “Ama oyuncakları severim. Ne kadar hızlı çalışıyor? Ve onunla eğlenebilir miyim?”

Nova, Tuck’a öğretmen ifadesiyle baktı.

“Düşük hızda başla ve giderek daha hızlı karıştır. Ve duvarlarıma patates bulaştırma.”

“Anlaşıldı, hanımefendi,” dedi otrişini düzeltirken. “Tuck’ın meşhur patates püresi geliyor!”

İçimden güldüm. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler ve dün gece

evime geldiklerinden beri hiç susmadılar. Tuck önce Nova'nın doğum günü partime daldığı geceyi saniyesi saniyesine anlatmamı istedi. Sonra da Nova çıktığım her modelin ayrıntılı bir listesini istedi. Not aldığından oldukça emindim.

Kendi kendime gülümsedim. Aniden en iyi arkadaşımla Nova'nın çok yakın olacaklarını fark etmiştim ve bu dünyanın en güzel hissiydi.

"Hep böyleler mi?" dedi Tuck gözlerini devirerek. Nova ve Louis'in, Sabine'in sözlerini söylediği bir pop şarkısı eşliğinde kalçalarını salladıklarını gösteriyordu.

Başımı sallayıp, "Hemen hemen," dedim.

Sparky içeri dalıp Tuck'ın bacaklarının arasında dolaştı. Miyavlayıp yerdeki patates parçasını yaladı. Tuck ona bakıp alçak sesle, "Bu kedi kafayı yemiş, dostum," dedi. "Onu nasıl dolaştırabiliyorsun? Çok komik görünüyor."

Bu sabah Nova'nın evine gittiğimizde Sparky ve Köpek'i birlikte gezdirmiştim. Nova hazırlanmakla meşguldü ve yardıma ihtiyacı vardı. İçgüdülerim bana onları bir araya getirdiğimde ne olacağını görmemi söylüyordu.

Sparky ve Köpek birbirlerine şöyle bir baktılar. Omuz silkip kendi işlerine bakmak üzere kaldırımdan aşağı indiler.

"Sparky, Rus kökenli bir Donskoy. Tüysüz halleriyle oldukça etkileyiciler," dedim mısır ekmeği tırnaklarımın arasına girerken. "Nova'ya yeni bir kedi borcum var aslında. Noel'de almayı düşünüyorum."

Nova buna kulak misafiri oldu, bana bir bakış attı ve sonra başını geriye atıp güldü.

Sonia ve Skeeter brokoli yemeğiyle geldiler. Bunun hiç komik olmadığını söyleyen Skeeter'a kıkır kıkır gülmemize neden oldular. Sonra da Caleb ve büyükannesi cevizli turtta getirdi.

İki saat sonra bir tepsi mayalı ekmek yanmıştı -benim hatamdı- ama kimsenin umurunda olmadı. Geri kalan her şey çok güzeldi. Nova'yla birlikte yemek masasına yaprakları ve annesinin gül desenli tabaklarını yerleştirdik.

Nova başköşeye otururken bir yanına ben, diğer yanına da Sabine oturdu.

İkisine de bakınca Blue Belle'a geri döndüğümünden beri devam eden o tanıdık, mutlu duyguyu hissettim.

Nova benimdi ve bu içimi o kadar rahatlatıyordu ki boğazım düğümleniyordu. Eğer Pythons'ı seçmiş olsaydım hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyardım. Kalbimi New York'ta kaybetmiştim ama Teksas'ta tekrar bulmuştum.

Whitney'nin mezarını ziyaret etmek benim için bir arınma, yeni olasılıklara doğru yeniden doğuştu. Hayat geri çekilmek, âşık olmamak, gerçek bağlılıklar kurmamak için çok kısıydı ve bazen her şeyin yoluna gireceğine inanmanız gerekiyordu. Kıvılcımım, umudum ve neşem geri dönmüştü. Tek gereken biraz inançtı. Bu, yol boyunca kaybettiğim bir şeydi.

Bu şehir, insanlar, takımım... Onlara tüm kalbimi vermek istiyordum. Nova gibi ben de kök salmak, onları derinlere doğru büyütme ve neler olacağını görmek istiyordum.

Toby usulca, masanın etrafında sırayla minnettar olduğumuz şeylerden bahsederken, "Koç kaldığı için minnettarım," dedi. "O tanıdığım en iyi insan ve koç. Annem bugün yanımda olduğu için mutluyum."

"Bana tapan seksi kızlar için minnettarım," dedi Tuck ve durdu. "Cidden. Aslında..." Bana bakıp sıırıttı. "Bu iki aşk kuşunu bir araya getirdiğimi söyleyebildiğim için mutluyum. Kim bunu yapan adam? Tabii ki benim."

Sabine gözlerini kırptırdı. "İnanılmaz derecede kibirlisin," dedi.

Tuck bardağını havaya kaldırdı. "Teşekkür ederim, canım. Patates pürem de pürüzsüz ama yani," diyerek kaşlarını kaldırdı.

Sabine sıırıtarak, "Teşekkürler," dedi.

"Bu kadar. İdare et."

Kadehlerini birbirine tokuşturdu.

"Edeceğim," dedi Sabine alçak sesle.

Bir kahkaha attım çünkü sesi tıpkı Nova gibiydi.

Lois gözlerindeki yaşları kırptırarak uzaklaştırdı. Bizimle yemek yedikten sonra bu akşamki yemek için kızının evine gidecek-

ti. "Futbolu benim kadar seven arkadaşlarım olduğu için mutluyum," dedi.

Skeeter boğazını temizleyip ayağa kalktı. Önce bana, daha sonra Sonia'ya baktı. Uzun bir iç çekti. "Eh, Ronan'ın koç olarak geri dönmesiyle Sonia'yla takılmak arasında gidip geliyorum," dedi.

Sonia oturduğu yerden doğruldu, yüzü kızarmıştı.

"Biz takılmadık!"

Gözlerini devirip, "Doğru," dedi. "Biliyorum. Biz çıkıyoruz. Ben sadece lisede tanıştıktan sonra yeniden bağlantı kurmamızı kastetmiştim."

Caleb, büyükannesi için minnettar olduğunu söyledi. O da onun için aynı şeyi söyledi. Bonnie oğlu için minnettar olduğunu söylerken Sonia yeni başlangıçlar için minnettar olduğunu söyledi ve hepimiz onun ne demek istediğini anladık.

Sabine boğazını temizleyip, "Annem öldüğünde, hayatımın en kötü günüydü ve bunu daha iyi hale getirebilecek tek kişi yanımda oturuyordu," dedi. "Ablam. O tanıdığım en iyi insan. Söyleyeceklerim bu kadar." Gözlerini tabağına dikti ve Nova'nın elini tutup masanın altında sıkıştığını gördüm.

Ayağa kalktım. "Takımına *kalpleri kazanırsanız her şeyi kazanırsınız*, demiştim ama şimdiye kadar bunu gerçekten anladığımı sanmıyorum." Bakışlarımı Nova'ya çevirdim. "Artık anlıyorum ve bundan sonrası için hazırım."

Lois iç çekerek gözlerini sildi.

"Ve eyalet kupasını kazanacağız!" diye bağırdım ve grup da aynı fikirde olduğunu belirterek haykırdı.

Nova çay bardağını kadeh kaldırmak için kaldırdı. Masanın üzerinde gezdirirken gözlerinde bir buğu vardı. "Bana bir yıl önce Blue Belle'da yaşayıp her dakikasını seveceğimi söyleseydiniz gülerdim ama burası benim sığınağım, hepinizin olduğu gibi. Evime geldiğiniz ve ailemin bir parçası olduğunuz için minnettarım." Safir gözleri usulca üzerimde gezindi. "Umarım birlikte çok ama çok bayram geçiririz. Ve eyalet kupasını kazanırsınız. Bastır Bobcats!"

Masada alkış sesleri yükseldi.

Ona doğru eğildim, dudaklarımı yanağına bastırdım.
Daha sonra söylediklerinin bir kehanet olduğunu anladık.
Çünkü birlikte bir sürü bayram geçirdik. Ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirirken eyalet kupasını defalarca kazandık.

SON RONAN

Birkaç Yıl Sonra

Beş yaşındaki en büyük çocuğum Cleo, kalçasını kaldırırken, çenesini dikerek meydan okuyan bir ifadeye büründü. Bir eliyle uzun sarı saçlarını savurdu.

“Benim gül fidanım en iyisi.”

“Seninki ilkti, evet. Bu yüzden daha büyük ama tüm fidanlar harika,” diye cevap verdim politik bir tavırla:

“Sanırım öyle. Benimki ilkti, yani ben kazandım.”

“Sen öyle diyorsan.”

“Ben öyle diyorum.”

Kamyonete doğru ilerlerken sırtışıma bastırdım ve Austin’da, Nova’nın annesinin aldığı mağazadan aldığımız yeni fidanı çıkardım.

Birkaç dakika sonra iki yaşındaki Lia evin merdivenlerinden sallana sallana indi. Sendeleyerek bana derin bir iç çekti. Çiçek bahçesinde durduğumuzda küreği yere bıraktım ve onu yakalayıp kucağıma aldım. Kıvrıkcık siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

“Seni dışarı kim çıkardı, tatlım?”

Başparmağını ağzından çıkardı. “Ben!” dedi. Sonra yüzünde bir zafer ifadesiyle kız kardeşine baktı. “Benim!”

Bir kahkaha attım. Benim onun olduğumu mu yoksa gül fidanının en iyisi olduğunu mu kastettiğini bilmiyordum. Belki ikisi de. Doğum günlerimiz yakındı. Bana en çok benzeyen oydu. Rekabetçi ve bir *Yıldız Savaşları* hayranıydı. Gerçi ona sadece ilk filmi izletmişim ama Cleo sıkıcı olduğunu söyleyip, dışarıda oynamak için kaçarken Lia kocaman gözlerle izlemişti.

Onların iki sarı gül fidanı bahçemizde yan yana dikiliydi, tıpkı Nova ve Sabine’in gülleri gibi. Bakışlarım Nova’nın evine kaydı.

Orada harika anılarımız vardı: İlk Noel, eyalet şampiyonu olduktan sonra büyük bir şampiyonluk kutlaması, doğum günleri ve sonra evi benimkine bağlayan yan bahçedeki açık hava düğünümüz. İlkbaharda, beyaz bir çadırın altında aile ve yakın arkadaşlarla küçük bir tören yapmıştık. Annesinin bahçesinden çiçekler taşımış ve göz alıcı V dekolte beyaz bir gelinlik giymişti. Nova o evi asla satmayacaktı ve biz de tatil sezonunda evin dışını boyamak ve mutfak modernize etmek için zaman harcamıştık. Sanırım Lia'ya mutfak üzerinde çalıştığımız gün hamile kalmıştı. Bir dakika önce bir tezgâh arkasını kaplıyordum ve Nova kaslarıma bakıyordu. Sonra da yıpranmış şortunu ve Bobcats tişörtünü çıkarmıştı.

“Uslu olacağım,” dedi Lia. Sonra kollarımdan kıvrılarak kız kardeşine katıldı. Kazdığım çukuru inceleyerek parlak mavi gözleriyle bana baktı. “Oraya ne koyacağız?”

Cleo kız kardeşinin kolunu dürtükleyip, “Hatırlamıyor musun?” dedi. “Bir not koymuşlardı. Babama soralım. O her şeyi bilir. Değil mi baba?”

Gözlerindeki güven, *baba* kelimesiyle birleşince kalbimin küt küt atmasına neden oldu.

Saçlarını okşadım.

“Bu doğru. Annen ve ben senin için özel bir not yazdık. Senin için istediğimiz tüm iyi şeyler hakkında. Sonra bitkiyi yerleştirip köklerinin büyümesine izin vereceğiz.”

Cleo küçük kız kardeşine bilmiş bir edayla, “Bu bizim parlıtımız için,” dedi. “Hepimizin bir parıltısı var çünkü biz özeliz.”

“Parıltı!” diye bağırды Lia ve sonra toprağın etrafına baktı. “Nerede o?”

Cleo avucuyla kendi yüzünü tokatladı.

“Ah! Ne kadar aptalsın!”

“Değilim!” dedi Lia.

Lia'ya doğru eğilip göğsüne dokundum. “Parıltınız tam kalbinizin ortasında,” dedim.

“Özel!” dedi ve suratını astı. “Oliver değil. En iyisi benim!”

Cleo gözlerini devirdi. “Onun da bir tane var, şapşal. Bugün

onun ilk doğum günü.” Kaşlarını çatı. “Keşke onun doğum gününde bize de hediye alınsaydı ama annem olmaz dedi.”

“Hediyeler!” diye bağırdı Lia.

“Hediyeniz, fidanları yerleştirmeye yardım etmeniz,” dedim ve onlar da aynı küçümsemeyle gözlerini kısarak bana baktılar.

Ön kapının açıldığını duydum ve Nova dışarı çıktı.

Saçlarıyla yüzünü çerçevelemiş, üzerinde kırmızı bir güneş elbisesi olan Nova, lekeli tişörtümü ve şortumu incelerken bana acı acı gülümsedi.

Ellerimi kaldırıp, “Bunu her seferinde yüzüme gözüme bulaştırıyorum,” dedim. “Ben bahçede çalışmak için yaratıldım.”

Kahkaha attı.

“Fotoğraf çekmeden önce üzerinizi değiştirmeniz gerekecek. Lois on beş dakika içinde burada olacak Sonra Skeeter ve Sonia’yla buluşmak için Roadhouse’a gideceğiz ve kim bilir, Lois doğum günü partisine kimleri davet etti.”

“Bahse girerim kasabanın çoğunu.”

Cumartesi olduğu ve Sabine de burada olacağı için yarın sadece ikimiz için özel bir şey yapacaktık.

Bakışlarım kucağındaki doğum günü çocuğuna kaydı. Siyah saçları ve lacivert gözleriyle nefesimi kesiyordu. İki kız ve bir oğlan. Nova kabul ederse daha fazlasını istiyordum ama sihirli sayının üç olduğunu söylüyordu.

Beni gördü ve Nova onu yere indirirken bana doğru zıplamaya başladı. Basamaklara ulaşmadan önce onu karşıladım. Güçlü ve yaşına göre -benim gibi- iriydi. Altı aylıkken emeklemeye ve dokuz aylıkken yürümeye başlamıştı.

Nova bize katılırken, “Üstünü kirleteceksin,” diye takıldı.

Yüzümü buruşturarak oğluma baktım. “Bunu giymeyecek, değil mi?” Cevabı zaten biliyordum ama onu kızdırmaya bayılıyordum.

“Bunu giyecek,” diye yanıtladı Nova. “Yakasındaki büzgünün detayını görüyor musun? Küçük balonlar var ve tulumun mavi rengi gözleriyle mükemmel uyum sağlıyor. Kız işi olduğunu biliyorum ama önlüklü kıyafetler Güneylilere özgüdür.”

Ne giydiği umurumda bile değildi. İster kız gibi görünsün ister görünmesin. *Barbie* bebeklerle ya da ne isterse onunla oynayabilirdi. Yanağından öptükten sonra onu Nova'ya geri verdim.

Ben üzerimi değiştirmek için içeri dalarken o da oğlumuzun kıyafetinin ya da elbisesinin kirini silkeledi.

Birkaç dakika sonra Oliver'ın yeni gül ağacının etrafında sıralandık. Nova'nın elleriyle benim ellerim iç içe geçmişti. O benim aşkım, her şeyimdi. Güneşi ve yıldızları ruhuma o getirmişti. Bana bir aile verdi. Sadece çocuklarımızı değil, Blue Belle'daki insanları da. Buraya geldiğimden beri dört eyalet şampiyonluğu kazandı ve ayrılmak gibi bir planım yoktu. Belki bir gün, çocuklarımız büyüdüğünde ve doğru zaman geldiğinde. Buradaki futbol kariyerim bana keyif veriyordu ve bu keyfi yaşarken, neden gidip başka bir şey arayasınız ki?

Oliver ablalarının arasında dururken onlar da onu sabit tutmak için ellerini sıkıca tuttu. Sparky, Köpek'in yanında otururken Nova'ya aldığım kedi Dimitri -çünkü o bir Rus ve adını ben koymalıydım- Cleo'nun yanındaki uça da duruyordu. İlk günden beri onun kedisiydi ve asla yanından ayrılmazdı.

"Pekâlâ," dedi Lois kamerayı eline alırken. "Hadi, şu albüme bir fotoğraf çekelim!"

O daha çekim yapamadan beyaz bir Honda garaj yoluna girdi ve Sabine arabadan atladı. Kırmızı elbisesini Nova'nınkiyle uyumlu olacak şekilde düzelterek bize doğru koştu.

"Herkes beni beklesin."

"Bana yarın geleceğini söylemiştin!" dedi Nova.

Nova, Sabine'e fotoğrafta yer alabilmek için hafta sonunu beklememizi isteyip istemediğini sormuş ancak Sabine fotoğrafın gerçekte doğum gününde çekilmesi gerektiğini söyleyerek kabul etmemişti. Nova ona yarın bir tane daha çekeceğimizi ve ikisini yan yana koyacağımızı söylemişti.

Sabine gülümsedi.

“Seni aramaya çalıştım ama açmadın.”

“Üç çocuğum var. Telefonum muhtemelen hâlâ şarjda ve ses-sizde,” diye itiraf etti Nova.

Sabine omuz silkti.

“Bugün derslerimi ektim. Profesörlerime e-posta gönderip ye-ğenimin doğum günü olduğunu ve bir fotoğraf çekilmek zorunda olduğumu söyledim. Eminim anlayışla karşılayacaklardır.”

Kahkaha attım. Tabii ya!

Lia, “Sabby!” diye seslendi ve bahçede koşmaya başlayınca or-talık karıştı. Cleo onu kovaladı, teyzesine önce ulaşmaya kararlıy-dı. Oliver toprağın üzerine çöküp ağzına bir gül tıktırdı.

Nova inleyerek yaprakları ve taçyaprakları ağzından çıkarırken Köpek, Dimitri’yi kovalıyordu. O kediyi sevmiyordu ve asla sev-meyecekti. Sparky gösteriye kaşlarını kaldırarak baktıktan sonra bir kertenkelenin üzerine atladı.

Nova, Oliver’ı kucağına alıp ona bir öpücük verdi ve ardından Sabine’le kızları işaret etti.

“Buraya gelin.”

Tekrar sıralandık. Hepimizin yüzünde gülücükler vardı. Lois birkaç fotoğraf çekti ve yıllar sonra onlara baktığımda... Nova’nın-kilere, Sabine’inkilere, çocuklarımızınkilere ve Sabine’in çocukla-rınınkilere, hepsine baktığımda, parıltım için yıldızlara teşekkür ediyordum.

